

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

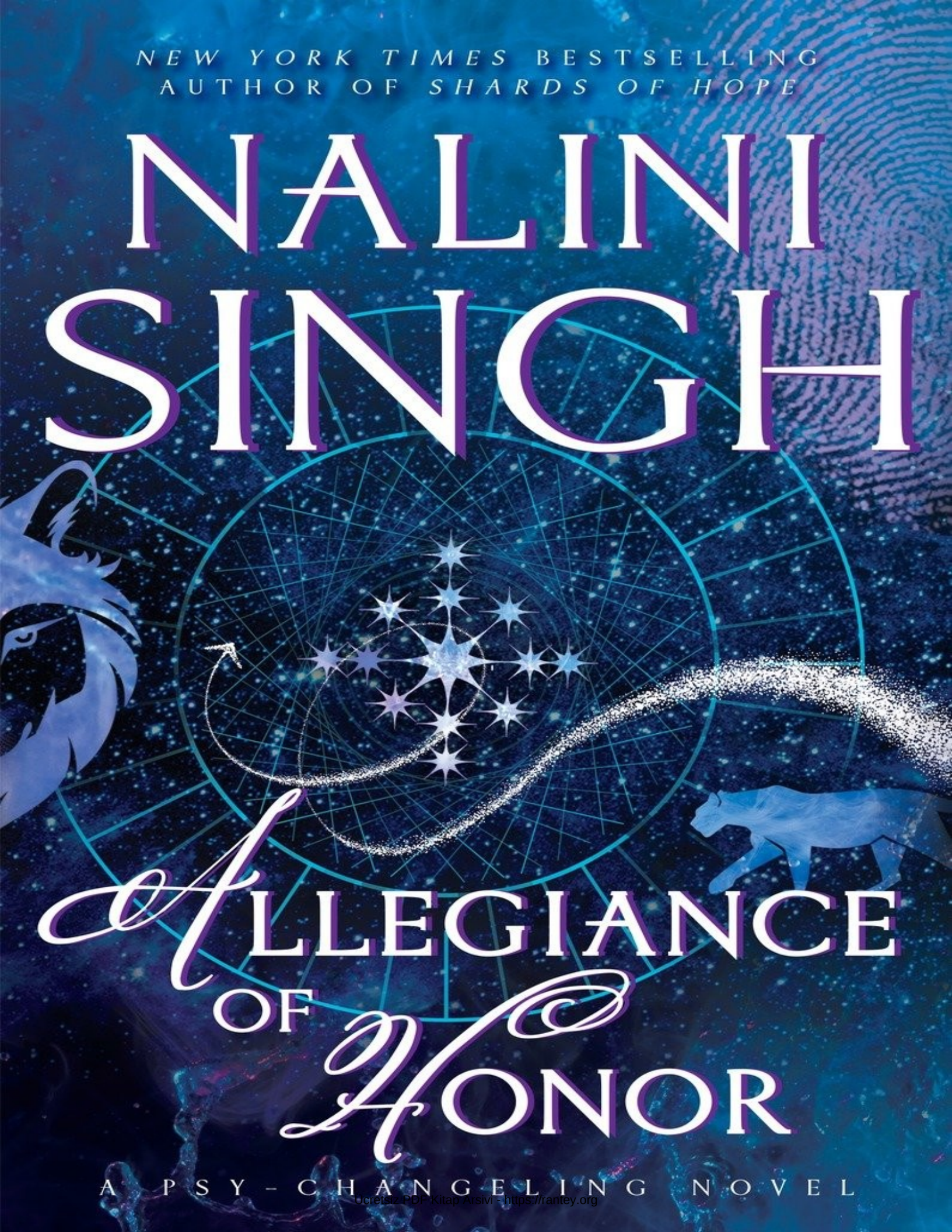
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF SHARDS OF HOPE

NALINI SINGH

*A*LEGIANCE OF *H*ONOR

A PSY-CHANGELING NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psi-Changeling Serisi

DUYGULANMANIN
KÖLESİ BUZUN
TAŞIDIĞI SICAKLIK
VİZYONLARI
SAHIP OLMAK
BENİMDİR ZEVKİN
REHİNESİ ATEŞLE
DAĞLANMIŞ HAFIZANIN
ALEVLERİ ADALETİN
BAĞLARI TUTKUNUN
OYUNU
KAR ÖPÜCÜĞÜ İHTİYAÇ
YUMAĞI OBSİDYEN
KALKAN KIŞIN KALKANI
UMUT KIRIKLARI
ONUR BAĞLILIĞI

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI OKÇU'NUN
ÖPÜCÜĞÜ OKÇU'NUN
KONSORSİYUMU OKÇU'NUN
BIÇAĞI OKÇU'NUN FIRTINASI
OKÇU'NUN MİRASI OKÇU'NUN
GÖLGELERİ OKÇU'NUN
ENIGMA'SI

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM

(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)

BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ

(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)

CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.

(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANIYOR

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ

(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLERİN

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET

GECE VARDİYASI

(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

Özel Ürünler

MELEKLERİN

DANSI

MAHREMIYETİN DOKUSU KUR

YAPMANIN ILANI GÜNAHIN

FISILTISI

Allegiance of Honor

N AUN S NGH

BERKLEYBOOKS, NEWYORK

**An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014**

Bu kitap Penguin Random House LLC'nin orijinal yayınıdır. Telif hakkı © 2016

Nalini Singh'e aittir.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdaki kurallara uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® ve "B" tasarımı Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Singh, Nalini, 1977-yazar.

Başlık: Onurun bağılılığı / Nalini Singh.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York : Berkley Books, 2016. | Seri: Psi-changeling romanı

Tanımlayıcılar: LCCN 2015050507 (basılı) | LCCN 2016006696 (e-kitap) | ISBN 9781101987766 (ciltli) | ISBN 9781101987773 ()

Konular: | BISAC: FICTION / Romantik / Paranormal. | FİKSİYON / Fantastik / Paranormal. | GSAFD: Romantik gerilim kurgu. | Fantastik kurgu.

Sınıflandırma: LCC PR9639.4.S566 A77 2016 (basılı) | LCC PR9639.4.S566 (e-kitap) | DDC 823/.92-dc23

LC kaydı <http://lccn.loc.gov/2015050507> adresinde

mevcuttur İLK BASKI: Haziran 2016

Kapak resmi Rita Frangie'ye aittir.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, iş kurumlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[Nalini Singh'in Berkley
kitapları Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Karakter Kadrosu](#)
[Yazarın Notu](#)

[Tesseract](#)

[BÖLÜM 1](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6 Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[13](#)
[Bölüm 14](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[15](#)

[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[18](#)
[Bölüm 19](#)

[BÖLÜM 2](#)

[Bölüm 20](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[25](#)
[Bölüm 26](#)

[BÖLÜM 3](#)

[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)

[BÖLÜM 4](#)

[Bölüm 33](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[34](#)
[Bölüm 35](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)

[BÖLÜM 5](#)

[39. Bölüm](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar 40.](#)
[Bölüm](#)
[Bölüm 41](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[42](#)

[BÖLÜM 6](#)

[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[45](#)
[Bölüm 46](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[47 Nina'ya](#)
[Mektuplar 48](#)

[BÖLÜM 7](#)

[Bölüm 49](#)
[Nina'ya](#)
[Mektuplar Bölüm](#)
[50 Nina'ya](#)
[Mektuplar](#)

[BÖLÜM 8](#)

[Bölüm 51](#)

[BÖLÜM 9](#)

[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)

KARAKTER KADROSU

İlk İsme Göre Alfabetik Sırayla

Anahtar: SD= SnowDancer Wolves, DR= DarkRiver Leopards, BC= BlackSea Changelings, RF = RainFire Leopards

Abbot Arrow, ışınlanma yeteneğine sahip telekinetik (Tk), evli ve Jaya'ya psişik olarak bağlı

Aden Kai Arrow, telepat (Tp), Zaira'ya psişik olarak bağlı

Adria SD Kıdemli Asker, Riaz ile sürekli ilişki içinde

Amara Aleine DR'nin Psy üyesi, eski Konsey bilim insanı, Ashaya'nın ikizi, akli dengesi yerinde değil

Andrew "Drew" Kincaid SD Tracker, Indigo ile çiftleşti, Riley ve Brenna'nın kardeşi

Aneca Sıçan Dönüşen, çocuk

Annie Quinn DR'nin insan üyesi, Zach ile çiftleşti ve evlendi

Anthony Kyriakus Eski Psy Konseyi Üyesi, İktidar Koalisyonu'nun bir parçası, PsyClan NightStar'ın lideri, Faith, Tanique ve Marine'in babası (vefat etti)

Ashaya Aleine DR'nin Psy üyesi, eski Konsey bilim insanı, Dorian ile çiftleşti, Keenan'ın annesi, Amara'nın ikizi

Ava SD, Spencer ile çiftleşti, Ben'in annesi

Bastien Smith DR, Kirby ile çiftleşti, DR'nin finansal varlıklarından sorumlu, Mercy, Sage ve Grey'in kardeşi

Ben SD yavrusu, Ava ve Spencer'in oğlu

Bowen "Bo" Knight İnsan İttifakı Güvenlik Şefi (ve etkili lider), Lily'nin kardeşi

Brenna Kincaid SD Tech, Judd ile çiftleşti, Riley ve Andrew'un kız kardeşi

Carolina Arrow çocuk

Clara Alvarez Haven Müdürü, eski Adalet Psikiyatristi (J)

Clay DR Sentinel, Talin ile çiftleşti, çocukları evlat edildi: Noor ve Jon

Cooper SD Teğmen, Grace ile çiftleşti

Konsey (veya Psy Konseyi) Psy ırkının eski yönetici konseyi; artık mevcut değil

Cruz Unutulmuş çocuk

Desiree (Dezi) DR Kıdemli Asker

Devraj "Dev" Santos Unutulmuşların Lideri, evli ve Katya'ya psişik olarak bağlı, Cruz'un koruyucusu

Dorian DR Sentinel, Ashaya ile çiftleşti, Keenan'ın babası

Elias (Eli) SD Kıdemli Asker, Yuki ile çiftleşti, Sakura'nın

babası **Emmett** DR Kıdemli Asker, Ria ile çiftleşti ve evlendi

Ena Mercant Psy, Mercant aile grubunun reisi

Evie Riviere SD, Indigo'nun kız kardeşi

Faith NightStar DR'nin Psy üyesi, kardinal kahin (F), Vaughn ile çiftleşti, Anthony'nin kızı, Tanique'in kız kardeşi, Sahara'nın kuzeni

Sessizliğin şafağında PsyNet'ten kaçan ve insan ve şekil değiştiren nüfusuna karışan **unutulmuş** Psy

Grace SD Tech, Cooper ile çiftleşti

Hawke SD Alfa, Sienna ile çiftleşti

Indigo Riviere SD Teğmen, Andrew ile çiftleşti, Evie'nin kız kardeşi

Ivy Jane Zen Empatik Kolektif Başkanı, evli ve Vasic'e psişik olarak bağlı

Jamie DR Kıdemli Asker

Jason DR eğitimli doktor

Jaya Empat, evli ve Abbot'a psişik olarak bağlı

Jojo RF yavrusu

Jonquil "Jon" Duchslaya Unutulmuş genç, DR üyesi, Clay ve Talin tarafından evlat edinildi

Judd Lauren SD Teğmen, Psy, Brenna ile çiftleşti, Walker'ın kardeşi; Sienna, Toby ve Marlee'nin amcası

Julian DR yavrusu, Roman'ın ikizi, Nathan ve Tamsyn'in oğlu

Kaleb Krychek Cardinal (Tk), İktidar Koalisyonu'nun bir parçası, Sahara'ya psişik olarak bağlı

Katya Haas Psy, Ashaya Aleine'in eski asistanı, Cruz'un vasisi Devraj Santos ile evli ve psişik olarak bağlı

Keenan Aleine Psy DR üyesi, **Kirby** DR'nin

çocuğu, Bastien ile çiftleşmiş, vaşak değişen **Kit**

DR Soldier, Rina'nın kardeşi

Lara SD Şifacı, Walker ile çiftleşti, Marlee ve Toby'yi Walker ile birlikte yetiştiriyor

Leila Savea BC, deniz biyoloğu

Leon Kyriakus M-Psy, Sahara'nın babası

Lily Human Alliance, Bowen'ın kız kardeşi

Lucas Hunter DR Alfa, Sascha ile çiftleşti, Naya'nın babası

Malachai BC, Teğmen

Marlee Psy SD üyesi, Walker'ın kızı, Sienna ve Toby'nin kuzeni **Max Shannon**

İnsan, Nikita Duncan'ın Güvenlik Şefi, Sophia **Mercy Smith** DR Sentinel ile evli,

Riley ile çiftleşmiş, Bastien, Sage ve Grey'in kız kardeşi **Miane Levèque** BC

Alpha

Ming LeBon Eski Psy Konseyi Üyesi, askeri deha, kardinal telepat (Tp)

Nathan "Nate" Ryder DR Kıdemli Sentinel, Tamsyn ile çiftleşti, Roman ve Julian'ın babası

Naya Hunter DR yavrusu, Sascha ve Lucas'ın kızı

Nikita Duncan Eski Psy Konsey Üyesi, İktidar Koalisyonunun bir parçası, Sascha'nın annesi

Noor Hassan DR'nin unutulmuş üyesi, Clay ve Talin tarafından evlat edinildi

Pax Marshall Psy, Marshall Grubu Başkanı

Remi RF Alfa

Ria DR'nin insan üyesi, Emmett ile çiftleşmiş ve evli, Lucas'ın yönetici asistanı

Riaz SD Teğmen, Adria ile sürekli ilişki içinde

Riley Kincaid SD Üsteğmen, Mercy ile çiftleşti, Andrew ve Brenna'nın kardeşi

Rina DR Asker, Kit'in kız kardeşi

Roman DR yavrusu, Julian'ın ikizi, Nathan ve Tamsyn'in oğlu

Sessizlik ve Psy Konseyinin çöküşünden sonra kurulan **İktidar Koalisyonu**; Kaleb Krychek, Nikita Duncan, Anthony Kyriakus, Empatik Kolektif için Ivy Jane Zen ve Ok Ekibi için Aden Kai'den oluşur

Sahara Kyriakus Psy (kategorize edilmemiş tanımlama), Kaleb'e psişik olarak bağlı, Leon'un kızı, Anthony Kyriakus'un yeğeni, Faith'in kuzeni

Sakura SD yavrusu

Samuel Rain Psy, dahi, deneysel biyofüzyonu geliştiren robotik mühendisi

Sascha Duncan DR Psy üyesi, kardinal empat, Lucas ile çiftleşti, Naya'nın annesi, Nikita'nın kızı

Sienna Psy SD üyesi, kardinal X, Hawke ile çiftleşti, Toby'nin kardeşi, Judd ve Walker'ın yeğeni

Silver Mercant Psy, Kaleb Krychek'in kıdemli yardımcısı, üç ırkı da kapsayan dünya çapındaki hızlı müdahale acil durum açısından sorumlu

Sophia Russo Eski Adalet Psy (J), Max Shannon ile evli, Nikita'nın kıdemli yardımcısı

Stefan (Tk), derin deniz istasyonu Alaris'in komutanı

Talin (Tally) DR'nin insan üyesi, Clay ile çiftleşmiş, evlat edinilmiş çocuklar: Noor ve Jon

Tamsyn "Tammy" Ryder DR Şifacı, Nathan ile çiftleşti, Roman ve Julian'ın annesi

Tanique Gray Psychometric, Anthony'nin oğlu, Faith'in kardeşi

Tavish Arrow çocuk

Teijan Sıçan Alfa

Toby Lauren SD Psy üyesi, Sienna'nın kardeşi, Judd ve Walker'ın yeğeni, Marlee'nin kuzeni

Vasic Zen Arrow, ışınlayıcı (Tk-V), evli ve Ivy Jane ile psişik olarak bağlı, Zie Zen'in büyük torunu

Vaughn DR Sentinel, Faith ile çiftleşmiş, jaguar değişken

Walker Lauren SD Psy üyesi, öğretmen, Lara ile çiftleşmiş, Marlee'nin babası, Judd'un kardeşi, Sienna ve Toby'nin amcası

Xavier Perez İnsan, rahip, Judd ve Kaleb'in arkadaşı

Yuki SD, avukat, Elias ile çiftleşmiş, Sakura'nın annesi

Yuri Arrow, telepat

Zach DR Asker, Annie ile çiftleşti ve evlendi

Zaira Neve Arrow, telepat (savaşçı), Aden'e psişik olarak bağlı

Zane Sıçanların ikinci komutanı

Zie Zen Psy yaşlı, Vasic'in büyük büyükbabası

YAZARIN NOTU

Sevgili okurlar,

Psy- Changeling dünyasına yaptığım bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Çılgın ve öngörülemez bir yolculuk oldu, değil mi? Çok eğlendim ve her yeni hikayede bu dünyaya ve içinde yaşayan karakterlere daha da aşık oldum.

Shards of Hope, serinin ilk bölümü ya da birinci sezonu olarak düşündüğüm bölümü kapatırken ikinci sezonu da açtı. Ancak bir sonraki sezona tam olarak geçmeden önce geriye dönüp *Slave to Sensation*'dan bu yana dünyanın ve karakterlerin ne kadar yol kat ettiğini görmek istiyorum.

Sadece bu da değil, aynı zamanda bu farklı karakterleri birbirine bağlayan sayısız bağlantıyı keşfetmek istiyorum. Bu kitabı yazarken en zor şey, herkesin parlama şansı bulması için karakterleri nasıl bir araya getireceğim değil, *nerede bir araya getireceğim oldu - çünkü* asla tek bir bağlantı yok. Her bir karakter, sürü, arkadaşlık, kan, sadakat ve elbette aşk bağlarıyla diğerlerine bağlıdır.

Bu kitap, Psy-Changeling hikayesini sürdürürken - çünkü bu dünyada hiçbir şey durağan değildir - aynı zamanda geçmiş kitaplar ve novellalar boyunca bizim için önemli hale gelen birçok karakterin birbirine bağlı hayatlarında bir gezintidir. Bu kadar geniş bir oyuncu kadrosuyla, her kitapta herkesten bahsedilmiyor ya da sayfa ayrılmıyor (böyle olsaydı kitapların ne kadar uzun olacağını hayal edin!), ancak bu hikayede pek çok kişi hakkında bilgi sahibi oluyoruz.

O zaman bile, eklemek istediğim her şey bu kitaba girmedi, bu yüzden önümüzdeki aylarda bültenimde birden fazla silinmiş sahne paylaşacağım. Bültene web sitemden ücretsiz olarak abone olabilirsiniz: nalinisingh.com.

Umarım *Allegiance of Honor*'ı beğenirsiniz ve bir sonraki kitaba ve Psy-Changeling serisinin ikinci sezonuna kavuşursunuz.

~ Nalini

Tesseract

Hiç kimse bu anı tahmin edemezdi.

Ve 2082'de saat ilerledikçe, kimse ne olacağını bilmiyor. Kardinal bir empatın, değişen bir alfanın karşısına oturduğu günden bu yana dünya sayısız şekilde değişti; empat duygularını gizlemeye çalışırken, alfa onun derisinin altını görmeye çalıştı.

Savaş, yıkım ve delici bir aşk yaşandı.

Sadakatler test edildi.

Bir yaşam biçimi altüst oldu.

İktidarı elinde tutmak isteyenler masum hayatları katlederken kan kırmızıya boyandı.

Askerler öldü. Çocuklar

doğdu. Bağlar kuruldu.

Kalpler birbirine dolandı.

Eski düşmanlıklar unutuldu ve kırılğan bir barış var ... ve dünya kritik bir kavşakta duruyor.

Bağlar dayanacak mı?

Yoksa kaos mu hüküm

sürecek?

BÖLÜM 1

Bölüm 1

DarkRiver leoparlarının **ALPHA'sı LUCAS HUNTER**, işaret parmağını ekrana dokundurarak iletişim çağrısını sonlandırdı. Dışarıdan sakın görünen bu hareket o anki ruh halini yalanlıyordu: Çenesi sert bir çizgiye dönüşmüştü, içindeki kara panter hırlarken pençeleri derisinin iç kısımlarını itiyordu.

Nöbetçilerinden biri kafasını odaya uzattığında hâlâ hırlama dürtüsüyle savaşıyordu. Bu oda Lucas'ın, sürünün Çin Mahallesi'ndeki karargâhında bulunan ve sayısız ticari girişimlerini yürüttükleri özel ofisiydi. Simsiyah saçları ve koyu yeşil gözleri teninin koyu kahverengisine karşı canlı, omuzları sağlam Clay resmi olarak DarkRiver İnşaat'ın İnşaat Şefi'ydi ama ondan önce sürünün en güvenilir üyelerinden biriydi, Lucas'ın her zaman arkasını kollayacağını bildiği bir adamdı.

Bugün nöbetçi bir şantiyeye gidecekmiş gibi giyinmişti; pantolonu açık hava ortamına uygun sert siyah bir malzemeden, tişörtü ise arkasında DarkRiver Construction yazan vahşi yeşil renkteydi. Ama konuştuğunda, "Jon ve arkadaşları iskelelerin orada bir şey bulmuşlar" dedi.

Lucas kaşlarını çattı, bugün çocukça şakalar yapacak havada değildi. "Neden okulda değiller?"

"Yarım gün tatil. Şehir çapında büyük bir öğretmenler toplantısı var." Clay elini kapı pervazına dayadığında tişörtünün sağ kolu kalktı ve Lucas'ın yüzünün sağ tarafındaki avcı izlerini yansıtan dövmenin kesik çizgileri ortaya çıktı. Lucas, onu bir Dönüşen olarak tanımlayan o sivri, ilkel işaretlerle doğmuştu.

Avcı, doğasının hayvani tarafına tamamen dalarak yoldan çıkan Dönüşenleri takip etme ve infaz etme yeteneğiyle doğdu.

Ancak vahşi hayvanların aksine, haydut şekil değiştirenler başıboş bırakılamazdı çünkü hayvan derilerine rağmen hayvan *değillerdi*. Haydutlar her zaman bütünken sevdikleri insanların peşine düşerdi, sanki içlerinden bir parça bir zamanlar kim olduklarını hatırlıyor ve hâlâ o hayatı yaşadıkları için sürü arkadaşlarını ve sevgililerini kısıkanıyordu. Lucas yedi yılı aşkın süredir bir haydudu infaz etmek zorunda kalmamıştı ve bu rekorun bir yedi yıl daha, bir yedi yıl daha, bir yedi yıl daha sürmesini umuyordu.

Hiçbir alfa halkını öldürmek istemedi.

Clay'in dövmesi çok daha farklı bir şeyi ifade ; DarkRiver'in diğer nöbetçileri gibi o da bu işareti Lucas'a olan sadakatinin sessiz bir sembolü olarak yaptırmıştı. Bu sadakat Lucas'ın asla hafife almadığı bir gerçektir. Böylesine güçlü erkek ve kadınların saygısına değer vermeyen bir alfa, alfa olmamalıydı.

"Her neyse, ne bakmaya gidiyorum," dedi Clay şimdi. "Çocuk endişeli görünüyor."

"Ben de seninle geliyorum." Lucas masasının etrafından dolanarak omuzlarını silktiler ve iletişim görüşmesinin başında gerilen ve öyle kalan kaslarını gevşetti. "Temiz hava iyi gelebilir.

Yürümek ister misin?" Rıhtıma çok uzak değildi.

Clay sol bileğine takılı ağır siyah saate baktı. "Sürsen iyi olur. Bir saat içinde bir iş sahasında olmam gerekiyor."

"Ben geri yürüyeceğim, sen de çocuklarla konuştuktan hemen sonra şantiyeye gidebilirsin." Lucas telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdi ve binadan çıkıp bir araca atladılar.

Otuz saniye sonra telefonunun çalmasına neden olan cevap, vahşi gerginliğine yardımcı oldu. Tıpkı Sascha'yla olan çiftleşme bağı aracılığıyla onu öpen duygular gibi. Hiçbir şey panterini onun dokunuşu kadar çabuk sakinleştiremezdi. Her ne kadar duygusal yaraları iyileştirebilen bir kadın olsa da, empatik yeteneği çok değerli olsa da, Sascha'nın onu manipüle etmeye ya da etkilemeye çalışmadığını biliyordu. Onu sakinleştiren Sascha'nın sevgisinin yanı sıra, onun ve çocuklarının güvende ve sağlam olduğu bilgisiydi.

Clay, karargâhtan uzaklaşana kadar sessiz kaldı. Bu sessizlik bir zamanlar olduğu gibi karanlık duygusal tonlar içermiyordu; iri, ağır kaslı nöbetçi sadece sessizdi.

"Bir sessizlik havuzu," demişti Lucas'ın eşi kısa bir süre önce, kardinal bakışlarındaki siyah üzerine beyaz yıldızlar sadece empatların gözlerinde beliren renk kıvılcımlarıyla aydınlanmıştı. "Ama bu boşluk değil. Clay o kadar sakin, o kadar merkezde ve o kadar çok memnun ki onun yanındayken bozulmamış bir huzur ."

Clay her zaman değildi. DarkRiver'a güçlü ama disiplinsiz bir on sekiz yaşında olarak gelmişti, daha önce hiç bir sürünün parçası olmamıştı, varoluşu boyunca başka bir dönüşen leoparı tanımamıştı bile. Dahası, yıllarını ıslahevinde geçirmişti. Bu durum onu öfkeli, kaybolmuş ve saldırgan bir hale getirmişti; ne gücüyle ne de içindeki öfkeyle nasıl başa çıkacağını bilmeyen büyük ve tehlikeli bir kedi.

O kayıp çocuğu bulup DarkRiver'a getiren kişi DarkRiver'ın en kıdemli gözcüsü Nathan'dı. Ama kendisi de bir gözcü olmak için çok çalışmış ve Lucas'ın yanında yer almayı hak etmiş olan Clay'di. Duygusal olarak uzun zamandır kırgındı, DarkRiver'a olan görevleri, Lucas'a ve diğer nöbetçilere olan sadakati onu şeytanlarına teslim olmaktan alıkoyan tek şeydi.

Sonra Talin geldi.

Onunla çiftleşip Jon ve Noor'u evlat edinen Clay, geçmişindeki yalnızlığı ve acıyı gerçekten geride bırakmıştı.

"Trinity Accord?" Nöbetçi dikkatini tekrar yola vermeden önce Lucas'a baktı.

Yolcu tarafındaki camı indiren Lucas parmaklarını kapının kenarına vurdu. "Evet ve hayır."

Dünyayı kapsayan ve çığır açan işbirliği anlaşması, Konsorsiyum'un varlığı sayesinde inanılmaz derecede kısa bir süre içinde fikirden meyveye dönüşmüştü. Karanlık grubun ortaya çıkan kaostan faydalanmak için dünyayı istikrarsızlaştırma amacı, çeşitli farklı taraflar konuşmaya başlayıp ortak bir düşmanları olduğunu fark ettiklerinde tam tersi bir etki yaratmıştı. Ne yazık ki Trinity bu savaşta kritik bir rol oynarken

İstikrarlı bir dünya, bir araya getirilme hızı birden fazla kritik boşluğa yol açmıştı.

Bu acelenin kaçınılmaz , ortaya çıkan sorunların hâlâ belası olmadığı anlamına gelmiyordu. Özellikle de ilk imzacıların isimlerinin mürekkebi henüz kurumamışken, Trinity'nin idari bir yapısı olmadığı için her şey geçici olarak ele alınıyordu.

Ama Lucas'ın boğazının arkasında bir hırıltı oluşmasına neden olan şey bu değildi, panteri bir kez daha agresif bir korumacılıkla kabarıken, telsiz çağrısı zihninde ön plana çıktı. "Aden bazı istihbaratlar iletmek için aradı," dedi Arrow Squad'ın liderine atıfta bulunarak. Psy ırkının ölümcül öcücüleri olan suikastçılar ve kara operasyon askerleri son zamanlarda sessiz kahramanlar haline gelmişti.

Trinity'yi harekete geçiren Aden'di.

Clay ona hızlıca bir bakış daha attı. "Pençelerin çıkmış."

"Siktir." Lucas bilinçli bir irade çabasıyla onları geri çekti, sonra saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı; siyah teller şu anda ensesine ulaşıyordu. Sascha'nın parmaklarını saçlarında gezdirmeye bayılması dışında saçlarını daha da kısaltabilirdi. Zaman zaman insan postuna bürünse de o da bir kedi idi ve sevilme şansını azaltacak hiçbir şey yapmayacaktı.

Ne yazık ki o anda aklından geçenler pek de hoş şeyler değildi.

"Aden'in adamları PsyNet'in arka kanallarında Naya hakkında konuşulduğunu tespit etmişler." Sascha, örnekler hariç gezegendeki tüm Psy'ları birbirine bağlayan psişik ağı dev bir bilgi deposu olarak açıklamıştı. Akışkandı ve o kadar büyüktü ki hiç kimse her parçasını bilemezdi.

Ancak Oklar en karanlık sokaklarda yürüyordu. Kahramanlar olsun ya da olmasın, birilerinin hâlâ PsyNet'te dolaşan canavarları, yalnızca öldürmek ve incitmek isteyen sapkın zihinleri avlaması gerekiyordu. Çünkü zihinsel dengesizliği silmek ve onları kusurları olmayan bir ırka dönüştürmek için uygulanan yüzyılı aşkın soğuk duygusuzluğa rağmen, Psy'da hâlâ anormal derecede yüksek sayıda seri katil vardı. Oklar tek başlarına bu acımasız canavarları alt edebilecek güce ve beceriye sahipti.

"Neden yabancılar senin yavrun hakkında konuşuyor?" Clay'in sorusu hırıltılıydı. "Naya onları hiç ilgilendirmez."

"Aynen öyle." Lucas'ın koruyucu dürtüleri hiçbir zaman şiddetten başka bir şey olmamıştı. Bunun bir kısmı onun kim olduğuyla ilgiliydi; alfa olma potansiyeliyle doğmuştu ve buna güçlü bir koruma dürtüsü de dahildi.

Onun durumunda bu dürtü, annesinin ölümüne, babasının ağır yaralanmasına ve Lucas'ın bir düşman sürüsünün esiri olmasına neden olan çocukluk saldırısının dehşetiyle jilet gibi keskinleşmişti. Genç, zayıf ve annesinin gözleri önünde ölmesini izlemekten kalbi kırılmış olan Lucas, bağlarından kurtulmak ve babasını kurtarmak için umutsuzca savaşmıştı.

Başaramamıştı.

Ne var ki o çocuk uzun zamandır yoktu. Lucas artık bir erkekti. Kanla vaftiz edilmiş bir alfaydı. Koruması altındaki insanlardan *herhangi* birinin saçının teline dokunan olursa kollarını koparırdı. Bu sadece başlangıç içindi. "Aden çok fazla ayrıntı vermedi," dedi Clay'e. "Konuşmacılar Naya'dan özellikle ismen bahsetmediler ama babası leopar olan bir Psi-Şanjel çocuğundan bahsetmeleri bunu tartışmalı hale getiriyor."

Zamanın bu anında, dünyada bir Psy ebeveyni ve bir Dönüşen ebeveyni olan *tek* bir çocuk vardı: Nadiya Shayla Hunter. Naya. Lucas ve Sascha'nın bir yaşına basmasına birkaç hafta kalmış, sert, zeki ve yaramaz kızları.

Bir yıldan az bir süre yaşamıştı ve Lucas'ı temelden değiştirmişti bile.

Babasının neden huzur içinde öldüğünü şimdi anlıyordu. Carlo Hunter sevgili eşi Shayla'yla birlikte oğullarını korumak için savaşmış, sonra da onu kaybetmenin acısıyla ve acımasız işkencenin etkileriyle sürünün gelmesine yetecek kadar uzun süre mücadele etmişti. Ama ağır yaralarına rağmen bu dünyayı huzur içinde terk etmişti. Çocuğu güvenderken ölümün hiçbir anlamı yoktu.

"Sence sadece meraktan olabilir mi?" Clay sordu. Nöbetçi açıkça nefes alıp verişini düzgün tutmak için mücadele ediyor, elleri direksiyonun üzerinde bir esneyip bir gevşiyordu. "Artık Sessizlik çöktüğüne ve Psy'ler duygularını hissetmekte, ilişki kurmakta özgür göre, geleceği merak ediyor olmalılar. Naya bu geleceğin yaşayan, nefes alan bir sembolü."

"Hayır." Meraktan olsa bile Lucas kızının, tehlikeli bir yüzdesi Sessizliğin çöküşüne ve Psy "mükemmelliğinin" "seyreltilmesine" şiddetle karşı olan yabancılar tarafından konuşulmasından yine de hoşlanmazdı ama bu çok daha kötüydü. "Aden halkının konuşmalarda 'safıktan' bahsedildiğini duyduğunu söyledi." Herkes değişimden hoşlanmazdı, özellikle de bu değişim kendi ırklarının üstün olduğuna dair dünya görüşlerine meydan okuyorsa.

"Siktir." Clay'in sesi sertti. "Pure Psy'nin öldüğünü sanıyordum."

"Öyleler." Sessizlik yanlısı şiddet yanlısı grup varoluş. "Ama fikirleri hala fanatik, çirkin zihinler tarafından özümsevenek ortalıkta dolaşıyor. Kanıt yok ama muhtemelen Konsorsiyum bu kokuşmuş yahniyi karıştırıyor." Dünyayı istikrarsızlaştırmak için ırklar arasındaki nefreti sinsice teşvik etmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Ne de olsa bu, daha önce daha büyük ölçekte denedikleri bir taktikti.

"Bunun olması gerekiyordu," dedi Clay beklenmedik bir şekilde. "Es'in aniden bu kadar güçlü hale gelmesiyle, daha önce kendilerini en iyi köpekler olarak gören insanların zihninde kaynayan çok fazla kızgınlık olmalı. Birdenbire, tüm bu 'aşağı' Psy'ler kahraman olarak gösterilmeye başlandı."

Lucas başıyla onayladı. Kendi yetenekli eşi de bir zamanlar kendini kusurlu olarak nitelendirmiş, kendini bu şekilde görmeyi öğrenmişti. "Aden'in adamları sadece bazı parçalar yakaladı ama Naya'nın annesinin bir E olduğundan ve ikisine de nasıl ulaşılabileceğinden bahsedildi." Yumruklarını sıkarak kendini düşünmeye zorladı. "Naya ve Sascha'nın etrafındaki tüm güvenlik protokollerini gözden geçireceğim."

Sascha'nın tam desteğini alacağını biliyordu; eşi, DarkRiver'in alfa çiftinin yarısı olmanın bir sonucu olarak almak zorunda olduğu bazı güvenlik önlemlerinden olabildi ama söz konusu yavruları olduğunda her türlü güvenlik önlemini tamamen destekliyordu. Hatta Sascha Lucas'tan bile daha korumacıydı; ona sık sık Naya'nın bir leopar değişen olduğunu ve aynı yaştaki bir insan ya da Psy çocuğundan daha fazla özgürlüğe ihtiyacı olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Kediler kafese kapatılmayı sevmezdi. Kırılğan kemikleri ve bebek yumuşaklığında elleri olan küçük kediler bile.

Bunu unutma, diye emretti kendine. Düşmanın sizi, kendi çocuğunuzun incinmesine neden olduğunuz bir pozisyona zorlamasına izin vermeyin.

- - -

SASCHA, Lucas'ın PsyNet'te Naya hakkında tehlikeli konuşmalar olduğu konusunda kendisini uyaran mesajından sonra endişesini sıkı sıkıya tuttu. Ağın karanlık köşelerinde ne tür hain zihinlerin saklandığını ve bu zihinlerden bazılarının Dönüşen ırkının ilkel doğasını ne kadar şiddetle hor gördüğünü bildiği halde bunu yapmak zordu.

Onlara göre, Sascha ve Lucas'ın değerli çocuğu iğrenç bir şeydi. İçindeki öfke çalkalandı.

"Anne!"

Öfkesini sert bir irade çabasıyla kontrol altına alan Sascha, bebeğinin önünde yürüdüğü Naya'nın ellerini sıkıca kavradı. Onun ve Lucas'ın yeşil gözlü küçük kızı yaşına göre iyi bir dengeye ve yürümek için inatçı bir kararlılığa sahipti ama hâlâ küçüktü ve orman zemini tam olarak eşit değildi, bu yüzden Sascha onu dik tutmaya yardım ediyordu.

Naya'nın bir kez bile kaçmaya çalışmadığından değil.

Ancak şu an için minik parmakları Sascha'nın ellerini sıkıca tutuyordu, teni yumuşaktı ve rengi altın sarısı bir bal kahverengisiydi. Sascha'nın koyu bal rengi ile Lucas'ın sessiz altın renginin bir karışımı. Anglo-Hint, Japon, İrlandalı, İtalyan ve daha fazlası... Naya'nın güzel ve karmaşık bir genetik mirası vardı.

"Naya!" diye aynı sevinçli ses tonuyla karşılık verdi ve kızının o kocaman kahkahasını atmasına neden oldu.

Aerie'den ayrıldıktan sonra o, Naya, Julian ve Roman, DarkRiver'in Yosemite bölgesinin bir sınır bölümüne doğru son metreleri yürüyorlardı; arazi, DarkRiver yavrularının Arrow çocuklarıyla düzenli olarak bir araya gelmeye başladıkları bir oyun alanı olarak belirlenmişti. Seanslar başlangıçta Arrow çocuklarına nasıl oynayacaklarını öğretmeyi amaçlıyordu, Aden takımın kontrolünü ele geçirmeden önce

masumiyetleri, onları acımasız birer suikastçıya dönüştürmeyi amaçlayan bir eğitimle boğuldu.

Çok hızlı bir şekilde büyüleyici bir değiş tokuşa dönüşmüştü: Dönüşen ve insan çocuklar genç Oklara gülmeyi ve eğlenmeyi öğretirken, bebek Oklar da vahşi oyun arkadaşlarının normalde yapabileceklerinden daha sık durup düşünmelerini sağlıyordu. Ama en güzeli, çocukların seanslar arasında telsiz aracılığıyla birbirleriyle konuşmalarıyla oluşmaya başlayan arkadaşlıklardı.

Sürü bölgeye salıncakların yanı sıra tırmanma çerçeveleri de koymuştu, ancak yapılandırılmamış oyun için açık bir alan da vardı. Sürüden olmayan pek çok insan bu civarda yaşamıyordu ama nadiren yaşayanlar da ekipmanı kullanabileceklerini ve oyun grubuna katılabileceklerini biliyorlardı.

"Çocuklar."

Julian ve Roman, kot pantolon ve tişört giymiş iki küçük heykel gibi ileride koşuşturdukları yerde donup kaldılar. Sascha'nın dudakları kıpırdadı. Bu ses tonunu öğrenmesi zaman almıştı ama en sevdiği çifte bela dozunun dikkatini çekmekte çok etkiliydi.

Tamsyn'in çocukları Sascha'nın tanıştığı ilk şekil değiştiren çocuklardı ve Sascha onları çok seviyordu, onları şımarttığı için suçluydu ama büyüdükçe onları disipline etmeyi de öğrenmişti. Kötü bir şekilde yaramaz oldukları için değil, her ikisi de güçlü kişiliklere sahip oldukları ve şu anda onunla birlikteyken patronun Sascha olduğunu anlamaları gerektiği için.

Sürü hiyerarşisinin kurallarının bir nedeni vardı ve DarkRiver yavruları için bu kurallar onlara üzerinde durabilecekleri sağlam bir temel sağlamak için vardı. Kafa karışıklığı yok, korku yok. Sadece kendi güçlerini sergileyebilecekleri ve kişiliklerini geliştirebilecekleri güvenli bir yer.

İşin tuhafı, bu ses tonu çocukların evcil kedisi Ferocious'ta da işe yarıyor gibiydi; Roman ve Julian'ın evcil hayvanlarını şiddetle savunmaları sayesinde o da kendini büyük bir leopar olarak görme eğilimindeydi. Ancak bugün Ferocious evdeydi, bu yüzden Sascha sadece ikisi de artık okulun ilk yılında olan ikizlerle ilgilenmek zorundaydı.

Naya'nın hâlâ ellerini tuttuğu iki sevimli "heykele" ulaşan Sascha, "Artık hareket edebilirsiniz ama birbirinize yakın durun," dedi. Bu oyun seansları ancak herkes kendini güvende hissederse uzun vadede işe yarayacaktı.

Oklar Ok'tu çünkü ölümcül psişik yeteneklerle doğmuşlardı.

Bu seansları denetlemeye yardımcı olan yetişkin Oklar, genç Okların zihinlerini kuşatmak için kendi aşılmaz kalkanlarını genişlettiler, böylece çocuklar kazara saldıramadılar ve ölümcül güçleri üzerindeki kontrollerini kaybetme endişesi olmadan oynamakta özgür hissettiler.

Buna rağmen, Sascha oyun grubundaki insan ya da Dönüşen çocukların zihinlerine her zaman bir koruma katmanı eklerdi.

Çoğu insanın aksine, Dönüşenlerin güçlü doğal kalkanları vardı ama işi şansa bırakmanın da bir anlamı yoktu.

Ashaya da genellikle katılırdı ve aralarında tüm grubu idare edebilirlerdi. Bilim adamının gelemmediği nadir zamanlarda Faith devreye giriyordu. Sascha ve Ashaya'nın aksine, kahinin çocuğu yoktu ama çocuklarla oynamayı seviyordu ve onlara yardım etmekten her zaman mutluluk duyardı. Ve Faith çocukları büyüleyen hiper-gerçekçi illüzyonlar yaratabildiğinden, popüler bir ziyaretçiydi.

Bugün Sascha oyun alanına vardığında her iki kadını da hazır buldu. Ashaya'nın zengin kahverengi teni güneş ışığında parlıyordu, muhteşem vahşi bukleleri bir örgü içinde sıkıca tutulmuştu. Bu bukleler ilk bakışta koyu kahverengiydi ama içinde saf siyahtan altın ipliklere kadar pek çok ton barındırıyordu. Diğer kadın kot pantolon ve arkadaşınınmış gibi görünen büyük boy bir UC Berkeley sweatshirt'ü giyiyordu.

Ashaya'nın altı buçuk yaşındaki yavrusu oynamak için koşmaya başlamadan önce Faith onun yanında Keenan'a beşlik çaktı. Oklar henüz gelmemiş olsa da, diğer birkaç DarkRiver yavrusunun yanı sıra paket dışı insan arkadaşlarından ikisi çoktan tırmanma çerçevelerinin üzerinde çabalıyordu. Bugün okulun sadece sabah olması daha uzun bir oyun seansına olanak sağlıyordu ve çocukların bu fikirden çok memnun oldukları belliydi. Okların kendi okulları vardı ama yarım günlük tatili yansıtmaktan mutluydular.

"Gidip oynayabilir miyiz, Sascha sevgilim?" Julian sordu, yüzündeki muzip ifade Sascha'yı tam kalbinden vuruyordu.

"Evet, yapabilirsiniz Bay Ryder."

Julian'ın ciddi cevabı ikizleri öyle bir güldürdü ki gözleri leoparlarının yeşil-altın rengine döndü.

elini Naya'ya uzatırken Roman da aynısını diğer tarafına yaptı. "Hadi, Naya!"

Naya etkileyici bir çocuk koordinasyonu ile her iki çocuğun da ellerini aynı anda tuttu ve gittiler. Sascha Faith ve Ashaya'ya, "Bu kadar enerjik iki göre," dedi, "ona karşı inanılmaz sabırlılar." O izlerken, ikizler Naya'yı yürümeye başlayan çocuklara uygun bir salıncağa bindirdiler ve güvende olduğundan emin oldular.

Naya mutlu bir şekilde bacaklarını tekmeledi.

"Öyleler," diye gülümseyerek kabul etti Ashaya, bir yandan da çocuklara göz kulak devam ediyordu. "Bunun bir kısmı kişilikle ilgili ama aynı zamanda nasıl yetiştirildiklerinin ve DarkRiver'in bir sürü olarak çocuklarını nasıl yetiştirdiğinin de bir kanıtı." Küçük bir insan kız neredeyse kayıp düşerken kaşlarını çatı.

-Ancak hızlı düşünen bir yavru tarafından güvenli bir yere çekilebildi. Ashaya, "Maureen'in bebeğini doktora götürmesi gerekiyordu," dedi,

DarkRiver'in insan komşularından birine atıfta bulunarak. "Bizden iki kızına göz kulak olmamızı istedi."

Sascha çoktan otomatik olarak Faith ve Ashaya'yı için kalkanlarını genişletmiş, insan çocukları korumak için özel bir özen göstermişti. Onların zihinleri şekil değiştiren gençlerden bile daha savunmasızdı. "Onları yakaladım."

"Buna bayıldım." Saçlarının koyu kızılını ortaya çıkaran ve krem rengi tenine çok yakışan kraliyet mavisi ince V yakalı bir kazak giymiş olan Faith, çocukların üzerinden atlamak ya da tırmanmak için bir engel, altında oynamak için bir kulüp evi ya da hayal güçlerinin yarattığı başka her şey için kullandıkları bir bankın üzerine tünedi. "Burada çok fazla umut var, çok fazla ışık var."

Ashaya'nın soluk mavi-gri gözleri Faith'in kardinal yıldız ışığıyla buluştu. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Çocukların ırk, savaş ya da farklı siyasi ideolojiler gibi kavramları yok. Sadece iyi bir arkadaşla kötü bir arkadaş ayırt edebiliyorlar."

Sascha'nın içgüdüsel olarak o tarafa bakmasına neden olacak kadar zayıf ama beklenmedik bir araba motoru sesi duyuldu. Elbette ağaçların arasından bir şey göremedi ama kısa süre sonra telepatik bir vuruş hissetti.

Zihin tanıdıktı, soğukkanlı bir kontrol ve güç: Judd Lauren, eski Arrow, güçlü telekinetik ve şimdiki SnowDancer teğmeni.

Sierra Nevada sıradağlarındaki kurt ininden neden geldiğini merak eden Sascha, telepatik dokunuşuna bir soruyla karşılık verdi. *Bir seansı nasıl yürüttüğümüzü görmeye mi geldin?* SnowDancer'lar bugüne kadar çoğunlukla daha yaşlı Arrow gençleriyle çalışmışlardı ama bir oyun grubu hakkında konuştuklarını biliyordu.

Teğmen, *Marlee yanımda*, diye cevap verdi. *Telepatik oyunlar oynayabileceği yaşında Psy çocuklar olup olmadığını merak ediyor. Toby onunla oynuyor ama onun kazanmasına izin verdiğini biliyor.*

Sascha, Marlee'nin kardeşi ve Judd'ın yeğeni, hafif bir empatik yeteneği ve cömert bir kalbi olan, on üç yaşına yeni girmiş tatlı bir çocuktan bahsedildiğinde gülümsemesine engel olamadı. *Bu gruptakilerin çoğu daha genç ama Vasic'in irtibat numarası bende var. Bakalım Arrow olmayan telepatik bir oyun arkadaşına sahip olmaktan hoşlanacak bir çocuk tanıyor mu?*

Judd, Marlee ile birlikte geldiğinde Vasic ile konuşmalarını bitirmişlerdi. On yaşındaki Marlee'nin çilek sarısı saçları başının bir tarafında tek bir örgü halindeydi; üzerinde açık havaya uygun siyah kanvas bir pantolon ve önünde neşeli sarı beyaz bir papatya resmi olan açık mavi bir tişört vardı.

Sascha'yı görünce yüzü aydınlanan Judd'un yeğeni koşarak ona sarıldı.

Sascha'nın Toby'nin yeteneklerinin empatik bileşeniyle başa çıkmasına yardımcı olması, onun kurt yuvasına sürü arkadaşlarının çoğundan çok daha düzenli bir ziyaretçi olduğu anlamına geliyordu. Sanki tüm SnowDancer çocuklarını tanıyormuş gibi hissediyordu. "Merhaba tatlım." Bu çocuğu sıkıca kucakladı. "Faith ve Ashaya'yı tanıyorsun, değil mi?"

"Merhaba," dedi Marlee gülümseyerek, ama Sascha'ya yaslanmaya devam etti.

"Marlee!" Tırmanma çerçevesinin tepesindeki tüneğinden seslenen Keenan'dı.

Marlee genç çocukla konuşmak için yanına atladı. Bir sürüde büyüyen tüm çocuklar gibi o da yaş sınırlarının ötesinde arkadaşlara sahip olmaya alışkındı. Büyüdükçe yavrulara bakıcılık yapması ya da isteyen büyüklere yardım etmesi beklenirdi, böylece gençlerle yaşlılar arasında sürü bağları oluşmaya devam ederdi.

En azından nesiller arasındaki devamlılık açısından Psy aile gruplarının işleyişine garip bir şekilde benziyordu. Buna göre

Sascha'nın eğitim kayıtlarına göre, anne tarafından büyükannesi Reina Duncan, Sascha daha küçükken onun gelişimini denetleyen bir rol oynamıştı.

Bu gözetim, Reina'nın Duncan ailesinin reisi olduğu dönemde uzaktan yapılmıştı. Ayrıca Reina'nın ölümünden çok önce, Nikita tahtın arkasındaki güç haline geldiğinde de sona ermişti. Aslında Sascha annesinin en başından beri işleri manipüle etmediğinden emin değildi ama ilk okul ve kondisyon kayıtlarında Reina'nın imzası vardı.

Dönüşenlerin bildiği anlamda bir aile değildi ama yine de bir aileydi.

Vasic, aralarında Marlee'nin yaşlarında bir kız ve bir oğlanın da bulunduğu Arrow çocuklarını 'taşımaya' başladığında ırklar arasında var olan diğer benzerlikleri düşünüyordu. Sascha'nın telepatik çevikliği ve beceriyi arttırmak için tasarlandığını bildiği psişik oyunları oynamak için bir ağacın yanına dikkatle yerleşen ve Judd tarafından izlenen son üçü hariç, çocukların hepsi daha önce birlikte oynamıştı.

Sonuç olarak, halihazırda devam etmekte olan oyunlara katılmaları hiç zaman almadı.

Ekibin şu anda Naya kadar küçük bir çocuğu yoktu ve her zamanki iki yaşındaki sürü oyun arkadaşının bugün şifacıları tarafından bir kontrolü vardı. Ama Sascha'nın bebeği asla yalnız değildi. Çocuklar sırayla onu itiyor, tombul kırmızı yanakları ve açık kahverengi bukleleriyle üç yaşında tatlı bir çocuk olan Arrow, Vasic'in yardımıyla komşu salıncağa tırmanıyor ve ardından Naya ile ciddi bir sohbete dalıyor gibiydi.

Sascha yavrusunun mutluluğunu hissedebiliyordu. Naya kısa süre sonra telepatik yeteneklerini kullanarak yeni arkadaşına ulaşmaya çalıştı ama Sascha ona nazikçe önce izin istemesi gerektiğini hatırlattı, sonra da nasıl yapılacağını gösterdi. Bunu yaparken bile, bakımları altındaki diğer çocukları herhangi bir sıkıntı belirtisine karşı izliyordu. Sadece kazara psişik bir incinme açısından değil, aynı zamanda bir empat olduğu için, onların fiziksel sağlıkları kadar duygusal refahlarını da gözetmekten geri duramıyordu.

On dakika sonra, oyunun yanındaki sahada devam etmekte olan futbol maçındaki bir kargaşanın farkına vardı

Ekipman.

Leopar formundaki bir yavru, görünüşe göre bir Arrow çocuğunun poposunu ısırmişti ve Arrow çocuğunun aniden sakinleşip genç Arrow'a doğru solgun bir yüz ifadesiyle bakmasına bakılırsa, saldırıyı herhangi bir zarar vermeden önce kontrol altına almış olmalıydı.

Abbot'un mavi gözlü bakışları sırayla Sascha ve Ashaya'nıninkilerle buluştu. *Şimdi ne yapacağım?* diye sorar gibiydi.

"Bunu ben hallederim." Ashaya iki yaramaza doğru yürüdü ve bir ağacın altındaki bir noktayı işaret etti.

İki çocuk da başları öne eğik bir şekilde oraya doğru yürüdü. Ashaya onları orada, oyunlardan uzakta, sadece birbirlerine eşlik edecek şekilde on beş dakika boyunca oturttu.

Sonra yavruya ısırıldığı için özür diletti - Ok çocuğunun onu anlayabilmesi için yer değiştirmesini istedikten sonra.

"Sorun değil," dedi Ok çocuk, DarkRiver yavrusunun hemen gülümsemesine neden olan bir cömertlikle. "Harekete geçmeden önce düşünmeliydim. Öğretmen böyle yapmamı söyledi. Seni incitebilirdim."

"Isırmamam gerekiyor," diye utangaç bir fısıltıyla itiraf etti yavru. "Dişlerim gerçekten çok güçlü."

Okçu çocuk başını salladı, paralelliği açıkça görüyordu.

"Aferin çocuklar." Ashaya ikisini de kucakladıktan sonra oyuna katılmaları için serbest bıraktı - ki bunu birlikte yaptılar.

Bu arada Naya yeni sesli arkadaşıyla telepati kurarak eğlenirken Faith ve Vasic de onları salıncakta itip kakıyordu. Başarısız bir biyofüzyon deneyinden sonra sol kolunu kaybetmiş olan ışınlayıcı yeni bir protezi test ediyor gibiydi. Parıldayan metal kaplaması çocukları büyülüyordu, Vasic sık sık eğilerek küçük ellerini metale dokunduruyor, merakla okşuyor ve ona sorular soruyordu.

Şimdi kaç tane oldu? Sascha meraklı bir yavru için eğildiğinde sordu, protezin arkasındaki parlak mühendisin Vasic'in hasarlı sistemleriyle çalışan bir protez bulma konusunda takıntılı olduğunun farkındaydı.

Bu sayılmaz - Samuel'in farklı bileşenleri test etmek için kullandığı bir parça, dedi ışınlayıcı ayağa kalkarken ve

hareketten henüz yorulmamış olan Naya'yı itmeye devam etti. *Bu kez, ısı birikmesi sorununu çözeceğini umduğu bir bilgisayar mekanizmasını kontrol .*

Yapması gerekeni yapıyor mu?

Vasic başını sallıyor, yakışıklı yüzü ifadesiz ama soğuk değil. *Birleşme noktasında ısı seviyesinin yükseldiğini şimdiden hissedebiliyorum. Aslında, ben onu çıkarmaya giderken sen ve diğerleri kalkanlarla ilgilenebilir misiniz?*

Tabii ki. Judd, Faith, Ashaya, Sascha ve Abbot'un emrinde bol miktarda psişik güç vardı.

Vasic gideli sadece bir dakika olmuştu ve Sascha susamış bir çocuğa Faith'in yanında getirdiği malzemelerden bir bardak su veriyordu ki Roman'ın tırmanma çerçevesinin tepesinden uçmak üzere olduğunu gördü.

"Hayır." Adamın yanlış vuracağını, muhtemelen kolunu kıracağını biliyordu... ama adam düşüşünün ortasında değişti ve kedinin vücudundaki havayı dışarı atan ama başka bir zarar vermeyen bir yuvarlanmayla yere indi.

Kalbi gümbür gümbür atan Sascha, aceleyle yanına gitmemek için kendini zor tuttu.

Leopar yavrularının bağımsızlığa ihtiyacı olduğunu kendine bininci kez hatırlattı. Ama gerçekten kendine zarar vermediğinden emin olana kadar onu izledi; kuyruğunu gururla havaya kaldırıp muhteşem küçük yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle uzaklaştığında bu gerçek açıkça ortaya çıktı.

İşte o zaman Naya'ın dikkatinin büyük yavru üzerinde olduğunu fark etti.

Bir şeyler içmek için yanına gelen çocuk koşarak oyun arkadaşlarının yanına dönene kadar iniltisini bastırmayı başardı. "Naya yakında yüksek tünelerden atlamaya başlayacak, değil mi?"

Ashaya onun elini okşadı. "Yaşayacak. Keenan iyi ve o bir kedi değil. Şeffaflık adına, leopar arkadaşları ona ilk kez ağaç yolunu öğretmeye çalıştığında kolunu kırdı ama bu tek seferlik bir şeydi."

"Bu pek güven verici değil," dedi Sascha karanlık bir sesle.

Soğuk Sessizlik'te geçirdiği yıllara inat bir sıcaklıkla gülen diğer kadın, eşofmanının kollarını yukarı itti, ormanın sıcaklığı ne kadar soğuk olursa olsun nispeten serindi.

Yaza çok yaklaşmışlardı. "Bir Psi-Changeling çocuğunun ne gibi numaralar bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir Psy-Changeling çocuğu.

Evet, Naya . Eşsizdi. . . ve bu yüzden avlanıyordu.

Bölüm 2

Yükünü yola döken bir teslimat kamyonunun neden olduğu ani trafik sıkışıklığına **yakalanan** Lucas ve Clay'in iskeleye ulaşmasına hâlâ on dakika vardı. Arabayı almalarının amacı işleri hızlandırmak olduğu halde bu sinir bozucuydu ama Jon ve arkadaşları, ikisi gelene kadar oldukları yerde kalacaklarına söz vermişlerdi.

"Teijan'la konuşabilir misin?" Lucas keskin tuzlu su kokusunu alırken sordu, su artık çok yakındı. "Farelere DarkRiver ve SnowDancer dışında Naya'dan bahseden *olursa* kulaklarını dört açmalarını söyle. İyi huylu görünen şeyleri bile."

Sadece dördü gerçekten değişime uğramış olan Sıçanlar - üç yetişkin ve bir çocuk - San Francisco'nun altındaki kullanılmayan metro tünellerinde yaşamayı seçtiler, ancak şehrin her yerindeki ahşap işçiliğine karışabilme yeteneğine sahiplerdi. Bu onları son derece etkili bir casus ağı haline getirmişti ve bu ağ DarkRiver *için* çalışmasa da, sürünün Sıçanlar ile Teijan'ın önemli bilgileri ileteceği anlamına gelen bir anlaşması vardı.

Bu sadakatin karşılığında DarkRiver, kendisinden çok daha olan bu sürünün kendi bölgesinde korkusuzca yaşamasına izin verdi; oysa bölgedeki baskın yırtıcılar olarak DarkRiver, Sıçanları kovmakta haklı olabilirdi. Gerekirse acımasız bir şiddetle. Sert bir yasaydı ama yırtıcılar arasında barışı koruyordu.

Teijan ve Fareleri DarkRiver'a sadakat yemini etmişti ve küçük gruptan DarkRiver'a akan istihbarat çok değerliydi. Bu bilgilerden herhangi biri iş anlaşmalarıyla sonuçlanırsa, DarkRiver gelirin bir yüzdesini aktarıyordu. Zaman içinde

iş benzeri bir anlaşma, ittifak olmayan bir şeye dönüşmüştü ... ama belki de bu kadar büyük bir güç farkına sahip iki grup arasında olabilecek en yakın şeydi.

Sıçanlar, San Francisco saldırıya uğradığında tünellerine kapanmak yerine şehir için savaşmışlardı.

Lucas bunu asla unutmayacaktı.

"Olmuş bilin." Clay, ışık değişimini yanlış hesaplayan bir yayanın güvenli bir şekilde kaldırıma geçmesine izin vermek için arabayı yavaşlattı. "Trinity'deki bağlantılarından bazılarını da yoklamak ister misin? Kulaklarını açık tutmalarını ister misin?"

Lucas kaşlarını çatı, kolunu pencerenin çerçevesine dayamıştı ve gözleri San Francisco'nun canlı yaşamını seyrediyordu. "Bunu düşüneneğim ama şu anda anlaşmayı imzalayanların sadece küçük bir azınlığına gerçekten güveniyorum." Hepsi de bu iddialı işbirliği anlaşması yapılmadan önce tanıdığı ve güvendiği insanlardı.

Lucas Trinity Anlaşması'nın başarılı olmasını muhtemelen Sascha dışında dünyadaki herkesten daha çok istiyordu ama bu noktada anlaşma çok yeni ve denenmemişti. "Trinity'nin iki büyük sorunu var," dedi Clay'e. "Birincisi, anlaşmayı imzalayan ve Üçlü Birlik çapındaki tartışmaların bir parçası olmak isteyenlerin samimiyetinin nasıl teyit edileceği.

Konsorsiyum tesislerinin yanı sıra anlaşmanın başarısız olmasını istemek için kendi nedenleri olan başkaları da kesin."

Barış herkes için iyi değildi, silah üretenler ve başkalarının sefaletinden para kazananlar da dahil. Trinity'den sonra insanlar birbirlerini havaya uçurmayı bırakmışlardı ve Net'in içindeki iç savaş görünüşe göre ateşkese dayanıyordu. Sessizlik yanlış hız yok olmamıştı, ancak Ağ'daki karmaşık siyasi durumu anlayanlara , empatların yükselişi onu temelinden sarsmıştı.

E tanımı Sessizlik altında ezilmişti; duyguları hissetme, kalp ve zihin yaralarını iyileştirme yetenekleri, duyguları yasaklayan ve statükodan herhangi bir sapmayı acımasız psişik beyin yıkamalarla cezalandıran bir ırkta gereksiz görülüyordu. Yine de geçtiğimiz kış, empatlar çok gerekli olduklarını kategorik olarak kanıtlamışlardı.

Es olmasaydı, PsyNet çökmüş olurdu - *hala* çöküş denkleminde çıkarılmalıdır.

Ve PsyNet'in sağladığı biyolojik geri bildirim olmasaydı, Psy ırkından olanlar birkaç saniye içinde korkunç derecede acı verici bir şekilde ölürlendi.

Bu durum, en tanınmış Sessizlik yanlısı grupları ikilemde bıraktı: Bu toplumun temel üyelerinin büyük çoğunluğu empatken ve duygu onların yaşam kaynağıyken, duygusuz bir toplumu nasıl yeniden yaratabilirlerdi? Sonuç olarak, konuyu tartışırken sesli protestolarını durdurdular; dengesiz uç unsurlar bile bombalama ve silahlı saldırılarını durdurdu, ancak kimse bunun ne kadar süreceğini tahmin edemezdi.

Elbette bu iki sonucun da arkasında Trinity Anlaşması yoktu ama şu anda dünyanın ilgi odağıydı. Her üç ırktan hoşnutsuzlar da dahil olmak üzere herkes bundan sonra ne olacağını, Trinity'nin bir güç merkezi haline mi geleceğini yoksa dibe mi batacağını görmek için bekliyordu.

Ancak, Trinity'nin etkilerinden mutsuz olması gerekenler sadece silah üreticileri değildi. Trinity'nin ırklar arası iş ağlarında bir patlamaya yol açması nedeniyle kızgın olan iş sahipleri -Psy, insan ve Dönüşen- olduğuna şüphe yoktu. Yaptıkları işte iyi olan zeki operatörler için harikaydı. Standartların altında işlerle idare edenler için kadar da iyi değildi çünkü rakipleri müşterileri için o kadar erişilebilir değildi.

Büyük tıp şirketleriyle bağlantıları olan güçlü ailelere bile şüpheyle bakılması gerekiyordu, çünkü barış zamanlarında bazı ilaç türlerine ya artık ihtiyaç duyulmuyordu ya da artık kârlı değildi. Lucas, "samimi olup olmadığı tam bir muamma," diye ekledi. "Bu uzun vadeli bir sorun olacak."

Clay'in eli manuel kontrollerin üzerinde rahatça hareket etti. "Ming LeBon gerçekten de anlaşmayı imzalamayı talep etti mi?"

"Sadece işleri daha da berbat etmek için." Lucas bu sefer hırıltısını bastırma zahmetine girmede. "Hawke o orospu çocuğunu öldürmeyi ertelemiş olabilir ama SnowDancer imza atmasına izin verildiği anda Trinity'den çekilecektir, biz de öyle." Kurt sürüsü ve DarkRiver kan müttefikiydi ve Ming LeBon diğer canice suçlarının yanı sıra Hawke'ın eşinin hayatını da tehdit etmişti.

"Unutulmuşlar da gidecek." Yüz yıldan uzun bir süre önce Sessizliğin şafağında PsyNet'ten kaçan isyancılar tarafından kurulan Unutulmuşlar -insanlarla evlenmiş ve çiftleşmişlerdi- "safkan" Psy nüfusunda görülmeyen benzersiz yeni yetenekler göstermeye başlamışlardı.

Ming Lebon bu erişmek istiyordu, bir dizi Unutulmuş çocuğun kaçırılmasının ve ölümünün arkasındaydı.

Clay, "Oklar da gidecek," diye işaret etti.

"Hiç şüphe yok." Ming uzun zamandır takımın lideriydi ama Lucas'ın öğrendiğine göre eski Psy Konsey Üyesi emrindeki kadın ve erkeklere tek kullanımlık piyonlar gibi davranmış, "arızalı" Oklar için öldürme emirleri imzalamış ve takımı kişisel ölüm ordusu olarak kullanmıştı.

Anlaşmayı Aden başlatmış olabilirdi ama Lucas diğer adamın -ve ekibinin- Ming LeBon'a herhangi bir şekilde yeniden bağlanmaktansa ittifakları sıfırdan kurmayı tercih edeceğini hissediyordu, Trinity'nin incecik bağları aracılığıyla bile olsa. "Ve" diye ekledi, "DarkRiver ve SnowDancer ayrılır ayrılmaz çok sayıda sürüyü de yanımızda götürürüz." Müttefik olmasa da dost olan ya da ihtiyaç duymaları halinde kendilerine yardım edeceklerine inandıkları bu iki sürüye, yeni oluşmakta olan bir anlaşmada yabancılara güvendiklerinden çok daha fazla güvenen insanlar.

Tekrar konuştuğunda Clay'in sesinde beklenmedik bir gülümseme vardı. "Belki de 'Ming LeBon Ölmeli' kulübüne üye olduğunu kanıtlamak anlaşmayı imzalamak için bir ön koşul olmalıdır."

"Komik." Gözleri ileriye odaklanmış ama akli bu karmaşada olan Lucas başını salladı. "Sorun şu ki bazı azınlık üyeleri Ming'in Trinity'nin bir parçası olmasını istiyor ve lanet olsun, ne demek istediklerini anlıyorum." Eski Konsey Üyesi şu anda Avrupa'nın önemli bir bölümünde hüküm süren güçtü. "Onu biraz daha yakından izleyebilmemiz için aramızda olması daha iyi olabilir."

Clay hırladı. "Yine de zehir olurdu."

"Evet." Lucas'ın karşı tarafın ne demek istediğini anlama yeteneği vardı, disiplinli öfkesi Trinity ile ilgili her konuda pek çok Dönüşen sürüsü adına konuşmaya aday gösterilmesinin sebebiydi ama Ming konusunda *asla* aynı fikirde olmayacaktı. "Hiçbirine güvenmezdim

her zaman onun herkesi arkadan bıçaklamasını beklerdik-Ming sadece Ming'i önemserdi."

Eski Konsey Üyesi'ni düşününce gözleri kısılan Lucas kot pantolonlu bacaklarını uzatıyordu ki kaldırımdaki iki adam dikkatini çekti. "Jamie jetlag'ini atlatmış gibi görünüyor." Kıdemli asker Solomon Adaları'ndan doğruca eve dönmüştü, bu uzak ülke dünya turunun son durağıydı.

Neredeyse her kedi hayatının bir döneminde dolaşmıştır. Bazıları haftalarca, diğerleri aylarca, nadiren birkaçı da yıllarca. Bu onların doğasının bir parçasıydı, onları insan oldukları kadar kedi yapan şeyin bir parçasıydı. Dünyayı keşfetmek için harcadıkları zaman, büyümelerine ve derilerinin içine yerleşmelerine yardımcı oluyordu. Ancak hemen hemen hepsi evlerine dönmüştü; insanlık duyguları, içlerindeki leoparın daha yalnız olan eğilimlerini yumuşatıyordu.

Lucas, alfa olduğu on üç yıl boyunca dolaşanlardan sadece kaybetmişti. Biri dünyanın herhangi bir yerinde olabilecek bir kazada, diğer ikisi ise çok daha mutlu koşullarda: dünyanın farklı köşelerinde eşlerini bulmuşlar ve kalmaya karar vermişlerdi. Bunu yaparken, bu ikisi DarkRiver'ı Hindistan'daki bir sürüye ve Botswana'daki bir sürüye bağlamıştı.

"Onu bu sabah gördüm," diye yanıtladı Clay. "Nate'den kendisini tekrar aktif göreve almasını istedi ve CTX'teki teknik pozisyonuna geri döndü."

"Teknik" birçok uzman tarafından kullanılan geniş kapsamlı bir kısaltmaydı. Aslında Jamie son derece nitelikli bir ses ve holo-görüntüleme uzmanıydı. Ama öncelikle, DarkRiver'a hâkim ve güvenilir bir kıdemli askeri ve bir gözcü olmanın eşiğindeydi. Yanında inanılmaz umut vaat eden genç bir sürü arkadaşı yürüyordu.

Lucas, Kit'in Jamie'yle konuşmasının tesadüf olduğunu düşünmüyordu. "Ming durumu." Clay çift park etmiş bir arabaya dışlarını gösterdi.

etrafında dönmeyi önce durdu. "Çoğunluk kuralları mı ?"

"Trinity'nin resmi bir oylama sistemi yok." Konsorsiyuma karşı birleşik bir cephe oluşturma telaşıyla atlanan şeylerden biri. "Aden'in başlangıçta içine çektiği bizler, insanları Trinity'nin *dışında* tutmak isteyebileceğimizi düşünmedik.

ağı. Tartışmalar tamamen insanları buna inanmaya nasıl ikna edeceğimiz üzerineydi."

Lucas sık sık neden yirmi beşten fazla sürünün genel Trinity işleriyle ilgili ilk irtibat noktası olmaya gönüllü olduğunu merak ederdi... ve sonra Naya'yı hatırlardı. ve Sascha'nın zeki, komik yavrusu, bugün aerie'den ayrılmadan önce yüzüne kocaman öpücükler kondurmuş ve onu gıdıkladığında kıkırdayarak yere yığılmıştı. Yarı Psy, yarı Dönüşen, tamamen yaramaz ve Aden'in istihbaratının bugün keskin bir şekilde ortaya koyduğu gibi, değişimden nefret eden ve dünyayı zamanda dondurmak isteyenler için bir tehdit.

Bağırsakları tekrar gerildi, pençeleri derisini itti. Kimsenin onun ışığını söndürmesine izin vermeyecekti.

Ayrıca onun bölünmüş değil, birleşmiş bir dünyada büyümesini istiyordu. Naya asla mirasının iki tarafı arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıydı.

Lucas bunun gerçekleşmesi için son nefesine kadar savaşıacaktı.

"İkinci sorun nedir?" Clay arabayı durma noktasına getirdi.

Embarcadero'da DarkRiver'a ait bir deponun önünde. "İki demiştin."

"Yürüyelim ve konuşalım," dedi Lucas. "Hâlâ bölgeye zamanında varabilirsin."

Yolcu tarafındaki camı kapattıktan sonra rıhtımın tuzlu havasına adım atan Lucas kapıyı kapattı ve diğer adam çocukların beklediği yöne doğru ilerlerken Clay'e katıldı. Güneş bulutsuz mavi bir gökyüzünden üzerlerine yağıyordu, rüzgâr hafifti. Lucas uzaktaki seslerin belli belirsiz vızıltısını duyabiliyor, yoldaki araçların titreşimini hissedebiliyor, yakındaki butik bir şekerçi dükkânında taze yapılmış tuzlu su şekerlemesinin kokusunu alabiliyordu.

Güneş ışığı Lucas'ın içindeki panterin tembel tembel uzanmasına neden oldu; iskeleye geçip güneşlenme isteğine karşı koyması gerekiyordu. Bu alfa davranışı *değildi* ama öte yandan insanların aralarındaki bir kara pantere verecekleri tepkiyi görmek eğlenceli olurdu, özellikle de bir kasaba girip birinci sınıf bir et parçasını işaret ederse.

Değişken kediler vahşi türdeşlerinden daha iri olduklarından, oldukça büyük bir etki yaratacaktır.

"Bu güneşı sevmek lazım," dedi Clay o anda. "Şuradaki tekir gibi kıvrılıp kemiksiz kalasım geliyor."

Lucas sırtarak ne düşündüğünü söyledi. Clay'in gülümsemesi yavaş ve derindi. "Bunu Cadılar Bayramı için yapalım. Turistlere bir şok yaşatırız. Dükân sahiplerine kötü davrananları kovalayabiliriz."

Lucas ancak bir kedinin bir şekilde, kendini çoban köpeği sanan tasmalı, havlayan minik bir köpeğin yanından geçti. Lucas'ın tek bir sert bakışı onu durdurabilirdi ama neden minik bir köpeğin zafer hayallerini bozalım ki?

Yürürlerken "İkinci mesele oylama durumuyla bağlantılı," dedi. "Tüm bunlar bir yönetim tüzüğü ya da anayasanın olmamasından kaynaklanıyor." Üyeleri dünyanın dört bir yanına dağılmış böylesine çeşitli bir kurumun başarısı için son derece gerekli olan bir şeydi bu.

Şu anda anlaşma iletişim kurmak için bir anlaşmaydı ve bunun için araçları vardı. Ancak Birleşik Dünya Federasyonu'na yol açacak gerçekten dengeleyici bir güç olabilmesi için çok daha uyumlu hale gelmesi gerekiyordu. Özellikle de güven konusu tüm üyeler için büyük ve karmaşık bir soru olmaya devam ettiğinden.

"İşte çocuklar."

Lucas başını salladı, kokularını çoktan almış ve onları sürü olarak tanımişti. Omuzları gerilmiş ve ayaklarının üzerinde gergin bir şekilde zıplayan dört genç, küçük bir grup halinde toplanmıştı ve yüzleri alışılmadık derecede ciddiye.

Clay ve Lucas'ı gören Jon bir şeyler söyledi ve çocuklar koşarak onlarla iskelenin ortasında buluştu. On altı yaşlarındaki bu dört çocuk, kendi yaşlarındaki erkeklerin giyindiği gibi giyinmişlerdi: çeşitli ton ve tiplerde açık gömleklerin altına beyaz , dizlerine kadar uzanan bol sörf şortları ve hepsinin kişiselleştirdiği parlak renkli spor ayakkabılar.

Ancak, sörf için tasarlanmış şortlar giymelerine rağmen hoverboard taşıyorlardı. Sonuç olarak, sıradan bir manzara.

"Onu gördüğümüzde dışarıda takılıyorduk," dedi Jon, olağanüstü güzel yüzü yıpranmış gri kasketinin altında gölgelenmişti ve kendine özgü menekşe rengi gözleri ela lenslerle gizlenmişti.

Bazı tehlikeli insanlar gencin varlığından ve DarkRiver'in bir parçası olduğundan haberdardı ama kendisini bir

yüksek görünürlüklü hedef. Şu anda, şehirdeki diğer binlerce çocuk gibi görünüyordu. Ama değildi. Jon Unutulmuşlardan biriydi, çarpıcı yeni psişik yetenekler sergileyen genç neslin bir parçasıydı.

DarkRiver, lensleri bırakıp beyaz altın rengi saçlarını boyamayı bırakmak isterse çocuğa destek olacağına söz vermişti ama Jon büyüyüp güçlenene kadar radarın altında kalmasının arkadaşları ve küçük kız kardeşi için daha güvenli olacağına karar vermişti. "İnsanların bana bakmasını da engelliyor," demişti Lucas'a, boynunda bir zamanlar Crawlers çetesinin dövmesinin olduğu yeri ovuşturarak. "Ben sadece gençlerden biri olmak istiyorum, anlıyor musun?"

Lucas, Jon'un muhtemelen fark ettiğinden bile daha iyi anlıyordu. Clay, Talin, Noor ve DarkRiver Jon'un sahip olduğu ilk gerçek aileydi, ilk kez etrafında ne olursa olsun güvenebileceği insanlar vardı. Sürü arkadaşlarından herhangi bir şekilde farklı olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordu.

"Gördüğün şey suyun içinde mi yoksa iskelenin altında mı?" Clay evlat edindiği çocuğa sordu. Jon'un geçmişi göz önüne alındığında bu soru sorun yaratabilirdi ama DarkRiver'daki tüm erkekler arasında kayıp bir çocuk olmanın ne demek olduğunu en iyi anlayan Clay'di.

O ve Jon iki yapboz parçası gibi birbirlerine bağlanmışlardı.

Çocuk şimdi başını sallıyor, etrafındaki diğer gençler ise alfaları ya da Clay dışında herhangi bir yere bakıyorlardı. "Dalga geçiyorduk ve ilginç görünüyordu, o yüzden" -altın rengi teni pembeleştirdi. "Bu adamlar beni ayak bileklerimden iskeleye astılar ve ben de onu kopardım."

Panteri grubun yaratıcılığından etkilenmiş ve o anki yavru gibi davranışlarına kahkahalarla gülmüş olan Lucas, diğer gençlerden birinin uzattığı küçük şişeyi aldı. Neden dikkatlerini çektiğini anlayabiliyordu. Şişe kireç yeşili camdan yapılmıştı ve kısmen midyelerle kaplıydı. Keskin güneş ışığı altında suyun üzerinde sallanırken bir mücevher gibi parlıyordu olmalıydı. "Siz çocuklar açtınız mı?"

Konuşan yine Jon'du. Kesinlikle baskın bir çocuktu ve Lucas'ın büyüyünce sürünün temel taşlarından biri olacağından emindi. Lucas Naya'yı Jon'un gözetimine bırakmakta tereddüt etmeyecekti; bu da çocuğa olan güveni ve inancı hakkında her şeyi anlatıyordu.

"Evet, efendim." Jon'un sesi bir çan kadar netti. "Tıpayı gördük ve şişede bir mesaj bulduğumuz konusunda şakalaşıyorduk. Ve sonra ..." Elini kaldırarak ince, kıvrık bir kâğıt parçasını Clay'e uzattı. "Geri koymaya çalışmak istemedim, belki de yırtabilirdim."

"Doğru olanı yaptın." Kâğıdı dikkatle açan Clay, Lucas'la ikisinin de okuyabilmesi için çürük kâğıdı tuttu.

Benim adım Leila Savea ve ben bir deniz biyoloğuyum. Samoa kıyılarının bir mil açığında Pasifik Okyanusu'nda tek başıma çalışırken kaçırıldım ve o zamandan beri soğuk, gri bir hapisanede tutuluyorum. yaraladılar, kestiler, bunun bir yerlere gitmek için yüzleri kullanan bir ışınlayıcının beni bulamaması olduğunu söylediler. Bu doğru mu yoksa sadece bana zarar vermek mi istediler bilmiyorum.

Sık sık ilaç alıyorum ama bugün dozu geç verdiler. Bugün yazabilirim.

Bir hafta, belki on gün önce, üzerimde ilaç testi yapmak için beni bu odadan çıkardılar ve onlar bakmazken dışarıdaki raflarda duran bir şişeyi çaldım. Bir sürü şişe vardı. Sanki bir zamanlar birinin koleksiyonuymuş gibi, ama şimdi hepsi tozla kaplı.

Başka bir sefer, içlerinden biri laboratuvar önlüğünü odamda unuttuğunda kâğıt ve kalemi aldım.

Bu mektubu şişenin içine saklayacağım ve eğer beni buradan çıkarırlarsa su arayacağım. Su onu bir yerlere taşıyacaktır. Halkıma taşıyacak.

Beni kıramazlar.

Bir sonraki satırda mürekkepte ince bir değişiklik vardı, muhtemelen bir sonraki bölümün ilkinden bir süre sonra yazıldığını gösteriyordu. Kelimeler, ton, yazarın meydan okuyan ruhunun baskı altında çökmeye başladığına yetecek kadar zaman geçtiğini ima ediyordu.

Miane, lütfen bana yardım et. Evden çok ve canım yanıyor. Burası soğuk. Her yerde kar var ama ruhumu besleyecek bir okyanus yok. Onu çok iyi ama tek duyduğum rüzgâr, ağaçlar ve beni tutsak edenler. Deniz burada konuşmuyor.

Bu hapishaneden kaçsam bile, vücudum pes etmeden önce fazla uzağa gidemem. Bu tür bir soğuk için yaratılmamışım. Bir yerlere yüzmemi, kötü şeyler yapmamı istiyorlar. Yalnız yüzmeyi tercih ettiğim için kimsenin beni özlemeyeceğini düşünüyorlar.

Lütfen beni özle. Ben seni özledim.

Beni kırmaya, bir otomata, bir köleye dönüştürmeye çalışıyorlar.

Nerede olduğumu bilmiyorum. Ama beni buraya ilk getirdiklerinde bir şeyler gördüm. İlacı yanlış hesapladılar ve neredeyse uyanıktım. Kar ve ağaçların ortasında kare şeklinde beton bir bina. O kadar çok kar var ki hapishanemin tepesindeki dar pencereden dışarı baktığımda gözlerimi acıtıyor.

Binanın yan tarafında bu sembol var, soluk ve eski.

Bunu özenle elle çizilmiş bir sembol izledi. İçinde CCE harfleri olan bir üçgen, yazı tipi bloklı ve bodur.

Bazen ördek sesleri duyuyorum. Sanki yakınlarda bir nehir, dere ya da göl varmış gibi. Hiçbir şey göremiyorum ama onları duyuyorum. Ve-

Mektup böylece bitmişti, sanki yazarın zamanı tükenmiş ya da yarıda kesilmiş gibiydi. Leila Savea'nın yazdıkları yeterince tüyler ürperticiydi.

Lucas'ın gözleri Clay'inkilerle buluştu ve ikisi de Lucas'ın elindeki şişeye baktı. Şişenin yüzeyinin dörtte birini kaplayan midyeler okyanusta uzun bir süre kaldığını gösteriyordu. Leila Savea'nın hâlâ hayatta olma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Bu önemli değildi.

Öfkesi soğuk, buz gibi bir şey olup yakan Lucas, ne bulduklarını anlayacak zekâya ve yüreğe sahip olan gençlere döndü. "Sizinle gurur duyuyorum," dedi çünkü yavruların bunu alfalarından duymaya ihtiyacı vardı. "Şimdi icabına bakacağız." Şişeyi ve mesajı BlackSea su değiştiricilerine, Leila Savea'nın ulaşmayı umduğu insanlara götürecekti.

"Onu bulabilecek miyiz?" Jon'un parmakları hoverboard'unun kenarında bembeyaz kesilmişti.

Lucas çocuğun boynunun yan tarafını kavrayarak onu sürü derisi ayrıcalıklarına sabitledi. Jon Unutulmuş olarak doğmuş olabilirdi ama o artık DarkRiver'dı. Ve Lucas sürü arkadaşlarına yalan söylemezdi. "Bilmiyorum ama deneyeceğimizden eminim."

Hiç kimse işkence görmeyi, eziyet çekmeyi ve Konsorsiyum'un pençelerine hapsolmayı hak etmiyordu.

Bölüm 3

BlackSea'in **ALPHA'sı MIANE LEVÈQUE**, Lucas Hunter'la yaptığı konuşmayı kanında öfke ve kemiklerinde kararlılıkla bitirdi. Leila, güneşi ve okyanusu seven, üzerinde çalıştığı tropik balıklarla yüzerken hiç olmadığı kadar mutlu olan tatlı, mutlu inek Leila, soğuk bir kutuya kapatılmış, uyuşturulmuş ve acı çekiyordu.

Ölüyorum.

Malachai elini omzuna kapatıp sıkıldığında sarsıldı. İri erkek ekranın görüş alanının dışında kalmıştı ama leopar alfayla yaptığı tüm konuşmayı biliyordu. "Bize ipuçları verdi," diye hatırlattı ona. "Şişenin kendisi de bir ipucu olabilir."

Miane, DarkRiver'dan şişeyi BlackSea'nin güvenilir bir üyesine vermesini istemişti; bu kişi kedilerin yapmayı akıl edemeyeceği testleri yapabilecekti. Suyu anlamıyorlardı, suyun tüm hallerini ve tatlarını bilmiyorlardı. Sadece tuzlu ve tatlı değil. Her okyanusun kendine has karmaşıklıkları vardı. Bir okyanusun farklı *bölümlerinin* farklı kişilikleri vardı.

"Leyla her zaman zekiydi." Ama en zeki genç kadın bile bilmediği bir şeyi paylaşamazdı.

İletişim cihazı tekrar bipleyerek DarkRiver'dan bir dosya aktarımı olduğunu bildirdi.

Onu indirirken Lucas'ın Leila'nın çizdiği üçgen sembolle ilgili bilgi gönderdiğini gördü. Onlar konuşurken arama devam ediyordu. "Bu uzun süredir kullanılmayan bir kamu hizmetinin logosu.

şirketi." Canadian Cheap Electric. "Kanada genelinde yüzlerce olası tesis."

"Bekle." Malachai aşağı kaydıldı ve alışılmadık bir sertlikle küfretti.

Miane'in sağ kolu genellikle duygularını kontrol etme konusunda neredeyse Psy'a yakındı.

"Tarihi kayıtların kırk beş yıl önce zarar gördüğünü söylüyor," dedi ona. "CCE'nin altyapısının Leyla'nın tarifine en çok uyan kısmı olan trafo merkezlerinin yerleri kaybolmuş."

Miane, bazılarının şüphesiz zaman ve insan müdahalesi yüzünden yok olduğunu düşündü. Diğerleri Leila'nın tarif ettiği türden bir ağaç örtüsüyle gizlenmiş olabilirken, diğerleri de meşru kullanımlar için yeniden düzenlenmiş olabilirdi. "Bu bizim tek gerçek ipucumuz. Her bir trafo merkezini tek tek takip etmek anlamına gelse bile onu çalıştırıyoruz."

Malachai ona bunun imkânsız bir görev olduğunu söylemedi - onlar doğru yeri bulana kadar Leila çoktan ölmüş ve toza dönüşmüş olacaktı. Tek söylediği "Akıllıca düşünmeliyiz" oldu. Soluk altın rengi gözleri onunkileri tutuyordu, o kadar berraktı ki bazen gerçek olduğuna inanamıyordu. Malachai'nin gerçek gözleri, en bozulmamış beyaz kumlu plajın berrak sularını kesen bir güneş ışığı huzmesi gibi görünüyordu.

Olduğu şeye yakışıyordu, dünya tarafından bilinmeyen bir sır.

"Testleri yaptıracağız," diye devam etti, "şişeyi nereye ve ne kadar zaman önce düşürmüş olabileceğine dair bir fikir edineceğiz."

Çünkü Leila'nın artık o eski CCE tesisinde olmama ihtimali çok yüksekti.

Miane, BlackSea'nin savunmasız ve uzakta yaşayan pek çok üyesi gibi, bu parlak genç kadının da çoktan ölmüş olduğuna inanmayı reddetti. Yalnız ya da küçük gruplar halinde yüzenler. Konsorsiyum onların özlenmeyeceğine inanıyordu.

Seni özledim, Leila.

Kız, kaybolan üyeler listesindeydi; Leila ile ayda bir kez yolları kesişen ve Samoa çevresindeki ılık sularda haftalarca onu arayan başka bir yalnız yüzücü tarafından rapor edilen kayboluş. Sadece Leila'nın küçük araştırma gemisini bulabilmişti.

arkadaşının söylediğine göre Leila'nın normalde demir atacağı bölgeden çok uzaktaki dalgalarda sallanıyordu.

"Kanada'da da tanıdıklarımız var," diye hatırlattı Miane Malachai'ye, Leila'nın arkadaşının kayıp ihbarında bulunurken nasıl hıçkırığa ağladığını, Leila'yı bulması için Miane'e nasıl yalvardığını acımasızca susturarak.

O çok nazik, Miane. Ve dünyaya karşı çocuksu bir merakı, insanların çoğunlukla iyi olduğuna dair bir inancı var.

Elini tırnakları avucunu kesecek kadar sert bir şekilde yumruklayan Miane kendini konuşmaya zorladı. "Bölgedeki insanlarımızı alarma geçirmek için bir bildiri yayınlayacağım." Kanada toprakları göllerle doluydu ve bu gölleri evleri olarak gören Dönüşenler BlackSea sürüsü olarak da adlandırılıyordu.

Malachai'nin ifadesi karardı. "Hainlerden birine gidebilir."

Safra Miane'in boğazını yakmakla tehdit ediyordu.

BlackSea'nin içinde en az bir hain *olması gerektiğinin* farkına varmak korkunç bir şeydi. Dışarıdan BlackSea'nin en izole üyelerinin yerini nasıl bu kadar doğru tahmin edebildiğini açıklamanın başka bir yolu yoktu - bu yalnız su değiştirenlerin genellikle okyanuslar boyunca ve sahiller, nehir yatakları ve göl kenarları boyunca dağılmış iyi gizlenmiş uyku yerleri vardı.

Leyla gibi teknelerde yaşayanlar günden güne yer değiştiriyordu, ancak her canlı gibi onların da en sevdikleri yerler vardı.

İhanetin farkına varmak her sürü için yıkıcı olurdu ama BlackSea için sürünün benzersiz oluşumu nedeniyle acımasızca kalp kırıcıydı. Suda yaşayan Dönüşenler çiftlerden ya da küçük sürülerden oluşma eğilimindeydi. Bazıları büyük sürüler halinde çalışırdı ama bu şekil değiştirenler "grup aklı" ile düşünürdü. Bu onları grup olarak çalışırken zeki ve güçlü kılıyordu ama patronla konuşmak isteyen yabancılarla başa çıkmakta zorlanacak kadar da farklıydılar. Okulların bir lideri yoktu, gerçekten de tek bir çok hücreli organizmaydılar.

Diğer taraftan, su aynı zamanda tehlikeli ve güçlü olanlara da ev sahipliği yapıyordu, ancak ölümcül yırtıcılar diğer türlerle nadiren temas ediyordu. Bu durum yüzyıllar boyunca iyi işledi, ancak dünya geliştikçe ve gezegenin okyanusları, gölleri ve nehirleri gözde bir güç ve ticaret kaynağı haline geldikçe, balıkçılık

Değişkenlerin kolayca kaçabileceği küçük tekneler, devasa ağları sürükleyen devasa trol teknelerine dönüştüğünde, izolasyonları onları öldürmeye başladı.

Miane'nin ataları, ailelerinin yarısını, bazı suların Dönüşenlerin kullanımı için yasal olarak talep edildiğine dair uyarıları açıkça görmezden gelen büyük bir balıkçılık holdingine kaybettikten sonra kardeşlerine ulaşmıştı. Büyük şirketler, suda yaşayan şekil değiştirenlerden oluşan dağınık grupların kuralları uygulamasının mümkün olmadığını biliyordu ve on yıllar geçtikçe insanlar bu kuralları görmezden gelmeye alışmıştı.

BlackSea'yi oluşturmak için bir araya gelmeleri *hiçbir zaman* güçle ilgili olmamıştı, her ne kadar güç çok ihtiyaç duyulan bir yan ürün olsa da. BlackSea, insanları *güvende* olsun, yavrularını yabancılar tarafından kirletilmemiş sularda, onların ölümcül ağlarından ve tuzaklarından uzakta koruyabilsin ve besleyebilsin diye doğmuştu.

Şimdi sürünün bir üyesi BlackSea'ye en çok ihtiyaç duyan üyeleri satmıştı.

"Dışarıda gözlere ihtiyacımız var," dedi, içi çalkalanarak. "Sadece Leila için değil, tüm kaybolanlar için." Bu, çalınan sürü arkadaşlarından birinin nerede olabileceğine dair herhangi bir ipucuna sahip oldukları sadece ikinci seferdi. "Bu riski almak zorundayız."

"Bırak ben halledeyim." Malachai onun karşısında bir güç duvarıydı, daha önce hiç öfkesine yenik düştüğünü görmediği bir adamdı. "Birkaç Kanadalı üyeyi şahsen tanıyorum, güvendiğim insanlar. Bilgileri onlara aktaracağım, güvendikleri kişilere iletmelerini sağlayacağım. Bu ihanet ihtimalini azaltacaktır."

"Yap şunu." Miane beyninin öfkeden bulanıklaştığını, karar verme yetisinin tehlikeye girdiğini biliyordu. Malachai'nin sakinliğine, onun dalgalı bir denizin ortasında bile durgun bir göl olma şekline ihtiyacı vardı.

Hiçbir insanda, Psy'da ya da yeryüzü şekil değiştireninde görülmeyen o berrak, soluk altın rengi gözleriyle onu kıstırdığında, kadın ters baktı. "Ne?"

"Yüzmen gerek." Bu bir emirdi. "Sudan ıkalı çok oldu."

Uzun bir ayrılıktan sonra hiçbir su değişkeni için iyi olmayacağı söylenmemişti. Leila bu ihtiyaç yüzünden çoktan ölmüş olabilirdi, onu tutsak edenler bir su dönüşüğünün nefes almak kadar yüzmeye de ihtiyacı olduğunu bilmiyorlardı. Güçlü bir yetişkin

Yıllar boyunca vardiyaya izin verecek kadar sudan mahrum kalsalar da muhtemelen sonunda delirirlerdi. Leila fiziksel olarak her zaman küçük ve biraz kırılgan olmuştu, en önemli varlığı aklıydı.

Leila şekil değiştirmiş haliyle, üzerinde çalıştığı balıklar kadar narin ve renkliydi. Savaşta ya da BlackSea üyelerini çalıp onları suikastçılara dönüştürmeye çalışan düşmanlardan haberi olmayan güzel bir tropik dansçıydı.

Karasallar genellikle suya bir tehdit olarak bakmayı unuttur, nehirleri ve akarsuları bir bölgeye giden diğer yolları kapattıklarında yol olarak görmezden gelirlerdi. Bu, BlackSea'nin uzun zamandır kendi avantajına kullandığı bir ayrıntıydı.

Konsorsiyumun da bunu anlamış olması bir kez daha bir haine işaret ediyordu. İnsanlar, Psy'lar, hatta karada yaşayan Dönüşenler bile bu şekilde düşünmüyorlardı. Tam potansiyelini anlamak için bir su yarattığı olmanız gerekirdi.

Leila denizi o kadar çok seviyordu ki karaya nadiren ayak basıyordu. Şimdi ise okyanustan uzak, çorak bir yerde kafese kapatılmıştı.

Miane kendine Leyla'nın inatçılığını, diğer kadının nasıl sonsuz özveri ve çok çalışmayla kayıtlara geçen en genç deniz biyoloğu olduğunu hatırlattı. Bu kadar güçlü bir iradeye sahip bir kadın hayatta kalmak için savaşırdı. Sonunda Malachai'ye "Lantia'dan uzak kalmayı sevmiyorum," dedi.

Dünya, Atlantik'in derinliklerindeki bu yüzen şehrin onların merkez üssü olduğunu bilmiyordu, dalgaların altındaki şehrin üstündeki şehirden çok daha büyük olduğunu bilmiyordu. Tüm bu bölge BlackSea tarafından yoğun bir şekilde devriye geziliyordu ve uçuşa yasak bölgenin sucul eşdeğeriyle kaplıydı. Hava trafiğine izin verilirdi ama sadece casusluğu imkânsız kılacak kadar yüksek irtifada; bundan emin olmak için Lantia'nın dalga şeklindeki kıvrımları, kendisine doğrultulan herhangi bir radar veya sonar ekipmanını karıştıran bir sinyal yayacak şekilde tasarlanmış küçük antenlerle kaplıydı.

Suyun altındaki okyanus BlackSea'ye aitti.

Şehrin açıkça ilan edilmiş ve yasal olarak tanımlanmış sınırlarını ihlal eden herkes bunun cezasının ölüm olduğunu ve BlackSea'nin bunu uygulayacağını biliyordu. Dünya, BlackSea'nin merhamete inanması için onlara çok fazla zarar vermişti. Özellikle de kimse okyanusun bu kadar açığına kazara gelmemişken. Hayır, Lantia'ya gizlice yaklaşmaya ya da Lantia'nın altına girmeye çalışan herkes

bunu neyi riske attığını bilerek yapıyordu.

"Burada çok sayıda gencimiz var," diye ekledi. "Binden fazla en güçlülerimiz tarafından korunuyor," Malachai ona hatırlattı. "Öfke ve yorgunluk yüzünden kötü kararlar veriyorsun. Git artık."

Miane burada Birinci'ydi -yeryüzündeki şekil değiştiren terimleriyle alfa- ama Malachai'nin onu bedenen okyanusa atmaktan çekinmeyeceğini çok iyi biliyordu. Başaracağından değil. Ya da hayatta kalacağından. Yine de, kanına sadık yardımcılarının birinin ima yoluyla da olsa böyle bir tehditte bulunması, dikkatini vermesi için yeterli bir nedendi. "Onları güvende tut," diye emretti ve topuğunun üzerinde dönerek şehrin uzak ucuna doğru ilerledi.

Lantia'nın başka noktalarında da suya girmiş olabilir. -tüm şehir okyanusa kolay erişim sağlamak için inşa edilmişti- ama halkının onu görmesi, onun var olduğunu, güçlü olduğunu ve kontrolü elinde tuttuğunu görmesi önemliydi.

Özellikle de şimdi.

Soyunup dalgaların altına daldığında, tuz tanıdık bir tat ve denizin soğuk kayganlığı tenine hoş bir öpücük gibi geldiğinde, birkaç beden daha onunla birlikte kaymaya başladı. Suyun içinde kayıyorlardı, zarif ve hızlıydılar ve okyanus için yaratılmışlardı.

Burası onların eviydi. Ölümüne savunacaklardı. Ve kayıplarını bulacaklardı. Her birini. Tek tek. Birini.

Bölüm 4

Mercy, Lucas'ın kaçırılan BlackSea Dönüşeni hakkında tüm nöbetçilere gönderdiği e-postayı okuduktan sonra, "Konsorsiyum'u öldürmek İSTİYORUM," diye mırıldandı. "Onları küçük parçalara ayırıp Arizona'da ziyaret ettiğimiz o kanyona atmak istiyorum."

"Şahinler kendi bölgelerinde bu kadar kokmuş ete itiraz edebilirler," dedi arkadaşı yanında durup alfasından gelen bir mesajı okurken hafifçe.

"Hmm." Mercy telefonunu en yakın düz yüzeye yerleştirdikten sonra eski kulübesinin sundurma parmaklıklarına yaslandı.

Hamileliği bu kadar ilerlemişken DarkRiver şifacısına daha yakın olma ihtiyacı duyduğundan, Riley ile birlikte bir hafta önce her zamanki evlerinden taşınmaya karar vermişlerdi. DarkRiver topraklarında boş bir kulübe istemişlerdi ama şu anda Mercy'nin eski kulübesinde yaşayan sürü arkadaşı bu süre için kulübeyi onlara seve seve vermişti.

Rina'nın tek istediği, bahis havuzunu kazanabilmek için yavruların sayısını ve cinsiyetlerini -ya da cinsiyetlerini- söylemeleri idi. Mercy bunun yerine genç askeri vurmakla tehdit ettiğinde, Rina gülmüş ve çekip gitmişti ama dokunuşunun asla reddedilmeyeceğini bilen bir sürü arkadaşının vahşi şefkatiyle Mercy'ye sarılmadan önce değil.

"Kokmuş et oldukça kötüdür. Şahinler de bizim müttefikimiz." Kurtların aksine, DarkRiver-WindHaven ittifakı hâlâ devam eden bir çalışmaydı, ilk aşamalarda değildi ama çok geçmişte de değildi.

"Biliyorum." Parmaklarını şıklattı. "Parçaları SnowDancer arazisine atabilirim. Kurtların tat alma duyusu yoktur, bu yüzden kimse fark etmez."

Muhteşem kurt arkadaşı ona hırladı.

Gülerek parmaklarını adamın kestane rengi kalın ipek saçlarında gezdirdi. Adam parmaklığın üzerinden öne doğru eğilmiş, gözleri telefonundayken, kadın parmaklığa yaslanmıştı. "Hawke?"

Riley başını salladı, onu daha rahat sevebilmek için hafifçe kıpırdandı, o uyumsuz güzel kirpikleri bu pozisyonda çok güzel görünüyordu. "Bugün saat beşte teğmenleri toplantıya çağırıldı. Muhtemelen BlackSea durumunu tartışıyor olacağız." Telefonunu bir kenara bırakıp boyuna posuna baktı; geniş omuzlu, çikolata karası gözleriyle ona sanki her şeyiymiş gibi bakan bir adamdı.

Kadın ve leopar, Mercy'nin her parçası ona tapıyordu.

Riley ona sokularak sağladı ve elini karnının üzerine koydu. "Nasıl hissediyorsun?"

Arkadaşı onu okşadığı için kalbi sıkışan kız, "Sanki sonsuza dek hamileymişim gibi," dedi. Üç holigan erkek kardeşine göre yirmi yedi aya yakındı. SnowDancer ve DarkRiver şifacılarına göre ise sekiz ayı biraz geçmişti.

Riley'nin sağ eli karnının kıvrımlarında güçlü ve sıcak bir şekilde dururken, sol eliyle ensesine masaj yapıyor ve yavrularına en iyi "uslu dur" tonuyla sesleniyordu. Kendisinin ve holiganların çocukluklarında annelerinden sık sık duydukları bir ses tonuydu bu. "Erken doğmanız gerekiyordu," diyordu zaten canından çok sevdiği bebeklere. "Çoklu doğumlar her zaman erken olur." Muhtemelen anne patlamasın ya da kafa üstü karnının üstüne yuvarlanmasın diye.

Riley onun kulağını kemirdi.

Mırıldanarak elini gömleğinin altına soktu ve parmaklarını karnının çıkıntılı çizgileri üzerinde gezdirdi. Tanrım, eşi onun motorunu hızlandırdı. "Seks bebeklerin doğmasını sağlayabilir," dedi boğazını öperek.

Ürpererek elini göğsüne doğru kaydırmaya başladı, sonra aniden gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Bunu sen uydurdun." Dar gözlü bir suçlamaydı bu.

Ona dişlerini göstererek, dikkati dağılmışken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Çocuklarınız beni deli ediyor." Değişkenlerin çoğul gebelikleri asla tam süreli olmazdı. Asla.

Görünüşe göre, yavru kurtlar bu notu almamışlar.

"Böyle mi olacak? Her yaramazlık yaptıklarında benim çocuklarım mı olacaklar?"

"Elbette." Riley'nin tişörtünü iterek onun kaslı omuzlarını iliklerine kadar zevkle yağurdu, içinde bir mırıltı yükseldi. "Çocuklarım melek olacak," dedi, ikisi de cehennem genlerini getirenin kendisi olduğunu bildiklerinde. Yine de Kincaid ailesi Drew ile övünüyordu. "Yine de çocuklar bana muhteşem göğüsler verdi."

Riley'nin bakışları düştü, nefesi . "Göğüslerin her zaman muhteşemdi."

Dişlerini alt dudağına gömüp bir parmağını çarpıttı. "Gel öp beni."

Eşi karşı koymaya çalışmadı. Büyük, kaba derili bir eliyle yüzünün yan tarafını kavradı ve sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi ve tüm vücudu onun için ağrıyordu. Adam elini aşağı kaydırıp kızın iri göğüslerine dokunduğunda, kızın mırıltısı bir iniltiye dönüştü.

Devriye gezmek istediğinde bu göğüsler tam bir baş belasıydı - dengesi sarhoş bir keçi gibi olduktan sonra bunu yapamamıştı- ama eğlenceli olduklarını da kabul etmek zorundaydı. Özellikle de Riley *bunu* yaptığında. Riley elini ağızıyla değiştirmek için bol bluzunun bir omzunu ve o taraftaki sütyen kabını aşağı ittiğinde ürpererek parmaklarını saçlarına doladı ve yolculuğa tutundu.

Kulübenin DarkRiver bölgesinin derinliklerinde ve ormanla çevrili olması, onlara sonsuz bir mahremiyet sağladığı için Tanrı'ya şükürler olsun - çünkü Mercy şu anda hareket etmek istemiyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı bir ara, Riley üstünü ve sütyenini çıkarıp onu sadece bir şortla bıraktıktan sonra. "Kurtlar tüm hareketlere sahip."

Kıkırdadı, dudaklarını dudaklarına götürmeden önce bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdığında gözbebekleri kurt gibi kehribar bir halkayla çevriliydi.

sahiplenici öpücük onu . "Seni içimde istiyorum," dedi, elleri adamın saçlarına dolanmıştı.

Pençeleriyle göğsünün yan tarafını sıyırdı. "Uslu dur, kedicik." Dudağından bir ısırık. "Sen-"

"Hamile ve eşime saldıрма modunda." Değişkenlerin hamilelik boyunca cinsel olarak aktif oldukları biliniyordu ama aşırı korumacı eşi geçen hafta inatçı davranmış, kendisine ya da yavrularına istemeden zarar vermekten endişe etmişti. "Seni özlediğim için canım yanıyor."

Evet, utanmazdı.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Artık benimle bu kadar kolay oynayamazsın."

Titreşim yüzünden ağrıyan meme uçları, tam da onun sevdiği gibi ensesini okşadı ... sonra da en günahkâr gülümsemesini takındı. "Göbeğimin üzerinden uzanabilseydim, kendim hallederdim."

Gözleri kızarmıştı. "Cadı."

"Senin cadın. Şimdi arzudan ölmeden önce benimle ol." Onun muhteşem omuzlarını, inanılmaz göğsünü okşadı. Adamın vücudu onda ısırma, pençeleme ve her tırmanma isteği uyandırıyor.

"Mercy, ya-"

Ses tonundaki endişeyi duyunca parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve oynamayı bırakıp bakışlarını tuttu. "Hiçbir şey ters gitmeyecek." Artık seks hakkında konuşmuyorlardı. "Ben bir öküz kadar sağlıklıyım ve yavru köpekler de ."

Eşi anne babasını , kardeşlerini büyütmüş, sonra da kız kardeşi bir canavar tarafından kaçırılıp işkence görmüştü. Drew'a gelince, lanet olası mavi gözlü kurt vurulmaya devam ediyordu! Brenna'nın iyileşmiş ve mutlu olması ve Drew'un bir daha vurulmayacağına söz vermesi, eşinin o kocaman kalbinde taşıdığı yaraları silememiştir.

Ellerini yüzünü okşamak için aşağı indirerek hem kurtla hem de insanla konuştu. "Herhangi bir sorun olursa şifacıda olacağım." Onun samimiyetini görmesine, çiftleşme bağları aracılığıyla hissetmesine izin verdi. "Hamile kalma konusunda berbatım ama anne olmayı çok *istiyorum* Riley ve senin baba olduğunu görmek istiyorum. Ne olursa olsun bunu riske atmayacağım."

Titrek bir nefes aldı ve alnını onunkine bastırmak için eğildi.
"Biliyorum. Ben sadece ..."

"Biliyorum bebeğim." Artık titremeyene kadar onu öptü ve burnuna soktu, öpücüğün kontrolünü ele geçirdiğinde teslim oldu. Bu tür bir teslimiyet her iki tarafına da içgüdüsel olarak gelmiyordu ama eğer SnowDancer Üsteğmen Riley Kincaid korkusunu görmesine, ona sarılmasına izin verebiliyorsa, DarkRiver Nöbetçisi Mercy Smith'in de şu anda onu sevmek için ihtiyaç duyduğu kontrolü ona vermekte hiçbir sorunu yoktu.

Genelde olduklarından çok daha nazikti, ama bu sorun değildi, çünkü nazik ya da sert, eşi her zaman birkaç dakika içinde onu . Bu rekorun bugün kırılma tehlikesi yoktu.

Sonunda içeri girip yatağa uzandılar ve orada bir kurt onu kendinden geçirdi, sonra yavaş, derin ve çok sert bir şekilde içine girerken sahiplenici bir tutuşla omzunu ısırdı.

Nefis eforlarına rağmen, yavrular tıpkı cehennem zebanileri gibi onun vücudunun içinde kendini beğenmiş, inatçı ve mutlu kaldılar.

Bölüm 5

JUDD bir saat önce SnowDancer'ın inine **dönmüştü**, heyecanlı yeğeni dört çeker arabanın yolcu koltuğundaydı. Arrow oyun arkadaşlarıyla Judd'un beklemediği bir uyum yakalamıştı, en azından bu kadar çabuk. Marlee'nin yaşındaki Arrow çocukları zaten sıkı bir şekilde şartlandırılmıştı ve takımdaki değişiklikler tam olarak özgürleşmeleri için yeterince uzun süredir yürürlükte değildi.

Ama bu denkleme Marlee'yi eklemeyi unutmuştu.

Kardeşinin kızı gittiği her yerde arkadaş edinmeyi başaran, neşeli bir güneş ışığı gibi olan bir kişiliğe sahipti. Arrow'ların çocukları kendilerini Marlee Lauren'in yarattığı mutlu fırtınanın içinde bulmuş, biraz sersemlemiş ama onu daha fazla görmek için sabırsızlanmışlardı.

Asi eğilimlerinden şüphe etseydi, Judd'ın tek yapması Ağ'da Marlee'ye ne olacağını, kişiliğinin nasıl tanımlanmış bir kutuya sıkıştırılacağını, dünyası gri olana kadar güneş ışığının nasıl kapatılacağını düşünmek olurdu. Bu cehennem gibi bir görüntüydü, Sessizlik'i ve onu destekleyen çürümüş yapıyı yıkmaya yardım etmek için verdiği her kararı doğrulayan bir görüntüydü.

O gün onu kocaman bir kucaklamayla ve "Seni seviyorum Judd Amca!" sözleriyle karşılayan kız şimdi sınıf grubuyla orman becerilerini öğrenmeye gitmiş, Judd ise birkaç sürü arkadaşıyla birlikte inin dışındaki yemyeşil çimenlerin üzerinde durup DarkRiver tarafından gönderilen verilere bakıyordu. Leila Savea'nın tutsaklığını ve olası yerini okurken, Kanada'da herhangi bir bağlantısı olup olmadığını düşündü.

Cevap hayırdı ama dünyadaki ışınlanma yeteneğine sahip telekinetiklerin büyük bir kısmını tanıyordu, kendisi de onlardan biriydi. Telekinetikler

Bu sembol, yaya ve hatta havadaki arama ekiplerinden çok daha hızlı bir şekilde yerleri tespit eder.

Sonra telefonundaki sayfayı çevirdi ve bu sembolün sadece trafo duvarlarında değil, eski moda elektrik direklerinde, depolarda, evlere ve sokak sonlarına yerleştirilen elektrik kutularında da kullanıldığını fark etti.

Telefonunu elinden bırakarak başını alfasına doğru salladı. Diğer adamın gümüş-altın rengi saçları dağ güneşinde parlıyordu, gözleri ise kurdunun soluk, tehlikeli mavisiydi. Bu gözler Hawke gibi buz gibi ve korkutucu olabilirdi ama bugün alfanın ifadesi, zayıf ve savunmasız olanları kafesleyenlere yöneltilmiş bir öfkeyle sertti.

SnowDancer Kurtları'nın alfasının korkaklara ayıracak vakti yoktu.

Judd da öyle. "Vasic bile bu daraltamazdı," dedi Hawke, kendi öfkesi damarlarında soğuk bir öpücük gibi dolaşıyordu. "Çok fazla seçenek var." Yıllar içinde yarısı yok edilmiş olsa bile, geriye binlerce olası isabet kalıyordu. "Bir sembole odaklanmaya çalıştığımda, o sembol dağılıp yok oluyor." Kendisinin ayrılmaz bir parçası olan bu yeteneği açıklamak için kelimeler bulmaya çalıştı. "Beynim tek bir noktaya odaklanamıyor, çünkü birbirinin aynısı olan çok fazla nokta var."

Hawke başını salladı. "Anlamıştım ama bir şans vermeliydik." Ellerini kalçalarına koyarken siyah gömleğinin omuzları esneyen alfa, çalışma odasının hemen dışındaki Beyaz Bölge'de onlarla birlikte duran diğerlerine baktı. "Başka bir fikriniz var mı?"

Sürü arkadaşları düşünceli düşünceli kaşlarını çatarken, Judd etraflarındaki sessizliğin farkına . Bir zamanlar, Ağ'dan ilk ayrıldığında bu onu memnun ederdi. Şimdi ise yanlışı geliyordu. Günün bu saatinde burada yavrular gülüp birbirlerini kovalamalı, yumuşak eller bacağını çekistirip ondan top oynamasını ya da "uçmasını" istemeliydi.

Onun yerine dağ güneşinin altında sadece Hawke, Judd, Indigo, Riaz, Drew ve Sienna duruyordu ve teğmenler Cooper, Tomás, Jem, Kenji, Matthias ve Alexei Riaz'ın elindeki mobil telsizden onları dinliyordu.

Ayrıca SnowDancer'ın en kıdemli teğmeni ve Judd'ın kayınbiraderi Riley de telsizdeydi. Diğer adam şu anda

DarkRiver'ın daha düşük rakımlı bölgesine yerleşti. Eşi, doğum yapmaya çok yaklaştığı için DarkRiver şifacısına daha yakın olmak istemişti ve kimse ona karşı çıkmamıştı. Bu bilinen ilk kurt-leopar değişen hamileliğıydi. Mercy'nin sağlıklı olmasına rağmen, her iki sürü de komplikasyonlardan endişe ediyordu.

En kötüsü Riley'nin başına gelmişti ama Riley'nin o sakin tavrına rağmen sanki gayet iyiymiş gibi görünüyordu. Judd'ın farklı olduğunu bilmesinin tek nedeni eşiydi.

Brenna üç hafta önce en büyük kardeşine şöyle bir bakmış ve Riley'nin kemik kıran bir güçle kabul ettiği bir sarılma vermişti.

Judd o anda Riley'nin koyu kahverengi gözlerinde saf bir panik parıltısı yakalamıştı. Brenna'nın aksine Judd diğer adama sevgi konusunda yardım edemezdi ama yapabileceğı şey Riley'nin görevlerini daha fazla üstlenmektir. Sürüdeki her teğmen aynı şeyi yapmıştı ve teğmen olmayanlar da diğer alanlardaki boşluğu doldurarak Riley'ye eşine ve yakında doğacak yavrularına odaklanma özgürlüğü vermişti.

Bu hakkı fazlasıyla kazanmıştı.

Ancak Riley toplantılarına uzaktan katılmaya devam etti. Sorumluluklarını unutamayacak kadar koruyucu bir baskındı. Hawke ayrıca, diğer adamın yaklaşan doğumlara, özellikle de Mercy için olası risklere kafayı takmasını engellemek için Riley'nin bazı sürü işleriyle ilgilenmeye devam etmesini sağlamıştı.

Tomás ve Alexei, BlackSea'nin ortadan kaybolan üyeleriyle ilgili tüm durum hakkında birkaç soru daha sorarak istenmeyen sessizliğı bozdular. Kenji ve Riaz, Su Dönüşenleri ile en yakın çalışan iki teğmen olarak onları bilgilendirdiler. Kaçırılmaların arkasında Konsorsiyum'un olduğu gerçeğı söz konusu değildi.

-O yılın başlarında Venedik'te yaşanan ve BlackSea'nin SnowDancer'a ayrıntılı bir brifing verdiği olaylar bunu her türlü makul şüphenin ötesinde kanıtlamıştı.

Ancak Cooper'ın daha önce hiç düşünmedikleri bir sorusu vardı. Teğmen, "Konsorsiyum BlackSea çalışanlarını nerede yakalayacağını ya da daha sonra onlarla nasıl başa çıkacağını nereden biliyor?" diye sordu. "BlackSea'nin nasıl çalıştığını bile zar zor anlayabiliyorum ve onlar bizim müttefikimiz."

"Vay canına." Jem'in sesi. "BlackSea'nin bir haini olmalı, belki de birden fazla."

Hawke bir nefes verdi. "Miane'in bundan bahsetmemesine şaşmamalı." Judd'ın daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu; hiçbir alfa sürüsünün kirli çamaşırlarını ortaya dökmek istemezdi. Miane Levèque'in SnowDancer ve DarkRiver'a bu kadar güvenmiş olması bir işaretti.

BlackSea'nin çaresizliğini. Üyelerini kendi başlarına bulmaya çalışmışlar ve başarısız olmuşlardı. Miane'nin halkı suya hükmediyor olabilirdi ama insanları karaya kaçırıldığında yardıma ihtiyaçları vardı.

"Kanada'da kurt sürüleri var." Indigo kollarını beyaz tişörtünün üzerinde kavuşturmuş, siyah saçlarını şık bir at kuyruğu yapmış ve uzun, zayıf vücudunu arkadaşı ve Judd'ın diğer kayınbiraderi olan oyuncu mavi gözlü kurtla omuz omuza duruyordu. Kendisi aynı zamanda sürünün iz sürücüsüydü ve haydutları yakalayıp infaz etmekle görevliydi.

Kincaid ailesi onları güçlü yetiştirdi.

Judd'ın eşi de kardeşlerinden biri kadar sertti.

"Çoğuyla iyi ilişkilerimiz var," diye ekledi Indigo. "Sadece Miane'in ulaşmamızı isteyip istemediğine bağlı."

"Sanırım hayır." Drew'un yakışıklı yüzü alışılmadık derecede ciddiydi, zengin kahverengi saçları bu toplantıdan önce her ne yapıyorsa ondan dolayı dağılmıştı. "BlackSea bu kadar çok insanının esir alındığının bilinmesini istemediğini açıkça belirtti."

Judd diğer sürünün ihtiyatını anlayabiliyordu. Su temelli Dönüşenler şu anda önemli bir güce sahipti ama bu hassas bir dengeydi. Suya olan bağımlılıkları ve dağınık konumları en zayıflarını kolay av haline getiriyordu ve Konsorsiyum da bunun farkındaydı. BlackSea başkalarının bunu yapmasını göze alamazdı.

"Kanada suyla dolu," diye işaret etti Sienna, Hawke'ın karşısındaki çemberin içinden, lacivert tişörtünde boya izleri ve minik el izleri vardı, bu da onun kreşteki vardiyasından geldiğini ve yavruların da çok şamatacı bir ruh hali içinde olduğunu gösteriyordu.

Hawke'ın eşi olarak konumuna ve sahip olduğu şiddetli psişik yeteneklere rağmen, Judd'ın kardinal yeğeni akranlarıyla aynı eğitimden adım adım geçmeyi tercih etmişti. Sonuç olarak, teknik olarak SnowDancer'ın kıdemli bir üyesi değildi.

Ancak Hawke ondan bu tür toplantılara fırsat buldukça katılmasını istemişti çünkü gelecekte belli bir noktada sürü arkadaşları alfalarının eşi sıfatıyla cevaplar için ona başvurmaya başlayacaktı.

Sienna'nın normal askerlik eğitimine devam ederken bile artık bu role alışmaya başlaması iyi olmuştu. Judd yeğeninin itiraz etmesini bekliyordu çünkü hiyerarşide bir adım öne çıkmak istemediğini açıkça belirtmişti - SnowDancer'ı savunmak için yaptıklarından sonra kimse bu hakkına itiraz etmezdi zaten - ama Sienna Hawke'ın isteğini kabul etmişti ve güçlü bir alfanın eşi olmanın ne anlama geldiğini tüm yönleriyle öğrenmeye odaklanmış görünüyordu.

Sevgi, aldığından çok daha fazlasını verir. Ve sevgi, vermek istememizi sağlar.

Peder Xavier Perez tarafından söylenen sözler. Judd'un arkadaşı ve asi şu anda Güney Amerika'da bir yerlerde sevdiği kadını arıyordu. Erkek insan ona çoktan ulaşmış olmalıydı ama Peru'ya vardığı gün, bir sürücünün aracının kontrolünü kaybedip kaldırımı çarpması sonucu ciddi şekilde yaralanmıştı. Ancak bir ay önce, engebeli arazide aramaya devam edebilecek kadar iyileşebilmişti.

Judd, Kaleb gibi Xavier'i gideceği yere ışınlamayı teklif ama Xavier bunu kendisinin yapması gerektiği konusunda kararlıydı.

Onu hak ettiğimi kanıtlamalıyım.

Xavier'in ihtiyacının derinliğini Brenna'ya aşık olmadan önce anlayamayacağı bir şekilde anlayan Judd, dikkatini tekrar elindeki konuya çevirdi. Riaz, Sienna'nın işaret ettiği noktada başını sallıyordu. "BlackSea'de Kanada göllerini birincil yaşam alanı olarak kullanan yüksek riskli insanlar olmalı," dedi diğer teğmen. "Miane onları tehlikeye atmak istemeyecektir. Diğer taraftan, bu durum suda yaşayan şekil değiştirenlerin ihtiyaç duymaları halinde ülkede çok sayıda göz ve kulağa sahip oldukları anlamına geliyor."

Hawke, "BlackSea'nin liderliğini üstleniyoruz," dedi. "Riaz, Kenji, onlarla temas halinde kalın, yardım teklif edin." Gömleğinin kollarını yukarı itti. "Lucas ayrıca hepimizden Naya'yla ilgili herhangi bir şey için kulaklarımızı açık tutmamızı istedi. Görünüşe göre Ağ'daki bazı Psy'ler ona doğru bakıyor ve bu ilgi dostça değil." Hawke'ın kurt mavisini gözleri

Konuşurken gözleri donuklaşmıştı, kendisinden yayılan güç neredeyse hissediliyordu.

Psy'ların bile güçlü Dönüşen alfalarla uğraşırken çok dikkatli olmalarının nedeni vardı. Judd zaman zaman yeğeninin eşiyle nasıl başa çıktığını merak ediyordu. Sienna acımasız koşullarda bilenmiş bir güçtü ama gençti ve ine adımını attığı andan itibaren Hawke'a meydan okumuş, ihtiyatlı olması gereken durumlarda bile asla geri adım atmamıştı. Bu, yeğeninin kendi vahşi çizgisine sahip olduğunu, eşi olan ilkel kurtla başa çıkabilecek kadar vahşi olduğunu hatırlatıyordu.

"Lucas bağlantılarıma haber vermemi sorun etmiyor mu?" Judd Kaleb'in adını söylemeden sordu, oysa burada bulunan herkes onun ve dünyanın en tehlikeli telekinetiklerinin arkadaş olduğunu biliyordu. Diğer adamın kimliğini korumak eski alışkanlıktı, ikisinin -ve Xavier'in- gölgelerde çalışan isyancılar olduğu zamanlardan beri.

Hawke başıyla kısa bir selam verdi. "Sağduyunuzu kullanın, sadece Naya'nın çıkarlarını gözeteceğine güvendiğiniz kişilerle konuşun."

Kaleb kelimenin sıradan anlamıyla "iyi" değildi ama Judd diğer adamın bir DarkRiver çocuğuna asla zarar vermeyeceğini biliyordu çünkü DarkRiver eşi için önemliydi. Ve Sahara için önemli olan her şeyi Kaleb korurdu. "Şimdi yapacağım." Gruptan ayrılarak çağırısı yaptı.

Moskova için erken bir saatti ama diğer adamın uyanmış olacağını hissediyordu.

O haklıydı.

Judd durumu açıkladıktan sonra Kaleb, "Çocuktan bahsedenleri dinlemek için internete bir izleme programı yükleyeceğim," dedi.

Kaleb'in herhangi anda ne kadar karmaşık miktarda veriyi süzgeçten geçirebileceğini anlayan Judd arkadaşına teşekkür etti.

Kaleb'in yanıtı basitti. "DarkRiver ihtiyacı olduğunda Sahara'yı korudu ve besledi."

Bu sözler, bu ölümcül adamın sahip olduğu sadakat hakkında, bu sadakati hak eden nadir birkaç kişiyi korumak için ne kadar ileri gidebileceği hakkında çok şey söylüyordu. Aynı zamanda başka bir şeyi de ima ediyordu.

Kişiliğinin bir yönü, Sahara'ya zarar verecek biri olursa acımasızca intikam alacağıydı.

Siyah ve beyaz, ikisi de Kaleb'de vardı.

Grinin içinde yaşamak onun kolaylıkla yaptığı bir şeydi.

"Xavier'den haber aldın mı?" Judd sordu, Kaleb Krychek'in doğasındaki ikiliği uzun zaman önce kabullenmişti.

"Bir hafta önce," diye cevap verdi Kaleb. "Ona 'port' yapmayı teklif ettim ama bu süre zarfında yalnız yürümesi gerektiği konusunda ısrar etmeye devam ediyor."

Kaleb hiçbir zaman duygularına gerçekten ihanet etmedi, arkadaşlarının arasında bile.

Muhtemelen sadece Sahara onun bu yönünü görüyordu. Ama Judd o anda diğer adamın Xavier'in uzlaşmazlığı yüzünden hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Judd da öyle. Ama bazı şeyleri kimse zorlayamazdı. "Bizi her an yardıma çağırabileceğini biliyor."

Bu çağrı geldiğinde hemen yanıt vereceklerine dair söz verilmemiş bir yeminleri vardı.

Kaleb buna cevap vermedi; uzun süre yan yana savaşmış iki adam arasında konuşulacak bir şey yoktu. "Gitmem gerek," dedi onun yerine. "Ena Mercant ile buluşacağım."

Judd bir kaşını kaldırdı. Neredeyse dört yıldır PsyNet'in dışındaydı ama Ok arkadaşlarıyla derin bağları vardı. Bu bağlantının ve ona erişim sağladığı bilgilerin bir sonucu olarak, Merkantların bir gölge güç olmaya devam ettiğini biliyordu. Ailenin Ağ'da herkesin toplamından daha fazla köstebeği ve kuklası olduğu söyleniyordu. Silver Mercant uzun süredir Kaleb'in yardımcısıydı ama Ena Mercant yıllardır ortalıkta görünmeyen, ailenin münzevi reisiydi. "Ona şantaj mı yaptın?"

"Bir davet aldım," diye yanıtladı Kaleb. "Sunulan yiyecek ve içecekleri zehir açısından test etmesi için Silver'ı da yanımda götürmeyi düşünüyorum. Ena'nın acımasız etkinliği konusunda bir ünü var."

İşte oradaydı, dünyanın büyük çoğunluğunun anlamadığı, anlamak bir yana, farkına bile varmadığı o kuru mizah anlayışı. Judd, Kaleb'in asla griden *başka* bir şey olamayacağını biliyordu ama Sahara hayatına geri döndüğünden beri arkadaşının içinde çok daha fazla ışık vardı. Judd aşkın bir insana neler yapabileceğini anlıyordu. O da bir zamanlar karanlıkta yürümüştü, bir zamanlar bir katilden başka bir şey olamayacağına, bir bedeninin hücrelerini hareket ettirme yeteneğinin bir lanet olduğuna inanmıştı.

Ona farklı bir şey öğretmek, ona bir insan olduğunu, yaşamaya ve sevmeye hakkı olduğunu hatırlatmak için inatçı bir kurt gerekmişti. Brenna bir kez olsun onun içindeki karanlıktan kaçmamış, onu doğasının bir başka yönü olarak benimsemişti. Sahara'nın Kaleb'i kucakladığı gibi. Xavier'in Nina'sının da arkadaşlarını kucaklayacağını umdukları gibi.

Şimdi Kaleb'e, "Eğer toplantınızdan dönmezseniz bir arama ekibi göndereceğim," dedi. "Gerçi Oklar bile bir Merkant bir ceset gömerse, o cesedin gömülü kalacağı konusunda hemfikir." İlginçtir ki, hiçbir Merkant birliğe katılmamıştı; bu aile çocuklarını ellerinde tutmayı iyi biliyordu.

Kaleb telefonu kapatmadan önce, "Onları neden istediğimi görüyorsunuz," dedi.

Judd toplantıya döndüğünde diğerlerini SnowDancer'ın şifacısı Lara'nın iki hafta önce DarkRiver'in şifacısı Tamsyn ile birlikte önerdiği bir şeyin ayrıntılarını tartışırken buldu. İki şifacı, Mercy ve Riley'nin yavrularının doğumu sırasında düzenlenecek bir SnowDancer-DarkRiver etkinliğini şiddetle tavsiye etmişti. Hawke ve Lucas da bunu kabul etmişti, şimdi iş detayları çözmeye ve kimin ne yapması gerektiğine karar vermeye kalmıştı.

Indigo, Judd'ı şaşırtarak, "Mercy'yi görevlendir," dedi.

Bunun nedeni Indigo'nun bir leoparı aday göstermiş olması değildi; iki kadın yakın arkadaştı. Hayır, bunun nedeni partileri planlamanın baskın-yırtıcı-değiştirici-kadın iş tanımında tam olarak yer almamasıydı. Maternaller ve itaatkârlar, bir etkinliği gerçekleştirmek için çekiştirilmesi gereken herkesi çekiştirme konusunda çok daha deneyimliydiler.

Sonra Indigo ekledi, "Çıldırmaq üzere ve bu, işin kurt tarafı için Riley'nin katkısıyla üzerinde çalışabileceği bir şey. Fiziksel şeyler için her iki sürüden de yardımcıları getirebilir."

"Luc da aynısını önerdi." Hawke'ın gözleri kurt mizahıyla parlıyordu. "Bence kedi, Mercy'nin devriye gezemeyeceği ve şifacıların CTX'te çalışmamasını istedikleri için yapacak bir işi olmazsa birinin kafasını koparacağından korkuyor."

Judd, Mercy'nin DarkRiver nöbetçisi olarak görevlerini yerine getirmediği zamanlarda iletişim alanında çalıştığını biliyordu. Bu onun yaptığı bir işti.

yapmaya devam edebilirdi, ancak bu San Francisco'ya günlük ve muhtemelen yorucu gidiş gelişler gerektirecekti ve bu da günün büyük bir bölümünde DarkRiver şifacısına yakın olamayacağı anlamına .

Kimse bu riski almak istemezdi, en azından Mercy ya da Riley.

Judd, Indigo'nun söylediklerini değerlendirdikten sonra kendini "Bu iyi bir fikir," derken buldu. "Mercy sosyal biri ve iletişim konusunda tecrübesi var. Ayrıca, zaten rotasyonda olmadığı için, DarkRiver'in görev listesinde bir değişiklik anlamına gelmeyecek."

Drew, kardeşine ve Riley'nin leopar eşine duyduğu sevgiyi açıkça belli eden bir sesle, "Ve kurt bakış açısını dikkate almayacağından endişelenmemize gerek yok," dedi. "O ve Riley yavruların hem DarkRiver'da hem de SnowDancer'da evlerinde büyümelerini istiyor."

Hawke sırttı. "Benim bahsim dört kurt yavrusu."

Altın gözleri kurtlaşan Riaz . "Burada Mercy'den bahsediyoruz. Muhtemelen kendini beğerlenmiş bir şekilde bütün yavruları doğuracak. Hem de beş tane."

Diğerleri onun tahminini yuhladı ve konuşurken kendi bahislerini söylediler. Judd ikiye iki bahse girmişti. Söylentilere göre yavruların şekil değeriftiren hayvanları her bir ebeveynin baskınlığına bağlıydı ve Judd, Mercy ya da Riley'ye karşı bahse girmeyecekti. Onlar şimdiye kadar g rd ğu en dengeli baskın şekil değeriftiren  iftiydi. Mercy'nin beşizleri taşıyacak kadar büyük olduğunu da sanmıyordu.    z ya da dördüz olması çok daha muhtemeldi.

Gürültü seviyesindeki ani yükseliş grubun dostça tartışmasını böldü.

Bölüm 6

Çocuklar saniyeler sonra Beyaz Bölge'ye akın etti, belli ki her ne için sığınağa kapatılmışlarsa ondan kaçmalarına izin verilmişti. Judd, çocukların yetişkinlere doğru yönelmesine hiç şaşırmadı -üzerine tırmanacakları büyük oyun arkadaşları her zaman hoş karşılanırdı.

"Hawke! Hawke!" Kahverengi gözlü, ipeksi saçlı Ben, toplantıya uzaktan katılan teğmenler gülümseyerek vedalaşırken alfasının elini tuttu. "Julian, Roman, Keenan ve diğerleriyle gerçekten bir parti verecek miyiz?"

Bu havadaki heyecanı açıklıyor diye düşündü Judd, yavru sürüsünün arasından itmek için çok küçük olan küçük bir kızı almak için uzanırken. Onu omuzlarına alarak telekinezi yerine tek eliyle nazikçe yerinde tuttu. Bu kadar küçük çocuklar bazen onun elini hissedemediklerinde korkarlardı.

Güldü ve parlak mavi sandaletleriyle ayaklarını tekmeledi. Sürüde yaşamadan önce Judd, Dönüşen ebeveynlerin çocuklarını giydirmek için neden zaman ve para harcadıklarını asla anlayamazdı, oysa bu çocuklar her an ansızın dönüşebilir ve eşyaları yok edebilirdi. Artık kimse ona bunu açıklamak zorunda değildi. Judd, Ben'e şu anda giydiği süper kahraman tişörtünü vermişti.

Altı buçuk yaşındaki çocuk Hawke'ın olumlu cevabı karşısında hoplayıp zıplıyordu. "Oyun oynayabilecek miyiz? Ve ağaçlara tırmanacak mıyız?"

Ben, kurt formundayken bile gerçekten tırmanabilen birkaç kurttan biriydi. Hepsi leopar oyun arkadaşları Julian ve Roman sayesinde.

Bir yaş daha küçük olabilirlerdi ama yaramazlık yapmaya Ben kadar yatkındılar. Üçü en son bir araya geldiklerinde, Tamsyn Lara'ya için geldiğinde, bir şekilde bir erzak dolabına girmeyi başarmışlar ve anne dişilerin planlanmış bir iş yemeğinden sonra tatlı olarak sakladıkları süslü çikolatayı mideye indirmişlerdi.

Çikolata bulaşmış yaramazlar dolapta horlarken bulunmuştur.

Hawke sırtarak, "Oyunsuz bir parti olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi ve Ben'i, küçük çocuğun bir maymun gibi yapıştığı sırtına oturttu. "Tırmanmak konusunda pek emin . Patilerimin altındaki toprağı seviyorum."

"Çok eğlenceli!" Ben ısrar etti, koro yakındaki diğer çocuklar tarafından tekrarlandı.

"Sürü arkadaşlarına leopar adetlerini mi bulaştırıyorsun?" Indigo gözleri dans etse de karanlık bir şekilde sordu.

"Hayır," dedi Ben, sonra kaşlarını çatı. "Kirlletmek ne demek?" İndigo gülerek ellerini çırttı. "Kim ebelemece oynamak ister? Hawke o."

"Yaşasın!" Çocuklar dağılmadan önce, Ben küçük bacaklarının onu taşıyabildiğı kadar hızlı koşmak için aşağıya inerken, anlaşmanın ses dalgası ağaçları salladı.

Bu arada biraz daha büyük bir grup çocuk Beyaz Bölge'nin başka bir köşesinde toplanmıştı. Sırtan Riaz mobil telsizi güvenli bir yere koymak için yanlarından koşarak geçip çalışma odasına giderken, Judd çocukların vücutlarının arasını görmeyi başardı ve dışarı kaçırdıkları büyük su şişelerinden renkli su balonları doldurduklarını fark etti.

Judd'ın önünde Hawke gözlerini Indigo'ya dikti. "Pekâlâ, sırada kimin olduğunu biliyorum."

Drew Hawke'ın yoluna çıkarken, teğmen arkasına bile bakmadan sevinç içindeki çocukların arasından sıyrılıp gitti. "Arkadaşımı etiketlemene izin veremem," dedi iz sürücü, elleri vücudunun iki yanında avuç içlerini açarak.

Kucağındaki küçük kızı saklanabilmesi için aşağıya indiren Judd, telekinetik yeteneklerini kullanarak Drew'u yoldan uzaklaştırdı.

"Hey!" Hawke Indigo'nun peşinden giderken kayınbiraderi ona kaşlarını çatdı, alfaları hırlar gibi yapıp yol boyunca ciyaklayarak kaçışan birkaç küçük çocuğun peşinden gitti. Bu sırada Sienna, geri dönen Riaz'ın da yardımıyla gülerek Indigo'yu bir tuzağa çekmeye çalışıyordu.

"Bu da neydi böyle?" Drew hırladı, ellerini havaya kaldırırken bir tarafında gümüş desenli koyu mavi tişörtünün altında omuzları akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

"Savaş oyunları oynadığımız ve neredeyse kaburgalarımı kırdığın zamanı hatırlıyor musun?" Judd ve Brenna'nın çiftleşmesinden önce, Drew'un Judd'ın küçük kız kardeşi için iyi olmadığından emin olduğu bir zamandı. "Hâlâ kin tuttuğuma karar verdim."

"Sen kendi arkanı kolla!" Drew'un yanıtı yarı kurtçaydı, pençeleri derisinden dışarı kayıyordu. "O gün neredeyse omzumu yerinden çıkarıyordun!"

Judd düşünüyormuş gibi . ", değil mi?" Köşedeki girişimci gruptan telekinetik olarak bir su balonu çaldıktan sonra, "Belki de bunu yapabilmek için seni burada istedim," dedi ve balonu Drew'a fırlattı.

Kurdu suratından yakaladı.

Yüzünden göğsüne su damlarken hırlayan Drew, Judd'ın vücuduna vurdu ve ikisi de yere düştü. Bu noktada, diğer adam toprak ve otları pençeleyerek topladı ve Judd'ın sırtına doldurdu. Judd kayınbiraderini üzerinden atmaya çalıştı, ancak kargaşadan etkilenen yavruların koşmasıyla engellendi.

"Al, Drew," dedi biri, parlak pembe bir su balonu uzatarak.

Drew dişlerini göstererek balonu tam Judd'ın boynuna indirdi, bu da suyun sırtından ve göğsünden aşağı inerek toprağı çamura çevirmesi anlamına geliyordu. "Oops."

Şimdi kirli bir mücadele veren Judd, ona birkaç balon daha verdi. Bu kez çocuklar tarafından hevesle karşılandılar. Sonra şansı yaver gitti ve Drew'ın yüzüne toprak sürmeyi başardı. Genç yaşlı tüm yavrular bu yeni oyuna bayıldı. Çok geçmeden hem Drew hem de Judd'ın yüzüne hevesli küçük eller tarafından çamur sürülürken, yavrular da küçük şeytanlar gibi gülüyordu.

Judd, Drew arkasında, sırt sırta otururken, göğsünün içinde bir şeylerin biriktiğini hissetti.

"Senin hatan," diye hırladı Drew. "Hatırlat da boynunu sıkayım." "Not edildi." O güçlü his gittikçe artıyordu.

Sonra bir köpek yavrusu Judd'ın saçlarına çamur bulaştırmayı bırakıp kocaman mavi gözleriyle ona . "Judd Amca gülüyor!"

Öyle olduğunu fark etti. Sessizce, omuzları titreyerek, ama kahkahalar içinde kalmayacaktı. Drew ona arkadan dirsek attı. "Komik değil, dostum. Üzerimde yeni bir tişört vardı."

Judd daha çok güldü, ta ki Drew pes edip o da kıkırdamaya başlayana kadar. Judd başını kaldırıp Beyaz Bölge'nin katliamına adım atan sarışın ve güzel Kar Dansçısı'nı gördüğünde karnı ağrıyordu. Arkadaşı şık gri bir pantolon giymiş, pantolonun içine resmi beyaz gömleğini sokmuştu. Renkli turuncu ayakkabılar profesyonel görünümünü tamamlıyordu.

Uzattığı saçları başının arkasında karmaşık bir düğüm halinde toplanmıştı; yana taranmış perçemleri ince kemikli yüzüne bir çerçeve oluştuyordu.

"Anlıyorum," dedi, onun ve Drew'un yanında durup ellerini kalçalarına götürerek. "Ben üniversitede ciddi toplantılar yaparken, siz de oyun oynayacaksınız." Sert görünme çabası, gece yarısı gözbebeklerinden fırlayan kutup mavisini sivri uçlarla paramparça olan kahverengi gözlerdeki ışıltıyla tamamen etkisiz hale geldi.

O olağanüstü gözler, bir canavarın ellerinde yaşadığı travmadan geriye kalan tek şeydi ve Brenna onları kendi gözleri yapmıştı. Brenna'yı kaçırıp işkence eden acımasız Psy seri katili onu işaretlemek, kırmak ve sonra da hayatına son vermek istemişti. Ama ölen oydu. Brenna hayatta kalmış, güçlenmiş, benliğinin her parçasını geri kazanmıştı. Peki ya canavar? Onu zihninden kovmuştu, ta ki kâbuslarına bile giremeyece kadar.

İnsanlar Judd'a sert diyordu; Brenna Shane Kincaid'e karşı hiçbir şeyi yoktu.

"Bize katılmak ister misin?" Drew "Evet Bren." derken o çamurlu elini kaldırdı. Gel oyna." Sesi şüpheli bir şekilde neşeliydi.

Ellerini kaldıran ve hem kardeşinin hem de eşinin iyi bir şey yapmadığını açıkça anlayan Brenna geri çekildi. "İkinizi de seviyorum ama

Hayır. Bu kıyafetler üzerimdeyken olmaz."

Çok güzeldi ve inanılmaz derecede zekiydi, Judd'ın eşiydi. Ayrıca yetişkinlerin oyun havasında olduğunu fark eden çocuklarla birlikte Beyaz Bölge'nin ortasındaydı. İlk su balonu on saniye sonra sırtına isabet etti. Şaşkınlık dolu çılgınlığını, Judd'ın bu sabah giyerken izlediği sade beyaz sütyenin hatlarını ortaya çıkaran, önünü ıslatan ikinci balon izledi.

Onun giyinişini seyretmeyi, sabahları bu kadar enerjik ve konuşkan bir şekilde hareket etmesini seviyordu. Ve onun dokunma açlığını kendi talepleriyle beslemesine bayılıyordu. Judd onun üzerinde ellerini gezdirmekten başka bir şeyden hoşlanmıyordu.

"Zaten ıslak olduğun için ..." Ayağa kalkarak ona doğru yürümeye başladı.

"koru," diye emretti Brenna. "Judd Lauren, ciddiym! Her tarafımı çamurla kaplamayacağım-"

Onu dinlemeyeceği belliyken uslu durmasını sağlamaya çalışmaktan vazgeçerek ağaçların arasına daldı ve yol boyunca ayakkabılarını tekmeledi.

Judd onun peşinden koşmaya başladı ama ayak bileğinden tutularak sert bir şekilde yere düşürüldü. Ciğerlerindeki tüm hava ağzından fışkırırken, yavruların doğaçlama çamur yaratma alanını oluşturdıkları noktaya doğru göğsünün üzerine düştü. Arkasına baktığında, mavi gözlü bir kurdun ona sırtıttığını gördü. "Üzerimde telekinezi kullandığın zamanı hatırlıyor musun?" Drew söyledi. "Hâlâ kin beslediğime karar verdim."

Judd bir nefes aldı ve ellerinin üzerine basarak kendini çamurdan kurtardı.

Drew tutuşunu sıkılaştırdı.

Judd da Ben'in yaramazlık kitabından bir yaprak aldı. Yavru masum yanlış yönlendirmelerde ustaydı. Judd'ın yanlış yönlendirmesi o kadar da masum değildi. Beyaz Bölge'nin diğer ucuna gibi yaptıktan sonra, "İndigo yerde," dedi. "Sanırım Hawke ona ot yediriyor."

Başını Judd'ın baktığı yöne çevirdiğinde Drew'un tutuşu gevşedi. "Ne?" Bu bir hırıltıydı. "Nerede?"

İz sürücü Judd'ın yalan söylediğini anlamadan önce serbest kalan Judd, eşinin kokusunu takip ederek Beyaz Bölge'nin açıklığının ötesindeki ormana girdi. Kadın avantajını iyi kullanmıştı ama Judd bir kurtken, o bir Ok'tu. Ayrıca ışınlanma yeteneğine de sahipti. Yine de hile yapmadı, yaya kaldı ve sadece sürü içinde var olmak yerine SnowDancer'ın gerçek bir parçası olduğundan beri öğrendiği iz sürme becerilerini kullandı.

Brenna'yı yakaladığında, büyük, derin bir göletin kenarında dinlenmek için durmuştu. Güneş ışığının öptüğü ayna gibi bir yüzeyi vardı ve sarı kalpleri olan mor çiçeklerin yanı sıra ona papatyaları hatırlatan küçük beyaz kır çiçekleriyle çevriliydi, dağ florası bu yükseklikte hayatta kalmaya uyum sağlamıştı. Kokusunu almaması için rüzgâra karşı durmaya dikkat ederek onun arkasından yaklaştı.

"Judd!" diye çığlık attı, kollarını ona doladı ve çamurlu yüzünü onunkine sürttü, aynı derecede çamurlu göğsü ıslak gömleğinin arkasına yapıştı.

Onun ayağını bacaklarına dolamasını ve dengesini bozmasını beklemiyordu. Birlikte gölete düştüler ve sıçrayarak çıktılar.

Brenna ona su sıçratarak sıırttı. "Hak ettiğini buldun." "Zaten çamurdan yıkanmam gerekiyordu." Suyun altına girdi. Geri gelip bir kolunu beline dolayarak onu kendine çekmeden önce yüzünü temizledi. Vücudu hem yumuşak kıvrımlıydı hem de kıvrak kaslara sahipti-Brenna bir askerden ziyade bir teknisyendi, ancak ay ışığı altında koşmaya olan acı bakla sevgisinin yanı sıra, itaatkâr olmayan, ancak sürüde koruyucu bir güvenlik rolünün itici bir güç olduğu kadar baskın olmayan diğer sürü arkadaşlarıyla birlikte belirli zorunlu eğitim seanslarına katıldı.

SnowDancer'ın saldırgan dominantların saflarını yaran bir saldırıya maruz durumunda destek sağlayabilmek için savaş eğitimi almışlardı. Eğitim yoğun ve düzenliydi ve Brenna'nın başka bir alanda çalışmaya devam etmesine izin verirken içindeki kurdun baskınlığını tatmin ediyordu.

Çünkü onun gerçek değeri göz kamaştırıcı zekâsıydı. "Toplantı nasıldı?"

"Güzel. Üniversite bir ders vermemi istiyor."

Judd hiç şaşırmadı. Genç olmasına rağmen Brenna alanının en ön saflarında yer alıyordu, fikirleri en son teknolojiye sahipti. "İstiyor musun?"

"Bunu düşünüyorum." Akli başka şeylerde olduğu için gülümsedi ve bacaklarını adamın beline doladı, kollarını gevşekçe boynuna dolamıştı bile. "Sence Beyaz Bölge'den rahatsız edilmeyecek kadar uzakta mıyız?"

Kadının sesindeki o tonu biliyordu, hafif boğuk ve aynı zamanda yumuşak. Vücudu sanki şartlandırılmış gibi tepki verdi. Ancak Sessizlik'in acımasız boğuculuğunun aksine, bu koşullandırma seçilmişti, istenmişti.

Kadının dolgun alt kıvrımlarını kavrayan adam, onun talep ettiği öpücüğe açıldı ve kadın dilini onunkine karşı yaladığında ereksiyonunun daha da sertleştiğini hissetti. Elleri kızın üzerinde esnedi, vücudu kızın emrindeydi. Çocukluğunu sonsuza dek sona erdiren işkencenin yarattığı soğuk disiplinle geçen bir ömürden sonra eşi ona zevki öğretmişti ve şimdi o arzuluyordu. *Onu* arzuluyordu. Sadece Brennayla birlikte bu adam olabilirdi; talep eden, veren ve duygulara gömülen bir adam.

Bir elini kızın sırtına doğru kaydırarak öpüşmeyi derinleştirmek üzereydi ki sesler duydu, ayak seslerinin gürültüsünü hissetti. Beyaz Bölge'de bulunan tüm yetişkinler toplu halde gölete atlarken, çoğu yüksek sesle bağırarak ve sert sıçramalarla bir istilaya tanık olmak için tam zamanında öpücüğü kesti. Brenna başını geriye atıp güldü ve su sıçrayınca kurtulup geri sıçradı. Judd onun sırtışını, ısıltısını izledi ... ve oynadı.

Artık yabancı bir deneyim değildi.

Birkaç dakika sonra eşinden bir öpücük çalarken, arkadaşı Xavier'in de aynı mutluluk şansına sahip olmasını ve Nina'sını bulmasını umuyordu. Kendi küçük asi hücrelerini oluşturmak için bir araya gelen üç kişi arasında -Judd, Kaleb, Xavier- ruhunun özüne kadar iyi olan tek kişi inkar edilemez bir şekilde rahipti. Mücadele etmiş, uçurumun çığlık atan derinliklerine bakmış olabilirdi ama Xavier Perez asla o karanlığa düşmemişti. Sevinci hak ediyordu, dokuz yıl önce kanlı telepatik saldırılar altında kaybettiği aşkı bulmayı hak ediyordu.

İyi şanslar, dostum.

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
8 Temmuz 2073*

Nina,

Bir zamanlar köyümüz olan yerin hayali görüntüsüyle çevrili bir şekilde oturuyorum. Psy saldırısından yana    ay geçti ve artık burada hiçbir şey yok. Evler gibi cesetlerin de hepsi gitmiş. Evimiz olan o canlı yerden geriye hiçbir iz kalmamış.

Mektup yazma fikrime g ld   n  duyabiliyorum. Jorge'nin Fiorella'ya yapt   gibi sana hiç romantik a k notları yazmadım, hatta kafama çekiçle vuracak kadar sert imalarda bulunmana rağmen. Nina'm yanımdayken ve onu sesimle, ellerimle, bedenimle sevebilecekken neden mektup yazayım ki diye düşündüm.

Ama  imdi seni kaybettim ve elimde kalan tek şey kağıt ve mürekkep.

Uçurumdan nehre atladı  nı gördüm. Seni ben atlattım. Güvende olacağını, suların seni katliamdan uzakla tıraca  nı düşündüm.

Buradaki sessizlik çirkin, müstehcen. Ağır bir .

Psy'nin sevdiklerimizi   d rmesinden bu yana geçen aylarda, geri dönmüş olmanı umarak defalarca buraya geldim ama senden hiçbir iz bulamadım.

Kimse nehirde çıkan bir kadını tanımıyor. Kimse benim Nina'mı duymadı. Vazgemeyeceğim. Asla . Çünkü kendi düşüncelerimi hatırlayabilecek kadar büyüdüğüm ilk beri iki şeyi biliyordum: Tanrı'nın adamı olduğumu ve bir gün seninle evleneceğimi.

Seni bulacağım, Nina. Ne kadar sürerse sürsün ya da ne kadar aramak zorunda kalırsam kalayım. Seni bulacağım.

Senin Xavier'in

Bölüm 7

KALEB, Judd'a Ena Mercant'la yapacağı görüşmeye Silver'ı da götürmeyi düşündüğünü söylerken ciddi değildi ama lacivert, ince çizgili takım elbisesinin ceketini iliklerken en kıdemli yardımcısı ofisine girdiğinde bir an için bunu düşündü. Çünkü Mercantlar . . sıradışıydılar.

Siyasi açıdan ve istihbarat ağıları açısından önemleri çok büyüktü. Çoğu insan onları iktidar mevkilerindeki kuklaları manipüle etmek isteyen gölge oyuncular olarak görüyordu ama Kaleb her zaman farklı bir şey görmüştü: Sessizliğe rağmen aile olarak kalan bir aile. Birbirlerine derin bir sadakatle bağlı, sıkı sıkıya bütünleşmiş bir birimdiler.

Kaleb, Silver'ı ilk olarak Mercant'larla bir "ilişkisi" olmasını istediği için işe almış, Mercant'ların güvenini kazanmanın o kadar da basit bir şey olmadığını anladıktan sonra bile onu işe almaya devam etmişti. Bu kolay bir karardı: Silver şimdiye kadar sahip olduğu en iyi yardımcıydı, onunla birlikte ve onun için verimli bir şekilde çalışıyordu - bu sabah erkenden burada olması da bunu kanıtlıyordu. Ancak Silver aynı zamanda bağımsız kararlar alabilecek ve bu kararları hayata geçirmek için gerekli adımları atabilecek kritik bir kapasiteye de sahipti.

Kaleb ona güvenmiyordu. Çok az insana güvenirdi ama Mercant ailesini yanında getirse de getirmese de Silver'ın tek başına hatırı sayılır bir değeri olduğuna uzun zaman önce karar vermişti.

Bir sonraki sorusuyla bu değeri kanıtladı.

"Efendim," dedi. "Bu toplantıda size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Hayır," diye cevap verdi, bir yandan da Lucas Hunter'ın çocuğundan bahsedenler için psişik bir filtre kurdu. O kapatmadığı sürece arka planda sessizce çalışacaktı. "Bence büyükannenle yalnız konuşmalıyız."

Silver'ın yüz ifadesi değişmedi. Üzerindeki baskı olursa olsun her zaman soğukkanlıydı; buz sarısı saçlarını sofistike bir şekilde arkaya yatırmış ve vücuduna sivri topuklu ayakkabılarla eşleştirilmiş etek takımlar giymişti. Bugünkü takım gri, gömlek beyazdı. Topuklular siyahtı. Kaleb bu gibi şeyleri sadece araç olarak gördüğü için fark ediyordu -Silver kendisine bir avantaj sağlamadığı sürece kullanışsız topuklu ayakkabılar giymeyecek kadar zekiymiş.

"Bir öneride bulunabilir miyim," dedi şimdi.

Kaleb başını salladı. Kendi gücünün ve kudretinin farkındaydı ama kibir, geliştirmemeye çalıştığı bir kusurdu. Sadece acı sonuçlara yol açardı. Ming LeBon'a bakın, gelmiş geçmiş en ölümcül suikastçi ekibinin kontrolünü kaybettikten sonra dünyada kendine bir yer edinmek çabalıyor. Ming hâlâ Oklar'ın sadakatine sahip olsaydı, Kaleb'den bile daha fazla güce sahip olurdu.

Ancak Kaleb'in Sahara'ya sahip olduğu ve onu olabildiğince dürüst tuttuğu yerde, Ming'in gerçekten güvenebileceği kimse yoktu. Astlar sürekli ölüm ya da işkence korkusuyla yaşarken bu güveni inşa etmek zordu çünkü Ming hatalara tahammül etmezdi. Kaleb de hoş görmezdi ama gerçek hataları ya da değerli bir amaç uğruna yapılan hataları cezalandırmazdı. Sadece kazananları değil, aynı zamanda başarısız olan ama sonra tozunu alıp tekrar deneyenleri de terfi ettirmesiyle tanınırdı. Aksini yapmak tüm yenilikleri ve azmi bastırmak demektir.

En önemlisi, halkı onun kendisine sadık olanları asla unutmadığını biliyordu.

Dünya çapındaki Acil Müdahale Ağı'nı koordine edecek birini terfi ettirme zamanı geldiğinde Silver'ı unutmadığı gibi. Evet, Sahara onu dürtmek zorunda kalmıştı ama bunun tek nedeni Silver'ın EmNet'e olan ilgisinin bir kısmını kaybetmek istememesiydi, yoksa bu görev için Silver'ın yeterliliğine güvenmediği için değil.

Bu düşünceler kafasından hızla geçerken Silver, "Büyükanne Mercant seninle çalışmaya yatkın," dedi. "Hakaret etme

Herhangi bir noktada yalan söyleyerek ya da gerçekleri çarpıtarak onun zekasına zarar verirsiniz, toplantıdan istediğiniz her şeyi almış olarak çıkarsınız."

Kaleb, Silver'ın gözlerini tuttu, rengi Mercant aile ağacının bir kolunun işareti alışılmadık bir açık tondtu. Annesi ve büyükannesi gibi erkek kardeşi de aynı gözlere sahipti. "Anlaşıldı," dedi. "Bana kendi büyükanneniyenmeme yardımcı olabilecek tavsiyeler vermene şaşırdım."

"Mesele en iyi olmak değil," diye yanıtladı Silver. "Bu, uzun vadede her iki tarafa da pahalıya mal olacak bir hata yapmamanızı sağlamakla ilgili."

Kaleb alt metni anlamıştı: Paralı Askerler, her ne sebeple olursa olsun, onu aralarına almaya karar vermişlerdi. Tek yapması gereken bu karşılamayı kabul etmek ve onlarla birlikte çalışmaktır. "Teşekkür ederim Silver."

Başını eğerek, Kaleb'in girişimlerinden birinin prototipi fısıltı inceliğindeki bir ajandayı uzattı. "Gitmeden önce bu sözleşmeyi imzalayabilirsiniz."

Kaleb tam olarak istediği gibi olduğundan emin olmak için metni taradı ve ardından imzaladı. "Acil bir durum olmadığı sürece kesinti yok."

"Evet, efendim."

Kendisine verilen görsel koordinatları çoktan tespit etmiş olan Kaleb, toplantının yapılacağı yere ışınlandı - gerçi doğrudan Ena Mercant'a da ışınlanabilirdi. Gözlerden uzak durma eğilimine rağmen, yüzünü yakın zamanda görmüştü. Tüm ışınlayıcılar insanlara olduğu kadar mekânlara da kilitlenemezdi ama Kaleb bu yetenekle doğmuştu.

Ancak bu koşullarda onu kullanmak ev sahibine büyük bir hakaret olurdu.

Dayanamadım, diye fısıldadı tanıdık bir telepatik ses, aralarındaki bağ boyunca taşınmış ve Kaleb'in kendi gücüyle artmıştı, ta ki Sahara mesafe ne olursa olsun ona telepatik olarak ulaşana kadar. *Ena Mercant'ın iç mabedi neye ?*

Kaleb'in içindeki karanlık Sahra'nın ışığı altında uzayıp gidiyordu. *Hâlâ yatakta mısın?* Ofise ışınlandığında onu sıcak, uyuklu ve öpücüğünden kızarmış bir halde bırakmıştı.

Bu takım elbiseleri giydiğinizde ne kadar seksi olduğunuzu biliyor musunuz?

onun cevabıydı. *Özellikle gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra*

Kol yuva. Seni izlemek, uyanıkken erotik bir rüya görmek gibi.

Kaleb içten içe gülümsedi. *Evet, biliyorum.* Sahara onu izleme şekliyle, duşunu alıp giyindikten sonra onu kaç kez yatağa sürüklemesiyle bunu açıkça belli etmişti. *Durmalı mıyım?*

Bu toplantıdan sonra eve gel ve benimle dalga geç. Çok erken çıktın.

Yüzünü ifadesiz tutarken bile içten içe gülümsemesi derinleşti. *Yönetmem gereken bir imparatorluğum var.*

Pfft. Bir ya da beş milyonun daha ne önemi var ki? Ne kadar paran bile bilmiyorum.

Hem de çok. Ve bu bizim, benim değil. İmparatorluğu onun için kurdu, her şeyi onun için kurdu. *Ena Mercant'ın evindeki bu yer size gösterdiğim resmin aynısı.* Koyu taştan soğuk bir zemin, çelik grisi duvarlar, daha koyu gri kanepeler.

Gerçekten mi? Biraz hayal kırıklığı. Beklenmedik bir şey bekliyordum. Ne de o bir Mercant.

Kaleb odaya baktı ve içeri ilk girdiğinde gözden kaçırdığı şeyi fark etti. *Bir duvar boyunca koyu, koyu kırmızı güllerle dolu bir vazo vardı.* Grinin içinde tek, şiddetli bir renk sıçraması. *Belki de Paralı Askerler'e karşı gelenlerin kanlı bir şekilde dair ince bir hatırlatma?*

Şaka yapma, diye emretti Sahara, sesi artık şakacı değildi. *Bu insanlar tehlikeli.*

Ben de öyleyim, diye hatırlattı onun için endişelenen, onu seven kadına, çarpık iç yaraları ve her şeyiyle. *Ama hiçbir şeyi hafife almayacağıma söz veriyorum. Paralı Askerler ölümcül düşmanlar olabilir.*

Puslu bir vadiye bakan geniş ve eğimli pencerelere doğru yürüdü. Dünyanın bu kısmında hava kararmak üzereydi ama Ena'nın pencereleri ışıltılı parlayan bir şehre bakmıyordu. Hayır, vadinin ötesinde sarp kayalıklar ve sonra da dalgalı deniz vardı.

Bu çok ilginç. Sahara'ya gördüklerinin bir resmini gönderdi.

Duyuları onu hemen hemen aynı anda başka bir varlığa karşı uyardı.

Döndüğünde, elli yıl daha yaşamış Gümüş gibi bir kadın gördü. Aynı gözler, aynı keskin hatlı yüz. Tek fark, Ena Mercant'ın saçlarının ipeksi beyazlıkta olması ve etek takım elbise değil, bacaklarının etrafında akıcı bir şekilde hareket eden pantolon giymesiydi.

Sahara'nın üç gün önce Kaleb'e denettiği café au lait'in kumaşına benziyordu. Ena'nın üstü de aynı renk ve kumaştandı ve kollarını kapatırken kalçalarına kadar iniyordu.

Ayaklarında siyah düz ayakkabılar vardı. Ayrıca göğüslerinin altına kadar inen uzun gümüş bir kolye takmıştı ve kolyenin ucunda kırmızı bir göbeği olan süslü bir metal kolye vardı.

Psy nadiren takı takardı ama Kaleb bunun sadece bir takı olmadığını hissetmişti. "Ena," dedi, çok bilinçli bir şekilde ilk adını kullanarak.

Ena Mercant bir gölge güç olabilir ama Kaleb bir *güçtü*.

Bunu unutmasa iyi olur. Verdiği karar kibir değil, meteorik yükselişine yol açan ve onu besin zincirinin tepesinde tutan soğukkanlı taktiksel düşünceydi. Diğerlerine karşı güç gösterisi yapan Pax Marshall bile Kaleb'e geniş bir alan bırakmıştı.

"Kaleb." Ena Mercant'ın sesinde doğal görünen bir törpü vardı. "Manzara hakkında ne düşünüyorsun?"

Kadın yanına geldiğinde tekrar ona dönerek, "Benim evdeki manzarama benziyor," dedi. Güvertesi dik bir vadiye uzanıyordu. "Metropollere daha yakın olmak istemiyor musun?" Çoğu Psy'nin yaptığı seçim buydu.

"mi?" Ena'nın gözleri uzaktaki köpüklü dalgalarda kaldı.

"Hayır, ama ben bir ışınlayıcıyım."

Ena'nın başını zarif bir şekilde eğmesi. "İyi noktaya değindin." Elini hareket ettirdi. "Gel, otur, konuşalım."

- - -

KALEB iki saat sonra toplantıdan Mercant'ların kendi tarafında olduğunu ve Ena Mercant'ın şimdiye kadar karşılaştığı en tehlikeli kişi olabileceğini anlayarak ayrıldı. Acımasız bir zekâya ve acımasız bir hırsa sahipti. Ancak diğerleri bu hırsı kendileri için kullanırken, Ena ailesi için güç arayışında kullanıyordu.

"Seni bizden biri olarak kabul ettik," demişti Ena ona, düşünmeden. "Aileye ihanet etme, biz de sana asla ihanet etmeyelim."

Bu, Kaleb'in tahmin edebileceğinden çok daha iyi bir sonuçtu. "Ailenin geri kalanı gibi olmayacağım, Ena," diye . "Aldığım tek emir kendiminkidir." Ve Sahara'nın. Ama Ena Mercant'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Yaşlı Psy ona hiçbir şey belli etmeyen bir bakış atmıştı ama bu bakış, tanışmalarının başındaki ifadesi kadar kapalı değildi. "Aramıza bir yırtıcıyı kabul ettiğimizizin farkındayım, Kaleb. Ama yırtıcı hayvanların bile tek bir zehirli okla alt edilebileceğini asla unutma."

Gülümsemişti. "Demek anlıyoruz." İşbirliği yapmaya ve birbirlerinin arkasını kollamaya karar vermiş iki yırtıcı.

"Evet." Ena elindeki, sıradan Psy beslenme listesinde yer almayan soluk yeşil bir sıvıyla dolu narin kemik çini çay fincanını kaldırdı.

"Ailemize hoş geldiniz."

Yirmi dakika önce kendisinin de bir toplantıya girmesi gerektiği için Sahara'ya gitmek yerine ofisine ışınlanan Kaleb kapıyı kapalı tuttu ve günün sonuçlarını düşündü. Tüccarların yardımı hafife alınacak bir şey değildi ve Kaleb'in onların güvenini suiistimal etmeye hiç niyeti yoktu. Varlıklarını nasıl değerlendireceğini bilen bir adamdı ve Mercant istihbarat ağı tek başına sayısız kişiyi devirebilecek güce sahipti.

Ping.

Psişik uyarı silikti ve her an zihnine akan sayısız veri parçasının bir parçasıydı, ama bir saniyesini ayırıp baktı. İlginçti. Araştırması DarkRiver alfasının çocuğundan bahsedildiğini gösteriyordu.

Zihni bir hayalet gibi görünecek kadar iyi gizlenmiş PsyNet'e adım atarak kendini ping'in tam konumuna fırlattı. PsyNet onun etrafında, Ağdaki Psy'ların zihinlerini temsil eden milyonlarca yıldızla dolu uçsuz bucaksız bir karanlıktı. Ancak daha önce sadece siyah ve beyazın olduğu yerde, şimdi her şeyin altında hassas bir altın çerçeve vardı.

Empatlar tarafından yaratılan Bal Peteği, Ağ'ın parçalanmasını önleyen kırılğan altın yapı. Bir zamanlar parlaktı Petek'in bağları arasındaki saf siyah boşluklar, empatilerle dolu psişik bir ağı ifade eden renk kıvılcımlarıydı.

Araştırmalar, bu kıvılcımların bu kadar yaygın olmasının nedeninin PsyNet'in hasta olması ve çok fazla iyileşmeye ihtiyaç duyması olduğunu ileri sürüyordu.

Ancak bugün dikkati o ya da insanları Es'lere ve Es'leri birbirine bağlayan ince altın çizgilerde değildi. Zihinler arasındaki boş alanlardan sürekli akan verilerdeydi, sonsuz akışlarda.

Sadece belirli bir parçasıyla ilgileniyordu.

. . . *Değişken güçleri olan Psy mı?*

Alarmı tetikleyen konuşmanın ilk ipucunu yakalayınca durdu ve dinledi.

Böyle bir kişi imrenilecek yeteneklere sahip olacaktır.

Buna gerçekten inanıyor musunuz? Unutmayın, ocuk hayvani iğdleri tarafından engellenecektir.

Dönüşenler zeki olduklarını kanıtladılar.

Evet, ama Psy daha zeki. Nadiya Hunter'ın aynı beyin gücüne sahip olması pek mümkün değil.

Kaleb'in daha fazla dinlemesine gerek yoktu. Zihinlerin bir üniversiteden gelen sözde entelektüellere ait olduğunu tespit etmek bir dakikadan az sürdü. Pek çok akademisyen gibi, onların da kalkanları neredeyse işe yaramazdı. Her bir zihne, ancak ve ancak ilgili zihin ocuk hakkında onun için tehlike oluşturacak şekilde düşünmeye başlarsa uyanacak olan karmaşık bir "muhabir" böceği yerleştirerek, onları ahkm kesmeleriyle baş başa bıraktı.

Psy ırkının büyük bir bölümünün hl kendi üstünlük dışını gremediğinin bilinciyle kendi zihnine döndü. Aptallar. Sessizlik sonrasında başarılı olanlar gerçeği bilenler, rakiplerinin de aynı sert zekya ve yenilik yapma kapasitesine sahip olduğunu bilenler olacaktı. İnsanlar söz konusu olduğunda, uzun süredir kenara itildikleri ya da istismar edildikleri için genellikle daha fazlasına sahiptiler.

Çocuktan bahsedince Judd'a mesaj attı. Tehdit yok. "Entelektüel" merak. Daha çok kendi seslerini duymak için konuşuyor gibiler.

Cevap çok hızlıydı. Umalım da böyle devam etsinler.

Evet, diye düşündü Kaleb, Nadiya "Naya" Hunter'ın neyi temsil ettiğinin son derece bilincindeydi. Ona zarar verilmesi halinde patlak verecek kan dökülmesini göz önünde bulundurarak, NetZihin ve KaranlıkZihin'i kullanmaya karar verdi.

izlemek için. NetAkıl, Ağ'ın kütüphanecisi ve koruyucusuydu; görevi veri ve zihin kaosundan düzen yaratmaktı. KaranlıkAkıl çok daha farklıydı, sapkın ve katil bir yaratıktı.

Kaleb ikisiyle de konuşabiliyordu. İkisini de anlayabilir.

Yin ve yang. Karanlık ve aydınlık. Masumiyet ve korku.

Ancak ikiz bilinç ona geldiğinde rahatsız oldular. Ya da NetZihin rahatsızdı ve KaranlıkZihin kararsızdı. Onları Ağ'a kadar takip eden Kaleb kendini karanlık bir bölüme götürülürken buldu. Ölü. Empatik kıvılcım yoktu. Ölü bölümde hiç zihin yoktu. Petek iplikleri de yoktu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Ağın bazı bölümleri empatlar uyanıp onu yeniden dikmeye başlamadan önce feci şekilde hasar görmüştü.

Mevcut iyileşme hızıyla, bu bölümlerin iyileşmesi yıllar, bir nesil, belki de iki nesil alacaktır. O zamana kadar hiçbir zihin oraya demirleyemez. Hiçbir şey hayatta kalamazdı ya da kalsa bile çılgın bir yaratık olurdu.

?!!

NetZihin'in sözsüz çağrılarına uyarak bakış açısını değiştirdi ... ve sorunu gördü. Çürüme, *hastalık* yayılıyordu. Ancak çoğu insanın fark edebileceği bir şekilde değil. Hayır, Ağ'ın ince iplikleri kelimenin tam anlamıyla yüzeyin altında tel tel dağılıyordu. Kaleb bunu sadece NetZihin kendi görüşünü onunkine dayattığı için görebiliyordu.

"Empatlara gösterdin mi?"

Olumsuzluk hissi, Es'in zaten tükenmeye yakın olduğunun farkındalığı.

Kaleb buna katılmıyor olamazdı. Sahara Empatik Kolektif'le yakın çalışıyordu ve E Tayfası'ndan çok fazla şeyi çok erken üstlenmesinin istendiğine dair endişesini onunla paylaşıyordu. "Hiç kimse bu kadar çok sorumluluğu omuzlayamaz," demişti, koyu mavi gözleri tutkuyla parlayarak. "İş yükünü dengelemek imkânsız hale geliyor. Geçmişteki hataları tekrarlamamak için elimizden geleni yapmamıza rağmen, baskı altında çökmeye başlayacaklarından korkuyorum."

Sorun, Es'in yapabildiğini başka kimsenin yapamamasıydı.

Şimdi onların çabalarının bile PsyNet'in psişik dokusundaki sinsi parçalanmayı tamamen durduramadığı anlaşıyordu. PsyNet'e bir mücadele şansı vermişlerdi ama yıpranmamak için mücadele ediyordu.

ayrı. Yine de, ilk düşüncelerine rağmen, bu durum hastalığın yeniden canlanması gibi gelmiyordu. Daha ziyade, daha derin bir sorunun, hastalığın ilk etapta yerleşmesine izin veren yapısal bir zayıflığın göstergesi gibi görünüyordu.

NetMind'a "Bu konumda yeterince Es olmadığı için mi?" diye sordu, çünkü eğer durum buysa, Es'ler kritik hale gelmeden önce hasarı düzeltmek için kendilerini yeniden düzenleyebilirlerdi.

NetMind ona olumsuz bir his gönderdi.

Bu arada KaranlıkZihin ölü boşluğa doğru yüzerek onunla bütünleşti. İkisi de aynı ilkel çorbadan yaratılmıştı - Psy ırkının uzun zamandır hissetmeyi reddettiği tüm öfke, kızgınlık, kıskançlık ve diğer karanlık duygular. Ama bunlar hiç yok olmamıştı. Sadece psişik ağın karanlık ceplerinde toplanmış ve NetZihin'i istikrarlı bir masumiyet ve öldürücü bir karanlık olarak ikiye bölmüştü.

Bugün, her iki yarısı da ona PsyNet'in, Petek onu bir arada tutmak için savaşıırken, Es'in yayılımları olan renk kıvılcımları zihinler arasındaki boşlukların kara gecesine yayılırken bile neden iplik iplik parçalandığını söyleyemiyordu.

PsyNet'in iyileşiyor olması gerekirdi. Bunun yerine, sadece daha yavaş ölüyordu.

Bölüm 8

SASCHA, Ivy Jane ile yaptığı rahatsız edici konuşmanın ardından **telefonu kapattı**. E arkadaşı ve Empatik Kolektif'in başkanı, Kaleb Krychek'ten aldığı bilgileri tartışmak için aramıştı. Lucas'ın o gün erken saatlerde Sascha'yı uyardığı Naya'ya yönelik olası tehdit de eklenince, bu durum onu pek çok açıdan endişelendirmişti.

Naya onun ilk önceliğiydi ve her zaman da öyle olacaktı ama PsyNet'te on binlerce çocuk da vardı. Petek, PsyNet'in Es'lerin uyanışından önceki bölümlerde olduğu gibi onların üzerine çökmeyeceği anlamına gelse bile, parçalanma ve içindeki gizli zayıflık geliştirmekte olan tüm bu genç zihinleri etkiliyor olmalıydı.

Ivy'ye hiçbir cevap verememiş olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunun bir nedeni iltica ettiğinden beri PsyNet'in dışında olması ve tüm verileri ikinci elden almasıydı, ama çoğunlukla hepsinin karanlıkta tökezlemesiydi. Hiç kimse yüz yıllık zorla şartlandırmanın, duyguları silmenin verdiği hasarın boyutunu tam olarak bilmiyordu.

Naya oturma odasından sorgulayıcı bir ses çıkardığında "Geliyorum," dedi.

Çoğu insana "da mi" gibi gelirdi. Sascha kızının sütünü istediğini biliyordu. Aklını kurcalayan meseleleri şimdilik bir kenara bırakarak - Naya duygusal nüansları yakalamakta çok iyiydi- Sascha kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. ", tatlım."

Ivy aradığında sütü ocağın düşük ayarında ısıtmak için yeni çıkarmıştı. Naya, Sascha'nın ona süt yapmasını severdi.

Özellikle de üzerine biraz bitter çikolata serpmişse. "Annesinin kızı," dedi Lucas her seferinde günahkâr bir sırıtışla.

Sascha'nın Naya'nın sütüne çikolata serptiğini gördü. Çok değil, *asla* bebeklerinin sağığına zarar verecek kadar değil. Naya neredeyse bir yaşına geldiğı ve yemek seçimlerinde daha maceracı olmaya başladığı için bunu bazen bir ikram haline getirecek *en ufak* bir tat. Süt, Lucas eve gelene ve birlikte akşam yemeğı yiyene kadar Naya'yı idare ederdi; melezler mümkün olduğunca yavrularıyla birlikte yemek yemeye çalışırlardı.

Naya'nın zihni tam o anda onunkine dokundu ve ona aç düşünceler gönderdi.

Sascha'nın dudakları köşelerinden yukarı doğru çekildi, tüm stres bir anda yok oldu. "Açlıktan ölmediğini biliyorum, ufaklık," dedi ve Naya'nın ne demek istediğini anlayabilmesi için yanıtını duygusallıkla süsledi.

Onun ve Lucas'ın bebeğı akıllıydı ama hâlâ bir bebektir.

Oturma odasından suçlu kıkırdamalar geliyordu. Gülümsemesi derinleşirken bile Sascha kendine kararlı olmasını söyledi. Naya sevimli davranarak beladan kurtulabileceğini bilecek kadar zekiyken ve Sascha savunmasız bir çocukken kendisinin incindiğı gibi bebeğinin kalbini incitmekten korkarken bunu yapmak son derece zordu. Bilinçli olarak, nazikçe düzeltmenin çocukken kendisine öğretilen sert derslere hiç benzemediğini anlıyordu ama bunu pratiğe dökmek için gerçek bir irade çabası göstermesi gerekiyordu.

Ne zaman fazla müsamahakâr davranmaya başlasa, kendine Naya'nın çok sevildiğini bilen, mutlu ve sakin bir çocuk olduğunu hatırlatıyordu. İhtiyaç duyduğu her an, reddedileceğı ya da geri çevrileceğı gibi bir beklentisi olmadan şefkat istiyordu - bu fikir onun dünya görüşünün bir parçası değildi, tam da Sascha'nın onun için istediğı gibiydi. Ayrıca yaramazlık yapabilecek kadar da güvenliydi.

Lucas dün gece yatmadan önce Naya'yı evin içinde kovalamak zorunda kalmıştı -yürümesi hâlâ biraz titrek olabilirdi ama iş emeklemeye geldiğinde bir roket gibiydi. Üzerinde sadece bebek bezi varken, Lucas onu her yakalayıp beşiğine koyduğunda neşeyle gülmüş ve yüksek sesle, kesin bir "Hayır" demişti.

Sonra dışarı tırmanırdı -bir ay önce nasıl kaçacağını bulmuştu- ve oyun yeniden başlardı. Tabii ki.

Lucas bir kedi idi, o da en az kızları kadar eğleniyordu. Bu arada Sascha oturma odasında bir fincan sıcak çikolatayla oturmuş ve eşinin yavrusuyla oynamasını seyrederek kendini şımartmıştı.

Naya yanına koşup yüksek sesler çıkararak ve ellerini çılgınca hareket ettirerek davasını savunduğunda sert davranmak zorunda kalmıştı. "Hayır, Naya," dedi gülmemek için dilini ısırarak. "Yatma vakti geldi. Babanla git."

Bu noktada Naya ona hırladı, gözleri muziplikle parlıyordu.

Ve Sascha kahkahalarla gülmeye başladı, ki sıcak çikolatasını dökmeden önce yere bırakmak zorunda kaldı. Naya bezle kaplı poposunun üzerine çöküp annesini güldürdüğü için ellerini çırparak ona katılırken Lucas başını sallamıştı. "Disiplin yok." Lucas yaramazlık yapan bebeklerini kucağına almadan önce ona alaycı bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Ve sen" -Naya'nın daha çok gülmesine ve Lucas'ın sakallı yanağını okşamasına neden olan hırçın bir sokulma- "yatma vakti."

Sonunda onu çıplak göğsüne bastırarak uyutmayı başarmıştı.

Bugün yavruları mutfak köşesinin hemen dışındaki oturma alanında oynuyordu. Sascha, Naya'nın mandalı açıp balkona çıkmamasını sağlamak için havalandırma kapısını kilitlemişti ve Lucas da havalandırmanın tüm ana alanını ocuk korumasına almıştı, bu yüzden Naya istediği gibi dolaşmakta özgürdü. Çoğu zaman yürüme becerilerini geliştiriyordu. Ve ne kadar sık düşerse düşsün, küçük bir aradan sonra tekrar ayağı kalkıyordu.

İnatçı, kararlı bebek.

Mutfaktan dışarı bakan Sascha onu Faith ve Vaughn'un kendisine hediye ettiği renkli alfabe bloklarını dizmeye konsantre olmuş halde buldu. Yanında, "Adı Verilmeyecek Oyuncak" olarak da bilinen, biraz yırtık pırtık bir kurt peluş oyuncağı duruyordu. Hawke bunu Naya'ya yeni doğduğunda vermişti ve babasının umutsuzluğuna rağmen sevdiği oyuncak olarak kaldı.

Yine de Lucas, Naya'nın oyuncağın üzerine leopar gibi atlayıp hırlayarak kurtla "dövüşmesinden" hoşlanıyordu. Sonra da gülümseyip, "İşte benim kızım," derdi.

Sascha usulca gülerek ve bu hafta bir gece Naya uyuduktan sonra oyuncağı yıkamak için çalmayı bir kenara not ederek dikkatini yavaşça ısınan sütü karıştırmaya verdi. Sütün optimum sıcaklığa ulaşmasını beklerken diğer eliyle bir ajanda aldı ve Tamsyn'den gelen, Lara'yla birlikte Mercy ve Riley'nin bebeklerinin doğumunu kutlamak için önerdikleri ortak DarkRiver-SnowDancer etkinliği hakkındaki notu okumayı bitirdi.

Ne de olsa yavru kurtlar her iki sürüye de ait olacaktı.

Sürü şifacısı, *iki sürünün artık ne kadar derinden bağlı olduğunu kabul etmek için iyi bir bahane olduğunu yazmıştı. Bence bunun farkına varmalı ve herkesi yavruların doğumuyla birlikte çok daha güçlü bir bütünün iki bağımsız parçası olacağımız gerçeğine alıştırmalıyız.*

Tamsyn ilk mesajına bir güncelleme *eklemişti: SnowDancer bu konuda Mercy'nin öncülük etmesini önerdi. Ne demek istediklerini anlıyorum.*

Sascha gülümsedi. Lucas da Mercy'de karar kılmıştı ama kurtlardan haber almayı, daha uygulamalı bir yaklaşımda ısrar edip etmeyeceklerini görmeyi bekliyordu. Kendisinin ve kurtların Mercy'nin -Özellikle de Hawke'la aynı dalga boyundaydılar.

Sırıtarak Tamsyn'e bir mesaj gönderdi, şifacıya güncelleme için teşekkür etti ve aerie'ye döndüğünde Lucas'a ileteceğini söyledi. Naya'nın evde olduğu zamanlarda o ve arkadaşı çocuk bakım işleriyle ilgileniyordu ama birbirlerinden ya da sürüden asla kopmamışlardı.

Alfa olarak iş yükü en ağır olan Lucas'tı ama Sascha DarkRiver'da kendine bir yer edinmişti ve birçok konuda ana irtibat noktasıydı, böylece Lucas daha geniş resme odaklanabiliyordu. Ondan uzak kaldığında Naya'yı özölüyordu ama şekil değıştiren yavrular diğer sürü arkadaşlarıyla sosyal etkileşime girerek büyüyordu. Sonuç olarak, Naya sık sık anaokuluna ya da arkadaşlarıyla oyun buluşmalarına gidiyordu.

Alfa çiftine düşen sorumlulukların bilincinde olan sürü arkadaşları bu oyun buluşmalarının tüm sorumluluğunu üstlenmeye fazlasıyla istekliydiler, ancak Sascha ve Lucas sırayla ev sahibi oldular.

Naya'nın da en az diğer yavrular kadar ailesini görmeye ihtiyacı vardı.

Sürü, aile bağları üzerine kurulmuştur.

Süt Naya'nın sevdiği sıcaklıktan biraz daha fazla ısınınca düzenleyiciyi bıraktı, ocağı kapattı ve sütü dikkatlice bir bardağa boşalttı. Naya'nın sabırsız ellerine verdiğiinde doğru sıcaklıkta olacaktı. Tam bitter çikolatayı -eşinin izniyle kişisel zulasından- üzerine serpiyordu ki, onu kalbi olan adama bağlayan çiftleşme bağı boyunca bir dalgalanma hissetti.

Gülümsedi ve Naya'ya baktı. "Babam neredeyse eve geldi."

Yüzü aydınlanan Naya, titrek bacaklarının üzerinde kapıya doğru koştu. Küçük avuçlarını kapıya vurarak "Pa-pa! Pa-pa!" Konuşma gelişimi ve anlama becerileri Psy zaman çizelgesine Değişken zaman çizelgesinden daha yakın bir zamanda başlamıştı, bu da muhtemelen annesiyle sürekli telepatik temas halinde olmasının bir sonucuydu.

Sascha kızını almak için yalınayak dışarı çıkmadan önce damlatmaz bardağın kapağını kapattı. Kapıyı ancak sıkıca tuttuğunda açtı ve akşamın erken karanlığına bıraktı. Lucas bir dakikadan kısa bir süre sonra balkona atladı.

Arabasını genellikle geceleyin park ettiği yerden tam gaz koştuğu belliydi; Dönüşenler geliştikleri çevreyi mahvetmemeye özen gösterirlerdi ve bu eve uzun bir koşu anlamına geliyorsa, öyle olsun. Lucas'ın tişörtü göğsüne yapışmış, göğsü kabarmıştı. Kondisyonuna bakılırsa, *gerçekten* hızlı koşmuş olmalıydı.

"En iyi zamanını geçmek için mi yarışyorsun?" Naya kıpır kıpır, heyecanlı bir kolla babasına doğru uzanırken Sascha sordu.

Lucas'ın sırtışı saf günahı, yeşil gözleri panter bakışlıydı. Naya'yı kollarına aldıktan sonra yanağına bir öpücük konduran Lucas, Sascha'yı ensesinden kavrayarak kendine ve yetişkinlere özgü bir öpücükle dudaklarına yapıştı. Eşi olarak geçirdiği üç yıldan uzun bir süreden sonra bile Sascha'nın kemikleri erimişti.

Ellerini göğsüne bastırdı, kalbi avuçlarının altında güçlü ve hızlı bir şekilde çarpıyordu ve etrafındaki ter ve erkek kokusu, parmak uçlarında yükseldi, sadece ciğerleri protesto ettiğinde öpücüğü kırdı. "Evde olmana sevindim." Onu o sabah altıdan beri görmemişti; DarkRiver'in Çin Mahallesi'ndeki iletişim odasında yapılan uluslararası bir konferans görüşmesi için ayrılması gerekmişti.

MERKEZ. Kırılğan yeni Trinity Accord'la ilgili olarak, toplantıyı ana iletişim ekranlarından alması için çok fazla katılımcısı vardı.

Sascha'dışarıda herhangi bir toplantısı olmadığı için Naya ile evde kalmayı tercih etmişti, ancak evde neredeyse hiç bulunmamışlardı. Öğleden sonraki oyun seansının yanı sıra, Naya'nın Anu'nun yürümeye başlayan çocuğuyla oynayabilmesi için sabah bir saatliğine dışarı çıkmışlardı - tatlı huylu iki yaşındaki çocuk ve Naya çok yakın arkadaşılar.

Sascha, çocuklarının oyunlarını izlerken Anu ile kahve içme fırsatını yakalamıştı. Anu'nun sürüdeki görevi on bir-on üç yaş grubunun duygusal sağlığını izlemek olan bu neşeli anaç dışiden çocuk maskaralıklarına dair hikâyeler duymayı bekliyordu ama Anu çocukların geçen hafta boyunca herhangi bir numara yapmadıkları haberiyle onu şoke etmişti.

"İyi davranışlar uzun sürmeyecek," diye tahmin etti sahte bir ciddiyetle, güzel tombul yüzü şüpheli çizgilerle belirlenmişti. "Sadece bizi yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklüyorlar. Sonra da saldıracaklar!"

Sascha, Anu'nun yorumunu Lucas'la paylaşması gerektiğini düşünüyordu ki Lucas onun alt dudağını ısırıldı.

"Evde olduğum için mutluyum," dedi. "Cehennem gibi bir gün oldu." Bir öpücük daha, bu seferki sert ve hızlıydı, sonra tekrar Naya'ya baktı. "Neden babamın saçını çekiyorsun?"

Naya'nın gülümsemesi saf neşeli bir kedi idi. "Ooo!"

Sascha kahkahalarını bastırmak için midesini gerdi; bunun kızlarını cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadığını biliyordu. Ama Tanrım, Tamsyn'in ikizleriyle bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu arada, Naya'ya sorun çıkarırken yakalandığında cevap vermenin bir yolu olarak "oops" kelimesini öğretmişti. Sadece "ooo" diye telaffuz edebiliyordu ama anlamı açıktı. İkizlerin isimlerini de biliyordu ama henüz Roman ve Julian diyemiyordu, sadece Ro ve Jul diyebiliyordu.

"Ooo haklı." Lucas Naya'ya hırladı.

Naya hırlayarak karşılık verdi, ses o kadar sevimliydi ve yavrularının bunu yapmaktan duyduğu gurur o kadar büyük, mutlu bir şeydi ki, Sascha bir kez daha tutamadı. Ağlayan gözlerini ve kahkahalarını saklamak için arkasını dönerek Naya'nın beladan ne kadar kolay sıyrılabilirdiğini fark etmemesi için derin bir nefes aldı. Ancak kendini toparladığında

dönüp Naya'yı tekrar kollarına aldı. "Hadi, gidip sütünü içelim de baban duş alabilsin."

Arkalarından gelen Lucas kapıyı çekip kapattı ve tekrar kilitledi. "Kaçış sanatçısını serbest bırakmak güvenli."

Sascha Naya'yı taşımayı seviyordu, onun sıcak ağırlığını hissetmeyi seviyordu ama leopar değişen yavrularının en iyi küçük yaştan itibaren belli bir bağımsızlığa sahip olmalarına izin verildiğinde başarılı olduklarını öğrenmişti. Naya sarılmak istediğinde, onu bulacaktı. Bu yüzden Naya'yı kızının bloklarını dizdiği oyun minderinin üzerine koymadan önce bir yanak öpücüğü daha çaldı. Sonra eşinin duşa doğru yürümesini izledi.

Derin bir iç çekti.

Eski bir kot pantolon ve basit bir tişörtün içinde bu kadar iyi görünmesi haksızlıktı.

Misafirleri geldiğinde yaşam ve uyku alanlarını ayırmak için kullandıkları güvenli bir şekilde katlanıp istiflenmiş perdeye ulaştığında omzunun üzerinden bakan Lucas sırtı. "Prensesimiz uyuyana kadar bu düşünceni aklından çıkarma."

Sascha bakışlarını vahşi panterinin bakışlarına kilitledi, kedinin onun derisinin altında sinsice dolaştığını gördüğünü bilmesini sağladı. "Oh, niyetim bu."

Yolun geri kalanını yatak odasının dışında bulunan duşa gitmeden önce bir kıkırdama.

Mini mutfığa giden Sascha damlatmaz bardağı aldı ve Naya'ya uzattı. "Al bakalım, bebeğim."

Naya çocuk korumalı bardağı sıkı elleriyle tuttu, küçük parmakları her iki taraftaki kulpların etrafındaydı. Elinden düşmesi halinde sütün dökülmemesini sağlamak için tasarlanmış yükseltilmiş kısımdan ilk yudumu aldığı anda gözleri büyüdü. "Cho!"

"Evet, çikolata. Anu'nun evinde çok iyiydin, bir ikramı hak ettiğini düşündüm." Ayağa kalkarak yemek hazırlıklarını bitirmek üzere mutfığa gitti. Naya'nın yemeği kolaydı; Sascha öğleden sonra ikizleri bıraktığında, Tamsyn ona Naya'nın sevdiği, yürümeye başlayan çocuklara uygun taze bir güveç kavanozu vermişti.

Keşke yetişkin yemekleri de bu kadar basit olsaydı.

"Tamam," dedi ve Naya'nın sütünü yapmak için durmadan önce yaptığı şeye devam etti.

Genel olarak hâlâ berbat bir aşçıydı ama hatasız birkaç şey yapmayı öğrenmişti ve Lucas üç gün boyunca karınlarını doyurduklarından emin olduğuna göre, sıranın ona gelmesi adil olacaktı.

Ne var ki, aşçılık konusundaki becerileri berbat olmakla kalmıyor, Lucas'ın yemek pişirirken ne kadar seksi görüldüğünün yanında hiç kalıyordu. Özellikle de aerie'de sadece kot pantolonuyla dolaşma eğiliminde olduğu için, o kotlar tehlikeli bir şekilde aşağı sarkıyordu. Hatırlayınca tekrar iç geçirdi

-Sonra da muhtemelen duştan kalçalarına dolanmış bir havludan başka bir şeyle çıkmayacağı için sırtarak, önceden hazırladığı peynirli patatesli fırını fırına verdi.

Planı, Ivy Jane'den gelen rahatsız edici telefonda önce kızartmak için koyduğu tavukla eşleştirmekti. Tavuğun yanmaması ya da az pişmemesi için parmaklarını çaprazladı. Binlerce başka şeyle birlikte bu da onun baş düşmanı olmaya devam ediyordu.

Ajandayı alarak oturma odasına doğru yürüdü. Lucas duş alırken Naya'ya göz olacak, sonra da o günkü işlerini halledecekti. Ama önce bir "Eep!" sesine cevap vermesi gerekiyordu.

Ayak bileğini ısırarak oturma odasına doğru yürüdü. Lucas duş alırken Naya'ya göz olacak, sonra da o günkü işlerini halledecekti. Ama önce bir "Eep!" sesine cevap vermesi gerekiyordu.

Duş bir kalp atışı sonra kapandı ve ardından, tam da hayal ettiği gibi kalçalarına beyaz bir havlu sarmış, Lucas dışarı çıktı. "Sorun nedir?"

Sascha masayı işaret etti ve dizlerinin üzerine çökmesini işaret etti. Hızla insandan pantere gözlerinde beliren farkındalıkla Naya'nın yanına indi. Sonra ikisi birlikte ağırlıklarını avuç içlerine bastırarak Naya'nın "toplarken" oyuncaklarını koymak için kullanmayı sevdiği masanın altına baktılar.

Küçük bir panter yavrusu kollarına atılmadan önce parlak yeşil leopar gözleri onlara doğru parlıyordu ya da parlamaya çalışıyordu. Çok koordineli değildi, koşmaktan çok yerde kayıyordu. Gururu gözlerinden, zihinsel varlığından ve hırlamasından okunuyordu.

Lucas kıkırdarak karşılık verdi ve üzerine atlamaya çalışan Naya'nın küçük kafasını okşadı. Çok küçük bir çocuğun konsantrasyonu ile Sascha'ya döndü ve dizlerinin üzerine oturmuş olan Sascha'nın kucağına tırmanmaya çalıştı.

Sascha'nın kalbi çocuğunun yeni halini ilk gördüğünde yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Parlak yeşil gözleri ve siyahın içine gizlenmiş leopar rozetleri dışında babası gibi siyah olan Naya şaşırtıcı derecede güzeldi.

Mutlu gözyaşlarıyla savaşıyor, "Zeki, akıllı kız," dedi. Ona Dönüşen çocukların bir yaş civarında şekil değiştirdiği söylenmişti ve Naya'nın doğum gününe bir hafta kala Sascha tetikteydi ama Naya ilk kez şekil değiştirdiğinde zihinsel bir değişim hissedeceğini düşünmüştü. "Neden dönüştüğünü hissetmedim?"

"Çünkü bu onun için normal." Lucas ıslak halini umursamadan oyun minderinin üzerinde sırt üstü döndü.

Sessiz daveti kabul eden Naya hemen koşup zahmetli bir şekilde onun göğsüne tırmandı. Daha sonra dinlenmek zorunda kaldı, minik bedeni Lucas'ın elinin altında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Kendini toparladıktan sonra onun göğsünde durdu ve şakacı bir şekilde yüzüne vurmaya çalıştı. Lucas onu nazik elleriyle savuşturdu ama Naya'ya bu oyuna devam etmesinde bir sakınca olmadığını söyleyecek şekilde. "O her zaman Naya'dır, her ne şekilde girerse girsin."

"Ama yer değiştirdiğinde kendini daha vahşi hissediyorsun." Sascha bunu başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

"O bir bebek, ilkel haline daha yakın."

Sascha onu okşayınca Naya başını kaldırıp , sonra da bacakları iki yana açılmış bir halde karnının üzerine düştü. Sascha onun ayağa kalkmasına yardım etti ve Lucas'ın onun sahte saldırısıyla kolayca başa çıkabileceğini bildiğinden emin bir şekilde bir kez daha babasıyla "dövüşmeye" başladı.

"Pençe yok." Lucas küçük bir pençeyi yakaladı ve pençelere dokundu.

Naya pençeleri hâlâ dışarıdayken miyavlama sesleri çıkardığında Lucas kendi pençelerini serbest bıraktı, sonra geri çekti. Bir saniye, iki, üç, Naya'nın başı yana eğildi ... ve pençeleri tekrar içeri kaydılar. "Aferin kızım." Lucas onun yüzünü öptü.

Naya mutlu bir şekilde Sascha'ya döndü. Karşı koyamayan Sascha tatlı bebeklerini kucağına aldı ve ona sarıldı. Minik kalbi çok hızlı atıyordu, tüyleri yumuşacıktı. Sascha'nın aklına ilk kez bir bebeği kucağına aldığı günle ilgili anılar geldi.

hayvan formunda bir yavru. Julian o zamanlar Naya'dan daha büyüktü ama bir o kadar da muhteşemdi. Bir gün kendi yavrusunu kucağına asla hayal edemezdi. Gözleri yanıyordu.

Naya, Sascha'nın onu tutmasına bir süre izin verdikten sonra kıvrınarak onu yere bıraktı. Lucas ve Sascha'nın etrafında dönüyor - düşüyor, kalkıyor ve kayıyor- Naya hırılıyor, mırıldanıyor ve arada bir ebeveynlerine karşı dinleniyordu.

Bir eli Lucas'ın çıplak göğsünde olan Sascha onu izlemekten kendini alamıyordu. "Julian'ı ilk kez kucağıma aldığım günü hatırlıyor musun?"

"Kendini verdiği gün mü kastediyorsun?"

Sascha yeni başlayan gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Keşke çiğnediği o botu saklayabilseydim."

"Beni sakladın. Ben daha iyi bir hatırayım." Lucas bir bacağını dizinden bükecek şekilde kaldırdı, havlu hemen kaslı kalçasının iki yanında açıldı.

Zihni ikiye bölündü. Muhteşem bir yavru panter minik panter dişleriyle kolunu ısırmaya çalışırken yerde yatan muhteşem yetişkin pantere "Kes şunu," diye emretti. "Naya sevimli olmaya çalışırken senin seksi olmana izin veremem."

Kalbi kalıcı olarak patlayabilirdi.

Kıkırdadı, ön tarafına doğru hareket etti ve havlu buna ayak uyduramadı. Havluyu tekrar yerine sürükleyemeden hava paramparça bir ışıkla doldu ve şimdi yanında büyük, siyah bir panter oturuyordu. Naya sevinçle Lucas'ın kuyruğunu ısırmaya çalıştı ama onu yakalayamadı çünkü Lucas kuyruğu üzerinden atmıştı. O sevimli, tökezleyerek hareket ederek onu kovalamaya çalıştı ve Lucas onu geri aldı.

Naya onu tekrar yakalamaya çalışırken Sascha güldü.

Bu basit oyun onu eğlendirdi ve heyecanlandırdı, ta ki Naya Sascha'nın kucağına sürünüp yeni yürümeye başlayan bir çocuğun çabukluğuyla uykuya dalana kadar. Ellerini Naya'nın yumuşak kürkünde gezdiren Sascha göz ucuyla bir ışık yakaladı. "Şimdi de çıplaksın." Arkadaşının vücuduna bakmadan ona ters ters bakmaya çalıştı. "Ölmemi mi istiyorsun?"

Lucas kıkırdayarak onun arkasındaki koluna yaslanacak şekilde hareket etti, vücudunun alt kısmı çoğunlukla onun görüş alanının dışındaydı. "Bunu yapmak için sabırsızlanıyorum.

Onu koşulara götürmek, ona ormanı öğretmek, aerie'ye nasıl tırmanılacağını göstermek için."

Sascha'nın aşırı çalışan kalbi g m güm attı. "Tanrım, çok daha hareketli olacak." Diğ r her yönden h l  bir bebekken.

Lucas onun burnuna hafifçe vurdu. "O bir kedi. Ona kuralları da öğreteceğiz."

"Balkondan atlamaya mı başlayacak?" Lucas bunu yaptığında g   hareketle geçmişti. Naya'nın k     k bedeninin o kadar havanın içinde uçması fikri Sascha'yı neredeyse hiperventilasyona sürüklemişti.

Lucas sırtını okşayarak göğsünden güven verici bir mırıltı çıkardı. "Yarın ya da ertesı gün değil. Gücünü toplaması için zamana ihtiya ı olacak."

Sascha onun Naya'nın kaçınılmaz atlayışını kolaylaştırdığını hissediyordu ve bu onun için sorun değildi. Bebeği balkondan aşağı uçmak üzereyken her kadının okşanmaya ve rahatlatılmaya ihtiya ı olurdu. "Kedi olarak da çok güzel."

"Tabii ki  yle." Lucas ona sokuldu. "O senin kızın." "Bizim kızımız."

"Bizim." Parmaklarını kadının   z lm ş saçlarında gezdiren Lucas, kızları kucağında uyurken dudaklarında bir gülümsemeyle onu öptü.  p şme sırasında bir ara Naya kendiliğinden insan formuna dönüştü ve yemek yandı. Ne Lucas'ın ne de Sascha'nın umurundaydı. Çocukları rüyalarında tatlı tatlı horlarken umurlarında değildi.

Bölüm 9

MİMAR, Konsorsiyumu bir araya getiren kişi, ufukta Sessizliğin çöküşünü gören ve bunun dünyada bırakacağı güç boşluğunu anlayan öngörü sahibi kişi, Trinity Anlaşması hakkındaki son verileri değerlendirdi.

Eğer başarılı olursa, Trinity ve onu takip eden Birleşik Dünya Federasyonu Konsorsiyum'u yok edecekti, ancak şu anda anlaşma zar zor ayakta duruyor gibi görünüyordu. Yine de Mimar hiçbir şeyi hafife almıyordu. Konsorsiyum, üyeliğinin en üst kademesindeki bir üyenin Arrow Squad tarafından yakalanmasının ardından yeniden toparlanmak için batma kararı almıştı ama bu küçük çaplı aksaklıklar yapamayacakları anlamına gelmiyordu.

Örneğin İnsan İttifakı, insan karşıtı isyancılar kendi bölgelerinde sorun çıkarmaya başlarsa Trinity işine pek tahammül edemezdi. Ne olduysa oldu, Mimar böyle bir gruptan haberdardı. İhtiyacı olan tek şey doğru yere yönlendirmek ve yıkıcı fitilini ateşleyecek bir katalizördü.

Küçük bir şeydi ama tüm kaos bir yerden başlamak zorundaydı.

Konsorsiyumun çekirdek üyelerinden bir diğeri tarafından harekete geçirilen çok daha büyük operasyona gelince... Mimar, Nadiya Hunter'ın dosyasına baktı. Acınacak derecede boştu ama Konsorsiyum kaynaklarına göre çocuk bir yaşında bile değildi. Ancak Psy ırkı Sessizlik sonrası çıkıp etrafına bakmaya başladıkça onun bir sembol olarak önemi de artmaya başlamıştı.

Mimar'ın Konsorsiyum üyesi arkadaşı haklıydı: Çocuğu doğru şekilde öldürmek kanlı bir savaş başlatma potansiyeline sahipti

Psy ve Dönüşen arasındaki çapraz ateşte kalan insanlar. Bu, Trinity'yi ve Konsorsiyum'un planlarını ciddi şekilde boşa çıkarmayı vaat eden her türlü barış umudunu kalıcı olarak parçalayan kesin bir darbe olacaktı.

Ancak *tek* bir hatada DarkRiver ve güçlü müttefiklerinin öfkesi sadece Konsorsiyum'a odaklanacaktı. Mimar, yırtıcı Dönüşenleri Konsorsiyumun her bir üyesi ölene kadar durmayacaklarını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Nadiya Hunter gambitinin artıları ve eksileri üzerinde daha fazla düşünülmesi gerekiyordu; ancak Mimar "başla" düğmesine basma zamanının geldiğine karar verdiğinde tüm taşlar yerli yerindeydi.

Bölüm 10

LUCAS, NAYA'yı beşiğine **koydu** ve kaçmaya başladıktan sonra tam yüksekliğine kadar uzatmak zorunda kaldığı güvenlik bariyerinin parmaklıklarını kaldırdı. Bu onu güvende tutmak içindi. Lucas ve Sascha normalde en küçük seste uyanırlardı ama ne olur ne olmazdı.

Tamsyn'in onun için ördüğü tüylü yeşil battaniyeyi üzerine örttükten sonra lanet olası kurt oyuncağını yanına sıkıştırdı, sonra yumuşak, siyah saçlarına dokundu ve yanında duran kadına baktı. "İyi iş çıkardık."

Sascha kolunu onunkinin arasından geçirdi, kardinal yıldız ışığından gözleri Naya'ya renk kıvılcımlarıyla dokundu. "Evet ve bunu yaparken çok eğlendim." Ani bir kaş çatma. "Çikolata serpilmiş süt içti ve dişlerini temizlemedim. Genelde bu kadar erken uykuya dalmaz, akşam yemeğini bile yemedi."

"Acıkırsa uyanır ve dişlerini fırçalamadan geçireceği bir gece ona zarar vermez," diye arkadaşını rahatlattı Lucas. "Çocukken ben de bunu sık sık yapardım, o kadar çok şeker yemiştim ki şaşarsın."

"Uyarın için teşekkürler. Şimdi git kot pantolon giy."

Kıkırdayarak onu, Naya'nın doğumundan kısa bir süre sonra kendisinin ve ekip arkadaşlarının eklediği çocuk odasından . Yatak odalarına bitişikti, yani Naya beşiğinden kaçsa bile dışarı çıkmak için onların yatağının yanından geçmesi gerekiyordu.

"Kurtarılabilecek bir şey var mı?" diye sordu kot pantolonunu Sascha'yı mutfağa kadar takip ettikten sonra.

"Hmm. Sanırım patatesler hala iyi olabilir."

"Süper erimiş peynir yine de erimiş peynirdir." Lucas tavayı masaya götürdü. "Tavuk mu?"

"Kömür yığını." Sascha hayal kırıklığını üzerinden atmadan önce suratını asarak baktı. "Onun yerine omlet ister misin?"

"Evet."

İkisi omletleri hazırlamak için yan yana çalıştılar. "Nikita hakkında bir şey duydun mu?" Sascha'nın annesine son suikast girişimi ciddi yaralanmalara neden olmuştu.

"Sophie kendini çok zorladığını söylüyor." Sascha'nın ses tonu gerildi. "Bir aksilik çıkmasından endişe ediyor."

Lucas elini saçlarında gezdirerek reddedilemez bir gerçeğe işaret etti. "Nikita kısa süreliğine bile olsa kontrolü bırakmaya alışık değil." Eski Konsey Üyesi ve Psy ırkının Yönetici Koalisyonu' şimdiki üyesi güce alışkın, acımasız bir operatördü.

Sascha başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Şimdilik durumu iyi. Sophie beni onun gelişimi hakkında bilgilendirecek." Sascha'nın bugün ölümcül savunma ve saldırı konusunda usta bir anneye değil, savunmasız çocuğuna odaklanması gerektiği söylenmemişti.

On dakikadan kısa bir süre sonra yemeğe oturdular, sandalyeleri masanın iki tarafı yerine yan yanaydı. Lucas dostuna şefkatle dokunabilmeyi seviyordu ve Sascha da bu kedi alışkanlığını edinmiş, onlar yemek yerken sık sık onu okşuyordu.

Çiftleşen bir çift arasındaki deri ayrıcalıkları. Çok basit. Derinden ihtiyaç duyuyordu. Şimdi onun zihninde ön plana çıkan endişeyi hissetti.

Naya uyuyordu ama ikisi de yemeği bitirip tatlı olarak yemeleri için meyve kesene kadar sadece dokunarak konuştular. İşte o zaman Sascha ondan Aden'in adamlarının internette duyduklarının tüm ayrıntılarını anlatmasını istedi.

O konuştukça yüzü, teninin koyu bal renginin altında bembeyaz oldu. "Pure Psy gibi bir grup mu?"

"Odaklanmış bir şey olduğuna dair güncel bir işaret yok." Lucas kendini sakın olmaya zorladı; arkadaşının şu anda buna ihtiyacı vardı. "Yine de onun etrafındaki güvenlik önlemlerini artırmak istiyorum.

İnsanlar -sadece Psy değil- onu merak ediyor."

Dorian bugün onun için biraz araştırma yapmış, Psy ve Dönüşen kanından gelen tek canlı çocuğun dünyadaki çeşitli grupların ilgisini sürünün fark ettiğinden çok daha fazla çektiğini keşfetmişti. Bu grupların büyük çoğunluğunun

Naya hakkında bilgi sahibi değildi, sadece var olduğunu biliyordu. Ama Lucas yavrusunun hayatını riske atacak değildi. "Bu merak daha da artacak ve"-çenesi gerildi-"bazı piçler onu sadece sömürülecek siyasi bir piyon olarak görecekler."

Sascha sarsakça başını salladı ama kadının sözleri onu şaşırttı. "Onu boğan bir şey yok Lucas." Konuşmaya ilk başladığında gözleri saf obsidyene dönmüştü ve şimdi duygularıyla savaşıırken gece mavisini ışıklarla parlıyorlardı. Bütün kardinal gözlerinin mi böyle olduğunu yoksa bunun sadece empatlarla mı sınırlı olduğunu bilmiyordu ama bu etki akıldan çıkmayacak kadar güzeldi.

Panter ya da insan, Lucas Sascha'nın her ruh halinde gözlerine bayılıyordu.

"Onu kafese koyacak bir şey yok," diye tekrarlardı.

"Söz veriyorum." Sascha'nın kendi çocukluğunu, yeteneklerinin nasıl ezildiğini ve bir kutuya tıkıldığını düşündüğünü biliyordu.

"Etrafındaki fiziksel güvenlikte pek değişiklik olmayacak." O gün öğleden sonra nöbetçilerini toplantıya çağırarak, şehirde olmayanlar da telsizle katılmış, sürünün yavrularını vahşi ruhlarına zarar vermeden korumanın en etkili yolu hakkında fikirlerini sormuştu.

"Bölgemizin içine ve çevresine daha fazla uyarı sensörü yerleştireceğiz," dedi Sascha'ya. "Bu, Naya'nın ya da DarkRiver'daki diğer yavruların bağımsızlığını etkilemeden bir etki yaratacaktır." Naya'nın durumunda tehlike seviyesi değişmeye ve daha hareketli olmaya başladığı anda yükselmişti. "Ayrıca Dorian ve Emmett'ten tamircilerimizle irtibata geçmelerini ve tüm sürü araçlarının olabildiğince güvenli ve sağlam olduğundan emin olmalarını istedim ve çocuklarımızın toplandığı her yerde güvenlik varlığını sessizce artıracaktır."

"Eğer Naya'yı alamazlarsa, başka bir yavru için deneyebilirler," diye fısıldadı Sascha farkına vararak. "Biz ve temsil ettiğimiz şey yüzünden, DarkRiver'ın Trinity'de sahip olduğu güç yüzünden." Ağzını beyaz çizgiler kaplamış olsa da paniğe kapılmadı. "Sadece Sıçanlar ve SnowDancer'a değil, tüm dostlarımıza haber vermeliyiz. Dışarıya bakan ne kadar çok göz ve dinleyen ne kadar çok kulak olursa, herhangi bir girişimi fazla ileri gitmeden yakalama şansımız o kadar artar."

DarkRiver, Dönüşen sürülerinin çoğu gibi uzun süre izole bir şekilde büyümüşü, ancak o zaman geçmişti. İlk önce

Kurtlar, sonra onları yavaş yavaş Psy'a, insanlara ve daha fazla Dönüşen'e bağlayan arkadaşlıklar. "Şahinlerin bölgemizde uçuş izni var ve şüpheli hareketleri tespit edebilirler." Lucas düşünceli düşünceli kaşlarını çatı ve başparmağını eşinin ensesine koyarken boynunun kenarına sürttü. "Başka kim olabilir?"

İkisi birlikte bir liste hazırladılar ve hangisinin hangi tarafla konuşacağına karar verdiler. Her ikisinin de aşırı tepki göstermesinin mümkün olduğunu biliyordu ama bu, masum hayatlar söz konusuyken hiçbir şey yapmamaktan çok daha iyiydi.

Sascha daha sonra ona kahve, kendisine de sıcak çikolata yaptı. Bu onun tercih ettiği rahatlatıcı içecekti ama onu en çok rahatlatan şey çocuk odasına gidip Naya'ya bakmaktı. Lucas da onunla birlikte gitti, kendi panterinin yavrularını güvende, rahat ve beşiğinde mutlu bir şekilde kıvrılmış görmeye ihtiyacı vardı. ", " diye mırıldandı. "O aptal kurdu göğsüne bastırıyor."

Sascha'nın omuzları sarsıldı, gözlerine yıldızlar geri döndü. Dişlerini göstererek ona saldırıyormuş gibi yaptı. Kız sıçradı ve koşarak odadan çıktı. Panter hemen ilgiyle ayağa kalktı ve kovalamaca başladı. Onu yan odada yakalayan adam, üzerine eğilmeden önce yavaşça yatağa fırlattı. "Benim," dedi, alt bedenini onunkine bastırarak.

Bu kendini beğenmiş ifade, onun ne kadar yırtıcı olduğunu gösteriyordu. Ama bu yırtıcı, esir tuttuğu kadını seviyordu, ona asla zarar vermezdi.

Sascha parmaklarını onun saçlarında gezdirerek, "Başka bir şey oldu, değil mi?" dedi.

Bir dakikalığına başını eğdi ve onu okşamasına izin verdi. Sonra, birbirlerine dolanmış halde yatarlarken, ona çocukların bulunduğu mektuptan, hapsedilmiş, işkence görmüş su dönüşeninden bahsetti. Elleri yataklarındaki dokulu beyaz çarşafı yumrukladı. "Bu, insan CEO'nun yakalanmasından bu yana BlackSea'nin ortadan kaybolan üyeleri hakkında elimize geçen ilk yeni bilgi ve muhtemelen çoktan ölmüş olan bir kadından gelen bir yardım çağrısı."

Sascha başını salladı. "Her zaman umut vardır. Kimse Brenna'nın başarabileceğini düşünmüyordu ama şimdi bir de ona bakın."

Lucas başını salladı; bu iyi bir hatırlatmaydı. SnowDancer kurtarıldığında ruhsal ve zihinsel olarak çökmüş durumdaydı. Ama bunun yerine

Onu içine çekmekle tehdit eden karanlığın içinde boğulan Brenna, kendisine zarar veren canavara "siktir git" demiş ve *yaşamayı* seçmişti. Sadece kendi hayatının kontrolünü geri almakla kalmamış, bir Arrow'a sahip çıkmış ve onu eşi olarak kabul etmişti.

Lucas, Riley'nin küçük kız kardeşine büyük saygı duyuyordu.

"Hiçbirimiz Leyla'dan vazgeçmeyeceğiz," diye söz verdi. "Ta ki Bir cesedimiz var, yaşıyormuş gibi davranıyoruz." Evi olan denizden uzakta, yalnızken bile bu kadar mücadele etmiş bir kadın daha azını hak etmiyordu. "Miane bilginin daha geniş bir alana yayılmasına izin verse çok iyi olurdu ama şu anda iki arada bir derede kalmış durumda."

Parmaklarını adamın saçlarında devam ederken bile Sascha'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Trinity'deki Konsorsiyum casuslarını ayıklamanın bir yolu yok, değil mi?"

Lucas sırf yapabildiği için kızın alt dudağını ısırarak, "Empatlar aldatmacayı hissedebilir mi?" dedi.

"Muhtemelen." Sascha karşılık vererek onun sırtmasına neden oldu. "Ama Empatik Kolektif aniden etik kurallarını terk edip herkesi taramaya başlasa bile, en tehlikeli casusların yoğun kalkanları olacaktır. Bir E yüzeydeki duyguları algılayabilir ama geri kalan her şey kilit altında olacaktır."

Elini kızın yan tarafında gezdiren Lucas, hafif bluzunu yukarı iterek tenine dokundu ve bu temasla göğsünün derinliklerinde mırıldandı. Kadının sıcaklığını kendi sert teninde hissedince. Sascha titreyerek bacaklarını ona doladı. "Neden sordun ki?" diye mırıldandı, nefesi onunkini öperken. "Hiçbir empatın bu kadar onursuz olamayacağını biliyorsun. Taramalara sadece izinle izin verilir, tıpkı her iki tarafın da masada bir E'ye sahip olduğu iş görüşmelerinde olduğu gibi."

Kedigil doğası zihninin yüzeyine çıkarken gözleri panterleşen Lucas, eşini öpmek için acele etmedi ve tembelce vücudunu keşfederken dilini onunkinin üzerinde yaladı. "Çünkü," diye mırıldandı birkaç dakika sonra dudaklarına karşı, "kendi araştırmam Es'lerin hepsinin iyi olmadığını gösterdi." Büyük çoğunluk, evet, ama gezegendeki her varlık gibi, bir E'nin bile sadakatleri vardı. "Ya Konsorsiyum'un saflarında bir E varsa? Ya o E ırksal barışın ve bunun sonucunda ortaya çıkan karışımın Psy ırkı için kötü olduğuna *gerçekten* inanıyorsa?"

Sascha gözlerini kırıştırdı, sonra da yatakta sırt üstü dönene kadar göğsünü itti. Yanında diz çöktü, elini tekrar tenini bulmak için üstünün altından geçirirken dizleri onun yan tarafına sürtündü ve ona baktı. "Haklısın," diye fısıldadı. "'İyi' ve 'kötü' göreceli terimlerdir. Her ne sebeple olursa olsun, şiddetle insan karşıtı, melek karşıtı ya da sadece Psy'nin saflığından yana olan bir E, her türlü şeyi haklı çıkarabilir."

İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bunun E üzerindeki etkisinin ne olacağını bilmiyorum - verdikleri zarar onlara geri mi dönecek yoksa kendi inançları tarafından korunacaklar mı?" Alnında çizgiler oluştu. "Konsey'in varlığımıza dair tüm kanıtları silmek için yüz yıl harcamasından sonra, E tanımı hakkında hâlâ yeterince bilgimiz yok."

"Alicein anıları hâlâ dağınık mı?" diye sordu, bir asır boyunca zorla dondurulmuş halde yaşayan ve şimdi Kar Dansçıları arasında yaşayan parlak araştırmacıya atıfta bulunarak.

Sascha başını salladı, hayal kırıklığı elle tutulur bir şeydi. "Çok fazla kritik bilgiye sahip, ama bunlar onun içinde kilitli kalmış." Merhamet sesini kalınlaştırdı. "Sanırım hafızasındaki boşlukların ardında kalıcı şokun ve askıda geçirdiği sürenin yarattığı organik hasarın bir kombinasyonu var."

"Buraya kadar gelebilmiş olması çok zor." Lucas bir gün uyuyup da Sascha'nın öldüğü, Naya'nın öldüğü, en yakın arkadaşlarının öldüğü uzak bir gelecekte uyanmayı hayal bile edemiyordu. "Sanırım çıldırırdım."

"O bildiğinden daha güçlü." Sascha'nın gözleri dokunaklı bir duyguyla kararmıştı. "Ama kalbi kırılmış, paramparça olmuş." Başını sallayarak parmaklarını adamın yüzündeki avcı izlerine dokundurdu. "Kaybının derinliğini hayal etmek bile bana acı veriyor."

Boştaki eliyle onun elini tutarak bir öpücük kondurdu. İkisinin de bildiği bir şeyi söylemesine gerek yoktu: Naya gençken içlerinden biri ölürse, diğeri paramparça olmuş kalbi ne olursa olsun savaştacak ve hayatta kalacaktı. "Ya bir E yeteneğini saklamaya karar verirse?" diye sorarak onları daha az duygusal bir konuya geri götürdü.

"Bu kişi çok zeki bir casus olabilir," dedi Sascha yavaşça. "Çok basit şeyler yaparak Trinity'ye içeriden zarar verebilir."

muhaleteti teşvik etmek ya da insanların saldırganlık seviyelerini sessizce yükseltmek gibi."

"Sizin atamanız herkesin fark ettiğinden çok daha tehlikeli."

Sascha'nın yüz ifadesinde ani, gergin bir hüznü vardı. "Bazen yeteneğimin diğer tarafını keşfetmemiş olmayı diliyorum," diye fısıldadı sertçe yutkunarak. "Ama bugün bana bazı kötü insanların Naya hakkında neler söylediğini anlattığında, onu korumak için karanlık tarafı tereddüt etmeden kullanacağımı biliyordum. Ortaya çıkan psişik tepki ne olursa olsun."

Lucas onu üzerine oturması için itti, sonra onu sevebilmek ve öpebilmek için aşağı çekti. Zihinleri iyileştirme yeteneğinin acımasız diğer yüzünü anladığı gün oradaydı, onun korkunç üzüntüsünü hissetmişti. "Hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir, kedicik," diye hatırlattı ona, pençelerinin tenine dokunmasına izin vererek. "Pençelerimi korumak için kullanabilirim ama aynı pençeleri bir düşmanın boğazını parçalamak için de kullanabilirim."

Eşi yavaşça başını salladı ama yüzündeki sıkıntılı ifade devam ediyordu. "Trinity beraberinde göz kamaştırıcı bir gelecek potansiyeli getiriyor ... ama aynı zamanda kaos ve yıkım tohumları ekmek isteyenler için bir forum sağladığını da kabul etmeliyiz."

"Şu anda," diye itiraf etti Lucas, "Konsorsiyum işbirliği konusunda Trinity'yi geride bırakıyor." Kendi çıkarları doğrultusunda hareket eden düşman grubun üyeleri diğer herkese karşı birlikte çalışmaya istekliydi.

Öte yandan, Üçlü Anlaşma'yı imzalayanlar, dünyayı uzun süredir bölen rekabetin içinde kaybolmaya başlamışlardı. Psy Dönüşen'e karşı. İnsan Psy'ye karşı. Büyük işletmeler küçüklere karşı, liste sonsuzdu.

"Birleşik Dünya Federasyonu uzak bir hayal, değil mi?"

Sascha'nın gözleri bir kez daha yıldız ışığını kaybetmişti.

"En azından rüya artık var." Naya , belki de UEF işleyen bir varlık olacaktı.

"Kim bilir?" Sascha mırıldandı. "Bir gün o federasyona liderlik edecek kişi bizim yavrumuz olabilir." Kadının omurgası Sascha'nın okşayan elinin altında kaskatı kesildi.

Aklının tam olarak nereye gittiğinin farkında olan Lucas onun çenesini kavradı ve bakışlarını tuttu. "Naya'yı güvende tutacağız." Hırıltılı bir sözdü bu.

"Evet." Sascha'nın ses tonu kararlıydı. "Yapacağız."

Muhteşem bir şekilde kötü davranan saçlarını parmaklarının arasından geçirmek için çenesini serbest bıraktı, kalın bukleleri hafifçe çekti, dokusundan ve tellerin tenine yapışmasından büyülenerek onları serbest bıraktı.

"Sen tam bir kedisin." Bu boğuk bir ifadeydi.

Dilini dudaklarında gezdirmek için dirseklerinin üzerine eğildi, onu bir öpücüğe doğru kışkırttı ve sonunda onu altında kıstırdı, uzun boylu ve tüm doğru yerlerde kıvrımlı. Siyaseti ve dış dünyayı bir kenara bırakarak, herkesin önünde yaptığı ilticayla değişim dalgasını başlatan kadınla, nazik kalbi ve vahşi cesaretiyle bu empatiyle oynadı.

Kadının uyarılma kokusu adamın sikinin zonklamasına neden oldu.

"Lucas." Sascha bacaklarını bir kez 'ın kalçalarına dolamış, ağzı Lucas'ın boğazına doğru ilerlerken ensesine talepkâr bir dokunuş yaptı.

Evet, eşi onun nasıl dokunulmaktan hoşlandığını çok iyi biliyordu. Tıpkı onun her tensel zayıflığını bildiği gibi.

Onu yatağa daha da bastırarak, bir elini üstünün altından geçirip göğsünün gür ağırlığını avuçladı. Panter göğsünde hırladı, onun kendisine ait olmasından duyduğu ilkel gururla doluydu.

Çocuk odasından küçük bir cevap hırıltısı duyuldu.

Öpüşmeyi keserek ikisi de o tarafa baktı. Hırıltı tekrar geldi.

Yüzü kahkahalarla dolan Sascha'nın vücudu titremeye başladı.

"*Birileri* uyumuyor."

Umut dolu bir sessizlik içinde beklediler. Beş saniye sonra, tam Lucas ağzını bir kez daha Sascha'ninkine dayamışken, Naya yetişkin bir panterin daha gırtlaktan çıkardığı seslere benzetilebilecek sevimli bir ses çıkardı. Sabırsızlık, heyecan ve sıfır uyuşukluk içeriyordu.

Lucas başını öne eğerek Sascha'nın köprücük kemiğini ısırdı.

"Neden bir yavru sahibi olmanın iyi bir fikir olduğunu düşündük ki?"

Sascha yine güldü. "Muhtemelen acıkmıştır. Aç olmasa bile, yatma saati konusunda katı olmamız gerektiğini düşünüyorum. Bugün olmaz."

"Hayır," diye onayladı Lucas burnunu onunkine dayayarak. "Bugün değil." Bugün bebeklerinin biraz daha fazla bakıma ve ilgiye ihtiyacı vardı.

Ayağa kalkan ikili çocuk odasına girdiklerinde küçük bir siyah panterin kafasını beşiğin parmaklıklarından içeri sokmaya çalıştığını gördüler. Naya donup kaldığında başını salladı ve ona şöyle bir bakış attı

Lucas gözleri kocaman açılmış bir masumiyetle çocuklarını kucağına aldı ve siyah kürklü bedenini çıplak göğsüne yasladı.

Adamın hırıltısı kızıdan gelen heyecanlı bir sesleyankılandı.

Lucas onu burnundan ısırdı, bir panterin yaramazlık yapan yavrusuna yaptığı şefkatli bir hareketti bu. "Biraz yemek ister misin prenses?"

Başını onun çenesine dayayan Naya sabırsız sesler çıkardı.

"Anladım. Önce ormanda bir koşuya çıkmak istiyorsun." Naya'nın gerçekten koşamayacağını biliyordu. Düşmeden zar zor yürüyebiliyordu. Ama bu gece bir panter olmak istiyordu.

Naya bu söz üzerine onu tırmaladı, pençeleri derisinde ince çizikler oluşturdu.

Bu sefer onu düzeltmedi; yırtıcı şekil değiştiren ebeveynler çocuklarına pençelerini oyun arkadaşlarına karşı kullanmamayı öğretmekle, bir düşmana karşı savunma yaparken onları vahşice kullanmayı öğretmek arasında dikkatli bir çizgi izlemek zorundaydı. Lucas o anki korumacı ruh haliyle yavrusunun önce vahşilik kısmını öğrenmesi gerektiğine karar verdi.

Kendisinden büyük oyun arkadaşları ona oyunun kurallarını yakında öğreteceklerdi.

Onu yere yatırarak kot pantolonunu çıkardı -arkadaşının iç çekişi ve sırtışı eşliğinde- ve yer değiştirdi. Sonra da Naya kaçamadan dişlerini kullanarak onu boynunun kenarından kavradı. Adam ön kapıya doğru ilerlerken Naya'nın minik bedeni içgüdüsel olarak gevşedi.

Sascha kapının kilidini çoktan açmıştı, bu yüzden doğruca sadece bir tarafında korkuluk olan balkona çıktı. Arkasına dönüp eşinin gözlerini sımsıkı kapattığını görünce kahkahalarla güldü ve aşağı atladı. Yavrusu güvende olan bir kedinin zarafetiyle orman zeminine indi. Naya'yı yere bıraktıktan sonra başını kaldırıp Sascha'ya baktı ve zarar görmediklerini bildirmek için hırladı.

Bir eli kalbinin üzerinde, saçları yüzüne dökülmüş bir halde kenardan baktı. "Aşağı geliyorum," dedi bir sesle

nefes . "Çok uzağa gitme."

O ve Naya ancak üç adım atabilmişlerdi ki, Sascha ip merdivenden tırmanarak onlara katıldı. Sallanan uzuvları ve vahşi merakıyla Naya'nın dikkati aynı anda binlerce şeyle dağılıyordu. Bir baba sabrıyla onu izliyor, akıllıca bir şey yaptığında onu övüyor, düştüğünde dik durmasına yardım ediyordu.

Gece küçük ailelerinin etrafında serin ve sakindi, tepelerindeki yıldızlar ışıltılı bir yorgan gibiydi ve Sascha onun yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, Naya'nın ateşböceklerini kovalamaya çalışmasını izlerken elini onun sırtına koyduğunda, kalbi göğsünün içinde duramayacak kadar büyük hissetti.

Bu kadın için, bu çocuk için, sürüsü için her şeyi yapardı. Trinity onu yenemezdi.

Konsorsiyum da öyle.

Bölüm 11

O gece geç saatlerde Ivy Jane Zen, PsyNet'teki tehlikeli derecede ince yeni hasarı kendisine göstermesini istediğinde **KALEB ŞAŞIRMIŞTI**. Empatik Kolektif'in başkanı yumuşak dış görünüşünün altında çelik gibi bir iradeye sahip olduğunu kanıtlamıştı. Yanında bir Arrow eskortu olmadan Ağ'da ortaya çıkmasına şaşırmıştı.

"Vasic nerede?" Işınlayıcı Ivy'nin kocasıydı ve ekibin ikinci komutanıydı.

Ivy onun sorduğu soru yerine dile getirmediği soruyu yanıtladı. "Ben bir empatım, Kaleb. Sahara'yı ne kadar sevdiğini çok iyi biliyorum."

Sahara da Es'lere arkadaşları diyordu. Bu yüzden Kaleb, kalbi olan kadın için bir tehdide dönüşmedikleri sürece onların kılına bile dokunmazdı. O zaman, elbette, onları kanlı parçalara ayırarak yok ederdi.

Kaleb bu kadar şeffaf olmaktan hoşlanmıyordu. İçindeki çarpık karanlık saldırgan bir tavırla şaha kalktı, düşmanla savaşmaya o kadar alışmıştı ki kolay kolay güvenemezdi. "Kalkanları kırıyor musunuz, Sayın Başkan?"

Ivy'nin cevabındaki kahkaha. "Gerek yok. İkinizi birlikte görmüştüm, hatırladın mı? Ona nadir, güzel bir hediye gibi bakıyorsunuz." Zihinsel sesi yumuşadı. " vermek, korumak için. Biliyorum, çünkü bana baktığında Vasic'in gözlerinde de aynı şeyi görüyorum."

Fiziksel dünyada, evinin güvertesinde duran Kaleb bir kaşını kaldırdı. "Vasic burada yalnız olduğunu biliyor mu?"

"Sahara aşırı korumacı bir Neandertal ile çiftleştiğini biliyor mu?"

Kaleb'in dudakları kıvrıldı. Ivy'nin keskin tepkisi, Sahara'nın benzer durumlarda söyleyebileceği şeye çok yakındı. "Hazır mısın? Ağır kalkanlar?" Bazı Es'lerin bir adamın derisinin arkasını görmekte bu kadar iyi olmalarını takdir etmeyebilirdi ama onlara zarar gelmesine izin vermezdi.

Es olmadan Ağ ölüydü ve Sahara'nın nefes almak, yaşamak için Ağ'a ihtiyacı vardı.

"Evet."

"Benimle bu PsyNet koordinatlarında buluş." Zaten diğer Psy zihinlerinden yoksun o karanlık, hastalıklı yerdeydi, kalkanları o kadar etkiliydi ki Ivy onu fark etmeden önce varlığını haber vermesi gerekiyordu.

Kendi psikik varlığı, E atamasına sahip olanlar dışında hiçbir zihinde görülmeyen renk kıvılcımları barındırıyordu.

Kaleb, Sessizliğin acımasızlığını ilk elden tecrübe etmişti ama o bile her bir E'nin bu kadar tamamen boğulmak için maruz kalmış olması gereken şartlandırmanın acımasız boyutunu hayal etmekte zorlanıyordu.

Kaleb'e göre Es'in hayatta kalabilmiş olması, Ağ'daki başka hiçbir atamada görülmeyen bir zihinsel dayanıklılığı kanıtlıyordu. "Bir şirket için çalışmayı düşündün mü?" diye sordu Ivy ölü ve parçalanmakta olan bölümü incelemek için hareket ederken.

"Neden? Yeni birini mi arıyorsun?"

Kaleb'in ekibinde zaten iki Es vardı. Bu nedenle, eğrinin çok ilerisindeydi - Es'ler o kadar gergindi ki, kurumsal işler için daha uygun olanlardan bile Petek'te ağır işleri üstlenmeleri isteniyordu.

İstedim, emretmedim.

Empatik Kolektif ile PsyNet'teki diğer pek çok kuruluş arasındaki fark buydu. Arrow Squad'ın desteğine sahip olmaları iyi olmuştu, yoksa kimse empat olmayanlara yönelik taleplerini ciddiye almazdı. Yüz yıllık Sessizlik Psy'lara sadece acımasız ve soğukkanlı olanların hayatta kaldığını öğretmişti.

Kaleb de Sahara'yı tekrar bulana kadar aynı şeye inanmıştı. Uğruna dünyayı söndürdüğü kadın dünyayı kurtarmasını istemesi dışında- yaşadığı dehşete rağmen kendini kaybetmemişti.

hayatta kalmıştı. Bu olaydan ruhu ve ruhu bozulmadan çıkmıştı, hala sadece acıyı ve yalnızlığı bilen bir çocuğa ilk kez dostluk elini uzatan aynı cömert Sahara'ydı.

Eğer vücudunda acımasız bir kemik varsa, henüz onu bulamamıştı.

Sonra empatiler geldi. Kaleb o empatik renk kıvılcımlarını görmüş, bir E'nin onlarca yıldır psişik bir kısılcacın içinde olmasına rağmen kırılmaması için gereken zihinsel gücü anlamaya başlamıştı. Tasmalanmanın, nefes alamaz hale gelene kadar o tasmayı çekmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Es'i hafife alanlar bir gün çok kötü bir sürprizle karşılaşacaklardı.

"Şimdiye kadar siyasetten bıkmış olabileceğini düşünmüştüm," dedi Ivy'ye. "Seni hemen dünyanın en çok kazananları arasına sokacak bir ücret paketi sunabilirim ve çok daha az stresli bir ortamda çalışacaksın."

"Çok iyisin," dedi açık bir eğlenceyle, "ama ben Kolektif'teki pozisyonuma yerleştim."

Teklifine rağmen Kaleb de aynı şeyi düşünmüştü; Ivy Jane Zen liderlik edip edemeyeceğinden emin olmadan işe başlamıştı ama bugünlerde hesaba katılması gereken bir güç haline gelmişti. "Bu teklif dokuzdan beşe daha düzenli bir iş isteyen tüm yüksek dereceli E'lere açıktır."

Petek Ağ'daki her E'ye ihtiyaç duyarken, tüm E'lerin baskıya dayanamayacağı anlaşılmıştı. Bu Es'ler, uzmanlaşmış tıp meslekleri ve müzakereler sırasında rakiplerine üstünlük sağlamak isteyen şirketler de dahil olmak üzere başka kapasitelerde yararlı olmaya devam etti. Empatik etik, taranan bireyin izni olmadan aktif taramalara izin vermeyebilirdi, ancak şekil değiştirenlerin denemeden koku almaları gibi, Es'ler de herhangi bir durumdaki duygusal alt akımları yakalayabiliyordu.

"Pasif" modda bile teraziye işverenlerinin lehine çevirmişlerdir.

Ivy ağın sorunlu bölümüne odaklandığı için uzun bir süre sessiz kaldı ama konuştuğunda verdiği cevap beklenmedikti. "Bunu aklımda tutacağım. Çalışanlarıma çoğu şirkette iş önermem ama siz . . evet." Sanki

Şaşkınlığını tahmin ederek, "Sahara yüzünden. Bir E'ye kötü davranmana asla izin vermezdi."

Kaleb yine, herhangi bir şekilde tahmin edilebilir olmaktan hoşlandığından emin değildi.

Sahara, tanıştıkları günden beri kalbini ellerinde tutan kadına telepatiyle seslendi, *lütfen beni "iyi" ya da güvenilir göstermekten kaçın.*

Özellikle de E rütbesindekilere.

Sahara'nın kahkahası karanlığın içinde bir ışık, ruhunun en çarpık köşelerini saran bir aydınlıktı. *Buna imkân yoktu.* Moskova'nın dış mahallelerindeki ışıltılı gece gökyüzünün altında, kollarını ona arkadan sarmak için evden çıktı. *Es'ler senin ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyor ama aynı zamanda senin ve yeteneklerinin onların tarafında olduğunu da biliyorlar.*

Ben sadece bir taraftayım. Ellerinden birini onunkinin üzerine kapattı.

Seninkiler.

Arkadaşlarıma göz kulak olursun, değil mi Kaleb? Bu kadar çok yapmayı bırak.

Ben de seni seviyorum.

Dikkatini PsyNet'e verirken dudakları hafifçe kıvrıldı ve Sahara eve geri döndü - sırtına aldığı ve hırpalanmış ruhunu zevkle kıvrandıran bir öpücükten sonra. "Ne görüyorsun?" diye sordu Ivy'ye.

"Yıpranma yeni, ama hastalığın kendisi Petek öncesi kadar kötü değil," diye mırıldandı. "O zamanlar PsyNet sanki kangren olmuş gibi parça parça çürüyordu."

Kaleb bekledi.

"Petek burada görünmüyor," diye devam etti Ivy küçük bir *duraksamadan* sonra, "ama empatik duyularım için mevcut. Bu bölümün çökmesini engelleyen tek şey duygusal ipliklerden oluşan o ince ağ." Önlerindeki cansız karanlığı işaret etti.

"Ama?" Kaleb bir E olmayabilirdi ama hayatını insanları okumayı öğrenerek geçirmişti. Önce çocukluğunu yöneten psikopatın hareketlerini tahmin edebilmek için, sonra da insanları tanımanın sırlarını bilmek olduğunu fark ettiği için. Ve sırlar güç demekti.

"Yüzeyin altındaki parçalanma mı?" Ivy şöyle dedi. "Petek'in üzerine oturduğu temeli aşındırıyor ve her yıpranmış

iplik, ölü bölümün ağırlığı artar. Burada olduğu kadar ince olan Petek bağları kolayca kopabilir ve eğer koparsa ..."

Kaleb bölgeyi taradı. Çürümüş kısımda nüfus yoktu ama karanlığa dokunma mesafesinde demirlemiş zihinler vardı.

Eğer çökerse, tıpkı etrafındaki her şeyi içine çeken bir girdap gibi yüzlerce, belki de binlerce zihni de beraberinde götürecekti. "O zihinleri hareket ettirmemi ister misin?" Kaleb bunu kendisi yapamazdı ama NetZihin bazı ayarlamalar yapabilirdi.

"Hayır." Ivy'nin sesinde kararının riskinin, dengede duran hayatların farkındalığı vardı. "Eğer giderlerse, Petek'in kendilerine ait kısmını da beraberlerinde götürürler. Ağın bu bölümünü yerinde tutan hiçbir şey kalmayacaktır; bu da felaketle sonuçlanabilecek bir zincirleme reaksiyona neden olabilecek kadar büyük bir yırtık yaratabilir."

Kurtarmak istedikleri zihinleri söndürüyorlar.

"Bilincimin bir bölümünü bu bölgeyi izlemeye ayıracağım." Bu Kaleb'in normalde NetZihin'e vereceği bir görevdi ama Ağ yıprandıkça, ondan sorumlu neosentience'ın da yıprandığına dair rahatsız edici bir şüphe duymaya başlamıştı.

Eğer düşünürse, işaretler uzun oradaydı.

Konsantrasyon bozuklukları, kayıp ya da eksik veri parçaları, Kaleb'in çocukluğundan beri belirgin bir büyüme eksikliği. Evet, neosentience bir Psy zihnine kıyasla buzul hızında büyüyordu ama yirmi yıldan fazla bir süredir *hiçbir* gelişme göstermemişti.

Aslında, geriye, daha da çocuksu bir duruma gitmiş gibi görünüyordu.

Kaleb'in bunu daha önce fark tek nedeni KaranlıkZihin'in şiddet potansiyelinin dikkatini dağıtmış olmasıydı. İkiz neosentience'ı kabul edişi arasında hiçbir zaman ayırım yapmamış olsa da, KaranlıkZihin'i idare etmek her zaman daha fazla dikkat gerektirmişti.

İstemedenden de olsa ikizinin ince dejenerasyonunu gizliyor.

Kaleb bu şüphesini Ivy ile paylaşmayı düşündü ve Es'lerin zaten aşırı yük altında olduğuna karar verdi. Bir endişe daha, ölümcül bir arızaya neden olan meşhur saman çöpü olabilir. "Bu konumdaki toplam Ağ arızası riski yetmiş beşe ulaşırsa sizi uyaracak.

yüzde." Bu noktada, zihinleri harekete geçirmemenin riski, olası bir çöküş ve zincirleme reaksiyon tehlikesinden daha ağır basacaktır.

Ivy'nin dikkati onun üzerindeydi. "Kendinizi riske atmadan bu kadar uzun süreli bir izleme sürdürebilir misiniz?"

Empatlar. Başkaları için duydukları endişe ile en kendileri için tehlikelidirler.

"Evet," dedi bu düşünce aklından geçtiği anda.

Ağıdaki tek çift kardinal olan Kaleb, zihnini eritmeden kullanmayı öğrendiği ölçek dışı psişik yeteneklere sahipti. Tek bir izleme programı bile onun iç psişik ölçerinde kullanım olarak kaydedilmezdi. Hele ki tükenmeye yaklaşmadan dehşet verici bir depreme neden olabiliyorken.

Kaleb ölü bölüme tekrar baktı. "Tüm gördüğün bu mu?" "Kırık ," diye mırıldandı. "Yıpranmış kenarlar. Sanki bir parça doğal kumaş iplik iplik ayrılıyor."

"Eğer hasara neden olan aktif empatların yokluğuysa, parçalanmanın hiçbir anlamı yok." Artık bu kadar çok Es uyanıkken olmaz. Kaleb renk kıvılcımlarının çürümeye doğru gittiğini ve onun tarafından emildiğini görebiliyordu.

"Sanki... sanki bir şey bize karşı hareket ve daha güçlü." Ivy zihinsel varlığı olduğu yerde donmadan önce bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "NetMind, onu hissettim."

Kaleb de öyle yapmıştı ve bu kez neosentience yanlış yorumlanması imkânsız bir görüntü aktarmıştı. "Bir bal peteği yapısı, ama yaklaşık her üç altıgen eksik," dedi Ivy Jane'in yararına, NetZihin'in ikisiyle de konuştuğundan emin değildi.

"Hayati bir bileşeni kaçırıyoruz," diye fısıldadı Ivy. "O olmadan Ağ asla bir bütün olmayacak." Bir duraklama. "Başka bir kayıp atama mı?"

Kaleb fiziksel düzlemde başını salladı. "İmkânsız. Sessizliğin doğuşundan öncesine ait çok gizli verilere erişimim var. Başka hiçbir atama Es'lerin gömüldüğü gibi gömülmedi."

"NetZihin'den açıklama istediğimde, tek aldığım bir dizi duygu oluyor - kayıp, acı, kırıklık." Ivy'nin psişik sesini gözyaşları doldurdu. "Çok acı çekiyor, Kaleb. KaranlıkZihin de öyle."

Kaleb, Es'in uyanışından ve Petek'in yaratılışından hemen sonraki zamanı düşündü. AğAkıl bir umut harikasıydı, zihninde neşeli bir kahkaha vardı. Duygular konusunda uzman olmasa da, kendini "Umutlarını kaybettiler," derken buldu.

Ivy'nin yanıtı kederle doluydu. "Evet, haklısın. NetMind çok uzun süre dayandı, Es'i sakladı, bizi korudu ama şimdi acıyı durduramayacağımızı fark etti. Tamamen değil."

Ve NetZihin olmadan, KaranlıkZihin var olamazdı. Kaleb duygularını açarak ikiz neosentience'a ulaştı, Neyin eksik olduğunu, neye ihtiyaç duyduklarını sordu. Geri dönen duygular sarsıcı bir kayıptı, umursamaz eller tarafından organları koparılmış, hastayı kanlar içinde ve zar zor hayatta bırakan bir bedenin görüntüsü.

Ne zaman? Kaleb bir takvim ve üzerinde yirmi dört rakam bulunan bir saat görseli kullanarak sordu.

Takvimin sayfaları, saatin ibreleri geriye doğru, döne döne, döne döne dönerken insanlık dışı bir hızla geriye doğru çevrilmeye başladı.

Her şey 1979 yılında gece yarısını bir dakika geçe durdu.

Sessizliğin Şafağı.

Bölüm 12

Ivy'nin Ağ'daki garip ve ölümcül zayıflığı araştırmasından İKİ **SAAT** SONRA, Ok Ekibi'nin lideri Aden Kai, dünyanın bu tarafında güneş ışığıyla yıkanan bir ofiste durdu ve raporunu dinledi, ardından kendisinin veya ekibinin sağlayabileceği her türlü yardımı teklif etti. Konuşurken bile Okların Es'i korumak ve milyonları hayatta tutan psişik dokudaki yırtıkları hızla onarmaya çalışmak dışında yapabilecekleri az şey olduğunu biliyordu.

Bu, doğru silahlara sahip olmadıkları bir savaş alanıydı.

Ivy ile yaptığı görüşmeyi sonlandırırken gündemindeki diğer maddeleri düşündü. Trinity Anlaşması en üst sıradaydı, Ming meselesi doğru şekilde ele alınmazsa gerçek dünyada şiddete neden olabilecek ciddi bir konuydu. Ayrıca BlackSea'nin ortadan kaybolan üyelerinden biri olan Leila Savea'nın davası da vardı.

Miane Levèque kaçırılan deniz biyoloğundan gelen mesajı doğrudan Zaira'ya bildirmişti; Aden'in komutanı ve BlackSea alfası çiçeği burnunda arkadaşlardı ve her iki kadın da en birbirleri kadar tehlikeliydi. Zaira ve Vasic'in Miane'in kayıplarından üçünü eve getirmiş olması da BlackSea alfasının ekibe güvenmesini sağlamıştı.

Bir keresinde Aden'e, "Bir çocuğun hayatına değer vermenin ne demek olduğunu anlıyorsun," demişti, gözleri Aden'in görmeye alışık olduğu berrak ela yerine gece kadar siyahtı. "Bu bize üzerinde durabileceğimiz ortak bir zemin sağlıyor."

Aden, ekibin BlackSea'li kadının geri getirilmesine nasıl yardımcı olabileceğini hesaplarken, bunun nedeni Leila Savea'nın masum olması değildi. Aden kalbiyle düşünemezdi; düşünmek zorundaydı

Oklarının refahından önce, stratejisi uzun vadeli bir stratejiydi. Ekibin diğer güçlü gruplarla ilişki kurmaya devam etmesi gerekiyordu. Bu tür ilişkiler, dünyanın aralarındaki en tehlikeli yırtıcılara karşı dönmesi durumunda savunmasızlarını hayatta tutacaktı.

Bu düşünceyle BlackSea'deki durum hakkında adamlarına ve kadınlarına güncel bir uyarı gönderdikten sonra Lucas Hunter'a bir telsiz çağrısı yaptı. "Lucas," dedi alfa küçük bir ekrana benzeyen bir cihazdan cevap verdiğinde, ötesindeki manzara pürüzsüzce cilalanmış ahşap kütüklerden ibaretti.

Güneş ışığı Lucas'ın yüzünü görmeyi zorlaştırıyordu.

"Notunuzu aldım." Leopar alfası notta, anlaşmayı imzalamış olan herkese Ming'in durumuyla ilgili basit bir oylama göndermelerini önermişti.

Sonuç Trinity'nin geleceğini belirleyebilir.

"Katılıyor musun?" Lucas daha gölgeli bir yere geçerken omuzları siyah tişörtünün altında hareket etti. Yüzünün sağ tarafındaki pençe benzeri işaretler aniden keskin bir şekilde ortaya çıktı.

Aden alfanın sorusuna yanıt olarak "Evet," dedi. "Ming Trinity'yi zehirlemeye çalışırken ilerleyemeyiz."

"Ben oylama işini halledeceğim." Leopar erkeğinin gözleri o kadar vahşi bir yeşil renkte parlıyordu ki Aden, giydiği deri ne olursa olsun artık Lucas'ın insan tarafına bakmadığını biliyordu. "Adamların Naya hakkında başka bir şey öğrendi mi?"

Aden, "Hayır, ama az önce aldığım bazı verilerin konuyla ilgili olması mümkün," dedi. "Adı açıklanmayan bir taraf beş hafta ila bir ay önce bir paralı asker ekibi arıyordu. Eylem San Francisco'daydı ya da San Francisco'da olması gerekiyordu."

Lucas hırladı ama sesini medeni tutmayı başarak, "Teşekkür ederim Aden," dedi.

"Teklifi kimin kabul ettiğini öğrenirsek sizi derhal bilgilendireceğim."

Aden'in adamlarının keşfettiği bilgiler karşısında soğukkanlı bir şekilde öfkelenen DarkRiver alfası başıyla onayladı.

Ofisinde yine yalnız kalan Aden Trinity'yi düşündü. Bu onun fikriydi ve anlamaya hâlâ derinden inanıyor olsa da

Dünyadaki bölünmelerin bunun sorunsuz bir yolculuk olması için çok derin olduğu aşikâr hale geliyordu.

Bir atı suya götürebilirsiniz ama içmesini sağlayamazsınız. Susuzluktan ölüyor olsa bile. Diğer taraftaki zebrayla savaşmayı tercih etse bile.

Zaira bu insan sözünü Venedik'te görev yaptığı sırada duymuş, bir gece Aden'e mırıldanmış ve kendi özlü sözünü eklemişti. Yine de, sorun çıkaranlara karşı duyduğu küçümsemeye rağmen, onun en sadık destekçisi olmaya devam etti. "Başaracaksın Aden," demişti ona iki gece önce, dirseğinin üzerinde Aden'in yanında yükselirken gözlerinin gece yarısı karası Aden'e bakıyordu. "Aklına koyduğun şeyi her zaman yaparsın, yıllar sürse bile."

En ölümcül komutanından ani, dar gözlü bir gülümseme, lamba ışığı krem ve güneşte öpülmüş kahverengi arasında bir tonda pürüzsüz bir cilde sıcak bir parıltı atıyor, renk güzelce değişebilir; her şey mevsime ve güneşin gücüne bağlıydı. "Bana bir bak. Yıllarını aldı ama şimdi buradayım, yatağında çırılçıplak. Aden Kai'ye karşı bahse giren herkes en az o atlar kadar aptaldır."

Kadının sert sözlerini hatırlayınca yanakları buruşan Aden ofisinden çıktı ve güneşin aydınlattığı manzaraya doğru yürüdü. Vadi, ekibin iki dağın sarp zirveleri arasına sıkışmış bu ıssız toprak parçasına verdiği isimle, artık eskisi kadar çorak ya da sade değildi. Yeni inşa edilmiş kulübeler küçük gruplar halinde dururken, patikalar bu evlerin içinde ve etrafında ve Vadi boyunca hafifçe kıvrılıyordu.

Ancak yeni ekilmiş bahçeler çiçek açmış ve güneş pırıl parlıyor olsa da, hiçbir çocuk sesi duymadı, oyun alanında hiçbir genç Ok görmedi. Saatine bir göz attığında, şu anda öğleden sonra derslerinde olduklarını doğruladı.

Dışarıdan bakanlar Arrow'un eğitim yapısını çok kısıtlayıcı ve yeniliğe çok az yer veren bir yapı olarak görürlerdi, ancak bu yabancılar, bir çocuğun basit bir öfke nöbeti ile bir başkasının zihnini patlatabildiğini, duvarlara *ihtiyaç duyduğunu*, güvenlik ve öngörülebilirlik *istediğini* anlamıyorlardı.

Paradoksal da, bu tür sınırlar çocuğun kendini daha özgür hissetmesini sağlıyordu.

Her çocuk kendi yeteneklerini kontrol etme konusunda giderek daha fazla kendi kendine yeterli hale geldikçe kısıtlamalar hafifletilecekti. Köşeyi dışarıdaki yeşil alanda ders çalışırken gördüğü gençler için bu adım çoktan onaylanmış ve uygulanmıştı. Çünkü yapı önemli olduğu kadar, bağımsız karar verme yeteneği ve yaratıcı düşünme kapasitesi de önemliydi.

Bu çocuklar Aden ve kardeşleri gibi bir yola girmeye zorlanmayacaktı ama yine de birçoğu kana bulanmış gölgelerde çalışacaktı.

Bu, şiddetli psişik güçle doğan çocuklar için karanlık bir gerçektir.

Sessizlik ya da değil, Psy ırkından olanlar zihinleriyle tanımlandıkları sürece PsyNet'in masumları güvende tutan avcılara ihtiyacı olacaktı. Tüm güçler gibi psişik gücün de ters bir tarafı vardı. Değişkenler vahşileşebilir. Psy ölümcül bir deliliğe dönüşebilir.

Karanlıkta yalnız bir avcı olmak artık kaçınılmaz değildi. *Her* Ok'un burada bir evi, bir ailesi vardı. En kırılmışlarının bile.

"Aden."

Aden, tereddütle adını söylediklerinde gençlerle konuşmak için durdu ve güneş, Arrow üniformasının yerine giydiği tişörtün siyahından sırtını ısıtırken onların işbirlikçi öğrenme konusundaki geri bildirimlerini dinledi. On dakika sonra "Sizi işinizle baş başa bırakayım," dedi. "Bu öğleden sonra sizin sınıf grubunuzun beş yaş altı öğrencileri denetleyeceğini unutmayın."

Aden'e takımdaki en gençlere göz kulak olması için gençleri kullanmasını öneren kişi RainFire leoparlarının alfası Remi'ydi. Değişken sürüleri böyle çalışırdı, büyük çocuklar genellikle küçüklerden sorumlu olurdu - düzenleme yaş çizgileri arasında bağlar kurar, Okları sık sık belirli kutularda silo halinde tutan sınırları bulanıklaştırırdı.

Aynı şey çocuklar ve büyükler arasındaki temas için de geçerliydi.

Aden'in anne ve babası teknik olarak büyüktü ama o ikisini de göremiyordu.

Marjorie Kai veya Naoshi Ayze gençlerle etkileşime girmeden

yumuşak kalplerine onarılamaz zararlar veriyordu. Yuri, kırk yedi yaşında birkaç yaş daha genç olmasına rağmen, bu açıdan daha iyi bir akıl hocası olduğunu kanıtlıyordu. Aden, kırk yıldan fazla bir süre Sessizlik'te yaşamış olan bu uzak Ok'tan bunu beklemiyordu ama Yuri bir çocuğa bir şey öğretirken sonsuz bir sabra sahip olduğunu kanıtlamıştı.

Ve belki de, sadece belki de, o çocuklar Yuri'ye de öğretiyorlardı.

Gerçek şu ki, Edward'ın intiharından sonra Aden, Zaira'nın en güvendiği kişilerden biri olan adam da dahil olmak üzere kıdemli Okların çoğu için endişelenmişti. Yuri'nin Sessizlik'in çöküşüyle mücadele ettiğini, bu yeni dünyada nereye ait olduğundan emin olmadığını biliyordu. Ancak dün Aden beklenmedik bir manzarayla karşılaşmıştı: Yuri açık havada bir masada oturmuş, Carolina da yanındaki bankta ayakta duruyordu; altı yaşındaki kızın eli omzundaydı ve soluk sarı saçlarını arkaya doğru bağlamış, dikkatle Yuri'nin tamir ettiği düzeneğe bakıyordu.

Konsantrasyonu çok güçlüydü, alnı çatlamıştı. "Yapabilirim, Yuri," demişti. ". Lütfen, deneyebilir miyim?"

Sessizliğin çöküşünden önce böyle bir senaryonun gerçekleşmiş olması imkansızdı ama gerçekleşmiş olsaydı, Yuri eğitimine göre hareket eder ve Carolina'nın hassas onarımı tamamlayacak el becerisine henüz sahip olmadığı gibi mantıklı bir nedenle çocuğun talebini geri çevirirdi. Ama dün Yuri altı yaşındaki çocuğa küçük lazer aletini vermiş, sonra da "o" onarımı yaparken yumuşak elini yaralı ve kösele gibi olan eliyle sabit tutmuştu.

İfadesi hiç değişmemişti ama orada, güneşin altında durup küçük bir çocuğun güvenini beslemesi çok şey anlatıyordu.

Tek bir nezaket eylemi bir hayatı değiştirebilir.

Zaira bunu birden fazla Arrow'a söylemişti ve yavaş yavaş yetişkinler arasında gayri resmi bir slogan haline gelmişti. Ebeveyn sevgisini hiç tatmamış bir Ok - ekibin büyük çoğunluğu

-Bir çocuğun ihtiyacı karşısında ne yapacaklarını ya da nasıl tepki vereceklerini bilemediklerinde, eğitimlerine aykırı olsa bile en nazik tepki neyse ona yönelirlerdi. Aden, Zaira'nın sözlerinin sarsıcı etkisini fark ettiğini sanmıyordu; yetişkin Oklar yapıyı severdi,

Özellikle de yollarını bulmaya çalıştıkları bu garip yeni bölgede, kurdukları bu ailede.

Rüzgârda fısıldanan müzik, bir sınıfın açık pencerelerinden ona taşınıyordu; her türlü sanat, yüz yıldan uzun bir süre sonra Psy'lara geri dönen bir armağandı. Sessizlik yüzyılı onların öğretmeni olmadığı anlamına geliyordu. İnsanların ve Dönüşenlerin vardı ama ekip, içini dışını bilmedikleri hiç kimsenin Vadi'ye girmesine asla izin vermezdi.

Böylece çocuklar kayıtlı derslerden öğrendiler.

Aden'in duyabildiği seslere bakılırsa, şu anda uyum içinde olmasalar da coşkuluydular. Gülümsemesi derinleşerek Vasic ve Zaira'yı aramaya koyuldu. Hayatındaki en önemli insanların ikisi de bu sabah Vadi'deydi ve onları bir arada bulduğuna şaşırmadı. Eşi ve en iyi arkadaşı her zaman arkadaş olmamışlardı ama bugünlerde Aden'in bir molaya ihtiyacı olduğuna inandıklarında sık sık bir araya geliyorlardı.

Ancak bugün, yalnızca yetişkin bir Tk'nın sağlayabileceği türden bir yardıma ihtiyaç duyan sorunlu bir telekinetik genç hakkında konuşuyorlardı. "Stefan," dedi Zaira Aden'e, vücudu onunkinden degecek şekilde ayağa kalktığında. "Sence bir stajyerle ilgilenecek zamanı var mı?"

"Onunla iki haftadan fazladır konuşmadım," dedi Aden, akıl hocası seçimlerini onaylayarak. Stefan eğitim sırasında "kusurlu" olarak nitelendirilmiş ve takımdan çıkarılmış olabilirdi ama Oklar onu kendilerinden biri olarak görüyordu. "Vasic? Stefan'ın Alaris'teki mevcut iş yükü bir stajyerle ilgilenmesine zaman tanıyacak mı?" Son duyduğuna göre, derin deniz istasyonu bir tadilatın ortasındaymış.

Vasic en yeni protez kolunun parmaklarını test ediyormuş gibi büktü, ünitenin derisi Arrow üniformasıyla kusursuz bir uyum sağlayan pırıl pırıl bir obsidyendi. "Emin değilim ama bu hafta içinde telekinetik bir antrenman seansı için onu göreceğim. Sorarım."

Doğuştan ışınlanmacı olan Vasic, derin deniz istasyonuna sorunsuzca gidebilirdi. Ona göre bunun başka bir ülkeye ışınlanmaktan hiçbir farkı yoktu. Alaris'in içindeki basınç yüzeydekiyle aynı olduğu için hava basıncındaki değişiklik de sorun yaratmıyordu. Ne olursa olsun Vasic'i rahatsız etmezdi.

Gezegendeki herkesin aksine, o kadar uzak mesafelere ışınlanabilenler hariç, hava basıncındaki ani bir değişimden hiçbir kötü etki görmezdi. Araştırmacılar, bir ışınlanıcının tüplü dalış acil durumu sayesinde neler yapabileceğini ilk kez anladığından beri bu küçük tuhaflıkla boğuşuyorlardı.

"Bakalım ruhsal durumunu değerlendirebilecek misin?" dedi Aden. "Yalnız olmayabilir ama hâlâ her gün tonlarca suyun altında kalıyor." Diğer adamın ekibin eğitim programından atılmasına neden olan psikolojik "kusur" göz önüne alındığında, Stefan'ın iş seçiminin her zaman tuhaf olduğunu düşünmüştü.

"Onun bir kaya kadar sağlam olduğunu biliyorsun, yıllardır da öyle." Vasic'in gülümsemesi şekilden çok imaydı. "En azından sonunda nedenini açıkça paylaşabiliyor."

Aden, Vasic'in ifadesinin hiçbir kısmına itiraz edemedi. "Yine de kontrol et, Alaris'te kalmaktan mutlu olup olmadığını sor." Sessizlik'in düşüşü her şeyi değiştirmişti; Stefan'ın orada olmak istemiyorsa su altında kalması için hiçbir neden yoktu.

"Yapacağım."

Aden arkadaşının protezini göstererek, "Dün seni metalik kaplamalı bir protez takarken gördüğüme yemin edebilirim," dedi.

"Öyleydin," diye onayladı Vasic. "Ama bu Samuel'in çeşitli bileşenleri değerlendirmek için kullandığı parça. Bu"- obsidyen elini tekrar esnetti-"onun en yeni eseri."

"Bir öncekinden daha mı etkili?" Yetenekli bilim adamı, son protez kıvılcımlar çıkararak kısa devre yaptığında ve bilek ön koldan ayrıldığında derin bir korkuya kapılmıştı.

"Oh, çok *etkili*," dedi Zaira, ses tonunda ısırgan bir eğlence . "Göster ona Vasic."

Vasic bir dalı almak için yürümeden önce etrafına bakındı. Elini dalın etrafına kenetledi. Havaya tozlar savruldu.

"Gördün mü, çok etkili." Zaira'nın yorumu görünüşte son derece ciddiye. "Ama Vasic Ivy'nin saçını okşamak ya da ona yakın durmak isterse ya da bir bardak alıp bir şeyler içmek isterse o kadar da kullanışlı değil."

Vasic protez elini bir taşın etrafına kapattı. Dalla aynı tozlu sona geldi. "Sanırım bu kavramanın tek bir ayarı olduğunu kanıtladım: 'her şeyi ezerek öldürmek.'"

Aden arkadaşının da eğlendiğini fark etti. Vasic protezi çıkarmaya başladığında, "Rain hayal kırıklığına uğrayacak," dedi.

Tk'sını kullanarak onu düzgünce yere indiren ışınlıyıcı, boştaki eliyle gömleğinin kolunu tutturdu. "Samuel ya ölene ya da işi doğru yapana kadar pes etmeyecek. En son bir prototip başarısız olduğunda, saçlarını her yöne uzayıncaya kadar çekmiş, sonra da kendisinin Ahab, protezimin de balinası olduğunu ilan etmişti."

"Protez taktırmaya kesin olarak karar verdin mi?" Aden bunu beklemiyordu. "Son konuştuğumuzda buna karşı çıkıyordun."

"İhtiyacım yok," diye itiraf etti Vasic. "Ben adapte oldum." Kolunu düzgünce bağladıktan sonra arızalı üniteyi ışnladı. "Ama Samuel hayatımı kurtardı ve garip bir şekilde, bu takıntı onu sabit tutmaya yardımcı oluyor. Genelde ayda sadece üç ya da dört saatime ihtiyaç duyuyor - bana verdiği hayat için yeterince küçük bir ödeme."

"Artık biyolojik kolunun yerine geçecek birini istemediğinin farkında mı?" Zaira ellerini kalçalarına koydu, hayatının büyük bölümünde görmezden geldiği bir adam adına açıkça sinirlenmişti. "Peki ya başarırsa, o zaman ne olacak? Onunla sıkışıp kalacaksın."

Vasic'in yanıtında beklenmedik bir mizah vardı. "Samuel'in protezi gerçekten *kullanıp kullanmadığımı* umursamadığından eminim. sistemlerimle çalışacak bir ünite bulmak onun derdi. Bunu radarından düşeceğim ve o da yeni bir takıntı bulacak."

Aden de aynı fikirdeydi: Vasic, Samuel Rain için çözülmesi gereken bir bulmacaydı. Bu, Aden'in adamı hayatının sonuna kadar korumayacağı anlamına gelmiyordu. Deli dahi ya da değil, Rain Aden'in en yakın arkadaşının hayatını kurtarmıştı. Bu asla geri ödenemeyecek bir borçtu. "BlackSea' durum," dedi üçünün arasındaki iddiasız sessizliğe. "Kaynaklarımızdan kaçırılan deniz biyoloğuyla ilgili yeni bir bilgi yok. Değişkenler de aynı şeyi söylüyor."

Zaira'nın vücudunun titreme noktasına kadar gerildiğini görünce elini sırtının alt kısmına koydu. Bu ona artık kafesteki bir çocuk olmadığını, sevgilisi ve arkadaşlarıyla birlikte güneşli bir gökyüzünün altında durduğunu sessizce hatırlattı. Özgür.

Derin bir nefes almadan önce ölümcül komutanının kara gözlü bakışıyla kaslarının çözülmeye başladığını hissetti.

Vasic'e "Kanada Ucuz Elektrik sembolüne kilitlenmeyi başaramadığınızı varsayıyorum?" dedi.

Diğer adam başını salladı. "Judd haklıydı. CCE logosunda birbirinin aynısı olan çok fazla fotoğraf var ve yara izi yüzünden Leyla'nın yüzüne odaklanamıyorum." Gözlerinin kış grisinde kutup soğukluğu vardı.

Aden en yakın arkadaşına, "Zaira bu konuda haklı," dedi. "Tüm bilgileri ona ulaştırın."

Vasic hemen başını salladı. Işınlayıcı Zaira'nın çocukluğuna dair detayları bilmese de, son kurtarma sırasında onunla birlikte olmuş ve onun tutsakları kurtarmak için duyduğu açlığı anlamıştı.

"Trinity," dedi Vasic, bir dövüş sanatları dersinin verildiği anlaşılan Vadi'nin başka bir yerinden gelen sesler onlara ulaştığında. "Bekliyor musun?"

"Kırılgan. Karışımında çok fazla bölücü tarih var."

"Bir zirve faydalı olacaktır." Vasic, Vadi'deki maceralarından geri dönen küçük beyaz bir köpeği sevmek için eğildi. Bunu yaparken, sağ yüzük parmağına taktığı alyans ışığı yakaladı ve altın bir kıvılcım yarattı. "Bariz riski olmasa bile."

"Evet." Zaira kollarını kavuşturdu, ayaklarını birbirinden ayırdı. "Konsorsiyum ya da dünyadaki büyük güçlerin büyük bir kısmını ortadan kaldırmak isteyebilecek herhangi biri için uygun bir hedef oluşturacaktır."

Aden Vasic'in sözlerini, Zaira'nın yerinde risk değerlendirmesini düşündü ve bir fikrin filizlendiğini hissetti. "Konsorsiyum'un taktiklerini onlara tersine çeviririz," dedi. "Büyük merkezi zirveler değil, her bölgedeki kilit kişileri birbiriyle tanıştıran küçük zirveler."

"Toplantılarla ilgili bilgilerin yayılmasını sınırlandırırken, birlikteliği sağlamak." Vasic yavaşça başını salladı.

"Venedik'te," dedi Zaira, gözleri düşünceli bir şekilde hafifçe kısılmıştı, "İnsan İttifakı ve benim bir anlayışımız vardı. Bu barışı korudu." Köpek Tavşan'ın yanına geldiğinde onu sevmek için eğildi, kuyruğunu üç kez salladı. "Sadece komşunuzun diyaloga açık olduğunu bilmek bile çok sayıda yerel sorunu ortadan kaldırabilir."

"Bu fikri test etmeye başlayacağım," dedi Aden, sonra Vasic'e baktı. "Tavish nasıl?" Ekibin Ok'u yerleştirme kararına uygun olarak

telekinetik çocuk artık Ivy ve Vasic'in aile biriminin bir parçasıydı; bu birime şu anda sırt üstü yatmış, Zaira karnını ovarken dili kendinden geçmiş bir halde bacaklarını havaya kaldırmış olan köpek de dahildi.

"Meyve bahçesine yerleşiyorum." Evinden bahsederken Vasic'in sesinde derin ve sessiz bir neşe vardı. "Büyükbabamla çok zaman geçiriyor."

O halde, diye düşündü Aden, çocuk emin ellerdeydi. Gerçekte Vasic'in büyük büyükbabası olan Zie Zen'in kemiklerinde, iki ömür yaşasa bile çoğu insanın kazanamayacağı kadar çok bilgelik vardı.

"Kalabilir misin?" Zaira Aden'e sordu. "."

Aden zekâsını ve taktik becerilerini Zaira'nınkilere karşı kullanmayı seviyordu ama bugün başını sallamak zorunda kaldı. "Beş dakika içinde Devraj Santos ile bir toplantım var."

Unutulmuşlar, çocuklarında ortaya çıkan yeni ve vahşi psişik yeteneklerle başa çıkmak için ekipten yardım istemişti. Aden değişimin daha da erken, özellikle Santos'un nesliyle başladığından emindi ama Unutulmuşların lideri kendi yetenekleri hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Ancak, Ivy ile yaptığı konuşmadan sonra, Aden'in Dev ile görüşmesi gereken başka bir kritik konu daha vardı. Unutulmuşlar'ın psişik ağı, PsyNet'i dikiş yerlerinden ayıran ölümcül parçalanmaya kıyasla canlı ve yaşayan bir şeydi. Diğer adamın Aden'in Es'e aktarabileceği faydalı bilgilere sahip olması mümkündü. "Beni bırakabilir misin," dedi Vasic'e, "yoksa Nerida'ya mı sorayım?"

"Üç dakika içinde sizi alacağım." Vasic, Aden ve Zaira'yı yalnız bırakarak Tavşan'la birlikte dışarı çıktı.

Tam bu sırada Aden'in kadını tişörtünden tutarak kendine çekti ve öpmeye başladı. *Bu konuda uzmanlaşmışsın*, diye telepatiyle kadına seslendi beyin hücreleri yeniden çalışmaya başladığında.

Yeterince pratik yaptık. Zihninin içinde kadın kara bir ateşti. Karşısında ise öpücükten şişmiş dudaklar ve sahiplenici bir dokunuş vardı.

-Ve buzbir kararlılık. "Bugün daha sonra Miane ile görüşeceğim."

"Dikkatli ol." Aden onun yüzünün yan tarafını kavradı. Kemikleri o kadar narindi ki, iradesinin yoğunluğuyla tam bir tezat oluştuyordu. "Konsorsiyum batmış olabilir ama onlar sadece kış uykusundalar, bir şans bekliyorlar ve senin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar."

"Benim bir çıldırmış gibi dövüştüğümü de biliyorlar." Zaira'nın gülümsemesi tamamen dişliydi. "İndirdiğim son suikastçiden sonra, beni avlayacak birini bulmak için ciddi bir eleman bulma sorunu yaşayacaklar."

Aden, Zaira'nın bir bıçağın ucu suikastçının gözüne değerken gördüğü kaydı düşündü. İçinde ilkel bir savaş verirken yüzeyde tamamen soğukkanlı davranıyordu. Bu savaşı kazanmış, içinde yaşayan öfkeye teslim olmamıştı. Ve amacına ulaşmıştı: Bir Arrow'a bulaşmayın, özellikle de siyah saçları, gece yarısı gözleri ve tehlikeli yürüyüşüyle bu minyon Arrow'a.

"Yine de dikkatli ol," dedi, kalbi onun görebileceği şekilde oradaydı. "Sana ihtiyacım var." Zaira onundu, tüm dünyada önce ona ait olan tek kişiydi.

"Aden." Zaira parmaklarını onun dudaklarına dokundurdu; yüzüğündeki yakut, içinde yaşayan alevin sessiz bir temsiliydi. "Sen de güvende kal. Yoksa seni öldürürüm."

Aden kahkahaların omuzlarını sarstığını hissetti. "Emir duyuldu ve anlaşıldı Komutan."

"Güzel." Bir elini ensesine götüren Zaira onu aşağı çekti. "Şimdi Vasic dönmeden önce beni tekrar öp."

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
14 Şubat 2074*

Nina,

Psy geleli on ay oldu. Seni suya atlarken izleyeli on ay oldu. Tam arkanda olacağıma söz verdiğimden beri on ay geçti.

Yapmadım. Çok  zg n m, Nina. Onlarla savaştım, seni güvende tutmak için savaştım, nereye gittiğini bilmelerini engellemek için savaştım. Korkak değıdim, sana söz veriyorum. Saklandığım için hayatta değılim ve bu mektubu yazıyorum. Savaştım, Nina. Çok sıkı savaştım.

Telepatik darbelerle bizi teker teker indirdiler. Sevdiklerimizin bedenleri düştü. geldiğimde, üzerimde ağırlaştımlardı ... ve hayatımı kurtardıklarını biliyordum. Küçük kardeşim ve Jorge sayesinde askerler h    hayatta olduğumu, nabzımın attığını fark etmemişlerdi. Onlar sayesinde yaşıyorum.

Yine de burada bir barda oturmuş hayatımı içerek geçiriyorum       yaln zken, Tanrısız, ailesiz, arkadaşt   , sensiz yaşamının ne faydası var? Sen burada olsaydın her şeyi yapar, herkesle savaşırdım. Ama sen gittin ve ben Tanrı'yı zalimliğı için terk ettim.

Xavier

Bölüm 13

Aden'in Lucas'a Naya'ya yönelik olası tehditten ilk kez bahsetmesinden **kırk sekiz saat sonra** DarkRiver yavrularıyla ilgili tüm güvenlik önlemlerini yükseltmişti. İçindeki panter, yavrusunun ve gözetimi altındaki tüm yavruların iyi korunduğunu bildiği için artık çok daha sakin bir ruh halindeydi ve Lucas'ın Trinity adlı sallantılı yapıyla uğraşmak için çok daha fazla sabrı vardı.

Vaughn'a "Aden, çeşitli gruplar arasında tanışma işlevi görecektir samimi Trinity 'zirvelerini' test etmeye hazırlanıyor" dedi.

DarkRiver nöbetçisi, sürünün Chinatown'daki merkezinde Lucas'ın masasının diğer tarafındaki sandalyeye yayılmıştı. Kehribar rengi saçları ensesinde düzgün bir sıra halinde , gözleri insandan çok kediye benzeyen Lucas'ın en yakın arkadaşı Trinity'ye dahil değildi - siyaset Vaughn'un güçlü olduğu bir alan değildi- ama Lucas'ın tüm nöbetçileri gibi o da oldukça zekiydi.

Lucas fısıltı kadar ince bilgisayar ekranını ona doğru çevirdikten sonra notu tarayan Vaughn başını salladı. "Ona bu zirvelerin her birini önceden planlama fikrinden vazgeçmesini söyle. En fazla bir ya da iki saat öncesinden haber verecek güvenilir bir ekip kurun."

Lucas bir kaşını kaldırdı. "İnsanları bu kadar çabuk bir araya getirmek zor."

"Bu yüzden bağlantıları kurmak daha uzun sürüyor ama plan yoksa kimse katılımcıları grup olarak avlayamaz."

Bu bir yırtıcının cevabıydı.

"Haklısın." Acele edip düşmana tam olarak istediğini vermektense yavaş gitmenin çok daha iyi olduğunu fark etti.

"Buradaki işim bitti." Vaughn bir kedi zarafetiyle ayağa kalktı, gözlerinde F-Psy eşini bulmasından bu yana geçen yıllar içinde giderek daha az görülen bir gülümseme vardı. Ondan önce Vaughn bir sürünün ortasında bile yalnız biriydi. Sadık bir dost, güvenilir bir nöbetçi ama kendini her zaman biraz ayrı tutuyordu.

Bunun bir kısmı onun jaguar doğasından kaynaklanıyordu ama bir kısmı da ruhu yakan bir kederin yankısıydı.

"Merhaba Bayan Naya," dedi jaguar şimdi, odaya koşarak giren minik yavruyu kucağına için uzanarak.

Lucas'panteri içinde hoş geldin diye hırladı.

Aslında yavrusunun koşuşturması daha çok "koşuşturmaya çalışmak"tı ama form değiştirebildiği için o kadar heyecanlıydı ki bunu her yapıyordu. Söylemeye gerek yok, onu kıyafetler içinde tutmak kaybettiren bir teklif haline gelmişti. Neyse ki şekil değiştirenler etrafta neşeyle koşuşturan çıplak bebeklere alışkındı.

Bu bebek yandaki çocuk odasındaydı, bağlantı kapısından ofislere sızmış olmalıydı. Kimse yavruları dışarıda tutmak için fazla uğraşmıyordu. O kapının kilitli olduğu tek zaman, DarkRiver'in çocuklarına karşı kaygısız davranacak kadar güvenmediği iş ortaklarıyla toplantı yaptıkları zamanlardı.

İş dünyasındaki güven, aile olmanın getirdiği güvenden çok farklı bir şeydi.

Vaughn'un bir eliyle onu göğsüne bastırmasına izin veren Naya mırıldandı. Jaguar'ı seviyordu.

"Dikkatli ol." Lucas'ın kalbi yavrusunun mutluluğunu duyunca sızladı. "Bir dahaki sefere seni çikolata için dolandıracak."

Vaughn kıkırdadı ve bir parmağıyla Naya'nın başının üst kısmını okşadı. "Faith'le buluşmadan önce koşmak için eve gidiyorum."

Naya kükredi ya da çalıştı. Daha çok kedi yavrusu gibi bir çıktı.

Lucas sırtarak tercüme etti. "Sanırım gelmek istiyor. Ama onunla fazla koşturamayacaksın."

Vaughn'un gözleri onunkilere takıldı, rengi neredeyse altındı. "Onu ben götürsem olur mu? Jet motosikletim var ama bir SUV'a geçebilirim."

Lucas aşırı korumacı savaşıarak, "Jetsikleti seviyor," dedi. Vaughn yetenekli bir sürücüydü ve jetcycle'ın

Manevra kabiliyeti, Vaughn ve Naya'yı zarar vermek amacıyla takip etmeye kalkışan biri olursa ona avantaj sağlıyordu.

Lucas onu güvende tutmak adına çocuğunun neşesini çalmazdı.

"Evet," diye onayladı Vaughn. "O küçük bir hız iblisi." Naya'yı omzuna koydu, Naya da sanki bunu sonsuza dek yapacakmış gibi kıvrıldı ve kendini sabitlemek için kuyruğunu boynuna doladı. "İnsan formunda koşacağım, yeterince yorulduğunda tutacağım. Onu ne zaman ve nereye bırakmamı istersen bana mesaj at." Naya'nın kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Hadi, Bayan Naya. Koşmaya gidelim. Ama önce sizi kreşten çıkaralım ki öğretmenler endişelenmesin."

Vaughn kapıdan çıkarken Naya hırladı ve Lucas'a güle güle sesleri çıkardı. Lucas arkadaşına kayıtsız şartsız güveniyordu. Yine de içinden Naya'ya doğru atılıp onu kollarının arasına almak geliyordu.

Bu ilkel arzuyla savaşmak için diş gıcırdatan bir irade gerekiyordu.

O güvendeydi. Vaughn ölümcül bir yırtıcı şekil değiştirendi. Onu korumak için ölümüne savaşırdı... ve jaguarın kalbini böylesine küçük, çaresiz bir sürü arkadaşına açması iyi bir şeydi. Lucas, Naya'nın Vaughn'a olan kararlı sevgisinin, diğer adamın çocukken onu mahveden sarsıcı kaybını atlatmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Lucas'ın telefonu çaldı.

Vaughn ve Naya'nın kaybolduğu kapıdan başka bir tarafa bakarak, diğer uçta eşini bulmak için cevap verdi. Elbette genç bir çocukken ailesini ölümcül bir saldırıdan korumak için çaresiz kaldığında oluşan içgüdülere karşı sessiz savaşını anlamıştı. O da işkence görmüştü ama Lucas buna katlanabilirdi. Anne babasının gözleri önünde ölmesini izlemek onun ruhunda kalıcı bir iz bırakmıştı.

Sascha onun içindeki acımasız rekabet dürtülerini anladı.

"Ben iyiyim," dedi ona. "Vaughn Naya'yı eve getiriyor. Onu nereye bırakmasını istersin?"

"Aerie. Gerçekten ortaya çıktığında geri dönmüş olacağım." Sascha'nın gülümsemesi sesine yansımıştı. "Biliyorsun onu saatlerce kaçırıyor ve da çok mutlu bir kaçırılan."

"İninin duvarlarını parmakla boyamasına izin veriyor, bu yüzden." Yavruları her zaman tertemiz olurdu, üzerinde bir boya lekesi bile

ama Naya sır saklayamazdı.

"Duvarları boş verin, Faith geçen sefer eve geldiğinde Naya'yı Vaughn'u parmaklarıyla boyarken bulduğunu söyledi."

Sessiz ve gergin nöbetçinin hevesli bir çocuk için mutlu bir şekilde tuval görevi görmesi fikri karşısında kıkırdayan Lucas, "Ders nasıl gidiyor?" diye sordu. Sascha SnowDancer bölgesinde Toby Lauren'la çalışıyordu.

"Her daha suskun. Lara beni uyardı, ergenlik hastalığının ilk evrelerinde olabileceğini söyledi."

"O dönemi hatırlıyorum. Asık suratlı olmak bir gerekliliktir."

"Toby'nin somurtkan olduğunu düşünemiyorum." Bir duraklama, bir hışırtı. "Gitsem iyi olacak. Huzursuzlanmaya başladı."

Telefonu kapatan Lucas, Vaughn'un zirve fikriyle önerdiği değişiklikleri Aden'e ilettikten sonra kalkıp çalışma alanına doğru yola çıktı. Kaslarını esnetmesi ve projenin nasıl gittiğini görmesi gerekiyordu. Ayrıca bu onu sürekli Naya hakkında endişelenmekten de alıkoyacaktı.

Bazen bir alfanın kendini bırakması ve sürüsünün en önemli şeylere göz kulak olacağına güvenmesi gerekirdi.

- - -

Fermuarlı deri sentetik ceketinin içine güvenle sokulmuş, sadece başı dışarı çıkmış ve kürkünü karıştıran rüzgâra karşı gözlerini kısmış olan Naya'yla birlikte jetsikleti DarkRiver'in Yosemite bölgesine götüren Vaughn, aracı ormanın hemen içinde belirlenmiş bir noktaya park etti. Tek başına ya da Faith'le seyahat ettiği zamanların aksine, bu yolculuğu Jamie ve Desiree ile birlikte kaydetmişti; iki kıdemli asker şehre girip çıkan sürü çocuklarını takip etmekten sorumluydu.

Hiçbir yavru ortadan kaybolmayacak ve hemen özlenmeyecekti.

Hâlâ jetcycle'ın güçlü gövdesine binmekte olan Vaughn, telefonunu kontrol etmek için kullandı ve sürü arkadaşlarına Naya'nın DarkRiver bölgesinin kalbinde güvende olduğunu bildirdi.

Kuyrukları olmadığından emin olmuştu, hisleri yüksek alarmdaydı.

Telefonunu bir kenara bıraktıktan sonra bacağını jetsikletin üzerinden sallayarak, ona karşı canlı bir sıcaklık kaynağı olan yavruyla konuştu

göğüs. "Umarım senin için yaşlı bir kadın gibi araba kullandığım için beni takdir ediyorsundur." Naya onun gözetimindeyken zarar görürse kendini asla affetmezdi.

Küçük bir panter kafası çenesinin altını dürttü.

Onu çenesinin altından tırmalayarak gülümsedi. Gerçek şu ki, Naya'yı görmek, ona sarılmak hâlâ acı veriyordu. Ona Skye'ı o kadar çok hatırlatıyordu ki. Küçük kız kardeşi leopar değil jaguardı ama aynı yaramaz ruha, aynı sevecen tatlılığa sahipti. Vaughn en iyi arkadaşının yavrusuyla arasına mesafe koyup kendini korumak isteyebilirdi ama bu imkânsızdı. Doğumundan sonra onu kucağına aldığı andan itibaren Nadiya Shayla Hunter kalbinin bir parçasına sahip olmuştu.

"Evet, evdeyiz," dedi kız sorgulayıcı sesler çıkardığında. "Eğil. Bacaklarını uzat." Onu dikkatli elleriyle yere yatırarak, titreyen ayaklarını altına almasını izledi.

Sonra Naya onun yanında "koşarken", o da beş yaşındaki uyuklu bir çocuğunkinden daha yavaş bir tempoda yürüyordu. Kuyruğu gururla kıvrılmış olan Naya ormandan gelen tüm seslere hırıliyordu, bölgesine tecavüz etmeye cüret eden her şeyi yiyecek olan büyük bir yırtıcıydı.

Vaughn kendi hırıltılarını onunkilere ekledi ve karşılığında onaylayan bir bakış aldı.

Koşuya hazırlanırken ceketini bisikletin yanında bırakmıştı ama Naya beklediğinden daha uzun süre dayandı. Sonunda bitkin düştüğünde, onu kucağına alıp göğsüne yaslamasına izin verdi ve tam gaz koşmaya başladı; Yosemite'nin uzun köknarları yeşilimsi kahverengi bir bulanıklık içinde geçip giderken, çizmeli ayaklarının altındaki çimenler, adımlarının kedigil hafifliğinden sonra yeniden ortaya çıkan yemyeşil renkteydi.

Minik pençeleri ona battı ama oyun oynarken kullanmış olsaydı yapacağı gibi onu kınamadı. Sadece . Ama korkmuyordu. Tabii ki korkmuyordu. O bir alfanın kızıydı.

Çok heyecanlıydı.

Neredeyse eve varmak üzereyken koşu hızını yavaşlatmış, ininin bulunduğu mağara sistemine girdiğinde ise yürüyüşe geçmişti. Havada yakaladığı koku onu sırtıtmaya itti, içindeki jaguar vahşi bir karşılamayla ayağa kalktı. "Merhaba Kızıl."

Faith kısa bir elbiseden başka bir şey giymemiş, büyük bir kâse mısır gevreği yediği kanepeden başını çevirdi. "Naya!"

Onun sevinç ılığı Naya'nın koşarak aşağı inmesini sağladı.

Vaughn'un biraz da yardımıyla Faith'in yanındaki kanepeye tırmanarak pençelerini Faith'in kalçasının çıplak kısmına koydu ve merakla mısır gevreği kâsesine baktı. Parlak renkli gevreklerin lezzetli görüldüğüne açıkça karar vererek dilini yaladı.

Faith kaseyi tam zamanında ulaşamayacağı bir yere çekti. "Hayır, . Sana kötü alışkanlıklar öğreterek Lucas ve Sascha'yla başımı belaya sokmayacağım."

Poposunun üzerine çöken Naya, bir yandan Faith'in deniz yeşili elbisesini çekiştirirken bir yandan da onun adı olabilecek sesler çıkartıyordu. "Al bakalım." Faith mısır gevreğinin sütle yeterince yumuşadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra Naya'ya bir kaşık yedirdi.

Vaughn, Naya'nın yemeği yiyişini ve sonra biraz daha isteyişini izledi. "Bugün o kadar çok yer değiştirdikten sonra acıktı." Vücutları gelişimin ortasında olduğu ve bu yaşta vardiya garip şeyler yaptığı için gençlerin ciddi bir enerji harcaması gerekiyordu.

Yavru Naya'ya yeni yürümeye başlayan Naya'dan çok daha tehlikeli dişler vermek gibi.

"Değiştiğine inanamıyorum." Faith küçük misafirlerine biraz daha mısır gevreği yedirdi. "Evet, çok zekisin," dedi ve eğilip Naya'yı yanağından öptü. "Ve sen gerçekten açsın."

Vaughn mutfağa gitti ve mısır gevreği kutusuyla sütü buldu. Her ikisini de Faith'in yanındaki küçük masaya koyduktan sonra, vücut ısısını kaybetmemesi için Naya'nın etrafına üzere bir örtü aldı. "Bizim yaptığımız gibi ısısını ayarlayamayacak kadar küçük," dedi Faith gözlerinde bir soruyla başını kaldırdığında.

"Yani etrafını sağlamalı mıyım?" "En azından önümüzdeki birkaç dakika için." Naya'nın saçını çekiştirdi. "Üşümeyin, Bayan Naya."

Hevesle başını sallayınca, Faith'le inlerinin güneş ışığı altında parıldayan gür siyah saçları göz kamaştırdı. "Bu forma alıştıktan sonra iyi olacak," dedi arkadaşına. "Sadece tenine dokunun, üşümediğinden emin olun." Bir

Faith'in başını sallayarak onaylamasının ardından, onun ateş kırmızısı saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ben duş alıp terimi atacağım."

Onu dudaklarından öpebilmesi başını yukarı kaldırdı.

Elini Naya'nın boğazındaki ince kemerin üzerinde gezdirerek dudaklarını ısırdı, şehvetli acıyı yaladı. Faith'in eli tam onun çenesini kavrayacaktı ki Naya mısır gevreği kâsesini kaptı. "Fae!" dedi, sanki dilini "Faith "in etrafında dolaştırmaya çalışıyormuş gibi.

Faith güldü ve kâseyi sabit tutmayı başardı. "Evet, biliyorum. Daha az öpüşme, daha çok mısır gevreği."

Naya ellerini çırpı. "Öpücük!" Bu yeterince açıktı, özellikle de başını Vaughn'a doğru eğdiğinde.

Skye'ı tekrar hatırlayan ve boğazında bir düğüm hisseden Vaughn, onun burnunun ucunu öptü. Bir kez. İki kez. Naya gülerken, Faith onun elini kaldırdı ve dudaklarını elinin arkasına dokundurarak kelimelerden daha fazlasını söyledi. Parmak eklemlerini arkadaşının yanağında gezdirdikten sonra taş duvardan çağlayan bir şelale gibi görünen duşa doğru yürüdü.

Vaughn soyunup suyun altına girerken arkadaşı ve arkadaşının yavrusunun hararetli konuşmalarını duyabiliyordu. Naya o kadar meşguldü ki, bir taraftan anlaşılmaz olsa da gerçek bir konuşma gibi geliyordu. Sesler onu kıkırdattı ve bu kez Skye'la ilgili anıları mutlu oldukları zamanlara aitti.

O da aynı şekilde konuşkandı, en sevdiği oyuncaklar ve çiçekler de dahil olmak üzere güneşin altındaki her şeyden bahsediyordu ve neden güneş sarı ve çimenler yeşil? Ve arılar neden vızıldar? Her bir soruyu düşünürken küçük yüzü allak bullak olur ve onun yanıtını beklerdi.

Sık sık saçma sapan cevaplar verirdi ve bu da onu o kadar güldürürdü ki kollarını karnına sararak yere yığılırdı.

Çimenler yeşildir çünkü böcek dışkısının rengi budur.

Arılar vızıldar çünkü onlar gerçekten minyatür jet-helikopterlerdir.

Kız kardeşinin sevincini hatırlayarak gülümseyerek köpükleri yıkadı, kurulandı ve temiz bir kot pantolon giydi.

Faith aradığında öğleden sonra atıştırmak için bir dilim pizza almıştı. Telefonu açtığında Naya bir zamanlar Vaughn'un heykelleri için ihtiyaç duyduğu kesici aletin bulunduğu karton kutuyla eğlenmekle meşguldü.

Şu anda kutu onun başının üzerindeydi.

Omuzları titriyordu.

Naya'nın maskaralıklarını izlerken Faith'in gülümsemesi derindi ama telefonu kapattıktan sonra konuştuğunda sessiz bir tonda konuşmuştu. "Babam Tanique'in şehirde olduğunu söylüyor."

Vaughn, küçük üvey kardeşini gerçekten tanımanın için önemli olduğunu biliyordu. Tanışmışlardı ama sadece geçerken. "Gitmek istiyor musun?"

Faith başını salladı. "Eğer yapabilirsek." Küçük kız esnemek ve yumruklarıyla gözlerini ovuşturmak için kutuyu ittiğinde Naya'yı kucağına aldı. "Tanique bir müzeyle anlaşmalı, o yüzden sadece bu gece şehirde."

"Ben bir gömlek giyeceğim, Naya'yı da al, sen de giyin. Sen hazır olur olmaz yola çıkarız."

Faith kucakladığı uykulu kız bebeğe baktı. Eski örtüyü yumuşak pembe bir battaniyeyle değiştirmişti ve Naya minik pençeler çıkaran eliyle onu yoğururken yanağını ona sürüyordu. "O kadar acele etmemize gerek yok." Bir fısıltı. "Onu kucağıma almayı seviyorum."

Eşinin yanına oturan Vaughn bir kolunu onun arkasına uzattı. "Kendimize bir yavru yapmayı deneyebiliriz." Kırılgan yeni bir hayattan sorumlu olma fikri, bir yıldır Naya'nın yanında olduğu ve sayısız kez ondan sorumlu olduğu için artık korkutucu değildi.

Onu güvende tutmuştu.

Faith'in gülümsemesi utangaç, şaşkın ve mutluydu. "Bunu isterdim... ama henüz değil. Hâlâ karanlık imgelemlere alışmaya çalışıyorum."

Bu imgelemler hiçbir uyarıda bulunmadan gelir ve büyük bir felaketten cinayete ya da küçük bir kazaya kadar her şeyle ilgili olabilirdi. "Bugün mü?"

"Hayır." Naya'yı sevmeye devam ederken başını onun omzuna yasladı. "Bir çocuk sahibi olmayı denemeden önce, bebeğimizle yalnızken karanlık bir imgelem bunu atlatabileceğimden emin olmak istiyorum."

Başını kaldırıp baktığında, kardinal bakışları çıplaktı. "Kabus gibi bir görüntüye kötü tepki vererek çocuğumuzu korkutmak istemiyorum."

"Aceleye gerek yok, Red." Vaughn ona sokularak yanında olduğunu hissettirdi. Her zaman. "Daha çok zamanımız var." Birlikte oynamak ve büyümek için bolca yıl. "Hazır olduğumuzda anlayacağız."

Naya'nın gözleri nihayet kapanırken Faith Naya'nın yumuşak buklelerine bir öpücük kondurdu; kalın, kıvrık kirpikler yanaklarına gölge düşürüyordu. Eşi başını kaldırdığında yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Dudakları konuşacakmış gibi aralandı, sonra gözleri genişlerken kapandı.

"Red?" Vaughn tembel tembel yayıldığı yerden doğruldu. "Bir imgelem mi görüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Kardeşim bir Ps-Psy," diye kaçırdı. "Güçlü biri. Gradient'te dokuz."

Sessiz bir nefes üfleyerek tekrar kemiksizleşti. "Evet, biliyorum." Vaughn'un tam olarak anlamadığı şey Tanique'in psikometrik yeteneğinin nasıl işlediği idi. Genç adam fiziksel nesnelere dokunduğunda bir şeyler hissedebiliyordu, bu çok açıktı. Ama tam olarak ne gördüğünden, yeteneğinin görsel bir bileşeni olup olmadığından ya da sadece seslerin yankılarını duyup duymadığından emin değildi Vaughn.

"Şişedeki mesaj." Faith'in sesi gergin ve yoğun. "Onu geri alabilir misin? Bu *gerçekten çok* önemli."

Farkına vardı. Vaughn ayaklarını sehpa görevi gören son derece cilalı kütüğün üzerinden sallayarak ayağa kalktı. "Biz teslim ettikten sonra BlackSea onu nereye götürdü bilmiyorum ama kime soracağımı biliyorum."

Bölüm 14

VAUGHN Faith'in çalışma alanındaki telsizi kullanarak arama yapmak için odadan çıktı. Bir DarkRiver nöbetçisi olarak BlackSea için bir irtibat numarası vardı ve bu numara o anda hangi kıdemli sürü üyesi irtibat görevindeyse ona yönlendiriliyordu. Bugün o kişi Malachai Rhys'ti. İri yarı erkek Vaughn'un teklifini dinledi ve bir dakikalık gecikmenin ardından onu Miane Levèque'e bağladı.

Vaughn, Miane telsizde belirip Vaughn'un hiçbir şey açıklamasına gerek kalmadan konuşmaya başladığında Malachai'nin o dakika ne yaptığını biliyordu. "Şişe yüzen şehirlerimizden birinde bir laboratuarda," dedi alfa. "Onu sana ışınlama yoluyla ulaştırmak için bir BlackSea'den yardım isteyebilirim ama sen bana bu Ps-Psy'ye güvenip güvenemeyeceğimi söyle."

Vaughn onun bu temkinli şaşırmamıştı; Psy uzun zamandır Dönüşenlerin düşmanıydı ve şimdi bile Vaughn'un kendisi sadece nadir birkaçına güveniyordu. "Size kesin bir garanti veremem," diye cevap verdi. "Tanique Faith'in kardeşi ve NightStar'a sadık. Ve NightStar'ın başında da Konsorsiyum'u hiç sevmeyen Anthony Kyriakus var."

Toptan kaos ve şiddet, NightStar'ın güç tabanının hayati bir parçası olan F-Psy için kötüydü, özellikle de birçoğu artık iş sözleşmelerinin antiseptik sınırları dışında vizyonlara açıldığı için. Vaughn'un Anthony hakkında bildiği bir şey varsa, o da diğer adamın Faith de dahil olmak üzere öngörülerini acımasız bir iradeyle koruduğuydu. "Diğer taraftan," diye ekledi, "Tanique NightStar'da değil, ailesinin anne tarafında büyümüş, bu yüzden bizim bilmediğimiz bağılılıkları olabilir."

"Kardeşine sormamızı öneren Faith NightStar mıydı?"

Vaughn, Miane'in nereye gittiğini anladı. "İmgelem değil," diye açıkladı, "ama sesinde tanıdığım bir ton vardı. Ona karşı asla bahse girmem."

"Dünyanın en iyi kâhininin tavsiyesine kulak vermemek aptallık olur." Miane ellerini kalçalarına koydu, krem rengi uzun kollu gömleği, Vaughn'un BlackSea'nin ürettiği deneysel lüks kumaşlardan biri olup olmadığını merak etmesine neden olan bir akışkanlıkla hareket ediyordu.

Vaughn, "Şişeye önümüzdeki iki ya da üç saat içinde ihtiyacımız olacak," diye tekrarladı.

Miane'in kısık sesle başını sallaması, bunu yapacaklarına dair sessiz bir söz gibiydi. "Bu bizim açımızdan büyük bir risk, kedi."

"Bazen köpekbalıklarının bile bir inanç sıçraması yapması gerekir."

Miane'in dudakları dönüşen doğasıyla ilgili imalı soru karşısında kıvrıldı ama gözlerinde mizah yoktu. "Bize ihanet ederse Tanique Gray'i öldürürüm."

Vaughn, Miane'in böyle bir eyleme kalkışması halinde ona engel olması gerektiğini biliyordu. Onun jaguarı da ihaneti asla affetmezdi ama tıpkı onun gibi Faith de zaten bir kardeşini kaybetmişti. Vaughn bir başkasının kaybına dayanabileceğini sanmıyordu. Ama aynı zamanda eşinin yeteneklerine olan inancı da tamdı - imgelem görmediği zamanlarda bile Faith bir şeyler "görüyordu".

Bu sabah olduğu gibi, bugün kesinlikle jetsikletle dışarı çıkmaya niyeti olmadığı halde deri sentetik ceketini giymesi için ısrar etmişti. Dinlemeyi reddetseydi, ancak bir saat sonra, sürü arkadaşlarından biri ondan şehre gitmesini gerektirecek bir iyilik istediğinde ceketini almak için eve dönmek zorunda kalacaktı. Ve üç gün önce Tamsyn'i arayıp şifacıya kaliteli çikolata parçaları için gördüğü bir anlaşmadan bahsetmişti.

Dün karşılaştıklarında Tamsyn Vaughn'a, "Onları ben aldım," demişti. "Sonra bugün Roman eve geldi ve büyük bir projeyi bitirdikten sonra onun ve Jules'un tüm sınıfı için çikolatalı kurabiye yapacağıma söz verdiğimi hatırlattı. Tamamen unutmuşum, Faith bana o ipucunu vermeseydi elimi kolumu bağlamak zorunda kalacaktım."

Küçük şeyler, hatta minicik, ama hepsi bir araya geldi. "Tanique'i öldürmek zorunda kalacağını sanmıyorum," dedi Miane'e ama bakışlarını ondan ayırmadı.

Onun da en az kendisi kadar büyük bir yırtıcı olduğunu, Lucas'ın bile ona bir şey yaptıramayacağı kadar baskın olduğunu biliyordu. Vaughn'un jaguarı Lucas'ın panterini takip etmeyi seçmişti çünkü panter onun saygısını ve sadakatini kazanmıştı. "Anlayın, o aileden biri."

Miane gözünü kırpmadı. "Malachai ile iyi anlaşacağınızdan şüpheleniyorum," dedi aramayı sonlandırmadan önce.

Vaughn beş dakika sonra ışınlanma koordinatlarını paylaşmasını isteyen bir mesaj aldı. Faith'e "Yakında döneceğim," dedi ve çamaşır sepetine attığı kirli tişörtünü aldı.

İninden koşarak çıktı ve yirmi dakika boyunca, hepsi birbirine benzeyen ağaçlarla çevrilinceye kadar tam gaz ilerledi. Önünde kendine özgü Kelt deseni olan tişörtünü bir dala astı. Sonra da Miane'e göndermek üzere bir fotoğraf çekti. Elinde küçük bir saklama kutusuyla beliren ışınlayıcının Ok siyahı giymiş uzun boylu bir erkek olması onu hiç şaşırtmadı.

Vasic son zamanlarda bombalama ve felaketlerde yaptığı hayat kurtarma eylemlerinden sonra dünya çapında ün kazanmıştı. Ama Vaughn onu bundan çok daha öncesinden tanıyordu. Kış grisi gözlü bu adamın Dorian'ın hayatını kurtaran doktoru getirdiği gün orada değildi ama olaya tanık olanlardan ayrıntıları duymuştu. Işınlayıcının ve artık tüm dünyanın bir *güç* olarak tanıdığı o doktorun yardımı olmasaydı, Vaughn'un nöbetçi arkadaşı ve dostu ölmüş olacaktı.

"Teşekkürler," dedi Vasic'in uzattığı kutuyu alarak. "Miane sana ne vaat etti?" Vasic ticari bir ışınlamacı değildi, yani BlackSea onu işe almış olamazdı.

Diğer adamın bakışları buz gibiydi. "Sana ne söz verdi?"

Vaughn dişlerini gösterdi. "Hiçbir şey."

Ok'un yanıt vereceğini sanmıyordu ama Vasic, "Hayat her zaman bir maliyet-ödül oranı değildir. Bu Psy'nin uzun zamandır unuttuğu bir şey. Bazı şeyleri dostluk adına ya da yapılması gereken doğru şey olduğu için yaparız."

Vaughn, yırtıcı bir hayvanın meydan okuması karşısında geri adım atmayan bu Ok'tan zaten hoşlanmıştı ama o anda, bir gün Vasic'e arkadaş diyebileceğini hissetti.

Doksan dakika sonra Faith ve Vaughn uyuyan Naya'yı Sascha'nın şifacı ve sürünün bazı itaatkârlarıyla toplantı yaptığı Tamsyn'in evine bıraktı. Daha sonra yüksek hızlı bir araçla Tahoe'ye doğru yola çıktılar. Ve şimdi Faith küçük bir konferans odasında oturmuş, yanında arkadaşı, babasını ve kardeşini bekliyordu.

Babasıyla toplantılara girerken yüzünü soğukkanlı tutmaya alışmıştı. Anthony, aralarındaki maskaralığın, Sessizlik sonrasında da devam etmesi gereken bir iş ilişkisinden başka bir şey olmadığını açıkça ortaya koymuştu. PsyClan NightStar güçlü olabilirdi ama güçlü düşmanları da vardı. Anthony oldukça görünür bir hedefti. Faith kamuya açık olmayan bir hayata başarılı bir şekilde yerleşmişken onu bir hedef haline getirmeyi reddetti.

"Bir çocuğumu kaybettim. Başka yok."

Faith bir miktar risk altındaydı çünkü onu öldürmek ya da ağır yaralamak bile NightStar'ın kâr hanesini önemli ölçüde etkileyecekti. Ancak bu risk, NightStar'ın düşmanlarının Anthony'nin onu güvende tutmak için korkunç pazarlıklar yapacağını anlaması durumunda ortaya çıkacak riskin yakınından bile geçmiyordu. PsyClan NightStar'ın başı, eski Psy Konsey Üyesi ve şu anki İktidar Koalisyonu üyesi Anthony Kyriakus'un çocuklarını sevdiğini dışarıdan hiç kimse bilemezdi.

Babası o anda içeri girdi; uzun boylu, asil yüz hatlarına sahip, siyah saçları şakaklarında gümüş rengini almış, yüz ifadesi soğukkanlı bir sessizliğin timsali olan bir adamdı. "Vaughn. Faith."

İzleme ekipmanından yoksun penceresiz toplantı odasında güvende olan Faith, duygularını kolayca gösteremeyecek kadar uzun süredir sessizlik içinde olan bir adama sarıldı. Ama kolları ona sarıldı, kokusu tanıdıktı ve sesi derindi, "İyi misin?" dedi. Bu basit, tınısız soru öyle bir sevgi yükü taşıyordu ki, göğsünde bir düğüm oluşmasına neden oldu.

Yutkunarak, yüzüne bakmak için geri çekildi. "Evet, baba. Ben iyiyim."

Yüzünü tarayan Anthony, "Gerginlik belirtileri görüyorum," dedi.

"Dün bir maraton seansı yaptım," diye itiraf etti. "Tehlikeli bir şey değildi. Vaughn sürekli yakınımnda çalışıyordu ve bana düzenli molalar verdirdi."

Vaughn kaşlarını çatarak, "Transını fiziksel olarak bozmak zorunda kaldım," diye mırıldandı.

"Her şey o kadar güzel akıyordu ki devam etmek istedim. Ama"-babası konuşacakken ellerini kaldırdı-"Bugün ve yarın enerji toplamak için ara veriyorum."

Psişik güç enerji yakıyordu ama şiddet, cinayet ve doğal felaketlerle ilgili daha karanlık imgelemler söz konusu olduğunda, içgüdüsel olarak da tüketiyordu. Bu tür imgelemler onu haftalarca rahatsız . Neyse ki son zamanlarda çok üzücü bir şey görmemişti, sadece insanların kemik kıran kazalardan veya kişisel felaketlerden kaçınabilmeleri için iletebildiği küçük uyarılar vardı.

"İnanç." Anthony onun gözlerini kahverengi gözleriyle tuttu, bakışlarındaki karizma güçlüydü. "Kabininizdeki Tec 3 bağlantılı sandalyeden hoşlanmadığınızı biliyorum-"

"Hoşlanmamak' çok zayıf bir kelime." Kollarındaki minik tüyler soğuk bir uyarıyla diken diken olan Faith, Vaughn'un yanında durmak için geri çekildi.

Eşi hemen bir kolunu göğsünün üstünden geçirerek onu vücudunun kaslı gücüne doğru çekti. Bu sessiz bir sözdü. Gerekirse ölümcül de olabilirdi.

Hava tekrar vücuduna doldu, göğsündeki acı verici gerginlik eriyip gitti. "O sandalyeden nefret ediyorum." Kişisel vücut hatlarına göre şekillendirilmiş tam boy bir yatar koltuk, tek kişilik bir kabinde izole olarak geçirdiği soğuk yıllar boyunca onu kullanırken aldığı her nefesi izlemiş ve iletmişti.

"İzinsiz girişten, verilerin sağlık görevlilerine verilmesinden nefret ediyordun," diye karşı çıktı babası. "Sandalyenin kendisi senin sağlığını izlemek isteyen herkes için paha biçilmez olacaktır." Gözleri Vaughn'a kaydı.

Faith'e ait olan jaguar parmaklarını onun köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi, bir DarkRiver kedisi eşini sakinleştiriyordu. "Faith'in imgelemleri sırasında güvende olduğundan emin olmak için teknolojiye ihtiyacım yok."

"Gerçekten de değil," diye babasını rahatlattı Faith.

Tec 3 bağlantılı bir yatar koltuk fikrine verdiği güçlü olumsuz tepkiye rağmen, Anthony'nin onun için sadece en iyisini istediğini, çocuklarıyla ilgili olarak yaptığı her eylemin korumak için olduğunu biliyordu. Üvey kız kardeşi Marine'i bir psikopata kaptırması bu koruyuculuğu ölümcül bir noktaya taşımıştı.

"Güvendeyim," dedi. "Söz veriyorum." Karanlık ya da vahşi imgelemleri kontrol edemiyordu ama Vaughn yanında olmadığı sürece asla kontrollü bir imgeleme girmiyordu.

"Aranızdaki bağı çok güçlü olduğunu biliyorum," dedi babası, "ama Vaughn, onun sağlığını her yönüyle izleyemezsin."

Faith babasının çiftleşme bağına güzelliğini ve yoğunluğunu anlayacak bir çerçeveye sahip olmadığını fark etti. Konuyu uzatmamaya karar vererek, "Eski sandalyemden kurtulman gerekiyor mu?" dedi.

"Hayır." Anthony'nin ses tonu o kadar soğuktu ki, verdiği ani cevaptan dolayı azarlandığını hissetti. "En üst düzey sağlık izleme işlevlerine sahip üç adet yeni nesil prototip yatar koltuğumuz var, buna hayati değerleriniz belirli bir noktanın altına düşerse bir sağlık görevlisine doğrudan acil durum bağlantısı da dahil. Bir tanesine sahip olmanızı istiyorum."

Bir kez daha kendisini gözetleyen bir sandalyeyi kullanma fikri Faith'in tüylerini diken diken etti. Konuşmak için ağzını açtı ama Vaughn ondan önce davrandı. "Bize bir dakika ver Anthony."

Babası başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"O sandalyeyi istemiyorum." Kollarını kavuşturan Faith arkadaşına ters ters baktı. "Red, izleme fonksiyonlarını kapatabilirsin, değil mi?"

Vaughn, jaguarının kalbinden geldiğini bildiği bir okşamayla parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirene kadar inatla sessiz kaldı. "Evet," diye itiraf etti. "Çipi çıkarabilir, lobotomize edebiliriz."

"Yani"-Vaughn onun yanağını avuçladı, başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi- "babanın hediyesini kabul ediyorsun. Çok sıcak ve sevimli bir adam değil ama sen onun küçük kızsın. Tıpkı Lucas'ın Naya'ya yaptığı gibi o da sana göz kulak olmaya çalışıyor."

Alt dudağı titredi. O sandalyeden ne kadar nefret ettiğine dair anıların içine o kadar gömülmüştü ki, en başta neden yaratıldığını unutmuştu. Böylece güvende olacaktı. "Seni seviyorum."

Vaughn'un gülümsemesi saf bir kedi kendini beğenmişliği idi.
"Biliyorum."

Babasını tekrar içeri almak için kapıyı açmadan önce ona sahte bir yumruk attı.

"Koltuğu deneme amaçlı olarak deneyeceğim." Çok kolay bir teslimiyet Anthony'yi şüphelendirirdi. "Ayrıca tüm yayın işlevlerini de devre dışı bırakacağız. Topladığı her türlü veri -ki bu sıfır olacaktı - "kesinlikle evimizde yerel olarak tutulacaktır."

"Seni izlemek istemiyorum, Faith. Sadece mümkün olan tüm önlemlere sahip olmanı istiyorum."

Faith pes etti ve uzak, tehlikeli, sevgi dolu babasına tekrar sarıldı.
"Teşekkür ederim."

Kapıya doğru bakmadan önce başının arkasına dokundu. Birkaç saniye sonra kapı hafifçe vuruldu. İkisi birbirinden uzaklaşmasına rağmen Anthony konuşmadı ya da kapıya gitmedi. Kapı açıldığında Faith onun telepatik olarak cevap vermiş olması gerektiğini fark etti. NightStar'da hiç kimse babasının yanına zorla giremezdi.

"Efendim." Konuşan bir metre boyundaki genç erkek dikkat çekiciydi; moka rengi teninin altında Anthony'nin asil kemikleri vardı, saçları siyahtı ve sıkıca kıvrılmıştı. Ps-Psy'ydi, psikometri konusunda yetenekliydi ... ve onun küçük kardeşiydi.

"Tanique," dedi Anthony. "Üvey kardeşin Faith ve eşi Vaughn D'Angelo'yu tanıyorsun."

Tanique Vaughn'u kibarca başını sallayarak selamladı ama dikkati Faith'teydi. "Uzun zamandır seninle düzgün bir şekilde konuşmak istiyordum."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum." Faith ellerini uzattı ama Tanique'in Sessizlik'te büyüdüğünü ve kendisinin aksine, dokunmanın hayatın vazgeçilmez ve günlük bir parçası olduğu bir Dönüşen sürüsüne katılmak için Ağ'dan ayrılmadığını hatırladı.

Kardeşindeki Sessizlik sonrası değişiklikler yavaş ve tereddütlü olacaktı.

Ellerini bırakarak, "Artık kalıcı olarak NightStar'da mısınız?" diye sordu. Tüm yetişkin Psy'lar aile çizgilerinin hangi tarafında yer almayı tercih edeceklerini seçebilirlerdi. Tanique bunu on sekiz yaşında değil, daha sonra yapmıştı. Ne olursa olsun, Anthony onu yetiştiren ve eğiten ailesine bir ceza ama artık yeteneklerinden yararlanamayacaktı.

Otuz yaş, bu tür düşüncelerin artık geçerli olmadığı bir noktaydı. Tanique henüz yirmi dört buçuk yaşındaydı.

"Evet," dedi. "NightStar benim ana üssüm, yine de seyahat ediyorum." Ağabeyi, yüzünü daha da çarpıcı kılan soluk alaca kahverengi güzel gözleriyle ona bakmaya devam etti. Gözbebeklerinde daha koyu kahverengi ve sarı ince çizgiler bulunan ağabeyinin gözleri neredeyse kedigillere benziyordu.

Faith onun da en az kendisi kadar kendisini merak ettiği izlenimine kapıldı.

"Benim yeteneklerim F-Psy ile anne tarafımda yaygın telepatik yeteneklerden çok daha iyi örtüşüyor," diye ekledi Anthony'ninkini hatırlatan bir sesle, sadece daha genç. "Onlar benden nasıl pek bilmiyorlardı ama babam biliyor. Özel koleksiyoncular için küçük işler yapıyorum, ancak yaptığım işlerin büyük bir kısmı, kurumların satın almak istedikleri sergilerin veya eşyaların kaynağını doğrulamak isteyen müzeleri içeriyor."

Faith başını iki yana salladı, kardeşiyle duyduğu gurur kalbinde gelgitli bir baskı yaratmıştı. "Yaptığın tek şey bu değil," diye düzeltti. "Birden fazla kayıp ya da kaçırılmış çocuğun bulunmasına yardım ettiğini biliyorum."

Tanique gözünü kırpmadı ya da pozisyonunu değiştirmede ama yüz ifadesindeki ince değişikliği yakaladı. "Babam bana sadece yeteneklerimize bağlı makineler olmadığımızı öğretti." Ortak babalarına gizlenmemiş bir saygı içeren bir bakış attı. "Evet, kendimizi desteklememiz gerekiyor ama yeteneklerimizi toplum için ... ve ruhlarımız için iyi olacak şekillerde kullanmayı da seçebiliriz," diye tereddütle sözlerini tamamladı.

Faith o anda, bir zamanlar kaybolan bir sırt çantasını bulduktan ve çocuğu kaçıran kişinin onu nereye götürdüğünü gördükten sonra bir çocuğu sık bir ormandan bir mil dışarı taşıyan yetenekli Ps-Psy'yi değil, sadece hâlâ ayaklarının üzerinde durmaya çalışan küçük bir kardeşi gördü.

"Doğru olanı yapmayı seçmek bazen zor olabilir," dedi yumuşak bir sesle, "ama buna değer." Karanlık imgelemler, onları yeteneğinin bir parçası olarak kabul edip sahiplenene kadar onu cenin topunun içinde buruştururdu. Şimdi, bazen bir hayat kurtarıyordu. Buna karşı, yoğun psişik kontrol, bir katilin rüyalarını yaşamanın acısı, hiçbirinin önemi yoktu.

Tanique, Anthony'ninkine o kadar benzeyen bir baş sallama hareketi yaptı ki Faith gülümsemekten kendini alamadı. Tüm duruşu ve eğitimine rağmen, kardeşi birden aklına DarkRiver'daki gençleri getirdi. Çok sevimli. Duyguları benimsemiş olsaydı muhtemelen bu tanımlamadan nefret ederdi ama bir ablanın böyle şeyler düşünmek için izni olması gerektiğini düşünüyordu. "Aslında senden bir konuda yardım istemeyi umuyordum."

"Bunu sağlamaktan mutluluk duyarım." Adamın cevabı o kadar çabuk gelmişti ki, kızın onunla bir ilişki kurmak istediği kadar onun da kendisiyle bir ilişki kurmak istediğini fark etti. "Bakmam için bir nesneniz var mı?"

Faith masanın üzerindeki kutuyu işaret etti. "Kutunun içinde. Bir göz atıp ne hissettiğine bakabilir misin?" Bu onun açısından kasıtlı olarak belirsiz bir ifadeydi; onu herhangi bir şekilde etkilemek istemiyordu.

"Kutuyu açabilir misin?" Tanique'in ses tonu artık onun uzmanlık alanına girdiklerinden daha . "Böylece kutuyu taşıyanların üzerinde bıraktığı izler beni yanıltmaz."

"Bunu düşünmeliydim."

Tanique kutuyu açtıktan sonra uzunca bir süre midyelerle kaplı şişeye baktı, sonra elini sokup şişeyi çıkardı ve parmak eklemlerini kutunun iç kısmına değdirmemeye dikkat etti. Mektubun taşınamayacak kadar kırılgan olduğu düşünölmüştü ama Miane ilk taşıma sırasında kopan küçük bir parçayı göndermişti. Boş bir köşesi olan kâğıt, küçük bir plastik kılıfın içinde korunuyordu.

Tanique şimdilik kutuda bıraktı.

İlk sözleri şişeye dokunduktan saniyeler sonra geldi. "Gençlik, merak, bir kedi enerjisi, soğuk bir öfke. Sadece yüzeysel bir katman, muhtemelen son birkaç gün içinde onu ele alan insanlardan kaynaklanıyor."

Faith sözünü kesmedi ama adamın tüm bunları bu kadar çabuk ve doğru bir şekilde anlamasından etkilenmişti.

"Deniz," diye mırıldandı parmaklarını midyelerin üzerinde gezdirirken. "Zihnimde çarpan fısıltısını duyabiliyorum ... ama bu şişenin okyanusta olduğunu söylememe gerek yok."

Sanki uzaktaki bir sesi duymaya çalışıyormuş gibi başını sağa doğru eğdi.

"Yaş," diye mırıldandı. "Burada onlarca yıl öncesinin yankıları var. Şişeyi temizleyen yaşlı bir adamın ... ama yeni, derin bir iz de var. Bir kız ... hayır, bir kadın. Genç bir kadın bunu yakın zamanda değil ama yeterince yakın zamanda ve yeterince uzun süre tutmuş ki izi solmamış."

Adam Faith'e baktığında, Faith nefesini tutmak zorunda kaldı.

Psy'in gözlerinin karardığını görmüştü. Kendi gözleri de duygu dalgalanmaları sırasında ya da büyük miktarda psişik güç kullandığında bunu yapıyordu. Empatik yeteneklerini kullanırken Sascha'gözlerindeki renkleri de görmüştü... ama bunu hiç görmemişti. Tanique'in gözleri soluk yeşil bir parlıtya bürünmüştü. Sanki şişeyi yansıtıyor gibiydi.

"Korkuyordu ama şiddetliydi. İncinmişti." Gözlerini sıkarak başını eğdi, ancak otuz saniye sonra başını salladı. "Tüm anladığım bu."

Faith'in umduğu kadar çok değildi ama ağabeyini iş başında görmek büyüleyiciydi. "Denediğin için teşekkürler."

"Yaşlı adam dışında kimsenin şişeyle çok fazla zaman geçirdiğini sanmıyorum." Gözleri artık sıradanlaşmıştı, kâğıt parçasını tutan plastik kılıfa baktı. "Bakabilir miyim? ?"

Faith başını salladı. Su Dönüşenlerinin dokunulmasını beklemeselerdi parçayı bir Ps-Psy'ye vermeyeceklerini biliyordu. Kardeşinin uzmanlık alanı ezoterikti ve müzeler -ve bir Ps-Psy'nin hizmetlerini güvence altına alabilen suç departmanları- dışında pek bilinmese de, çoğu insan noktaları birleştirebilirdi.

Bu sefer, ona çantayı açmasını söylemek zorunda kalmadı. Mührü açarak kâğıt parçasını adamın avucuna salladı.

Tanique'in omurgası dikleşti, çenesi kaskatı kesildi. "Acı," dedi. "Yine öfke. Daha fazla acı. İstirap."

Faith kardeşinin diğer elini yumruk yaptığını gördü ve bir Ps-Psy olmanın duygu bombardımanına tutulmak demek olduğunu irkilerek fark etti. Kardeşi Sessizlik'ten nasıl kurtulmuştu? Bu soruyu ona bir gün, yalnız kaldıklarında ve kendisini bu kadar bunalmış hissetmediğinde soracaktı.

"Şişeye dokunan genç kadın, bu kağıdı bir teknede ele aldı." Vücudu sallanırken nefes alış veriş düzensizleşti.

Sanki kendisi de bir teknedeymiş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Tekne sallandı ... ama uzun sürmedi. Çok geç olmadan ve tekrar karaya ulaşmadan önce gazeteyi uzaklaştırmak için çıldırıyordu. Evdeydi.

Buna en son dokunduğunda evini düşünüyordu." Kağıdı serbest bırakarak kutunun içine doğru süzülmesini sağladı ve gözlerini açtı.

Faith teşekkür etmeye gitti ama Tanique'in işi bitmemişti.

"Elimde gördüklerine dair parçalar var" dedi. "Duvarın bir parçası olabilecek bir şey, ayak parmaklarının bir görüntüsü, bileğe bağlı bir zincire benzeyen bir şey." Derin bir nefes daha aldı, yüz ifadesini okumak zordu ama vücudu gerginlikle titriyordu. "Eski bir tabela, grileşen ahşap üzerinde yontulmuş beyaz boya: *Edward'ın İskelesi*. *Edward'ın*'daki *s'den* önce kesme işareti var. Ayaklarının altında yıpranmış ahşap tahtalar, aşağıda su ... ve hepsi bu."

"Buldum," diye mırıldandı Vaughn, Tanique'in verdiği detayları BlackSea'ye mesaj olarak gönderirken telefonu çoktan eline geçmişti.

Faith elini kardeşine doğru uzattı. "Teşekkür ederim."

Tanique elini onun elinin içine koymadan önce sadece küçük bir tereddüt yaşadı. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Başı dertte, değil mi?"

"Evet, sen de yardım ettin." Aldığı işaret son derece spesifik bir ayrıntıydı. "Seni çalışırken izleyene kadar gerçekten anlamamıştım ama yeteneklerimiz aynı süreklilik üzerinde. Atama çizelgelerinde neden birlikte listelenmediklerini bilmiyorum." Ne demek istediğini anlatacak kelimeleri bulmak için kaşlarını çattı. "İkimiz de orada olmayanı görüyoruz. Benim durumumda, ben olanı görüyorum, siz ise olmuş olanı görüyorsunuz."

Tanique gözlerini kırptırdı ... ve parmakları onunkilerin etrafında daha da kıvrılmış gibiydi. "Belki de davayı savunan bir makale yazmalıyız."

"Bence yapmalıyız." Faith kardeşini tanımak için daha fazla zaman geçirme bahanesine gülümsedi. "Gitmen gerekiyor mu? Bir süre dışarı çıkıp konuşabiliriz."

Ama Tanique başını salladı. "Resmi olarak NightStar'ın bir parçası olduğum için, benimle iş dışı bir bağlamda bağlantı kurman güvenli değil."

İçini bir hayal kırıklığı kaplamıştı. "Oh, tabii ki."

Vaughn sinsice . "Siz ikiniz DarkRiver'in ana topraklarında buluşmaya ne dersiniz? Orada meraklı gözler olmaz."

Tanigue hemen kabul edince Faith sevincini gizleme zahmetine girmedi.

"Tanigue," dedi Anthony, Faith ve Vaughn Tanigue'e doğrudan iletişim bilgilerini vermeyi bitirdikten sonra, böylece bir gün izinli olduğunda iletişime geçebilecekti. "Aracınız geldi." Delici bir bakış. "Çok dikkatli ol. Yeteneğin o kadar nadir ki kimse senin zayıf noktalarını tam olarak çözebilmiş değil ama sen bir Gece Yıldızı'sın. Gardını düşürme."

"Evet, efendim." Kahverengi gözleri Faith'inkilerle buluştu. "Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Faith yaptı. Ona sarıldı. Adam dondu kaldı, karşılık vermedi. Ama onu itmedi de ve bu bugün için yeterliydi. "Sabırsızlanıyorum."

Anthony konuşmak için Tanigue gidene kadar bekledi. "Sandalyeyi DarkRiver'ın merkezine teslim ettireceğim."

"Teşekkür , baba." Sonraeşi olan jaguarın gözlerindeki sessiz muziplikten etkilenererek, "Konsey Üyesi Duncan iyi mi?" diye sordu.

Anthony'nin yanıtı buz gibiydi. "Gitmelisin, yoksa sabahın erken saatlerine kadar eve varamazsın." Adam gitmeden önce eliyle saçlarına hafifçe dokundu.

Vaughn arabaya binip gece geç saatte bir şeyler atıştırmak için sıradan bir restorana gidene kadar kendini tuttu. "Baban ve Nikita. Adam tehlikeli yaşamayı seviyor."

Faith yanındaki son derece eğlenmiş kediye sanal hançerler fırlattı. "Çok kızgındı."

"Hayır, sadece kızına kendi işine bakmasını söylüyordu." "Eğer beni kışkırtmasaydın yapardım." Elindeki

kot pantolon ve bilekli botlarla giydiği sade beyaz bluzun kenarına baktı. "Sence gerçekten öyle mi? Bir ilişkileri var mı?" Faith babasının bir kadını sevdiğini hayal edebiliyordu ama *Nikita*? "Sascha'nın annesi

...

"Soğuk, kalpsiz bir sürtük mü?" Vaughn, "Ortak bir noktaları var," diye eklemekten önce ekledi.

"Ne?"

"İkisi de çocukları için adam öldürür."

Faith yavaşça başını salladı ama bu kadar soğukkanlı iki insan arasındaki bir ilişkinin nasıl yürüyebileceğini hayal etmekte zorlanmaya devam ediyordu. Ve her ikisi de kendi alanlarını demir ellerle yönetmeye alışırken hangisi herhangi bir durumda boyun eğcekti? Fiziksel yakınlığa gelince...

Ürperdi ve bu düşünceleri zihninden çok ama çok *uzaklara* sürdü. Arkadaşı gözlerinde bilmiş bir parıltıyla kıkırdayınca, "Sessiz ol," diye emretti. "Yarın öğleden sonra vardiya dışında olacağın için Mercy'yi görmeye gidelim mi?"

Vaughn'un kalçası, koyduğu elin altında büküldü. "Hayır. Yakında patlamaktan şikayet edecek." Kötü huylu bir hırıltıydı. "Hamilelik konusunda bu kadar kötü olan bir kadın görmemiştim."

"Sadece son birkaç haftadır her zamanki kadar aktif olamıyor." Mercy'nin sentinel formundaki vücudu bile o noktada "Yeter" demişti. "Onunla birlikte olmaktan hoşlanacağını biliyorsun ve devriyede karşılaşmadığın için onu özlediğini de biliyorum."

Vaughn yine homurdandı ama bir fırına uğrayıp Mercy'nin en sevdiği baş aşağı ananaslı kekten alacağını mırıldandı.

Faith gülümsedi, Naya'yı tekrar çalıp ziyarete götürüp götürmeyeceklerini merak ediyordu. Ama bu gece olanları düşününce gülümsemesi soldu. "Sence Tanique'in okuması yardımcı olur mu?"

Vaughn, "Edward's Pier kulağa resmi bir isim gibi gelmiyor," dedi. "Eğer özel bir araziye kurulduysa, bulunması kolay olmayacaktır." Omuz silktili, bu hareket tam bir kedigil hareketiydi. "Ama BlackSea'nin daha önce sahip olduğundan çok daha fazlası." Altın rengi gözleri ilkel bir kalp atışı boyunca onunkilere kilitlendi. "Şimdi ne kadar iyi avlandıklarını göreceğiz."

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
22 Mart 2074*

Nina,

Benimle birlikte öleceklerini bile bile bu mektupları yazmaya devam ediyorum ama duramıyorum. Sen her zaman sırlarımı anlattığın kişisin. Şimdi bir tane daha var: Beş dakika önce barda bir adamla konuştum.

Bir adam değil. Bir asker. Bir Psy.

Tıpkı köyümüze gelip, bölgedeki tüm ticareti boğmalarına ve bizi geçim kaynaklarımızdan mahrum bırakmalarına izin vermediğimiz için yok etmeye gelenler gibi. Tek fark bu Psy'nin daha da tehlikeli görünüyor olması. Tekila içtim ve ona halkının ölümcül kötülüğünden bahsettim.

Sarhoş olduğumu, kiminle konuştuduğumu bilmediğimi düşündü.

Yanılıyordu.

Barın en arkasındaki yeni pozisyonumdan onu h l  görebiliyorum. Görmeye geldiği kişiye bekliyor. Sivil giysileriyle ortama uyum sağlamaya çalışıyor, çoğu insanı kandırıyor ama Psy askerlerinin nasıl yürüdüğünü ve gözlerinin bir odayı nasıl taradığını biliyorum.

Onu  ld receğim.

*Kafamın içinde bana bu ölümcül günahı işlemememi
söylediğini duyabiliyorum ama içki, kan ve keder
inancımı yıkadı. Tek istediğim intikam. Eğer seni
benden alan, sevdiğim herkesi benden alan kadın ve
erkekleri alamazsam, o zaman onların kardeşlerini
alırım.*

Xavier

Bölüm 15

MERCY VE her zaman açgözlü olan yavru köpekler güzel birkaç gün geçiriyorlardı. Vaughn ve Faith dün pasta, haber ve Naya getirmekle kalmamış, bugün de Mercy ve içindeki futbol takımı her türlü lezzeti tatmaya başlamıştı. Naya ve onun yer değiştirebildiği için duyduğu gurura gelince, "sevimli" kelimesi bunu anlatmaya yetmezdi.

Leopar formunda çok daha hareketli olan Mercy de yer değiştirmiş ve alfasının yavrusuyla nazik oyunlar oynamıştı. Çünkü hamile olsun ya da olmasın, hâlâ yer değiştirebiliyordu. Bilim insanları yüzyıllardır bu özel numaranın nedenini anlamaya çalışıyordu ama şu ana kadar herkesin söyleyebildiği tek şey, bir şekil değiştirenin her iki formda da olabilmesi gerektiği için, şekil değiştiren hamile bir şekil değiştirenin aynı zamanda embriyo veya fetüsünün hücrelerinin kontrolünü ele geçirdiği ve bu embriyo veya fetüsü de kendisiyle birlikte değiştirdiği idi.

Buna rağmen, Mercy hamile olduğunu öğrendikten sonra ilk kez yer değiştirme konusunda endişelenmişti çünkü yavruların kendisiyle aynı hayvana dönüşmek için yaratılmamış olma ihtimali vardı. Ancak Lara ve Tamsyn ona hiçbir şeyin ters gitmeyeceğine dair güvence vermekle *kalmamış*, aynı zamanda şekil *değiştirmemenin* kendisine ve dolayısıyla yavrularına çok daha fazla zarar vereceğini de biliyordu.

Yer değiştirmişti.

Ve yavru çalılar her iki şekilde de mutlu bir şekilde büyümeye devam etmişti.

Dün Faith ve Vaughn, Mercy'nin yanında Naya'yla oynarken onların sevincini hissedebildiğinden emindi. Jaguar sürü arkadaşı hayvan formuna bürünmüş, yalınayak Faith ise Naya ile çimlerde mutlu bir şekilde yuvarlanmıştı. Sonra Riley, Mercy'ye canının çektiği bir şeyi almak için koşudan dönmüştü; o da katıldı ve gün neredeyse mükemmelden mükemmele dönmüştü.

Özellikle de Naya'nın Riley'yi kurt formunda her gördüğünde verdiği çığgınca heyecanlı tepki . Onu Adlandırılmaması Gereken Oyuncak'ın yaşayan bir versiyonu sanıyor ve hiç durmadan üzerine atlıyordu. Bir keresinde, Mercy ve Riley bu kulübeye taşınmadan önce, bebek bakıcılığı yaptıkları sırada, Mercy evlerinden çıktığında eşini kurt formunda çimlerin üzerinde, güneşin altında uyuklarken bulmuş, Naya da aynı şekilde sırtına kıvrılmış, küçük bir eli kürkünde sahiplenici bir şekilde yumulmuştu.

Bu görüntü onu öldürmüştü, dizlerinin bağı çözülmüş, verandadan aşağı inen merdivenlere oturup uyuklayan ikiliyi izlemek zorunda kalmıştı. Sonra dün, Naya'nın maskaralıklarına karşı ne kadar sabırlı olduğunu görünce ... Mercy bir nefes verdi.

Tanrım, seksi, sessiz sakın kurt arkadaşı bir baba olacaktı.

Üstelik DarkRiver-SnowDancer etkinliğini bir araya getirmek gibi gerçek bir görevi vardı. Lucas'ın onu meşgul etmek ve Riley'yi çıldırtmasını engellemek için bu işi ona verdiğini biliyordu ama nasıl gittiğini sorduklarında hem Lucas'a hem de Hawke'a hırçın sesler çıkarsa da içten içe bundan keyif alıyordu.

Bir nöbetçi için yaratılmamıştı. *Yapması gerekeni yapardı.*

En azından ne alfası ne de nöbetçi arkadaşları onu gelişen BlackSea durumu ve Naya'ya yönelik olası tehdit gibi kötü haberlerden korumaya çalışıyordu. Mercy, sürünün yavruları söz konusu olduğunda Jamie ve Dezi'nin DarkRiver'in güvenlik protokollerinin iletişim yönünü yeniden düzenlemelerine yardım etmişti ve üçü arasında olası boşlukları kapattıklarından emindi.

Ayrıca her iki sürünün de tutsak Leila Savea'ya nasıl yardım edebileceği konusunda kafa yormuştu ama şu anda elinde hiçbir şey yoktu. Yapabileceği tek şey DarkRiver ve SnowDancer arasında giderek büyüyen bağı beslemeye yardımcı olmaktı. Aralarındaki kan bağı, sürüleri gölgelerde saklanıp mümkün olduğunca fazla kaos yaratmak için ipleri elinde tutan piçlerden korumakla kalmayacak, aynı piçlerin çöküşüne de yol açabilecek bir güçtü.

Onun için kişisel düzeyde en önemli şey, iki sürü arasındaki kan bağının, yavrularının iki bağımsız parçadan oluşan uyumlu tek bir varlık olarak büyüyeceği anlamına gelmesiydi.

"Gördünüz mü bebekler," dedi sert karnını okşayarak, "şimdiden insanlık arasında barış için bir güç oldunuz - ya da en azından bir grup inatçı kurt ve leopar arasında."

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun Merce?" diye bağırdı kardeşi onu esir aldığı mutfaktan.

"Kapa çeneni ve yemek yap, Fransız!"

Bastien başını kapıdan uzattı, saçlarının koyu, koyu kızıl rengi onu kadınların gözdesi yapan yeşil gözleri kadar güzeldi. Onlar için çok kötüydü, çünkü biricik eşine sıırıslıkam aşıkı. O da en az onun kadar çılgındı. Mercy'yi alacak kadar. Mercy, Bas için savaşmayan hiçbir kadını kabul etmeyeceğinden, Kirby'yi seviyordu.

Bastien'in sevgilisi bir omurga ile geldi.

"Hamileliğin sizi yumuşacık, pırıl pırıl ve yumuşacık yapması gerektiğini sanıyordum."

"Smoochie?" Yakışıklı adamın kafasına bir kâğıt parçası fırlattı. "Bu İngilizce mi ki?"

Bir elini havaya kaldırarak gazeteyi havada yakaladı. "Bazen işten sonra Kirby'yi alıyorum ve eğer anaokulunda hala çocukları varsa, çünkü ebeveynleri gecikmişse, birlikte takılıyor. Görünüşe göre 'ooshie' çoğu kelimeye eklenebiliyor." Beyaz tişörtü ve siyah kargo pantolonu şık siyah bir önlükle kısmen örtülmüş olan kadının karnına büyük bir tahta kaşık doğrulttu. "Bunu bilmelisin çünkü çok yakında buna benzer kelimeler duyacaksın."

Mercy gülümsedi. "Buraya gel."

İri yarı ağabeyi hemen şüphelenmiş görünüyordu. "Neden?" sordu, kapı aralığından kımıldamadan.

"Ben bir tank büyüklüğündeyim ve sarhoş bir ayı kadar yavaşım. Seni ısırmayacağım." Mercy bir parmağını çarpıttı.

Bastien, Riley'nin yemek masasının ucuna taşıdığı büyük koltukta oturduğu yere geldi; önünde kâğıtlar ve ince bir ajanda yayılmıştı. Bastien'e el salladığında yüz ifadesi daha da karardı ama ona doğru eğildi. Elini kaslı omzuna koydu ve yanağından öptü, kokusu o kadar tanıdıktı ki yavru köpeklerin amcalarına bu kadar yakın oldukları için mutluluktan kıvrandıklarını hissettiğinden emindi.

Bastien ayağa kalktı, şüpheli ifadesi tam anlamıyla bir suçlamaya dönüşmüştü. "Şimdi ne pişirmemi istiyorsun?"

"Senin özel kabuğunla vişneli turta."

"Vişneli *turta* mı?" Bastien ona ters ters baktı. "O kabuğu tam olarak doğru yapmak ne kadar zahmetli biliyor musun? Ayrıca gidip kirazları da almam gerekecek."

Mercy ona en iyi "katmerli hamileyim" gülümsemesini verdi. "Seni seviyorum."

"Grr." Bastien bir elini kızın saçlarına koyarak tekrar eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu. "Öğle yemeği için istediğin güveci bitirdikten sonra sana turta yapacağım."

O mutfaka geri dönerken Mercy gülümseyerek tekrar karnını okşadı. "Evet, Bastien Amca en iyisidir."

"Yalakalığı bırak," diye homurdandı ağabeyi mutfaktan. "Lanet turtayı ben yapıyorum."

Mercy güldü ve ortak etkinlikle ilgili fikirlerini not ettiği eski moda not defterini eline aldı -resmi olarak yavru köpekleri karşılamak içindi ama Mercy bunun sadece bir bahane olduğunu biliyordu.

Zamanı gelmişti: DarkRiver ve SnowDancer temkinli komşulardan temkinli müttefiklere, gerçek müttefiklerden birbirleri için hiç tereddüt etmeden canlarını feda edebilecek kan bağı olan dostlara dönüşmüşlerdi. Hayvanları çok farklı olduğu için asla tek bir sürü olamasalar da, buna mümkün olduğunca yakındılar. Bu kutlama bunu kabul etmekle ilgiliydi.

Sosyal bir etkinlik planlamak genellikle bir nöbetçiye verilen bir görev olmazdı ve Mercy'nin uzman olduğu bir konu da değildi ama bunu tek başına yapmıyordu. Riley bu tür şeylerde daha iyiydi. Mercy kadar agresif bir baskın olmasına rağmen, uzun süredir SnowDancer'ın genel personelinden de sorumluydu. Bir grup hırçın kurdu bir düzen içinde organize etme konusundaki tecrübesi, büyük bir etkinlik için gereken insan gücünü ayırma konusunda şaşırtıcı derecede iyi bir şekilde tercüme edildi.

Dün gece tam da bunu yapmıştı, o da gözcü rolündeyken birkaç egzersiz yapmıştı. Ve kaşlarını çattı. Dudakları kıvrıldı. Zavallı Riley. Kıpırdamadan oturmayı ve onunla ilgilenmesine izin vermeyi reddeden bir eşle karşılaştı. Muhteşem kurdu onunla ilgilendiğinin farkında değildi,

Riley'nin de ihtiyacı olan son şey huzur ve sessizlikti. Ona düşünmesi için zaman verdiğinde Riley için duyduğu endişe hiper hıza çıkıyordu.

Bir ay önce Indigo ona, "Sabrına hayran kaldım," demişti, kurt teğmenin gözleri meraklıydı. "Aşırı korumacılığı yüzünden şimdiye kadar onu kanlı bir şekilde pençelemiş olmanı beklerdim."

Mercy, Indigo'ya ufukta bir pençeleşme olacağına söz vermişti ama gerçek şu ki Riley endişelenmeye hak kazanmıştı. O kocaman kalbi mi? O kadar şiddetli seviyordu ki hiçbir şeyi saklamıyor, incinmeye karşı hiçbir koruma sağlamıyordu. Böyle bir adam için biraz fedakârlık yapabilir, kendini dengede tutmak için yapması gerekeni kabul edebilirdi.

Kurdu bir yana, Mercy'nin bu etkinliği organize etmek için emrinde iki yardımcısı vardı. Ayrıca Riley sayesinde her görev için yaklaşık kaç kişiye ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Bas?"

"Öyle mi?"

"Yemek için bir şeyler yapmaya hazır mısın?" *"Hayır. Hayır."*

"Ama sen harika bir aşçısın."

"Ben DarkRiver'in finansal varlıklarından sorumlu bir dâhiyim, sizin kişisel şef köleniz değilim."

Sırıttı, çünkü her ne kadar huysuz görünse de, kardeşi gerçekten yoğun olan gününden -çünkü o bir finans dehasıydı- zaman ayırıp onunla takılmaya gelmişti. Yemek sadece bir bahaneydi; bu aileyle ilgiliydi. "Kirby bugün burada olmanı sorun etmiyor mu?" Bastien ve Kirby uzun süredir çiftleşmemişlerdi ve anlaşılır bir şekilde birbirlerini sahipleniyorlardı.

"Şaka mı yapıyorsun? Pupcub'ları çok seviyor." Kafasını tekrar mutfaktan çıkardı. "Sanırım hâlâ ara sıra kendisinin bir vaşak, benimse bir leopar olduğum gerçeğinden endişe duyuyor. Yavru kuşlar ona bunun bir sorun olmadığını ve asla da olmayacağını söylüyor."

Mercy baldızını, korkularının temelinde neyin yattığını tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu. "Sadece onu sev." Kirby uzun zamandır yalnızdı; artık toparlanmıştı ve bir yere ait olduğunu anlamıştı ama biraz daha fazla şefkat bu farkındalığı pekiştirmeye yardımcı olabilirdi.

"Onu kalbim acıyana kadar seviyorum." Bastien'in ifadesi yumuşadı. "Akıllı, seksi, komik, mükemmel biri."

"Az önce ağzıma biraz kustum." Mercy öğürüyormuş gibi yaptı, Bastien'in en yakındaki kanepeden kapıp ona fırlattığı minderden kaçacak ya da onu yakalayacak kadar hızlı değildi. Yastık o kadar az bir ivmeyle göğsüne çarptı ki, Bastien'in bilerek nazik davrandığını anladı. Üç holigan erkek kardeşi de artık hamile olduğu için tiplerine geri dönmüşlerdi: koruyucu DarkRiver dominantları.

Sanırsınız ki onu hiç çamur havuzuna itmemişler, mamışlar ya da onunla çürüklerle dolu sert bir futbol oynamamışlar. Elbette kendisi de holiganlık konusunda masum değildi. Aslında, Bas ve Sage'i çamur havuzuna ilk o itmiş olabilirdi.

Kendi çocuklarının birbirleriyle sert ve taklalı oyunlar oynadığını düşünerek sıırttı ve "Senin vaşak işten sonra geliyor mu?" diye sordu.

"Başka bir mutfak kölesine ihtiyacınız olduğunu bildirmek için ona mesaj attım, böylece vişneli turta hazırlama işine girecek." Derin bir gülümseme. "Malzemeleri yolda alacağını söyledi."

"Eşine bayıldığımı söylemiş miydim?" "O çok sevimli."

Adamın yüzündeki kendini beğenmiş kedi ifadesine gülen Mercy planlarına geri dönerken Bastien mutfakla meşgul oldu.

İlk sorun konumdu.

DarkRiver böyle toplantılar düzenlediğinde genellikle Sürü Çemberi'nde olurdu. SnowDancer'ın kendi bölgesinde nispeten daha geniş bir alanı vardı.

DarkRiver çok daha küçük bir sürüydü ve bu nedenle daha küçük bir merkezi toplanma alanına sahipti. Ancak SnowDancer'ın kutlama alanı Sierra Nevada'da ve daha yüksek bir rakımdaydı. Eğer etkinlik doğumdan hemen sonra yapılacaksa, Mercy ve yavruların o yüksekliğe gitmesi gerekecekti.

Bebekler onun içinde defans oyuncusu gibi hissedebilirdi ama o aşamada çok küçük olacaktı ve küçük bedenlerini şok etmek istemiyordu. Sierra Nevada'da doğmuş olsalardı durum farklı olurdu ama DarkRiver'ın Yosemite bölgesinde doğacaklardı. Onları yukarı çıkarmadan önce daha güçlü olmalarını istiyordu.

Ziyaret etmek isteyen tüm kurtlar DarkRiver topraklarında hoş karşılanacaktı.

"Hmm." Parmağını yemek masasına vurarak Riley ile iletişime geçmek için telefonunu eline aldı. Arkadaşı, kendisi yanında değilken doğum yapacağından endişeleniyordu ve SnowDancer'ın bir işini halletmek için gönülsüzce ayrılmıştı. Mercy onun endişesine hak veremiyordu; çoğu Dönüşen'in çoğul bebekleri hamileliğin bu aşamasında çoktan doğmuştu.

Yavrulara babaları yokken yerlerinde kalmaları için kesin talimatlar vermişti. Mercy o konuşurken onları dinlediklerini neredeyse hissedebiliyordu, uslu duracaklarına inancı tamdı çünkü Riley yanında olmadan onlara sahip olamayacaktı. Son.

Parti için yer mi? Ona mesaj atmış. DR çemberi çok küçük ve doğumdan bu kadar kısa bir süre sonra yavruların yüksekliklerini değiştirmek istemiyorum.

Riley, yavru kurtların yarı kurt olduğunu . Aldırmazlar.

Bu iyi bir noktaydı. Bebekleri neye dönüşmeyi seçerse seçsin, hem Riley'nin hem de kendisinin genlerini taşıyorlardı. Ve Riley yüksek rakımlar için yaratılmıştı, soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordu. Aynı zamanda sertti, o büyük omuzları ve onun verebileceği her şeyi alabilecek o duvar gibi vücuduyla muhteşem derecede seksiydi.

Mercy kalçalarını birbirine bastırdı. Üzerine atlamak istiyorum.

Hamilelik hormonların ikimizi de öldürecek ve biz mutlu öleceğiz.

Kıkırdadı ve Bas duyup meraklanmadan önce elini ağzına götürdü.

Peki ya evimizin etrafındaki bölge? Riley gönderdi.

Onun bu kulübeden bahsetmediğini biliyordu; kalıcı evlerinden bahsediyordu, yarı İsviçre dağ evi, yarı engebeli dağ kulübesi olan bir ev. Bu aynı zamanda bir yükseklik değişikliği anlamına da gelecek, diye cevap verdi, ama o kadar büyük bir değişiklik değil. Ve daha yaşlı gençler ve yirmili yaşların başındaki grubun yeni yıl partisini yaptıkları yer. Bu yaş grubunun birbirleriyle grup sınırlarının ötesinde konuşmalarını sağlamak için başarılı bir çaba.

Tek sorun, yeterince açık alan olduğundan emin değilim.

Mercy Riley'nin ne demek istediğini anladı. Ağaçları kesmek bir seçenek değildi. Hiçbir Dönüşen böyle geçici bir sebep için çevreye zarar vermezdi. Evimizi ve etrafındaki araziye odak noktası olarak kullanabilirdik ve insanlar ağaçların arasına yayılabilirdi.

Eve yakın olan bu ağaçlar birbirine karışmayı zorlaştıracak kadar sıkışık değildi. Bu ağaçlar için yeterince açık alanımız var.

dans etmek ve çocukların oynaması için.

Riley mesaj atmadan önce kabul etti: Birkaç saat içinde evde olacağım. İyi misin?

Her geçen dakika daha da şişmanlıyor ama bunun dışında mutlu. Pupclub'lar da öyle.

Ona bir sürü kalp gönderdi. Kız eridi. Kıdemli Kar Dansçısı Teğmen Riley Kincaid küçük pembe kalpler *göndermedi*. Mesajı kaydederek, kendi kalplerini göndermeden önce telefonu bir an için göğsüne bastırdı. Yavru köpekleri de ekledi. Çünkü eşine karşı şapşal ve duygusal olabilirdi. Onu daha az güçlü görmeyecekti.

Daha sonra olumlu bir şekilde neşelenerek birkaç fikir daha çizdi. Geçici bir dans pisti -belki arkadan aydınlatmalı-, ağaçlardaki güzel ışıklar gibi kesin bir fikirdi. Her noktanın yanına, bu fikri hayata geçirebilecek sürü arkadaşlarının ve Kar Dansçıların isimlerini not aldı. Riley döndüğünde bu konuda yardımcı olabilirdi.

Yemek, tabii ki, bolca. Bastien'e takılmasına rağmen, bir sürü etkinliğinde paylaşmak için yiyecek getirmek hem DarkRiver hem de SnowDancer'da oldukça standarttı. "Bas?"

"Evet?"

"Özel bir pasta alalım mı?" "Ne? Yarı kurt, yarı kedi, hepsi tehlike mi?"

Onunla dalga geçtiğini biliyordu ama bu fikir hoşuna gitmişti. "Eğlenceli olur. Yavrular ve yavrular buna bayılır."

Mercy işine ara verdiğinde karnını okşadı. İçeride çok az yer vardı. Tamsyn'in çektiği son taramalar yavruların canlı simitler gibi birbirlerine sarıldığını, birinin yüzünde bir ayak, bir çenenin altında bir kol ve sınırlı alandan en iyi şekilde yararlanmanın diğer yaratıcı yollarını gösteriyordu.

"Neredeyse zamanı geldi," diye fısıldadı onlara. "Babanız ve ben sizi kucağımıza almak için sabırsızlanıyoruz."

Dudakları sevinç ve merakla kıvrılırken bile zihninin bir kısmı dünyanın sınırlarını yalayan karanlığı, küçük bir panter yavrusuna yönelik büyüyen tehdidi ve evinden uzakta kapana kısılmış bir kadını düşünmeye devam etti. Üçlü Anlaşma ilk önerildiğinde, yavrularının barış içinde bir dünyaya doğacaklarını ummuştu.

Bugün, bunun çok daha karmaşık ve çok daha uzun bir süreç olacağını kabul etti.

Bölüm 16

Eski PSY KONSEYİ üyesi ve bir zamanlar Arrow Squad'ın lideri olan Ming LeBon'un Trinity Accord'un bir parçası olması gerekiyordu, sadece bilgi edinmek için değil, aksi takdirde kârlı iş fırsatlarını kaçırabileceği için. Nikita Duncan'ın aksine, iş dünyası Ming'in kişisel önem hiyerarşisinde merkezi bir rol oynamıyordu ama paranın güç olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Kurtlar ve takım anlaşmayı imzalamak için başvurusunu kesinlikle engelleyeceğinden, çoğunluk yoluyla içeri girmek zorunda kalacaktı. Bu yüzden politika oynayacaktı. Amaçlarına ulaşmak için korkuyu kullanmayı tercih ederdi ama bu durumda geri tepebilirdi. Hayır, daha küçük gruplarla temas kurmaya başlaması ve onları ilgisiyle gururlandırması daha iyiydi.

Ayrıca anlaşma konusunda kamuoyuna göründükleri kadar "mutlu" olamayacak bir dizi büyük Psy şirketinin de sesini duyuracaktı. Birlikte Ming'in Trinity'yi imzalamak için yaptığı başvurunun başarılı olmasını sağlayacaklardı. Elbette daha sonra işbirliği anlaşmasının kontrolünü nasıl ele geçireceğini ve bunu kendi avantajına nasıl kullanacağını bulacaktı.

Üçlü Anlaşma, bu tür bir gücü kullanma konusunda deneyimi olmayan ellere bırakılamayacak kadar potansiyel olarak etkiliydi.

Bölüm 17

Bence LUCAS ve Hawke partiyi açmak için tango yapmalılar. Evet? P.S. Pupcub'larla ilgili güncelleme: Hâlâ 14 aylık hamileyim.

Sascha, Lucas'ın DarkRiver'in Çin Mahallesi'ndeki merkezindeki özel ofisinin bir köşesindeki koltukta kıvrılmış bir şekilde Mercy'nin mesajını yanıtlarken bastırdı. Başka bir katta çok daha şık bir kamu ofisi vardı ama burası merkezin merkeziydi.

"Bu gülümseme ne için?" Lucas bir iletişim ekranının önünde durduğu yerden baktı, DarkRiver'in büyük bir Psy ailesi grubuyla girdiği yeni bir iş projesinin ayrıntılarını henüz tamamlamıştı.

Sascha mesajı okudu. "Tangoya evet oyu veriyorum," diye ekledi. "Seni ve Hawke'ı yanak yanağa görmek istiyorum."

Lucas'ın çatık kaşları çok alfabeydi. "Sıkılmayı ve sorun çıkarmayı bırakabilmesi için doğum yapması gerekiyor."

"Sanırım seninle aynı fikirde olurdu." Son güncellemesinde Mercy şöyle yazmıştı: Sanırım göbek deliği patladı. Çörek deliğinden yeni bir tane yapmak zorunda kalabilirim.

Lucas telsize döndü, telsiz gelen bir aramayı çalıyordu. "BlackSea," diye mırıldandı ona, cevap vermek için ekrana dokunmadan önce.

Aramayı yapan kadının elmacık kemikleri sivriydi ve kusursuz teni, Sascha'nın birden aklına herhangi bir Psy ailesine hiç de yabancı gelmeyecek bir tondaydı. Sessizlik'teki Psy, spektrumun her iki ucundaki cilt tonları arada kalanlardan daha az yaygın olana kadar, ailenin psişik avantajı için genleri karıştırıp karıştırmanın klinik bir yoluna sahipti. Riaz'a göre, SnowDancer'lerden biri

BlackSea ile en sık ilgilenen teğmenlerden biri olan Miane, Mısırlı bir baba ile Cezayirli bir annenin sadık bir çiftleşmesinin ürünüydü.

Ortaya çarpıcı ve güçlü bir kadın çıktı.

Düz siyah saçları, şu anda yarı saydam bir ela olan hafifçe kalkık gözlerinin üzerinde küt bir saçak şeklinde kesilmişti. Ancak Sascha bu gözlerin obsidyene dönüştüğünü görmüştü. Psy'ların gözleri tamamen siyaha dönüşebildiği için bu onu rahatsız etmemeliydi. Ama Miane'gözlerindeki siyahlık... okyanusun en derin kısmı kadar karanlıktı, daha ilkel bir zamanın fısıldayan bir yankısıydı.

"Lucas." BlackSea alfasının sesi soğuktan ama Sascha derinin altında kaynayan gerilimi hissetti. Bir empat olarak, teknik olarak bir insanın duygusal rezonansını bu kadar uzaktan hissedemezdi ama teknik detaylar her şey demek değildi. Empatların farkında olmadan ince duygusal işaretleri öğrendiğine inanıyordu.

Sascha bunu Ivy Jane ve genç Toby ile konuşmuştu.

Toby farklı bir şekilde ifade etmiş olsa da ikisi de aynı fikirdeydi:

"Duygular hakkında her zaman bilgi sahibi olduğumuz için, sanırım tüm türleri birbirinden ayırmaya alıştık. Dönüşenlerin koku alabilmesi gibi."

Zeki bir çocuktan zekice bir yorum.

Lucas, "Miane," diye cevap verirken Sascha çekim alanından uzak durdu. "Tanique'in verdiği bilgi sana bir ipucu verdi mi?"

Miane başını salladı. "Bir yerden başlamamız gerektiği için Kanada'ya odaklandık ama şu ana kadar hiçbir şey sonuç vermedi."

"İhtiyacınız olursa yardımcı için buradayız."

BlackSea'nin alfası arama sebebine geçmeden önce onayladı.

"Az önce Aden Kai ile konuştum. İki saat içinde bir Psy ailesinin reisi ve birkaç İnsan İttifakı CEO'sunun katılacağı bir Trinity zirvesine katılmamı önerdi. Üçünün de bizim sularımıza değen kıyı bölgelerinde çıkarları var."

"Neden bu kadar kısa sürede haber verdiğimizizi merak ediyor musun?"

"Kai bunun şiddet olaylarını engellemek için olduğunu ve toplantının yapılacağı yere ulaşmam daha uzun süreceği için bir saat ek süre alacağımı söylüyor. Ancak Oklar'dan hoşlanmaya yatkın olsam da, hepsinin BlackSea'ninkilerle uyuşmayan kendi amaçları ve güdülerini olduğunu farkındayım."

Bu arada Sascha, DarkRiver'in resmi bir müttefik olduğunu fark etti. Değişkenler bu tür açıklamaları kolay kolay yapmazlardı.

"Bu yasal." Lucas ellerini kalçalarına dayadı, beyaz gömleğinin ince pamuğu pazularını geriye doğru. "Ben olsam her zamanki önlemleri alırdım -anlaşmayı imzalayan tüm tarafların niyetlerini bilmiyoruz."

Miane başını sallayarak ve veda etmeden çıkış yaptı.

Arkadaşının hızlı bir sözleşme güncellemesiyle ilgilenmek için iletişim ekranını kullanmasını izleyen Sascha, Lucas'ın dünya çapında güçlü bir figür haline geldiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Muhtemelen bilmiyordu. Böyle düşünceler onun sürü düşüncesine sahip doğasına aykırı olurdu. Hiçbir zaman güç uğruna güç peşinde koşmamıştı ve koşmayacaktı ama Miane'in de az önce gösterdiği gibi, Lucas etkili bir Dönüşen ağı tarafından güvene layık görülmeye başlamıştı.

Yapmakta olduğu işi bitirip Sascha'ya doğru döndüğü sırada bir telefon daha geldi. Sascha onun kalkık kaşlarını yakaladı. "Jen Liu ve benim bugün için planlanmış bir görüşmemiz yok."

Meğer Liu aile grubunun reisi, Liu ile iş yapmak isteyen bir Dönüşen sürüsü hakkında görüşlerini almak istiyormuş. "O bölgedeki bağlantılarımız ne yazık ki oldukça zayıf," dedi keskin ve sivri yüzlü gümüş saçlı kadın. "Özel bilgi talep etmiyorum; sadece ticari anlamda saygın olup olmadıklarını bilmek istiyorum."

"Hem de çok," diye yanıtladı Lucas. "Küçükler ama bir projeyi üstlenirlerse ve planlar tamamlandıktan sonra yollarına çıkmazsanız, zamanında ve bütçe dahilinde bitirirler."

"Teşekkür . Bir Psy şirketi hakkında benzer bir geri bildirim ihtiyacınız olursa, benimle iletişime geçmekten çekinmeyin."

İşte o zaman Sascha Lucas'ın sadece dünyanın dört bir yanındaki Dönüşenler tarafından güvenilmediğini, Psy'lar arasında da itibar kazandığını fark etti. "Naya," diye fısıldadı, anlayış sıcak bir battaniye gibi omuzlarına çökmüştü.

Arkadaşı ona sorgulayıcı bir bakış gönderdi.

"Değişken ve Psy," dedi, "ikisi de tüm ilgili taraflar arasında sadece senin Trinity'yi *asla* tehlikeye atmayacağını biliyor. Sen-biz -Birleşik bir dünyada büyümesi gereken bir çocuğunuz var."

Eşinin gözleri bir anda insandan çok pantere benzedi. "Adil bir değerlendirme, değil mi kedicik?"

"Evet." Bacaklarını koltuktan ayırdı ve ona doğru yürümek için ayağa kalktı, yüz yüze durduklarında kollarını onun beline doladı. "Bilmeleri senin için sorun değil mi?"

Bakışlarını karşılamak için başını eğen Lucas başını salladı. "Eğer sonucu bu olacaksa hayır; insanlar bana güvenirse Trinity'ye de güvenmiş olurlar."

Sascha'nın zihninde meraklı bir zihinsel dokunuş. "Naya Clay'le eğleniyor."

Nöbetçilerin en sessiz olanı Naya'nın en sevdiği insanlardan biriydi. Clay ne yaparsa yapsın, onun omzuna sokuluyor ve etrafta dolaşırken gözlerini dört açarak onu izliyordu ve Naya için alışılmadık bir şekilde, kendi başına keşfedebilmek için yere bırakılmayı talep etmiyordu. Clay bunun, evlat edindiği kızı Noor sayesinde küçük kızlarla ilgili deneyimi olmasından kaynaklandığını söyledi.

Eşi Talin'in bu konuda farklı bir görüşü vardı. Bir gün bir koluyla Noor'a sarılıp diğer koluyla Naya'yı tutarken, "Her zaman bir lokum kalbi vardı," diye alay etmişti kumral kadın. "Çocukken benimle birlikte çay partilerine katılırdı. Hatta sahte çayı içer ve bana çok lezzetli olduğunu söylerdi."

Clay, Tally adını verdiği kadına ters ters baktı. "Ellerimi serbest bırakana kadar bekle."

Bakışları dehşet verici olmalıydı -Clay cidden tehlikeli bir leopardı. Ama Noor hırlayıp Clay'i hırpalar gibi yaparak Naya'yı kızdırmış, o da histerik bir bebek kahkahası atarak hem Sascha'yı hem de Talin'i kızdırmıştı. Clay'sırıışı yanaklarını buruşturmuştu, bir zamanlar öfkeyle susan nöbetçi şimdi son derece huzurlu ve hayatından memnun bir adamdı.

Bu anıya gülümseyen Sascha, Naya'nın telepatik dokunuşuna psişik bir öpücükle karşılık verdi. *İşte buradayım, tatlım.*

"Naya'nın Nikita'yla tanışması gerektiğini düşünüyordum," dedi Lucas hemen hemen aynı anda.

Sascha'nın ağzı açık kaldı. "Ondan hoşlanmıyorsun bile."

Nikita, sayısız Dönüşen'i çizimleri altında ezen bir makinenin parçasıydı ve aslında

Gezegendeki en kötü seri katilleri *bilinçli* olarak saklayan bir örgüt. Bu eylem Dorian'ın küçük kız kardeşi de dahil olmak üzere yüzlerce kişinin ölümüne yol açmış, bu kayıp nöbetçiyi yıkmış ve Lucas'ı öfkeliendirmişti.

SnowDancer az kalsın Brenna'yı da aynı cani psikopata kaptırıyordu.

"Ondan hoşlanmıyor olabilirim," dedi Lucas, "ama seni zor koşullarda hayatta tuttu ve o Naya'nın büyükannesi." Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi, her zamanki gibi dokunaklıydı.

Sascha'nın Lucas'ın ona olan sevgisini ne duygusal ne de fiziksel düzlemde merak etmesine gerek kalmamıştı. Hayatının uzun yılları boyunca olduğu gibi bir daha asla dokunulmaya aç olma konusunda endişelenmesine de gerek kalmamıştı. "Yine de," dedi Lucas'ın önerisini anlamlandırmaya çalışıp başarısız olarak, "Naya'ya erişim konusunda ona güvenmek mi?"

Eşinin yüz ifadesi karardı. "Naya'nın onu çocukluğundan beri tanımasını, onu merak ederek büyümesine tercih ederim - meraklı yavruların başları belaya girebilir."

Sascha buna itiraz edemezdi. DarkRiver gençlerinin başlarının ne kadar belaya girebileceğini çok iyi görmüştü; güçlü ve ölümcül büyükannesini merak eden bir genç, başını çoğu kişiden daha tehlikeli bir belaya sokma potansiyeline sahipti. "Nikita'nın ona zarar vereceğini hiç sanmıyorum," dedi elini Lucas'ın kolundaki gergin kasın üzerine koyarak.

"Katılıyorum," dedi. "Aksi takdirde, kedi merakı olsun ya da olmasın, çocuğumuzun yüz adım yakınına yaklaşmasına izin vermezdim." Ellerinden birini onun boynuna dolamak için yukarı kaydırarak bakışlarını kilitledi. "Eğer bunu yapacaksak, yakında olmalı. Nikita suikast girişimi yüzünden hâlâ zayıf, savunması düşmüş durumda. Naya maskenin altındaki kadınla gerçekten tanışabilir."

Eşi olan panterin aksine, Sascha'nın empatik kalbi bu kadar acımasız bir pragmatizmle düşünmeye alışık değildi ama Lucas'ın haklı olduğunu biliyordu. Nikita'nın bebekleriyle bağ kurma şansı varken Naya ve Nikita'yı temasa geçirmeleri gerekiyordu çünkü Sascha'nın annesi bir kez bir çocukla bağ kurdu mu, o savunmasız hayatı korumak için ölümüne savaşırdı.

Sascha bunu ancak PsyNet'ten çıktıktan sonra anlamıştı.

"Sophie ile bir zaman ayarlayacağım," dedi. "Nikita'nın bilmediğinden emin oluruz, böylece hazırlık yapamaz." Nikita'nın en kıdemli ve en güvendiği yardımcısı Sophia Russo kendi halinde bir kadındı ve patronunun işine yarayacağını düşünürse Nikita'ya karşı gelebilirdi.

"Sophia hâlâ Nikita'nın kendini ne kadar zorladığı konusunda endişeli mi?" Sascha başını , "En azından Anthony ona göz kulak oluyor.

Annemi dinlendirebilecek biri varsa, o da odur." Nikita ve PsyClan NightStar'ın lideri arasında her ne oluyorsa bir yana, Sascha Nikita'nın Anthony'ye saygı duyduğunu biliyordu.

"Faith'in babası çok cesur bir adam."

Lucas'ın ciddi açıklaması dudaklarının seğirmesine ve zihninin, onu terk edip kurtaran annesi için duyduğu endişenin ipliğini çekiştirmeyi bırakmasına neden oldu. "Eğer kalkanları bu kadar sıkı olmasaydı," diye itiraf etti suçlu bir fısıltıyla, "muhtemelen etik bölümünde hata yapar ve duygularına bir göz atardım."

Panter yeşili gözleri onaylarcasına parlıyordu. "Sen ve bu ikisini tanıyan herkes, bahse girerim." Isıran, dişleyen bir öpücük, saf alaycı bir kediymi. "Vasic'e ulaşacağım," dedi daha sonra, "bakalım seni ışınlamayı kabul edecek mi?"

Sascha başını salladı, Naya'yla birlikte Nikita'nın alanına girerken görülemeyeceklerini biliyordu. "Vasic bunu yapamazsa, başka bir plan bulmamız gerekecek. Annem zayıfken başka bir ışınlayıcıyı etki alanına kabul etmeyecektir."

"Vasic bir Ok," diye Lucas. "Oldukça tehlikeli." "O da bir E'ye bağlı."

Nikita empatların zayıf olduğunu düşünürdü.

Ama aynı zamanda onların iyi birer karakter yargıcı olduklarını da kabul ediyordu.

"Ayrıca," dedi Lucas, gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak, "Aden Oklar'ın bir darbe yapmak istemediğini açıkça belirtti. Bu da onun kararlarını etkiliyor olmalı."

Sascha'nın aklına ani bir düşünce geldi. "Ya ben içeri girdiğimde Anthony de yanıdaysa?" diye fısıldadı, zihni hastanenin bekleme odasına ve Anthony'nin sessiz, yoğun varlığına geri döndü.

Lucas ofisten çıkmak üzere olduğu için tercih ettiği tişörtünü ve kot pantolonunu giymek üzere gömleğinin düğmelerini açarken durakladı. Sahadayken onu arayan herkes

DarkRiver'ın CEO'su yerine değişen alfa olsun. Bu ince bir ayrımdı ve DarkRiver artık küçük, önemsiz bir sürü olarak görölme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığı için insanları diken üstünde tutuyordu.

Yüzünde tutuk bir ifadeyle, "Eğer öyleyse..." dedi. Çok hınzır, çok kedigil bir gülümseme. "Onları rahatsız etmek ve kapalı kapılar ardında tam olarak ne yaptıklarına dair merakımızı gidermek için her şeyi yaparım."

Sascha'nın omuzları sarsıldı, annesi için duyduğu endişe, Nikita'nın Anthony'yle *bir şeyler* yapıyor olabileceğine dair duyduğu sevincin önüne geçti. Anthony ve Nikita'nın herhangi bir ilişkisi başkaları tarafından asla tahmin edilemez ya da anlaşılamazdı. "Bazen tam bir kedi oluyorsun."

"Miyav."

Gülerek, onu sevme dürtüsüne yenik düşmeden önce ofisinden dışarı çıktı - çünkü bu orada durmayacaktı. Sonra sürü arkadaşları onları yakalayacak ve asla bırakmayacaktı. Bunun yerine yavrularını aramaya gitti. Naya'nın hareketli sesi, Sascha onu görmeden çok önce varlığını duyurmuştu. Naya hâlâ bir iletişim ekranında inşaat özelliklerini kontrol eden Clay'in yanındaydı; diğer nöbetçi Clay'in arkasındaki çizim tahtasında çalışırken, Naya ilgi talep etmek bir yana, mutlu bir şekilde onun omzuna asılmış Dorian'la konuşuyordu.

Dorian'ın yanındaki masanın üzerinde, pelüş bir kapsül taşıyıcının içinde, sadece birkaç aylık, daha küçük bir bebek daha yatıyordu. Koyu renk kirpikleri ve dolgun yanaklarıyla huzur içinde uyuyordu. Beyaz çoraplar ve önünde papatya desenli pembe bir tek parça giydirilmişti. Başının etrafına, ipeksi siyah saçlarının üzerine nazikçe bağlanmış beyaz bir kurdele vardı.

Sascha onu kucağına alıp sarılmak istedi.

"Bu doğru mu?" Dorian Naya'ya, mimari çalışmalarında daha yüksek teknolojik aletler yerine tercih ettiği eski moda gönyeyi kullanarak bir çizgi çizdiğini söyledi. Beyaz-sarı saçları, orta büyüklükteki binanın bu katındaki kanatlı pencerelerden giren güneş ışığında parlıyordu; açık planlı alan, alanı ve ışığı en üst düzeye çıkarıyordu.

"Söylemiyorsun." Naya'ya cevap verirken aynı anda uyuyan bebeğe de bakan Dorian, uzanıp bebeğin ucuna dokundu

bebeğin burnundan. Uykusunda gülümsedi ve daha da derinlere yerleşmiş görünüyordu.

Naya onunla biraz daha konuştuğunda Dorian "Evet," dedi.

Birkaç kez "Dor" kelimesini de kullanmış. Naya kesinlikle sürü arkadaşlarını tanıyordu.

Dorian, Naya'nın sorusunu tam olarak anlamış gibi, "Bu Mialin Corrina," dedi. "Ria ve Emmett'e ait. Biraz daha büyüdüğünde onunla oynayabilirsin."

Sascha çalışma alanının bir duvarına yaslanmış, dördünü izliyordu. Lucas'ın idari asistanı Ria yanına geldiğinde hiç şaşırmamıştı. Kısa boylu kadın başını sallayarak, "Yemin ederim, bu adamlar yumurtalıklarımı patlatıyor," dedi.

"Kendi eşiniz olduğunda daha da kötü oluyor, değil mi?"

"Tanrım, evet." Ria içini çekti, kahverengi gözleri bebeğinin üzerinde gezinirken sevgiyle ısınmıştı. "Emmett ona sarılıp uyuturken hikâyeler anlattığı bir şey yapıyor. Her seferinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sonrasında saatlerce hiç iradem olmuyor - adam bongo davul çalarken çıplak dans etmemi istese yaparım."

Sascha sempatiyle başını salladı. "Odaya ilk girdiğimde Naya'yı Lucas'ın göğsünde uyurken gördüm, o da uyuyordu, eli çıplak bebek poposunun üzerindeydi..." Sascha içini çekerek kalbinin üzerine bir yumruk indirdi. "gelebildiğimi sanmıyorum."

"Emmett'i bebeğimizle birlikte düşünmek bile ..." Ria burnunu çekti, alt dudağı titriyordu.

Sascha bir kolunu normalde çivi gibi sert olan kadına doladı. "Biliyorum." Ria'nın vizon kahverengi saçlarına bir öpücük kondurdu, yakın olan sürü arkadaşlarına tanınan şefkatli ten ayrıcalığıyla evinde gibiydi. "Yumurtalıkların buna dayanmayı öğrenecek."

Ria burnunu çekerek güldü.

Sesi duyan Dorian şöyle bir baktı. "Hey, şimdi." Sascha onunla ilk tanıştığında acımasız bir öfke ve kederle dolu olan yakışıklı erkek, Ria'yı Sascha'nın çekip almak ve kollarına sarmak için yürüdü. "Gözlerinin sadece ateş saçtığını sanıyordum."

Ria onun koluna yumruk attı. Adam saf kastan oluştuğu için hiç etkisi olmadı.

Nöbetçi kıkırdarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İstediğim özellikler sende mi?"

"Al." Ria ajandayı adamın göğsüne bastırdı, ama hiç zorlamadan. "Bugün kızıma ne kadar yolsuzluk yaptın?"

Dorian kalp kırıcı bir sırıtışla, "Büyüdüğünde kesinlikle sarışın mimarlara karşı bir ilgisi olacak," dedi.

Yavrusunun yanına giden Ria, Mialin'in tombul yanaklarını öptü, kurdelenin altından kaçan incecik saçlarını geriye doğru taradı ve gülümsedi. "Şuna bak, melek gibi."

Naya'ya döndü, Sascha'nın bebeğinin yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öpücüklere boğdu. Naya kıkırdadı ve onu geri öptü. "Arkadaşın Mialin kötü davranışlarını sabahın üçüne saklıyor," dedi Dorian'a dönmeden önce bir öpücük daha kondurarak. "Emmett bir saat içinde büyükannemi getirip yavrumuzu alacak ve biraz büyük-büyükanne-torun zamanı geçireceğiz."

"Ah, dostum," diye yakındı Dorian. "Onu sadece birkaç saatliğine aldık."

"Bugün." Ria onun karnını dürttü.

Sürü arkadaşlarını ve iki yavruyu güneş ışığında izleyen Sascha korku hissetmedi, sadece onları güvende tutmak için şiddetli bir kararlılık duydu. DarkRiver'in yavrularına zarar vermeye çalışan herkes kanlar içinde kalırdı. Bir empatinin bile bir kırılma noktası vardı; onu çok zorlarsanız o da karşılık verirdi. Sertçe.

Dünya Es'i ve neler yapabileceklerini bildiğini sanıyordu. Ama bilmiyordu.

- - -

Naya alt kattaki kreşte arkadaşlarıyla mutlu bir şekilde oynarken, Sascha ofisinde çalışırken eşini ve çocuğunu şehir merkezinde bırakan Lucas, günün ikinci yarısını Dorian ve Clay'le birlikte bir şantiyede geçirmişti. O ve iki nöbetçi tartışmalarını henüz bitirmişlerdi ki Clay'e bir telefon . Diğer adam eliyle Lucas'ın telefon görüşmesini bitirirken kalmasını işaret etti.

"Teijan," dedi telefonu kapattıktan sonra. "Sıçanlar bir şeyin kokusunu aldılar - genel bölgeye gelen paralı askerlerin işaretleri."

Lucas'ın gözleri kısıldı. "Ne tür paralı askerler?"

"Farelerin onları yakalamakta zorlanmasına yetecek kadar iyi. Ellerindeki tek şey şehirdeki Afrikalı topluluğun fısıltıları." Clay kollarını kavuşturdu, derisinin parlak maun rengi altında kasları gergindi. "Topluluk bu insanlar her kimse onlardan korkuyor ve ellerindeki bilgileri aktarkadar DarkRiver yanlısılar ama grubun adının Ölüm Maskesi olduğundan bir şey bildikleri yok."

Başındaki parlak sarı kaskı çıkaran Dorian elini terden ıslanmış saçlarında gezdirdi. "İnsanların gözünü korkutmak istiyorsan iyi bir isim."

"Görünüşe göre bu durumda isim uyuyor." Clay'in çenesi acımasız bir çizgiydi. "Teijan'ın araştırmasına göre, kimse onları yakalayamamış ama Afrika kıtasının çoğunda katliamlardan ve adam kaçırmalardan sorumlu oldukları söyleniyor."

Lucas'ın aklına hemen Naya'yla ilgili tehditkâr konuşmalar geldi ama paralı askerlerin Lucas'ı ya da Hawke'ı, hatta Nikita'yı öldürmek de dahil olmak üzere yüzlerce farklı nedenle burada olabileceklerini biliyordu. "İcra veri tabanlarını hacklemenin bir anlamı var mı?"

Cevap veren Dorian oldu. "Eğer Fareler bu kadar karanlıktaysa, Yürütme'nin bu pisliklerin şehirde olduğundan bile haberi olmayacaktır." Nöbetçinin canlı mavi bakışları acımasızlaştı. "Ama her ne olacaksa yakında olacak. Hepimiz biliyoruz ki bu tür gruplar saldırı hazırlığı yapmadıkları sürece bir bölgeye gelmezler."

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in kişisel günlüklerinden
23 Mart 2074 Gece
yarısını biraz geç*

Nina,

Adamı ben öldürmedim, Psy'ı. Silahım vardı, onu uyarmadan vurmayı planlamıştım çünkü elit bir askeri ancak bu şekilde şaşırtabilirsiniz ama barın arkasındaki ara sokakta silahı çekecekken cebimde dondu kaldı.

Korku değildi, değildi.

Telekineziydi.

Bana doğru yürümesini izlerken, beni öldürmeye geldiğini düşündüm ve itiraf etmekten utanıyorum ama rahatladım. Sonunda, acı yok, incinmek yok, seni tekrar tekrar suya atarken görmek yok.

Ama bana ulaştığında, adam beni öldürmedi.

"Eğer beni vurursanız, kendi çıkarlarınıza karşı hareket etmiş olursunuz. Ben başka bir katliamı durdurmak için buradayım."

Ona güldüm ama onunla gelmem için bana meydan okudu.

"Yoksa alkolün içinde boğulmayı mı tercih edersin?"

Sözleri beni kesti. Bir Psy suikastçısı tarafından yargılanmak mı?

Hayır.

*Bu Psy askeriyle gidiyorum, katil gibi yürüyen bu
adamlar.*

Xavier

Bölüm 18

BİR GÜN GEÇTİ. İki. Üç gün. Dördüncü gün, şüpheli bir şey olmadığında ve Fareler Ölüm Maskesi hakkında yeni bir fısıltı bildirmediğinde, DarkRiver alarmını durdurmadı, ancak paralı askerlerin başka bir yere giderken sadece buradan geçmediklerini düşünmeye başladı.

Sascha arada geçen sürede kendi hayatını yaşamayı bırakmamıştı ama Naya'yı Yosemite'de, sürünün bölgesinin kalbinde tutmuştu. Ancak bu sonsuza kadar devam edemezdi. Yavrusu DarkRiver Genel Merkezi'ne bağlı kreşteki arkadaşlarını özliyordu, bu yüzden Lucas onu bu sabah buraya getirmişti. Şimdi, saat bir buçuğu biraz geçe Sascha onu alıp eve götürüyordu, böylece ikisi Mercy'yi ziyaret edebileceklerdi.

Koruyucu bir tanktan başka bir şeymiş gibi davranmayan zırhlı bir aracın içindeydiler. DarkRiver'ın çocuklarından hiçbiri öngörülebilir gelecekte bunlardan başka bir şeyle seyahat etmeyecekti. Oklar Naya hakkında söylenen çirkin şeyleri ilk bildirdiğinde tüm filo tamirciler tarafından kontrol edilmişti; araçlar daha sonra şehir içinde ve dışında hareket etmesi gereken ailelere tahsis edildi.

Çoğu zaman birlikte araba kullanıyorlardı ama bugün Naya ve Sascha'nın aracı kendilerine aitti.

DarkRiver HQ'nun otoparkından ayrılırken, kısa bir mesafe duran ve Naya'yla birlikte onu dışarı çıkarmış olan Lucas'a el salladı. Ona bir öpücük kondurdu, sonra eğilip Naya'ya da bir öpücük kondurdu; bebekleri arkada, onu koruyan ve aynı zamanda pencerelerden Sascha'yı net bir şekilde görmesini sağlayan özel araba koltuğuna güvenli bir şekilde yerleştirilmişti.

Sascha, Naya'nın gürültülü bir şekilde öpücükler gönderirken çıkardığı öpücük seslerini duyabiliyordu. "Güle güle, baba! Güle güle, baba!"

Sascha trafiğe karışırken bu onu meşgul etti. Elbette yalnız değildi. Dorian onun arkasındaki sağlam cipteydi ve görevi ona ve Naya'ya evlerine kadar eşlik etmektir. DarkRiver bir eskort gerektiğinde herkesi aynı araca bindirmemeye karar vermişti; ikinci bir araç herhangi birinin etkili bir pusu kurmasını zorlaştırıyordu, ayrıca farklı noktalarda yola iki farklı göz koyuyordu.

Nöbetçiyi selamlamak için arka farlarını yaktı, nöbetçi de ona karşılık olarak farlarını yaktığında gülümsedi. Sonra yola ve eve dönerken Naya'yı güvende tutmaya odaklandı. Bu yolculuğu sayısız kez yapmıştı ama hiçbir şeyi hafife almıyordu.

Yine de en sevdiği bölümler vardı.

Presidio'dan geçerlerken, "Ağaçlara bak, Naya," dedi. "Bunlar okalıptüs ağaçları."

"Eutus?"

"Evet, okalıptüs." Çocuğunu övmek, onu mutlu etmek çok kolaydı. Sessizlik altındaki annelerin bu şiddetli annelik dürtüsünü nasıl asla anlayamayacaktı. "Okalıptüs yapraklarını hangi hayvanların yediğini biliyor musun?"

"Kila!"

Sascha güldü, Naya'nın konuştuklarını tam olarak anlamamış olma ihtimalinin yüksek olduğunun farkındaydı. Ama bebeği bu yoldan kaç kez geçtiklerinden beri cevabı biliyordu ve her seferinde aynı şekilde heyecanlanıyordu.

"Aferin kızıma," dedi Sascha. "Koalalar okalıptüs yaprakları yer." Arabayı sürerken Naya'ya keseli hayvanları ve bebeklerini nasıl bir kesede taşıdıklarını anlattı.

Naya'nın zihinsel örüntüsü Sascha'nın zihninde mutluydu, bebeği annesinin sesini dinlemekten zevk alıyordu. Sascha'nın koalalarla ilgili anlatacakları bittiğinde, Naya'ya yaklaşan DarkRiver- SnowDancer etkinliğinden bahsetti. Birkaç dakika sonra yavrusunun uyuyacağını biliyordu. İyi bir zamanlamaydı; bu uyku onu Mercy ve Riley'lere yapacağı ziyaret için enerjik ve aktif kılacaktı.

Özel bir araba yolunu kazasız belasız , önlerindeki kıvrımlı cadde trafikten arınmıştı ki, ağır metal bir demir çubukla donatılmış büyük bir kamyon kükreyerek o yoldan hızla çıktı. Doğruca Dorian'ın cipine yönelmişti. Nöbetçi yıldırım hızıyla dönerek tam bir çarpışmadan kaçınmayı başardı ama bu yeterli değildi.

Kamyon son hızla Jeep'in arka yarısına çarparak güçlü şasiyi parçaladı ve Dorian'ın aracının yan dönmesine neden oldu. Kamyonun momentumu onu asfaltın üzerine iterken metal çığlık attı, temastan kıvılcımlar fışkırdı ... tam o sırada daha büyük bir zırhlı kamyon diğer yönden Sascha'ya doğru kükredi.

Pırıl pırıl parlayan siyah araç gıcırdayarak yolun karşısında durdu ve Sascha'nın yolunu kesti.

Dorian'a ne olduğunu gördüğünde içgüdüsel olarak fren yapmıştı. Şimdi tamamen durmuştu. Başka bir şey yapsaydı önündeki zırhlı kamyonu çarpabilirdi. Bebeğine zarar vermek isteyen insanların bulunduğu zırhlı bir kamyonu. Dorian'a zaten zarar vermiş olan insanlar.

Üzerine garip bir sakinlik çöktü.

"Hayır," dedi.

"Anne?"

"Sorun yok, Naya. Annenin sessiz olmana ve kalkanlarını bir saniyeliğine sıkı tutmana ihtiyacı var." Konuşurken bile önündeki kamyonun kapılarının açıldığını, kamuflaj giysileri içindeki maskeli kadın ve erkeklerin silahlarını Sascha'nın aracına doğrultarak dışarı fırladığını görüyordu. "Tamam mı tatlım?" Psişik bir görüntüyle emrini tekrarladı. "Anladın mı?"

"Tamam."

Sascha, Naya'nın kırılğan yeni kalkanlarını korumak için olabildiğince konsantre olduğunu hissetti. Zayıf bir yetişkin telepata karşı bile dayanamazlardı ama bu da küçük bir korumaydı. Sascha, Naya'nın Sascha'nın yapmak üzere olduğu şeyi hissetme yeteneğini nazikçe engellerken, kendi savunmasını çocuğunun etrafına çoktan kilitlemişti. Naya'nın, empatların bir grup olarak birlikte çalışmasıyla ortaya çıkan tüm gelişmeler sayesinde, sevgi dolu empat annesinin yeteneğini nasıl silah haline getirebileceğini bulduğunu bilmesine gerek yoktu.

Ve bunu *tüm* ırklara karşı nasıl yapacağını öğrenmişti.
Şu anda kalkanlarını kırmaya çalışan Psy zihni de buna dahildi.
Hedeflerinden hiçbirisiyle önceden psişik bir bağlantısı olmaması önemli değildi.

Belki de bunu çözecek olanın Sascha olması kaçınılmazdı - ne de olsa PsyNet'ten en uzun süre uzak kalan kişi o olmakla kalmıyor, kobay olarak hareket edecek kadar ona güvenen Psy olmayan zihinlerle çevrili yaşıyordu. Ve daha da önemlisi, bir değil, birden fazla Psy olmayan zihne bağlıydı. Ağ'daki düşmanlarına insanlara ve şekil değiştirenlere karşı bir araç vermekten çekindiği için, keşfini yalnızca dört empatla paylaşmıştı ve bu empatların hepsine şüpheye yer bırakmayacak şekilde güveniyordu.

Bir kardinal de dahil olmak üzere hiçbir Psy ırkı dışında onun başarısını tekrarlayamamıştı. Diğerleri duygusal acı çeken insanlara ve Dönüşenlere bu acıyı ortadan kaldırarak ya da azaltarak yardımcı olabiliyordu ama agresif bir şey denedikleri anda hiçbir şey olmuyordu.

Sadece doğru "frekansa" ayarlanamıyorlardı; Sascha'nın Psy olmayan zihinleri etkileme yeteneğini kullandığında yaptığı şeyi tanımlamak için bulduğu en iyi yol buydu. Zihnin insan olması -ve dolayısıyla genellikle Psy müdahalesine karşı savunmasız olması- ya da şekil değiştirmiş olması -ve dolayısıyla genellikle aynı tür müdahalelere karşı savunmasız olması- fark etmiyordu.

Ivy Jane ona "Frekans bile hissedemiyoruz," demişti.
"Denediğimde, PsyNet'i kullanmadan insanları etkilemeye çalışırken hissettiğim o korkunç acıyı hissediyorum."

Diğerleri de aynı fikirdeydi.

Tatlı Jaya şöyle demişti: "Bunu bebeğin olduktan sonra anladın. Belki de sana bu yeteneği veren şey bu bağdır." Kaşlarını çatı. "Psy olmayan frekans bulmanı sağlayan *onun* beyni olabilir. Büyüdüğünde ve anne-çocuk bağı anne-yetişkin çocuk bağına dönüştüğünde, kaybolabilir."

Bu da iyi bir teoriydi ama şu anda Sascha'nın umursadığı tek şey bebeğine zarar vermek isteyen insanlara -Psy, Dönüşen ya da insan- zarar verebilmektir. Her empatik içgüdüüne ters düşen bir şeyi yapmayı kendine öğretmek onun için zor olmuştu ama

Yeteneğinin bu yönünü sadece başka bir seçenek olmadığında kullanacağına ve hiçbir şey yapmamanın kötülüğün kazanmasına izin vermek olacağına dair kendine söz vermişti.

"Dor!" Naya'nın ani telaşı, Dorian'ı görmeye çalışıyormuş gibi araba koltuğunda dönmesine neden oldu. "Anne, Dor!"

"Endişelenme bebeğim. Dorian güçlüdür. İyi olacak." Nöbetçi yaşıyordu; bunu Yıldızlar Ağı aracılığıyla hissedebiliyordu, tıpkı Naya'nın bir şeylerin ters gittiğini fark ettiği gibi. Yıldızı bir sürü alfasıyla kan bağının oluşturduğu psişik ağda titriyordu ama kötü değildi çünkü Lucas yaralı nöbetçiye enerji akıtıyordu.

Dönüşenler bunu yaptıklarını bilmezlerdi ama Sascha bunu gün gibi açık bir şekilde görebiliyordu. Lucas'ın nöbetçisiyle arasındaki bağ, Dorian yaralandığı anda altın bir alevle "uyanmıştı". Lucas çoktan Dorian'ın aracını takip ediyor, onunla iletişim kurmaya çalışıyordu. O buna içgüdüsel farkındalık diyordu ama Sascha bunun bilinçsiz bir psişik bağlantı olduğunu biliyordu.

Psy tarafından yapılanlardan farklı ama yine de psişik bir bağlantı.

Lucas da çoktan Sascha'ya ulaşmaya çalışıyordu ama telefonu çantasının dibindeydi ve araba durur durmaz mobil iletişim cihazının sesini kapatmıştı. Konsantrasyonunun bölünmesi riskini göze alamazdı. Ayrıca enerjisini Lucas'ı çiftleşme bağı aracılığıyla rahatlatarak kadar bölemezdi. O anlayacaktır.

Bu iş bittikten sonra, yaptığı şeyi neden yaptığını öğrenecekti.

Tüm bu düşünceler, dehşet ve dehşet dalgası göndermek üzere kalibre etmesi için geçen saniyeler içinde zihninden geçti: en kötü kabusların güçlü bir şekle sokulmuş konsantre bir dozu. Arabasının önündeki saldırı ekibi neredeyse tek bir vücut gibi yere yığıldı; kıvrılıp çığlık çığlığa bağırırken silahları etraflarında umursanmadan yatıyordu, elleri empatik nabızı engellemek için nafile bir çabayla kulaklarındaydı.

İkisi yan döndü ve kustu.

Naya'nın ön camın arkasını görece kadar uzun olmaması iyi olmuştu. Sascha, Naya'nın yanındaki pencereyi çoktan kapatmıştı; ayrıca bebeğinin ses kanallarının büyük bir kısmını da kapatmış, sadece Naya'nın korkmayacağı kadarını bırakmıştı.

annesini hâlâ duyabiliyordu. Şimdi dönüp çocuğuna gülümsüyor, bir yandan da Dorian'ın hâlâ aracın içinde sıkışıp kalmadığını görmek için arka camdan dışarı bakıyordu.

Ona çarpan kamyonun kapıları açıktı. Bir adam şoför kapısının yanında iki büküm yatarken, diğerleri de arabasıyla kamyonun arasındaki yolda yatıyordu. Onu her taraftan sıkıştırmayı planlamışlardı. Onların planları pek umurunda değildi; dikkati Dorian'daydı.

Çünkü nöbetçi, parçalanmış cipinden çıkmayı başarmıştı.

Kötü topallıyordu ama hareket edebiliyordu.

Ona doğru yürürken yarı yolda durdu ve telefona benzeyen bir şeyi kulağına götürdü.

Kalp atışlarının ardından telefonu çaldığında, ses donuktu, yolcu koltuğunda bıraktığı el çantasını kaptı ve çılgınca elleriyle karıştırdı.

İşte orada! "Dorian, iyi misin?"

Naya rahat bir nefes aldı. "Dori!"

Kendisi gibi nöbetçiye odaklanmış olan Sascha, yavrusunun masum çığlığı hat boyunca ilerlerken Dorian'ın içinden geçen derin acıyı .

"Sascha?" Sesi sertti.

"Evet?"

"Beni koruyabilir misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl hâlâ ayaktasın?" Kendi yayını engellemek için hemen onun zihninin etrafına bir kalkan yerleştirdi. "Çok uzakta olduğunu umuyordum." Ve eğer bir ucundan yakalarsa onu affedeceğini umuyordu; saldırganları kamyonu yakaladığından emin olmalıydı, böylece o sıkışmış haldeyken ona zarar veremezlerdi.

"Sen olduğunu biliyordum," dedi Dorian ve sesi birden daha az gerginleşerek ona el salladı. "Ve bu şerefsizlerin hissettiklerine hiç benzemiyordu. Sanırım ağımız aracılığıyla bana bağlı olmanızın bununla bir ilgisi var."

"Geleceğim-"

"Hayır, arabanın içinde kal. Bücüre eşlik et ve ona Dori'nin selamını söyle." O izlerken, adam yaralı bacağının ayağıyla yere düşmüş bir saldırganı dürttü. "Bu piçlerin hepsi mahvolmuş durumda." O

Bundan memnun olmuş gibiydi. "Bunu ne sürdürebilirsin? Etkisiz hale getirmeli miyim?" Adamın elinde bir silah vardı ve kadın onu izlerken bir çift diz kapağına doğrultmuştu.

Yaptığı şeyi ve Dorian'ın kendisinden ne istediğini düşündükçe Sascha'nın omurgasından terler boşanıyordu. Ama bunu sonuna kadar götürmek zorundaydı; Naya ve Dorian'a yönelik tehdit hâlâ devam ediyordu. "Yardım gelene kadar devam edebilirim." En çok enerji harcadığı ilk patlamaydı. Nabızı sonsuza dek, hatta bir saat bile sürdüremeyecek olsa da buna ihtiyacı olmayacağını biliyordu. "Lucas yolda mı?"

"Evet," diye yanıtladı Dorian. "Her yönden gelen sürünün yarısıyla birlikte." Bunun çok da abartılı olmadığı ortaya çıktı. Birincisi, Ancak, bölgede yaşayan ve yardım etmek isteyen çok sayıda insan geldi. Sascha'nın patlamasının kenarını yakalamalarına rağmen sendeleyerek dışarı çıkmışlardı. Sascha yarıçapı hızla geri çektiğinde, erişim alanının ne kadar geniş olduğunu geç de olsa fark eden bu insanlar evlerine koşmuş ve saldırı ekibini bağlamak için ellerinde halatlarla geri dönmüşlerdi.

Daha sonra Sascha o insanların kasıtlı çarpışmayı gördükleri anda DarkRiver'ı aramaya başladıklarını duydu. O noktada, ezilen aracın içindeki adamın bir leopar olduğunu fark etmemişlerdi bile; sadece tehlikeyi görmüşler ve DarkRiver'a ulaşmışlardı.

Sürünün bu şehir için ne hale geldiği hakkında çok şey söylüyordu.

DarkRiver olay yerine indiğinde, insan sakinler yere düşen üç saldırganın bağlanmasına yardım etmişti. Drew ve Indigo da öyle. SnowDancer çifti, DarkRiver'ın yerel bağlantılar ağı aracılığıyla acil durum uyarısını aldıklarında şehirdeydiler.

Teijan da Max Shannon gibi yüksek hızlı bir jet motosikletiyle geldi. Sascha eski polisi ve Sophia Russo'nun kocasını tanımıyordu bile. -Alarm açıdaydı, ama . Nikita'nın güvenlik şefiydi ve Nikita'nın tüm kusurlarına rağmen çocuğunu ve torununu koruyacağını çoktan kanıtlamıştı.

"Biz iyiyiz." Lucas yanlarına koştuğunda arabadan dışarı fırladı. O ana kadar içeride kilitli kalmıştı, hem Dorian'ın halletmesi gereken başka meseleler varken endişelenmemesi hem de

Yayınını herhangi bir kurtarıcıdan uzak tutacak şekilde ayarladı. "Biz iyiyiz," diye tekrarladı kolları ona dolandığında.

"Naya?"

"Hiçbir şey duymadı ya da görmedi. Sadece Dorian için biraz endişelendi." Kalbi göğüs kafesine çarptı, vücudu titremeye başladı.

"O yaralı."

"Jason ilk yardım yapıyor." Yaraları tarayabilmek için geri çekilen Lucas, "Ondan sonra Dorian'ı iç kanama olmadığından emin olmak için derin tarama yapmak üzere doğruca acil götürecektir. Tamsyn'e haber verildi."

"Baba!"

Lucas yumruk yaptığı elini esnetti ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Sonra bir eli Sascha'nınkini sıkıca kavrarken eğilip açık olan sürücü kapısından Naya'ya gülümsedi. "Merhaba prenses. Ne yapıyorsun? Eve gittiğini sanıyordum?"

Naya'nın yanıtı ciddi ve büyük ölçüde anlaşılmazdı. "Evet," dedi

Lucas, belli ki Naya'nın ses tonundan çok sözler. "Baban ilgilenecek. Merak etmeyin." Naya gülümsedi.

Lucas uzanıp kızın burnuna dokunduktan sonra tekrar arabanın yanına doğru yükseldi. "Seni eve bırakacağım." Bu bir hırlamaydı, panteri gözlerinin arkasında sinsice dolaşıyordu. "Tartışma, mı?"

"Yapmayacağım." Sascha'nın boğazı kurumuştur. Kasları aynı anda jöle gibi olmuştu. Onun yakın olmaya ihtiyacı olduğu kadar, kendisinin de ona yakın olmaya ihtiyacı vardı. Ama kendini eşinin kollarına gömme ihtiyacına teslim olmadan önce yapması gereken bir şey daha vardı.

"Dorian'ı görmem gerek."

"Git." Lucas arabanın yanında durdu, böylece Naya onu görebiliyor ve kurtarma operasyonunu yönetirken duyabiliyordu.

Sascha olay yerinde saldırganları etkisiz hale getirip zapt edecek kadar insan olduğu anda yayınını durdurmuş olsa da, paralı askerler taşınmak üzere DarkRiver araçlarına atıldıklarında kafaları karışmış ve ayakları titremeye devam ediyordu. Bu arada Dorian bir SUV'un en arka koltuğuna oturtulmuş, Jason yarasını sararken bagaj kapısı güneşi engellemek için kaldırılmıştı.

Tamsyn genç erkeği tıp eğitimine ilgi gösterdikten sonra asistan olarak yanına almıştı. Değişkenlerin iyileştirme yeteneğine sahip değildi ama doktor olmaya uygun olduğunu kanıtlarsa bunun bir önemi yoktu. Sürüdeki bir başka doktor, Tamsyn'in uzman ilgisine ihtiyaç duymayan bazı yaralanmalar söz konusu olduğunda Tamsyn'in yükünü hafifletecekti.

İşin ilginç yanı, Jason'ın yakın zamanda dolaşmaya çıkma eğilimi göstermemesiydi. Bu çoğu şifacınıninkine benzer bir davranıştı; sürülerinin yakınında olmayı çok seviyorlardı. Seyahat etseler bile bu sadece kısa süreli oluyordu.

"İyileştirme yeteneği olmasa da," Tamsyn Sascha'ya, "bence o özünde bir şifacı; sadece sürücülüğü farklı bir şekilde uygulayacak. Notları tıp faköltesine girmesine yetecek kadar iyi."

Sakin ve soğukkanlı olan yirmi bir yaşındaki adam, Dorian'ın başındaki yaradan akan kanı durdurmuştu. Ancak Dorian'ın yüzünün kenarından akan pas kırmızısını silmeye fırsat bulamamıştı. Elindeki tarayıcıyı kullanarak nöbetçide kırık kemik ve iç yaralanma olup olmadığını kontrol etmekle meşguldü.

Dorian'ın yüzünün bir tarafında ve hiç şüphesiz vücudunda gözle görölür ağır morluklar vardı. Cildinin sörfçü altın rengine karşı renkler canlıydı. Beyaz-sarı saçları da yaranın olduğu tarafta koyu kırmızıya boyanmıştı.

"Dorian." Gözyaşlarına boğulmak üzereyken parmaklarını nöbetçinin yüzünün hasar görmemiş tarafına dokundurdu.

Onun elini tutarak avucuna bir öpücük kondurdu. "Ben iyiyim, Sascha sevgilim. Biraz hırpalandım ama o piçler ve o lanet olası kamyon yüzünden oldu. Beni korkutamazsın."

Sascha onun gönderdiği nabzı düşündü, korkunç bir şey olduğunu biliyordu. Yine de onu ve Naya'yı korumak için mücadele etmişti. "Bunu telafi edebilir miyim?"

Meraklı bir kedi bakışı, şu anda bir kediyle konuştuğunu anlamak için gözlerinin değişmesine gerek yoktu. "Devam et."

Kız, Sascha'nın tüm yavrularının ve yavrularının tadına varan masum bir mutluluk dalgasıyla onu örttüğünde irkilerek güldü.

biliyordum. "Kahretsin, bu iyi." Sırtışı çok güzeldi. "Bir vuruş için ücret olarak bir servet kazanabilirsin."

Jason, nöbetçinin içeride kanaması olmadığından emin olduktan sonra Dorian'ın bileğini bantlamaktan başını kaldırıp baktı. "Ben de biraz istiyorum."

Sascha da aynı hisleri genç erkeğin üzerine boşalttı. "Vay canına!" O da sırttı ve bir elini kaldırdı. Sascha önce beşlik çaktı. suçlulukla Dorian'a bakıyordu.

Nöbetçi bir parmağını eğdi ve kız yaklaştığında dudaklarına yumuşak bir öpücük bıraktı. En sevdiği sürü arkadaşlarından birinin şefkatli dokunuşu, ona gerçekten iyi olduğunu söylüyordu. "Ben güçlüyüm," diye fısıldadı. "Git Lucas'ı sev. Çok korktu."

Hâlâ içi titrerken Dorian ve Jason'ın bir başka çocuksu sevinç dalgasıyla ayrıldı, o kadar saf ve sınırsızdı ki iki adamı da bir kez daha kahkahalara boğdu. Sonra doğruca Lucas'ın kollarına geri döndü. Lucas onun titreyen bedenini yeniden nefes alabilene kadar tuttu. Bu noktada ellerini Lucas'ın sırtındaki gergin kaslarda gezdirdi.

"Bana bir şey olmadı, kızımıza da bir şey olmadı," diye fısıldadı arabadaki keskin kulakların farkında olarak. "Biz kolay av değiliz."

"Kesinlikle değilsin." Sert bir öpücük, bir eliyle yüzünü kavrarken pençeleri saçlarını ve tenini okşuyordu. "Hadi dostum. Yavrumuzu eve götürelim - burada bizi bilgilendirecek güvenilebileceğimiz yeterince insan var."

Bölüm 19

Onları bu güncellemeyle arayan **CLAY**'di, leopar Lucas'ın ayrılmasından sonra olay yerinin sorumluluğunu üstlenmişti. Arada geçen sürede aerie'ye ulaşmışlardı. Naya'yı oyun bloklarıyla meşgul bırakarak ikisi birlikte Clay'le konuşmak için balkona çıktılar. Lucas görsel çağrıya cevap verdi ve nöbetçiyi Sascha'nın duyabileceği ama Naya'ya ulaşamayacak bir sesle hoparlöre verdi.

"Farelerin bizi uyardığı aynı paralı asker ekibi," dedi Clay. "Nikita'nın dokunaçları sayesinde çeşitli arka kanalları kullanarak kimliklerini doğruladık."

Sascha Max Shannon'dan bir telefon almıştı bile. Onu Nikita'ya bağlamış, Nikita da Sascha ve Naya'nın iyi olup olmadıklarını ilk elden görmek istemişti. Sascha annesinin sesindeki acımasız tonu duymuştu ve Nikita şu anda olduğu kadar zayıf olmasaydı, gerçeği paralı askerlerin zihninden söküp alacağını biliyordu. Sonrasında ağızlarından salyalar akan sebzeler olacakları gerçeği onu zerre kadar rahatsız etmeyecekti.

"Bu kadar uzun süre suyun altında nasıl kalabildiler?" Sascha'nın bağırsakları soğurken Lucas sordu.

Belki de annesiyle o kadar da farklı değillerdi. "Onlar çatlak bir ekip. Geliyorlar ve kuruyorlar, sonra da hareket etmiyorlar. zamanlama mükemmel olana kadar. Girdikleri anda

yakalayamazsanız onları yakalamanız neredeyse imkansız hale gelir."

"Sanki konuşuyorlarmış gibi geliyor." Sascha'nın teninde bir kez daha ince titremeler başladı.

İfadesinin son kelimesi kırıldı.

Lucas onun ensesini sıktı. "Unutma," diye mırıldandı sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, "ne yaptıysan yavrumuzu korumak için yaptın. O piçler onu alabilir, ona zarar verebilirlerdi."

Clay telefonda, "İçlerinden birini yolda olanlarla tehdit ederek oldukça hızlı konuşturdum," derken Sascha başını salladı. Nöbetçinin sesinde bir eğlence vardı.

"Ben asla kimseye işkence etmem," diye ağzından kaçırdı Sascha, bu fikir midelerini bulandırmıştı.

Clay beklenmedik bir nezaketle, "Bunu biliyorum Sascha," dedi. "Pislikler bilmiyor."

Onun hemen kabul etmesi, sürü arkadaşlarının artık onun neler yapabileceğini bildiklerine göre onu bir canavar olarak göreceklarine dair duyduğu ani korkuyu hafifletti.

"İşi almadan önce DarkRiver'in gücünün farkındaydılar," diye devam etti Clay, "ama masadaki para riski telafi etmek için yeterliydi. Tehdit olarak tamamen Dorian'a odaklanmışlardı ve Sascha'nın yumuşak bir hedef olmasını bekliyorlardı."

Lucas'ın öfkeli hırıltısı kemiklerinde yankılandı. "Psy?" hırladı Lucas, daha önce onun için yaptığı gibi onu sakinleştirmek için okşarken.

"Dört Psy ve üç Dönüşen," diye yanıtladı Clay. "Aslan, eğer inanabiliyorsan. Güçlü dominantlar değiller, yoksa gerçeği onlardan bu kadar çabuk öğrenemezdik ama yeterince güçlüler."

"Aslan mı?" Lucas başını salladı.

Sascha'nın şaşkınlığını görünce, "Aslanlar aileden ibarettir, dünyadaki diğer kedigillerden çok daha fazla, bir sürü oluşturmak ve ona bağlı kalmakla ilgilidir. Paralı askerlik yalnızlar içindir."

Clay, "Daha da önemlisi bu üçünün aileden olması," diye ekledi. "Erkek kardeş ve iki kız kardeş." Nöbetçinin sesi bir sonraki sözlerinde sertleşti. "Naya'yı kaçırmak için tutulmuşlar. Sascha gözden çıkarılabilirdi ama Naya canlı ele geçirilmeliydi yoksa ücretlerinin ikinci yarısını alamayacaklardı."

Öfke Sascha'nın içinde kükreyerek suçluluk duygusunun kalan yankılarını bir kenara itti. Aynı öfkeyi Lucas'ta da hissetti. Tutuşu telefonu kırmakla tehdit ediyordu. "Müşteri kimdi?"

"Hepsi isimsiz, Naya'yı aldıktan sonra teslimatı ayarlayacaklar." Clay'in gözleri sert ve vahşi bir şekilde parlıyordu. "Ama paralı askerlerin lideri olan dişi aslan aptal değil. Elektronikçisini, yani küçük kardeşini iz sürmesi için görevlendirdi. Kardeşi para transferinin ilk yarısını Teksas'ın güneyindeki bir ocelot sürüsüne ait küçük bir şirketle ilişkilendirmeyi başardı: SkyElm."

Sascha kaşlarını çattı, işaretleri altın üzerine siyah olan küçük kedigillerden oluşan bir sürünün neden DarkRiver'a saldırmak isteyeceğini hayal bile edemiyordu.

Yanında, Lucas'ın pençeleri dışarı fırlamıştı ama sesi mantıklıydı. "Onlarla hiç işimiz oldu mu?"

"Mercy tüm bu süre boyunca benimleydi." Clay, Mercy'nin sorguya nasıl katıldığını belirtmek için kulağına hafifçe vurdu. "Verileri aldığım gibi çalıştırdı ve bu sürüyle hiç gerçek bir temasımız olmadığını söyledi. Bulabildiklerine bakılırsa, en güçlüsü olmasalar da bölgelerinde iyi . Ve Trinity'nin bir parçasılar." Clay'in sesi bir hırıltının sert kenarına dönüştü. "Bu bir tuzak değilse hiçbir anlamı yok, ya da-"

"-ya da onlar da Konsorsiyum'dalar," diye usulca tamamladı Sascha, çünkü Dönüşenler hiçbir şekilde oybirliğine varmış bir grup değildi. Her sürü siyasi ittifaklar konusunda kendi kararını verirdi. Konsorsiyum'un daha önce üç ırk arasında sorun çıkarma girişimlerini neredeyse ne kadar iyi sonuçlandırdığı ve BlackSea'nin en savunmasız yüzücülerini kaçırmadaki başarıları göz önüne alındığında, şüphesiz Dönüşen üyeleri vardı: güç ve çıkar için kendi halklarına ihanet eden danışmanlar.

"Kanıtları parçala," diye hırladı Lucas, sonra öfkesine rağmen zihninin buz gibi berrak kaldığını kanıtladı. "Oyunda daha derin bir oyun olabilir."

"Ne?" Clay konuşmasının hemen ardından küfür etti.

"Konsorsiyum ya da Ming LeBon bizi SkyElm'i ortadan kaldıracak kadar kızdırmaya çalışıyor olabilir. Neden?"

"Trinity'yi mahvetmek, bizi kötü adam yapmak için mi? Kim bilir? Bu işi en ince ayrıntısına kadar çözmek için kimi kullanman gerekiyorsa kullan ve Max aracılığıyla Nikita'nın istihbarat sistemine gir." Lucas elini Sascha'nın saçlarında dolaştırdı. "Kesin olarak öğrenene kadar *hiçbir* hamle yapmayacağız.

DarkRiver bir avuç güce a piçin oyununa gelmeyecektir."

BÖLÜM 2

Bölüm 20

SIENNA, Hawke'ın yaptığına **İNANAMIYORDU**. Kesinlikle *inanamıyordu*! Kit'le yediği öğle yemeğinden sonra SnowDancer'ın inine dönmüştü ve genç askerin önceki gün Naya'nın kaçırılma girişiminden sonra şehrin havası hakkında anlattıklarını Hawke'a aktarmaya niyetlenmişti.

Kit bazı kişisel haberleri de sır olarak paylaşmıştı ama bunu Hawke'dan saklamasını istememişti. İnsanlar eşlerin birbirlerinden sır saklamasını beklemezdi. Sienna da Hawke'a daha ileri gidemeyeceğini söylerse tek kelime etmeyeceğini biliyordu. Aslında ona içini dökmeyi planlıyordu çünkü Kit için mutlu olsa da leopar onun en yakın arkadaşlarından biriydi ve ona işleri biraz daha ertelemesini söylemek için bencilce bir istek duyuyordu.

Sadece arkadaşı konuşması için burada değildi. Kamaralarındaki özel telsizden ona bir mesaj bırakmıştı. Bir *mesaj*. "Onu öldüreceğim," diye mırıldanarak revirin yakınındaki in koridorunda ilerledi. "Alphaness'inin boynunu sıkacağım, sonra da onu tekmeleyeceğim-"

Amcası Walker'ın göğsüne çarpmadan önce durdu. "Gitmeliyim," dedi, onun etrafında dönmeye çalışarak.

Tek bir elini Sienna'nın kolunun üst kısmına koyarak onu durdurdu. Sienna donakaldı. Her bakımdan babası olan bu adama asla saygısızlık etmeyecekti. "Walker Amca, gitmem gerek," dedi, teni aciliyetinden dolayı titriyordu. "Hawke, Ming'le yüzleşmek için dışarı çıktı!"

Walker, "Bu bir iş toplantısı," dedi.

Sienna nefesini içine çekti. "*Biliyor* muydun?" İhanet yüzüne bir tokat gibi inmişti. "Neden bana söylemedin?" Hawke'a çok kızmış olsa da, onun aptalca davranışını anlayabiliyordu. Alfa eşi ona karşı o kadar korumacıydı ki bazen düşünmeden hareket ediyordu. Ve konu Ming LeBon'a gelince, o medeni bir insandan çok vahşi bir kurttu. Bu yaptıklarını mazur göstermiyordu ama en azından mantıklı geliyordu.

Ama amcası Sienna'nın kendi başının çaresine bakma konusunda ne kadar iyi olduğunu bildiği halde bunu kabul ediyor muydu? Anlayışsızca onun yüzünün düzlemlerine baktı, öfkesi karşısında yüz ifadesi sakindi.

"Hawke, Ming'in yakınında sen varken sağlıklı düşünemiyor." Walker alışılmadık açık yeşil gözleriyle onun bakışlarını tuttu. "Ama sen onunla gitmek için ısrar ederdin."

"Elbette ısrar ederdim!" Sienna ellerini yumruk yaptı. "Ming bir savaş telepatı!" Hawke'ın doğal kalkanlarını gezegendeki neredeyse tüm diğer Tp'lerden çok daha az çabayla parçalayıp açabilir, onu saniyeler içinde öldürebilirdi.

"Judd onunla birlikte."

Rahatlama ve ihanet eşit ölçüde içine işledi. "O da mı?" diye sordu. "Hawke'ın planlarından haberdar olmayan tek *yetişkin* Lauren ben miydim?"

Walker iki eliyle Sienna'nın omuzlarının üst kısmını kavradı ve Sienna'nın kopmak üzere olduğu bir anda onu sabit tuttu. "Hawke bunu soğukkanlılıkla yaptı Sienna." Belli belirsiz bir gülümseme. "Seni planının mantığına ikna etmektense af dilemenin daha iyi olacağını bilecek kadar soğukkanlı."

"Bana patronluk taslama, Walker Amca!" İçinden kükredi. "Ben artık bir çocuk değilim! Ben onun *eşiyim*."

Walker ona uzun bir süre baktı, öyle uzun bir süre ki kadın kıpırdanmak istemeye başladı. Ama onu sadece kendisinin yapabileceği şekilde yıpratmak yerine başını eğdi. "Evet," dedi. "Hawke seninle konuşmalıydı. Judd ve bana gelince" -ifadesi değişti ve onu mahveden bir şefkat ortaya çıktı- "kendimize engel olamıyoruz. Sen kalbimizin bir parçasısın."

Tüm öfkesi dağıldı.

Walker'ın kollarına düşerek, onun sıcaklığının, sevgisinin ve gücünün kendisini sarmasına, topraklamasına izin verdi; yüzü Walker'ın gömleğinin dumanlı mavisine gömülmüştü, gözleri sıcacıktı. Walker, annesi öldükten sonra çocukluğunun çirkin fırtınasında sakin bir dayanak noktası, bir canavarın pençesine düştüğünde bile güvenilebileceğini bildiği tek kişi olmuştu. Laurens'ları bir aile haline getiren, ne olursa olsun bırakmayı reddeden oydu. Ona bir kez bile ihanet etmemişti.

"Bağırdığım için özür dilerim," dedi duygu dalgalanmasını atlatıp konuşabildiğinde. "Sadece Hawke için endişeleniyorum."

Başının arkasını kavrayan Walker, "Çiftleşme bağı aracılığıyla herhangi bir sorun sezebiliyor musun?" dedi.

Başını salladı, farkındalık onu endişesinin ve öfkesinin ötesinde düşünebileceği kadar sakinleştirdi. "Neden Ming'le konuşuyor ki? Hawke ondan nefret ediyor, çıplak pençeleriyle onu küçük parçalara ayırmak istiyor."

"Dışarıda yürüyelim. Sana onun gerekçesini anlatacağım."

"Her neyse, geri döndüğünde onu yine de boğacağım."

- - -

HAWKE yuvaya döndüğünde doğrudan eşinin öfkesine maruz kalacağını biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bugün burada yaptığı şey Ming LeBon'un sonunun başlangıcı olacakken değil.

Eski Konsey Üyesi ve onun soğuk metalik kokusuyla aynı odada bulunmak ve diğer adamın bağırsaklarını deşmemek doğal içgüdülerine ters düşüyordu ama kurt yavruları korumanın ne demek olduğunu anlıyordu. Ve şu anda, yutması ne kadar zor olsa da, Ming'in dengeleyici varlığı Avrupa'daki pek çok yavruyu koruyordu.

Bu değişecek.

Hawke'ın Ming'i uygun bir av haline getirmek için onu yavaş yavaş güçten düşürmesi gerekiyorsa, öyle olsun; kurt bu avda insanı dinlemeye istekliydi. Çünkü her iki yanı da Hawke'ın er ya da geç Ming'in boğazını parçalayacağını biliyordu. Sienna'nın hayatını tehdit ettiği için, çocukken ona zarar verdiği için, Ming'in işkence ettiği ve öldürdüğü herkes için.

"Mesajımda da belirttiğim gibi, Bay LeBon, SnowDancer rakip bir teklifte bulundu." Sözlere, pencerelerin yanındaki masanın arkasında oturan hafif insan bir erkek tarafından söylenmişti. Stenson soğukkanlılığını korumak için iyi bir iş çıkarıyordu ama Hawke soluk beyaz tenli, bıyıklı adamın sinirlerinin ekşi kokusunu .

Küçük bir bilgisayar şirketinin iki satın alma teklifi alması her gün olan bir şey değildi: biri Avrupa'nın büyük bir bölümünün fiili hükümdarı haline gelen eski bir Konsey üyesinden, diğeri ise ülkedeki en büyük değişken sürüsünden.

Hawke, sırtı pencereye dönük, masanın sağında duruyordu. Masanın diğer tarafındaki boş misafir koltuğunda Ming'in yanına oturmak bir seçenek değildi. Judd ofis kapısının dışında duruyordu ama Hawke onu hissedebiliyordu, diğer adamın zihnini psişik tehditlerden koruduğunu biliyordu. Ming'in ne tür numaraları olursa olsun, bunları eski bir Arrow ve bir alfa kurda karşı kullanmak için tam savaş moduna geçmesi gerekecekti.

"SnowDancer son teknoloji bilgisayarlara olan ilgisiyle tanınmıyor."

Hawke, Ming'in soğuk yorumuna omuz silkti. "Hayatta kalanlar uyum sağlayanlardır."

"Teklifimi yüzde on artırıyorum." Stenson

Hawke'a baktı.

Hawke, "Bunu geçeceğiz," diye yanıt verdi. "Yüzde bir farkla."

Ming başka bir karşı teklifte bulundu; Hawke buna yüzde bir oranında daha karşılık verdi. Ming konuyu anlayana kadar böyle devam ettiler: SnowDancer bu şirketi satın almaya ve yenilikçi fikirlerinin kontrolünü ele geçirmeye kararlıydı.

Ming'in şirketin sırlarını çoktan çalmamış olması çok akıllıca bir yapılanma sayesindeydi. Stenson şirketin mali işlerinden sorumluydu ve anlaşmaları yapıyordu ama işin mali yönünü kolaylaştırmak için ihtiyaç duyduklarının ötesinde şirketin teknolojik atılımları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Şirket ayrıca geliştiricilerinin kimliklerini de gizli tutmayı başarmıştı.

Hangi zihni hedef alacağını bilmeyen hiçbir Psy bir zihinden sırları söküp alamaz.

"Görünüşe göre şirket sizin." Ming başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Hawke dişlerini gösterdi.

Stenson irkildiğinde, bu hareketin bir insan gülümsemesinden çok bir kurt saldırganlığı olduğunu fark etti. Ah neyse, adam er ya da geç kurtlarla uğraşmaya alışmak zorunda kalacaktı.

Yuki ve SnowDancer'ın diğer hukuk kartalları ayrıntıları çoktan kontrol ettiğinden, Hawke anlaşmayı imzasıyla sonuçlandırdı ve ardından elini Stenson'a uzattı. "Sizinle çalışmaktan mutluluk duyuyorum."

Şaşkın adam onun elini sıktı. "Yeniden yapılanmayacak mısınız?"

"Bir SnowDancer ekibinin uğramasını ve işleri sizinle birlikte gözden geçirmesini bekleyin. Ancak bu aşamada sizi işinizle baş başa bırakmayı planlıyoruz." Hawke şirketi öncelikle Ming'i hayal kırıklığına uğratmak ve eski Konsey üyesinin dünyanın bu bir yer edinmemesini sağlamak için satın almıştı ama aslında iyi bir yatırımdı. "Şimdi izin verirseniz, tamamlamam gereken başka bir anlaşma var."

Bundan beş dakika sonra Ming'in Liechtenstein merkezli bir finans kuruluşunun çoğunluk hissesini almasını engellemişti ve bundan bir saat sonra Judd onları çalışma odasına geri götürürken bir şirkete Ming LeBon ile çalışmayı kabul etmeleri halinde en büyük müşterilerini -Kar Dansçısı- kaybedeceklerini açıkça belirtmişti.

Bu bir savaştı ve insanlar taraf seçmek zorundaydı.

Telefonu kapattığında Judd kaşlarını kaldırdı. "Seni tanımasam acımasız bir CEO olduğunu düşüneneğim."

"Ben acımasız bir CEO'yum." SnowDancer bayrağı altında faaliyet gösteren tüm işletmelerle ilgili resmi açıklaması buydu. "Ming'in ticari çıkarları aracılığıyla SnowDancer bölgesine sızmaya çalışmasını izlememizi tavsiye eden sendin." Hawke bu yüzden Ming'in neyin peşinde olduğunu biliyordu; SnowDancer'dan Cooper ve DarkRiver'dan Bastien'e bölgenin iş çevrelerinde bir göz ve kulak ağı kurdurmuştu.

"İş savaşını balık gibi benimseyeceğini hiç beklemiyordum."

"Bu benim tercih ettiğim bir dövüş yöntemi değil" - hafif bir ifade - "Ama Ming'e milyonlarca dolara mal olduğumu bilmek güzel." Şeytani piçin güç tabanını biraz daha kesmek.

"Ne kadar uzağa gideceksin?"

"kadar." Stratejik bir oyun oynadığı sürece, SnowDancer sadece Ming'i bu bölgeden uzak tutacak değil, aynı zamanda eski Konsey Üyesi'nin Avrupa'daki hakimiyetini kırarak güce ve finansal erişime de sahipti. "Bunu daha önce anlamalıydım ama kafasını koparmaya kadar kararlıydım ki diğer seçenekleri düşünmedim." Artık düşündüğü için Hawke avdan zevk almaya başlamıştı. "Onu o kadar alçaltacağım ki hiçbir müttefiki kalmayacak ve sokaklarda canını kurtarmak için kaçacak. *Sonra da* kafasını koparacağım."

Judd'ın gözleri parladı. "Gücü kaybetmek Ming için ölümden daha kötü olur."

Hawke yine dişlerini gösterdi. "O zaman piç kurusu bugünden itibaren çok acı çekecek."

Telefonu Cooper'dan gelen ve SnowDancer'ın artık Ming'in diğer şirketlerinden birinin malzemeleri için güvendiği bir şirkette yüzde on hisseye sahip olduğunu doğrulayan bir mesajla çaldı. Bana altı ay daha verin, diye Cooper.

yüzde elli bir hisse. İşin en iyi yanı, LeBon'u dondurduğumuzda bile SnowDancer'ın uzun vadede kâr edecek olması.

Hawke'ın kurdu kafasını içine doğru attı ve uludu.
zafer.

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
28 Mart 2074*

Nina,

Günlerdir yazmadım. Psy suikastçısı ve ben dağlarda ydık, diğer suikastçılarının öldürmeye geldiği köylülerin sakland   yere giden yolu gizlemek için bir iz bırakıyorduk.

Sava aca ımızı, kan d kece imizi sanıyordum ama bu Psy bana akıllı olmamı, alkole bulanmış bir beyinle düşünmeyi bırakmamı ve koca bir ölüm mangasına karşı sadece iki kişi olduğumuzu hatırlamamı söylüyor.

"Teke tek savaşarak kazanamayız" diyor. "Sadece gizlilik, kurnazlık ve düşmandan daha zeki olmakla kazanabiliriz."

Hiç bu şekilde, gölgeler içinde sava madım. Köyümüzün ya malanmasından sonraki ilk aylarda insan isyancılarla birlikte koşarken bile, halkımıza zarar karşı şiddet uygulamayı ama lıyorduk. Kampanyamız sırasında ölen isyancılar kahraman olarak gösterilirdi.

Psy suikast ısının asi hücrelerinden haberi yok. O kadın ve erkeklere, bana ansızın sırt çevirebilecek bir adama asla ihanet etmeyece im. Ama dedi ki

*bana ürkütücü derecede uygun bir şey söyledi:
"Kahraman olmaya çalışma Xavier. Ölü bir kahraman
kimseye yardım edemez."*

Xavier

Bölüm 21

Hawke ve Judd arabayla sığınağa giden son yola girdiklerinde **gece çökmüştü**.

Sabırsızlık Hawke'ı pençesine aldı. Aklını eşini görme açlığından uzaklaştıracak bir şeyler ararken, "Brenna'yla birlikte Cooper'ın bölgesine ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu. İkisinin uydu inindeki arkadaşlarını ziyaret etme planları olduğunu biliyordu. "Arabayla, değil mi?"

Judd başını salladı. "Yarın sekizde hızlı bir uçuş yapmaya karar verdik, çünkü ziyaretimiz zaten sadece birkaç gün sürecek. Bu bize yerde daha fazla zaman kazandıracak." Aracı çalışma odasının altındaki yeraltı garajına getirdi. "Sienna ile iyi şanslar." Buna ihtiyacı olacağını söylemedi.

Araçla ilgilenmesi için teğmeni bırakan Hawke, garajdan Sienna ve kendisinin odalarına doğru koşmaya başladı. Yolu yarılamıştı ki çiftleşme bağının onu ters yöne doğru çektiğini fark etti. Rotasını tersine çevirerek gece karanlığında ve ağaçların arasında yaklaşık yirmi dakika koştu, ta ki Sienna'yı bir tepenin üzerinde durmuş aşağıdaki tarlalara bakarken görene kadar.

Ay bu gece dolunaydı, vücudu yıldızlarla bezeli gökyüzüne bakarak belirginleşiyordu.

Kızın onun olduğunu bir kez daha anladı. Onun eşi. Sıra dışı, güçlü ve öfkeli.

Tehlikeli bir siyaha dönüşen kardinal gözlerinden ona fırlattığı bakış karşısında irkilerek kendini hazırladı. "Beni özledin mi?"

Onu öpmek için kendine çekmeden önce homurdandı, elleri saçlarına gömülmüştü. Bu bir sahiplenme, damgalama, öfkeli bir karşılama öpücüğüydü. İnleyerek ellerini onun kalçalarına koydu, vücudu taşa dönmüştü.

tek bir nabızda sertleşti, onu ittiğinde. "Bunu bana bir daha yaparsan, seni affetmeyeceğim."

Öfke bekliyordu ama sesinin bu kadar kırılgan olmasını beklemiyordu. "Walker'ın seninle konuşması, neler olup bittiğini bildiğinden emin olması gerekiyordu."

"Eşim benimle konuşmalıydı." Bakışlarındaki obsidyen yarı saydam bir alevle titriyordu, sesi düzdü.

Hawke'ın içi ; bu öfke değildi. Daha derin, daha sertti. "Gelmek isterdin ve seni götürmemin hiçbir yolu yoktu." Onun Ming'in yakınında olması fikri bile kurdunu ilkel bir ölüm makinesine dönüşmekle tehdit ediyordu.

"Şuna bir bakın!" Sienna, üzerinde kırmızı ve kehribar rengi bir alevin dans ettiği elini uzattı. "Ben çaresiz değilim! Dünyadaki en çaresiz insan benim!"

Hawke ellerini kızın saçlarının arasına sokup kavradı. "Ama sen benim korumam altındasın!" Kalbi bir bas davulu gibi çarpıyordu. "Eğer sana bir şey olursa-"

Söyleyemedi, düşünemedi bile. "Çok fazla insan kaybettim bebeğim. Seni kaybedemem."

Sienna onun yüzünü kavradığında, elleri hem sert hem de nazikti. "Yapmayacaksın. Bu işte birlikteyiz." Tırnakları biraz derisine battı. "Bana güven! Bana eşinmişim gibi davran!"

"Biliyorum!" Hawke'ın sesi giderek bir hırıltıya dönüşüyordu. "Neden aksini düşündün ki?"

"Neden benden bir şeyler saklıyorsun?" Sienna göğsü kabararak bağırdı.

Dudakları Sienna'yı alevler içinde bırakacak kadar tutkulu bir öpücüğe kilitlenmeden önce tek bir sonsuz kalp boyunca birbirlerine baktılar. Endişelenmesi gerekirdi ama ona sahip olan kadın için asla endişelenmezdi. Soğuk ateşi her zaman sürüyü tanırdı. Ve kesinlikle eşini de tanıyordu.

Adam onu yere yatırdı ya da belki kadın onu yatırdı. Adam kadının giysilerini yırttı, kadın da adaminkileri; çıplak bedenleri birbirine sürtündü ve adam kadının kalçasını yukarı çekip sikiyle onu dürttüğünde, kadının ıslak ve hazır olduğunu gördü. Sonra kadın adamın sırtını tırmalarken alt dudağını ısırды ve her şey bitti.

Onu yere sabitleyerek derine doğru itti.

Bir vuruş, iki vuruş ve Sienna onun etrafında o kadar sıkı kenetleniyordu ki kendini tutamadı. Boşalırken dişleriyle omzunu kavradı, o kadar sertti ki iz bırakacağını biliyordu. Güzeldi. Onun izini taşımasını istiyordu. Tırnakları onunkini takacağından emindi.

Ateş önce kıpkırmızı, sonra da etraflarını saran vahşi kehribar renginde alevlendi; çok tehlikeli eşinden gelen tehlikeli bir öpücüktü bu. Ateş toprağa gömülüp onları yıldızların altında sarmaş dolaş ve çırılçıplak bıraktığında, ikisi de en az beş dakika boyunca doğru düzgün nefes alamadığında ona hâlâ kızgın olan bir eş.

Hawke kızgın bir eşle başa çıkabilirdi. Ama onun yüz ifadesinde gördüğü acıyla başa çıkamazdı.

Eliyle yüzünün yan tarafını okşayarak, "Özür dilerim," dedi. Bir alfa için bunu söylemek zordu ama asla eşine değil, asla hatalıyken değil. "Seni korumaya çalışıyordum ama bunu seni inciterek yaptım. Çok özür dilerim."

Sienna'nın gözleri karanlık ve yıldızsızdı ama elini kalbinin üzerine koydu. "Senin için çok korktum."

Hawke onun Ming'le yalnız olduğunu bilse nasıl delireceğini düşündü ve kendi kışına tekmeyi basmak istedi. "Judd'ı aldım," dedi, bunun ona yaptıklarını, verdiği acıyı savunmak için bir neden olmadığını bile bile. "Ama ben bir pisliktim. Bunu kabul ediyorum. Bir daha yapmayacağım."

Sienna'nın dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı ve gözlerinde ilk yıldızlar belirdi. "Sanırım bu tarihe geçebilir," dedi rahatlamış bir şekilde adamın karnına yumruk atarken. "Alfanızdan kayıtsız şartsız bir özür."

"Ukala herif." Konuşurken onu okşadı, sözleriyle olduğu kadar dokunuşuyla da özür diledi. "Ciddiyim, kalbimle düşünüyordum, beynimle değil."

"Ugh." Sienna onun göğsünü itti. "Sana kızmayı zorlaştırmayı bırak."

Yüz ifadesi bir sonraki nefeste değişti. "Bir yapmayacak mısın? Beni ikimizi de etkileyen bir kararın dışında mı bırakacaksın?"

Sırt üstü dönerken onu göğsüne çekerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Söz veriyorum."

Sienna başını salladı. "Tamam. Verdiğin sözleri her zaman tuttuğunu biliyorum."

Kalbinin etrafındaki yumruk açılmaya başladı. "Toplantıya neden gittiğimi bilmek ister misin?"

Kadın başını salladığında, adam ve kurt, kadının yüz ifadesi taktiklerine hayranlık duyduğunu gösterdiğinde, her ikisi de son derece kendini beğenmiş bir şekilde ona anlattı. "Judd'ın fikrini alıp bu şekilde kullanmanı beklemezdim," dedi daha sonra ayaklarını tekmeleyerek. "Son derece zekisin ama genellikle sinsice düşünmezsin."

Kurdu bunu bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdi. "Sinsilik kediler içindir," diye hırladı. "Ama son zamanlarda Lucas'la çok vakit geçiriyorum. Sanırım bir kısmı bana da bulaştı."

Sienna'nın gülümsemesi keskindi. "Ming'in finansal temelleriyle oynama fikri hoşuma gidiyor." Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Devraj Santos'un da ondan nefret ettiğini biliyor musun?"

Hawke başıyla onayladı. Ming'in Dev'in karısı Katya'ya ne yaptığına dair gerçek bir detaya sahip değildi ama buna ihtiyacı da yoktu çünkü bildiği tek şey Katya'Ming LeBon tarafından esir tutulduğuydu. Dev'in Ming'e olan nefreti, Unutulmuş liderin SnowDancer'a yerleştirilen Unutulmuş çocukları yakalamak için SnowDancer bölgesini ziyaret ettiği son seferde fark ettiği bir şeydi - dış dünyaya karşı kurt olarak iddia edilerek korunuyordu.

Hawke, Ming hakkında, Ming'in ölmüş olmasıyla ilgili bir şey söylemişti ve Dev de kabul etmişti, neredeyse Psy'a özgü metalik bir ürperti vardı - arkasındaki öfke hariç, Hawke'ın tadabildiği öfke.

"Katya onu kafasından vurdu. Şerefsiz hayatta kaldı."

Dev'in öfkeli sözleri zihninde yankılanırken elini arkadaşının sırtının seksi kıvrımlarında gezdirerek, "Oklar da ondan nefret ediyor olmalı," dedi. Judd'ın şu anda aktif görevde olan Oklar'la yakın bağlantısı olmasa bile, ekibin Ming'in liderliğinden ayrılmasıyla bunu tahmin etmek yeterince kolay olurdu.

"Hmm." Sienna öpücükle şişmiş alt dudağına parmağıyla dokundu. "SnowDancer Ming'i birkaç kez gafil avlayabilir ama eninde sonunda tüm büyük ticari kuruluşlarımızı öğrenecek ve etki yaratabileceğimiz her şeyden kaçınmaya başlayacaktır."

Hawke dişlerini gösterdi. "Bu kendi başına tatmin edici." Bu, sürünün Ming'i kendi yararına olmayan finansal kararlar almaya zorladığı anlamına geliyordu.

"Evet, ama birkaç kişiyi daha işin içine katarsak ..."

Hawke sürüsü dışındaki insanlarla oynamaya alışık değildi -ve tamam, Lucas, kedi iki sürü arasındaki kan bağına sadakatini kanıtladığından beri. Ama Sienna'nın fikrinin olumlu yanlarını görebiliyordu. "Bu işe yeterince insan dahil olursa Ming'in kimin neye ilgi duyabileceğini ya da kimin ilgi duyabileceğini tahmin etmesi çok zorlaşır."

Sienna başını salladı. "Dev'in finansal uzmanlığı var ama Oklar konusunda emin değilim - Judd'ın bir Ok olarak herhangi bir finansal eğitim almadığını biliyorum. Ne yaptığını kendi kendine öğrendi. Kimseyi kötü bir duruma düşürmek istemeyiz."

Hawke sırf bu yüzden onun dudaklarını ısırды, kız da karşılık olarak tırnaklarını ona geçirince hırladı. Bu bir şikâyet değildi. "Bu sadece Ming *dışında* herkes kazanırsa eğlenceli olur," diye kabul etti. "Judd'dan Oklar'da finansal zekâsı olan biri olup olmadığını kontrol etmesini isteyeceğim. Eğer yoksa onlara ödünç verebileceğimiz insanlar var." Bir elini Sienna'nın koyu yakut rengi saçlarında gezdirdi. *Evet*, diye düşündü kurdu, *bu daha iyi. birlikte çalışmak, birlikte fikirler üretmek.*

Ona gülümseyerek parmağını burnunda gezdirdi. "Kurdunun orada sinsice dolaştığını hissediyorum. Kaçmak ister misin? Zaten bir tarama yapmam gerekiyor."

"Evet." Kurt onun parmaklarını kürkünün içinde istiyordu, dişleriyle onu ısırarak, ay ışığının altında onunla oynamak istiyordu.

Sienna onu iterek elini uzattı. Ay ışığının öptüğü çıplak bedeninin ve her iki haliyle de oynamayı sevdiği o güzel saçlarının tadını çıkararak ayağa kalkmak için acele etmedi. Yine de gülümsemesi onun en güzel yanıydı. Beden değiştirirken bu görüntüyü zihninde tuttu; bedeni milyonlarca ışık parçacığına dönüşüp patladıktan sonra başka bir şekle bürünürken, değişimin acısı ve baş döndürücü coşkusu içinde dalgalanıyordu.

oydu. Her zaman. Her iki şekilde de.

Kürkünü yerine oturtmak için vücudunu salladığında, eşinin kot pantolonunu çekiştirdiğini fark etti. Sırtı dönükken tişörtünü kaldırdı.

döndü, uzaklaşmaya başladı.

"Hawke!" Öfkeli çığlığı bir saniye sonra geldi. "Geri ver onu!"

Kahkahalar atarak hızını artırdı.

Öfkeli bir çığlık hava akımlarında yankılandı ama Sienna onun peşinden gelmedi. Arkasına dönüp baktığında Sienna'nın gömleğini çekiştirdiğini gördü; gömleğin bir tarafı az önceki öfkeli ve sabırsız elleri yüzünden yırtılmıştı. Yırtık kısmı kullanarak gömleği karnının yanından bağladı, sonra da sırtarak kot pantolonunu aldı.

"Sanırım bunlara ihtiyacın yok?" dedi ve onları yükselişin kenarına fırlattı.

Tişörtünü bırakarak ona doğru koştu ve hiçbir uyarıda bulunmadan poposunu ısırdı. Kız irkildi, elini adamın ısırdığı yerin üzerine koydu ve gözlerinde öfkeyle dönüp ona baktı. "Başın belada."

Ateş burnundan yarım santimetre uzağa yayıldı.

Çivi gibi sert bir alfadan çok ürkmüş bir yavruya özgü bir ses çıkararak geri sıçradı... eşinin o kadar çok güldüğünü duydu ki zar zor nefes alabildi. Adam tekrar hırladığında, kadın daha da çok güldü. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, elleri onun kürkündeydi ve saçlarının mücevherli koyu kırmızısı onun etrafına düşerken yüzünü onunkine bastırıyordu ve hayat mükemmeldi.

- - -

HAWKE bütün gece Sienna'ya güvenlik vardiyasında eşlik etti.

Kendisine tahsis edilen bölgeyi gözden geçirdikten sonra Sienna ona, arkadaşı olarak görmekte ısrar ettiği bebek kedi alfa Kit ile yediği öğle yemeğinden bahsetti.

"Hırlamayı kes." Ayakta nöbet tuttuğu yerden ona ters ters baktı.

Onun yanında kurt formunda oturuyordu, kürkü esintide dalgalanıyordu.

Sırf onu için tekrar hırladı.

Gözleri parlayarak onu işaret etti. "Sanırım kedilerin etrafında çok fazla takılıyorsun. Sinsileşiyorsun."

Bu seferki hırıltısı bir hakaretti.

Dudakları kıpırdadı. "Yakaladım seni." Bir dizinin üzerine çökerek elini kürkünün gümüş-altın renginde gezdirdi, bir yandan da gözünü gözetim alanından ayırmadan, "Şehir öfkeli ama sakin. Kaçırma girişiminin ne kadar çabuk etkisiz hale getirildiği kulaktan kulağa yayılıyor ve bu da saldırganlığın gurura dönüşmesine yardımcı oluyor."

Hawke başıyla onayladı. Bir Dönüşen'in kabul etmesi ne kadar tuhaf olsa da, şehirdeki insanlar KaranlıkNehir'de böyle bir güce sahip olanın *kendi* sürüleri olması nedeniyle belli bir sahiplik . Kurtların hâkim olduğu bölgelerde bu durum SnowDancer'a kadar uzanıyordu. İşin en tuhaf yanı, bazı yerel Psy'lerin de aynı şeye inanıyor gibi görünmesi ve sürülerine Yönetim Koalisyonu'na duyduklarından daha fazla sadakat duymalarıydı. Bu ne Hawke'ın ne de Lucas'ın beklediği ya da alışık olduğu bir şeydi ama alfalar olarak pragmatik faydalarını görmüşlerdi.

Ve güçlü koruma güdülerıyla doğmuş iki adam olarak, kendilerine güvenen insanları hayal kırıklığına uğratmayı reddettiler - bu insanlar paket olmasalar bile. Bu da Hawke'ın asla tahmin edemeyeceği bir durumdu. Değişken alfalar belediye başkanlığı ya da başka bir siyasi makam için iyi bir nedenden dolayı aday olmazlardı; birincil ve ilk odak noktaları sürü idi.

İkincisi asla değişmeyecekti, ancak sürüler ve bölgelerinin diğer sakinleri arasındaki iletişim hattı daha önce hiç olmadığı kadar güçlü ve kullanımdaydı. Bu bölgenin herhangi bir kısmına yönelik bir tehdit, sürüler için bir tehdit olarak kabul ediliyordu ve bu nedenle, eylemleri bölgeyi ev olarak gören herkesi koruyordu.

Sienna, "Paralı askerlerin arkasında tam olarak kimin olduğuna dair henüz bir haber yok," diye ekledi. "En azından Kit'in bildiği kadarıyla." Tekrar ayağa kalkarak çevrede yürümeye başladı.

Onun yanında yürüdü.

"Leila Savea hâlâ kayıp." Sienna'nın sesi kasvetli bir hal aldı. "Onu bulmak için bir mucize gerekecek, değil mi?" Gözleri Sienna'nınkilerle buluştu, içlerindeki keder güçlüydü.

O da bir zamanlar bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştı.

Hawke ona kaybolan BlackSea şekil değiştirenini bulacaklarını söyleyebilmeyi diliyordu ama Sienna boş bir teselli istemiyordu, bunu kabul edemeyecek kadar çok acı gerçekle karşılaşmıştı.

Ona hiçbir şey ifade etmeyen sözler söylemek yerine, başını sallayıp verdiği sözü anlayana kadar bakışlarını *ondan* ayırmadı: *Ya onu ya da cesedini bulana kadar kimse Leila Savea'yı aramaktan vazgeçmeyecekti.*

Eğer anlaşılmaz bir nedenden ötürü diğerleri durursa, SnowDancer bayrağı devralacaktı.

Birlikte tekrar yürümeye başladılar.

Zaman zaman konuşuyorlardı ama çoğunlukla birlikte olmaktan keyif alıyorlardı. Şafak sökmeden önce gece griye dönerken, Tai Sienna'yı rahatlatmaya geldi. İri omuzları ve hafif çekik mavi-yeşil gözleriyle genç asker Hawke'a merhaba der gibi sırttı ama eşiyle bütün gece dışarıda olduğu için alfasına sataşmaya kalkışmayacak kadar da sağduyuluydu. Hawke takılmaktan hoşlanmazdı ama Tai bu kadar laubaliliğe hak kazanamayacak kadar gençti.

Sienna her zaman bu kuralın tek istisnası olmuştu. Yuvaya girdiği günden beri Hawke'ı delirtmeyi kendine görev edinmiş gibiydi. Kaderinde onun eşi olmak olduğunu o anda anlamış olmalıydı.

"Neden gülümsüyorsun?"

Hâlâ kurt formundayken sorduğu soruya başını kaldırıp baktı.

"Ne giydiğinin bir önemi yok. Ben biliyorum." Söylenmemiş sorusuna bir cevap. "Bunu içimde hissedebiliyorum." Bir yumruğunu kalbine dokundurdu. "Seni eğlendiren bir şey var."

Hiç uyarmadan koşmaya başladı ve ona ayak uydurması için meydan okudu. Gülerek onunla birlikte sığınağa doğru ilerledi. İkisi de onun için hızını azalttığıнын farkındaydı ama bu, işin tadını kaçırmıyordu. Kurdu onunla koşmaya bayılıyordu.

Beyaz Bölge'nin çiy yüklü sessizliğinde yarışarak sığınağa girdiler ve yollarından çekilen ürkmüş sürü arkadaşlarının yanından geçtiler. Biri bağırdı, "Yaşınıza göre davranın, ayakkabı numaranıza göre değil!"

Bir diğeri homurdandı, "Haysiyet, Hawke!"

Sözünü kesenlerin ikisi de arkadaşıydı, sözleri kahkahayla karıştı ve Hawke'ın bir eş bulmuş, mutluluğu yakalamış olmasından duydukları sevinçle doluydu.

Erken kalkanlar sessiz olan koridorlarda hızla ilerlemeye devam ederek birlikte odalarına girdiler ve Sienna kapıyı arkalarından kilitledi. Hawke birkaç saniye içinde

bunu yapmak için onu aldı. Hemen ardından onu kollarının arasına alıp yatağa atmak için yatak odasına koştu.

Saçları yakut kırmızısı bir yelpaze gibi etrafında dönüyordu, yüzü koştukları için kızarmıştı ve sert nefes alıyordu. "Çok eğlenceliydi!"

Onun üzerine eğilerek bir sabah öpücüğü aldı, kurdu göğsünün içinde gurulduyordu. "Gülümsüyordum çünkü gençken ne kadar baş belası olduğumu düşünüyordum."

"O zaman bile benden hoşlanmıştın." Onun omzunu dürttü. "İtiraf et." "Asla." Adam sırtıttı ve kızın önünde yataktan kalktı. Elleri, onu çırılçıplak soymaktan ve adını iç çektirmekten başka bir şey yapmasını imkânsız kılıyordu. "Yemek yemelisin ve sonra da uyumalısın."

Kaşlarını çattı. "Benimle yatacak mısın?"

Hawke uykusuz kalabilecek durumdaydı ama SnowDancer herhangi bir acil durum alarmı vermediği için buna gerek duymamıştı. "Evet, Sienna Lauren Snow," dedi, kulağa hoş geldiği için adını uzatarak. "Seninle uyuyacağım."

Ayağa kalktı ve saçlarını hızla örmek için arkasına uzandı. "Güzel. Hadi gidip kahvaltı edelim."

Hawke, Sienna'nın fırlattığı kot pantolonu bulmuş ama daha sonra geri almak üzere onu ve tişörtünü saklamıştı.

Bir çift daha kaparak onları da giydi, ardından eski bir siyah tişört giyerek omuz silkti ve kızın elini tuttu.

Senkronize bir şekilde, daha fazla tartışmaya gerek kalmadan, gece vardiyasından çıkan ya da sabah erken vardiyaya giden ekip arkadaşları için kahvaltının hazırlandığı odaya doğru birlikte .

"Sin!" Sienna'nın en yakın arkadaşı Evie, onları tek başına oturup bir fincan kahve içtiği masaya doğru yönlendirdi. "Merhaba Hawke."

"Günaydın." Eğilerek kızın şakağına bir öpücük kondurdu; kızın saçları onun dokunuşuyla soğuk siyah ipek gibi, gözleri ise en koyu griydi.

Aynı yaşta olmalarına rağmen Evie ve Sienna'yı bu kadar farklı görmesi olağanüstüydü. Indigo'nun itaatkâr kız kardeşi yaşadığı hayat içinde çok genç, çok masumdu. İçindeki alfa Evie'ye baktığında sadece koruyuculuk hissediyor, onu bir kadın olarak görmeyi asla hayal edemiyordu.

Sienna... kurt ve insan, onu her zaman güçlü bir rakip olarak kabul etmişti, hatta onu başka bir şey olarak göremeyecek kadar gençken bile.

"Sen ne yapıyorsun?" Evie ayağa kalkıp Sienna ve Hawke'a tezgâhın üzerindeki sürahidenden kahve doldururken Sienna arkadaşına sordu.

Hawke küçük hediye bir teşekkür gülümsemesiyle kabul etti. Kendi kahvesini almakta ısrar etseydi, gözlerindeki o güneşli ışığı kaybedecek, kendini gereksiz hissetmeye başlayacaktı. Ama değildi. Hiçbir itaatkâr öyle değildi. Dominantlar sürünün savaşçılarıydı. İtaatkârlar ise korudukları yuvayı yaratmakla ilgilenirlerdi.

Sağlıklı bir pakette mükemmel bir dengeydi.

"Tai ile kahvaltı yaptım." Evie'nin yanakları mutluluktan kızardı.

"Bana senden görevi devralacağını söyledi, de bekleyeyim dedim."

Hawke, Evie'nin bir dakika önce getirilmiş olması gereken tepside uzattığı sıcak pastırmalı ekmeği henüz almıştı ki, boş odaya giren başka bir kadın dikkatini çekti. Alice Eldridge. Yüz yılı aşkın bir süre boyunca zorla kriyonik uykuya yatırılmış ve uyandığında tanıdığı herkesin ölmüş olduğunu görmüş olan yetenekli bir insan araştırmacı.

Aradan geçen zaman içinde saçları yeniden uzamıştı; sarmal bukleler, ışıltısını geri kazanmış kahverengi tenine karşı zengin kahverengi ve altın sarısı rengindeydi. Vücudu da artık bir deri bir kemik değildi. Yeniden tırmanmaya başlamış, uzun uykusundan önceki kıvrak kas tonusunu yeniden kazanmıştı. Ama Alice'in gözlerinde amansız bir hüznün vardı. Sürüsünün bir üyesini bu şekilde görmeye dayanamayan Hawke rulosunu yere bıraktı ve Sienna'yı Evie'yle sohbet ederken bırakarak Alice'e doğru yürüdü.

Henüz bir Kar Dansçısı olduğunu kabullenmemişti, dünyadaki yerinin ne olduğundan emin değildi ama yine de onun sorumluluğundaydı. Tek kelime etmeden kollarını nazikçe ona doladı, isterse kaçabileceği kadar gevşek bir şekilde. Kız ürkmüş bir geyik gibi donakaldı.

Bir saniye. İki. Üç.

Temkinli bir hareket.

Alice başını onun göğsüne yasladı ve kollarını ona doladı.

Kucaklamasını sıkılaştırdı.

Tüm Dönüşenler bilirdi ki, bazen dokunmak kelimelerin asla iyileştiremeyeceği iyileştirebilirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı sonra. "Bu beni neden güvende hissettiriyor? Sen bir yabancısın, gerçekten."

Çünkü bir insan bile bir alfa kurdun içindeki gücün farkındaydı. "Sen benimkilerden birisin," dedi Hawke ona. "Bu ailenin bir parçasısın. Bunu sakın unutma."

Alice titrek bir gülümsemeyle başını salladı ve kahvaltı için diğerlerine katıldı.

Evie gülümseyerek çayını ve bir ekmek aldı ve fısıldayarak, "Duyduğuma göre dominant biri bugün sana çıkma teklif edecekmiş," dedi.

Alice inledi, süregelen üzüntüsü -en azından şimdilik- bir öfke dalgasının altında kayboluyordu. Evie'nin bilinçli bir düşüncesi olmasa bile, tam da istediği gibi olmuştu. İtaatkârlar bu konuda iyiydiler, başkalarına yeniden dengeye gelmeleri için ihtiyaç duydukları şeyi vermekte.

"Kurtların nesi var?" Alice, Hawke'ın kurdunun da onayladığı kadınısı bir hırıltıyla konuştu. "Biriyle çıkmaya hazır olmadığımı açıkça belirtmiştim."

Kendi ekmeğinden bir lokma yutan Sienna başını salladı. "Bunu söylediğinizde bazı kurtlar 'oh, daha çok çabalamamı istiyor' diye duyuyor." Hawke akıllıca bir hareketle çenesini kapalı tuttu ve ikinci ekmeği yemeye başladı, ilkini çoktan yıkmıştı. Evie kahvesini tazelemek için ayağa kalktı ama dikkati konuşmadaydı.

"Yani sadece bir randevuya çıkıp berbat mı olmalıyım?" Alice sordu. "Yarasa guanosu veya buğday çiminin sağlık özellikleri üzerine ezoterik araştırma makalelerinden bahsederek adamı gözyaşlarına mı boğayım?" Gözleri parlıyordu. "Belli bir çekiciliği var."

Evie başını sallayarak, "Hayır, çünkü o zaman diğerleri daha iyi bir iş çıkarabileceklerini düşünecek ve bu bir randevuda kimin sana iyi vakit geçirtebileceğini görmek için bir yarışa dönüşecek" dedi.

"Evet." Sienna başını salladı. "Ayrıca, söz konusu erkek randevuda gerçekten çaba gösterirse, duyguları incinebilir ve o zaman üzgün bir kurtla nasıl başa çıkacağınızı bulmak zorunda kalırsınız."

Alice Hawke'ın arkadaşına baktı. "Adamları geri çevirdiğim gerçeği kimsenin duygularını incitmiyor mu?"

Hem Sienna hem de Evie başlarını salladı ve Evie açıklama yapan taraf oldu. "Kurtlar iyi bir kovalamacayı sever. Yani, Drew'in kız kardeşime kur yaparken ne yaptığını duydunuz mu?"

Ortaya çıkan konuşma Alice'i gerçekten güldürdü. "Hayır, yapmadı!" dedi birkaç kez, ancak evet, Drew oraya gitti ve evet, bunu yaptı onaylarıyla karşılaştı.

Eşinin ve sürü arkadaşlarının yanında olmaktan memnun olan Hawke sadece sırttı ve dinledi.

- - -

Kahvaltıda oyalanmalarının bir sonucu olarak, Indigo'nun cevaplaması gerektiğini düşündüğü bir telefon geldiğinde uyanıktı. Tam yatmak için soyunmak üzereydi, tişörtünü bir eline sıkıştırmıştı. Teğmeni telsizden

"Psy, Pax Marshall'ı aradı," dedi.

"Bir teklifi var ve ben de onun ölçüsünü almak isteyeceğinizi düşündüm."

Haklıydı-Pax Marshall sıradan bir CEO değildi. Sadece yirmi dört yaşında aile hiyerarşisinin zirvesine yükselmiş acımasız bir erkekti ve Judd'ın istihbaratına göre, Net'teki yeni güçlerden biri olarak kabul ediliyordu.

Kendisinden başka kimseye sadakati olup olmadığı tartışmaya açık. Ama eli kana bulaşmamışsa çok şaşıırım.

Judd'ın sözleri zihninde tazeyken Hawke tişörtünü tekrar giydi ve "Marshall'ı transfer edin" dedi.

Bölüm 22

O ÖĞLEDEN SONRA, KAR DANCİSİ Teğmen Cooper, alfasından bir telefon aldığında San Gabriel dağlarının kuzey ucunda komuta ettiği sığınaktan çıkmak üzereydi. Hawke ona Marshall Grubu'nun başkanı Pax Marshall'ın Arizona'da, Cooper'ın sorumlu olduğu sınıra neredeyse bitişik bir yerde ortak bir iş girişimi önerdiğini söyledi.

Hawke açıkça, "Ona güvenmiyorum," dedi. "PsyNet'teki söylentilere göre Pax öne geçmek için kendi annesinin boğazını bile kesebilirmiş." Bu içgörünün Judd'dan geldiğine şüphe yoktu.

Cooper omuz silkti. "Judd'ın kankası Krychek pek sevimli sayılmaz." Yine de, bir SnowDancer teğmeniyle olan arkadaşlığı ya da Krychek'in San Francisco'ya yardım teklif ettiği zamanlar bir yana, merdivenleri çıkarken cinayet işlediği söylenen erkeğin her gün empatlarla çalışan bir arkadaşı vardı.

"Kesinlikle." Hawke'ın gözleri kurt mavisi parlıyordu. "Marshall'la konuş, onunla birlikte çalışıp çalışamayacağımıza bak. Eğer bu gerçek bir fırsatsa, tüm anlaşmanın etik kurallarını araştırın."

"Her zaman." Cooper kollarını kavuşturdu, teninin koyu bronz rengi ofisinin penceresinden içeri süzülen güneş ışığını emiyordu; ofis, inin bulunduğu dağın doğal kıvrımında yüksek bir yere gizlenmişti.

"Lucas'ın yavrusu iyi mi?" Birinin bir çocuğa zarar vermesi fikrine hâlâ öfke duyan kurdu hırladı.

Hawke bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet, piçler Naya'ya dokunmadı. Lucas'ın adamları hâlâ taşları deviriyor ama SkyElm adında bir ocelot sürüsü soruşturmada ortaya çıktı. Onlar hakkında bilgi almak için kulağınızı dört açın."

"Olmuş bilin." Ne yazık ki Cooper'ın Konsorsiyum'un durumu hakkında Hawke'a bildirecek yeni bir şeyi yoktu. Alfası ondan mali bağlantılarını kullanarak karanlık grubu araştırmasını ve herhangi bir iz bulup bulamayacağına bakmasını istemişti. Hawke'a "Bu hamamböcekleri saklanmakta çok iyiler," dedi. "Birileri bunu enine boyuna düşünmüş, tüm bilgileri kilitlemiş."

"Üzerinde çalışmaya devam edin. Bu tarafta ortaya çıkan her şey hakkında sizi bilgilendireceğim."

Toplantı sona erdiğinde Cooper Judd'ı aramaya gitti; diğer teğmen, bu inde çalışan bir teknisyenle yakın arkadaş olan arkadaşıyla birlikte Cooper'ın inine sabah saatlerinde gelmişti. Bu ziyaret kadınların hasret gidermesi içindi ama aynı zamanda Judd ve Cooper'a birlikte vakit geçirme fırsatı da vermişti. Tüm teğmenler birbirlerini tanıdıkları gibi onlar da birbirlerini tanıyorlardı ama günlük olarak birlikte çalıştıkları teğmenlere yakın olmaları kaçınılmazdı.

Cooper için bunlar Jem, Kenji ve Tomas'tı.

Yine de kurdu Judd'ı sevmiştir. Cooper'ın insan tarafı da öyle. Diğer teğmen sürüye olan sadakatini kanıtlamıştı ve güçlü, zeki eşi ona yüreği gözlerinde bakıyordu. Bir SnowDancer kadınının hayranlığını ve saygısını kazanmış bir adam mı? Cooper'ın gözünde iyi biriydi.

"Judd," dedi, diğer adamı çalışma odasından çıkarken gördü.

Eski Arrow antrenman kıyafetine benzer bir şey giymiştir. Tabii ki hepsi siyahtı. Görünüşe göre Oklar bunu asla atlatamadı.

"Bir dakikan var mı?" Cooper sordu.

"İhtiyacınız olursa birkaç " Altın rengi kahverengi gözleri Cooper'inkilerle buluştu. "Ben de tam eğitmenlerinizin koyduğu yeni engelli parkuru denemeyi planlıyordum. İyi olduğunu duydum."

"Şeytani daha iyi bir tanımlama olur." Cooper kaşlarını çatı.

"Şeytani de başka bir şey."

"Mükemmel."

Teğmen arkadaşıyla birlikte dışarı çıkan Cooper, onu parkurun bulunduğu yöne doğru götürdü. "Pax Marshall, bana işin iç yüzünü anlatabilir misin? Bizimle iş konuşmak istiyor."

Judd, "Aile grubu içinde birdenbire öne çıkan, daha önce az tanınan bir kişi," dedi. "İçgüdülerim bana tahtı devralmadan önce, en azından selefinin saltanatının son on iki ayı boyunca, tahtın arkasındaki gücün o olduğunu söylüyor."

Cooper serseri bir topu yakalayıp yakınlarda oynayan çocuklara geri Judd durakladı. "Babasının bir araba kazasında ölümünü tasarladığı söyleniyor ama kanıt yok. Kendisinin başlattığı bir propaganda olabilir - insanlar akıllıca kullanıldığında duygusuz hem korkar hem de hayranlık duyar."

Cooper çenesini ovuşturdu, başparmağı sol yanağındaki yara izinin üzerinde gezindi. "O daha genç. Yirmi dört, değil mi?"

"Evet. Yine de onu hafife alma hatasına düşmeyin." Judd'ın ses tonu soğukkanlı bir uyarıydı. "Son derece zeki olmasının yanı sıra, o bir Gradient 9 telepatı."

Cooper ısıklık çaldı, Psy Gradient'in 10'a çıktığının . Kardinallerin hepsi ölçeğin dışındaydı ama Ağ'daki en tehlikeli insanlardan bazılarının kardinal statüsünün hemen altında olduğunu duymuştu. Judd bunun mükemmel bir örneği idi.

"Pax herhangi bir şiddet olayıyla doğrudan bağlantılı değil," diye devam etti diğer adam, "ama bu sadece izlerini gizlemekte çok iyi olduğu anlamına geliyor." Bir duraklama. "Söyleyeceğim tek şey, ekip bile onun masum olarak nitelendirebileceğim herhangi birinin ölümüne karıştığına dair bir kanıt bulamıyor."

"Acımasız ama adil bir adam," dedi Cooper. "Ya da imajını olumlu yönde etkilemeyen suçları gizleyecek kadar zeki bir canavar."

"Aynen öyle."

Judd telekinezi yeteneğini kullanarak kontrolsüz bir düşüşün ortasındaki bir yavruyu yakalayıp iri gözlü genci yere indirirken sırıttı.

"Genel olarak Pax Marshall hesapçı bir operatör," dedi Judd, sanki kurtarmayı otomatik olarak yapmış, akli başka şeylerdeymiş gibi. "Benim görüşüm? Bu yasal bir iş fırsatı gibi görünüyor. SnowDancer'a ulaşmaya çalışıyor çünkü SnowDancer'ın Sessizlik ve Trinity sonrası dünyada belli bir gücü var."

"Evet, rakamlar." Pax Marshall'ın göz önünde bulundurması gereken sadece sürünün kendi finansal gücü değil, aynı zamanda

diğer gruplar. "Sence Silence'ı geride mi bıraktı?"

Judd başını sert bir şekilde olumsuz anlamda salladı. "Aden onunla temas ve Pax'in yüzeyin altında buz gibi olduğundan emin. Petek'e bağlı, ancak bu empatik bağlantı düşüncede çok küçük bir değişimle sağlanabilir - benim hissim, çoğu insanın duygularına rehin tutulduğu bir dünyada Sessizliği bir silah olarak gördüğüdür."

Cooper engelli parkurun başında durakladı. "Bu bana adam hakkında iyi bir ipucu verdi. Teşekkürler." Parkuru işaret etti. "Hadi, canavarı dene. Ben orada durup sana güleceğim."

"Meydan okuma kabul edildi."

Judd başlayana kadar Cooper diğer adamın lanet bir telekinetik olduğunu hatırlamadı. Judd hile yapmıyordu. Hayır, tüm TK'ler gibi o da *daha iyi* hareket ediyordu. Hareket halindeki bir Tk'yı görmemiş birine bunu açıklamak zordu ama Dönüşenler kadar akıcı olmasalar da çok yakınlardı. Judd Lauren da hayalet olmak için eğitilmiş eski bir Arrow'du.

Sıvı duman gibi hareket ediyordu.

Yine de Cooper'ı ilk seferinde düşüren aynı engelin üzerine kış üstü düştü. Judd ayağa kalkarken alkışlayan Cooper - engele karanlık bir bakış atarak - seslendi, "Kendini çok kötü hissetme. Yavrular bunu da geçemedi."

"Komik, Coop." Sonra inatçı adam parkurun başına döndü ve yeniden başladı.

Bu kez engeli zarafetle aştı ve yoluna devam etti.

Günün sonunda Judd parkura yedi kez başlamış ve sıfır kez bitirmişti. Elmacık kemiğinde bir kesiğin sıra birkaç darbe ve çürük vardı ve düş aldıktan sonra Cooper'la açık havada kurdukları masada oturmuş içkilerini paylaşıyorlardı. "Kaç kez tamamladın?" diye sordu Cooper'a.

"Bir."

"Sarhoş gibi mi görünüyorum?" Elindeki portakal suyunu havaya kaldırdı -Psy yetenekleri alkolle pek iyi uyum sağlamazdı ve Cooper'ın tanıdığı Psy'lar alkolden uzak durma eğilimindeydi.

Cooper'ın kurdu, acı bakla kahkahası atarak içindeki dişlerini gösterdi. "On.

Bu yüzden, seni resmen yenmeden önce üç tane daha yapman gerekiyor.

Ok kıçl."

"Yarın benim." Judd içkisini bıraktı ve Cooper'ın getirdiği ızgara makinesini incelemek için kalktı.

Cooper tam işlevleri açıklamak üzereydi ki kadın sesleri dikkatini çekti.

Üç kadın çalışma odasından çıktı. Biri Judd'a aitti, biri Brenna'nın arkadaşıydı ve biri de Cooper'a aitti. Grace pırıl pırıl ve duştan yeni çıkmış bir halde doğruca onun kollarına atıldı. "Ah," diye mırıldandı sadece onun kulakları için. "Seni temizlemek için bir fırsat bulmayı umuyordum." Ona, çalışma odasını aydınlatan yapay güneş ışığı sisteminin rutin bir incelemesinin parçası olarak bugün iç kanallarda sürüneceğini söylemişti.

Teninin krem rengi altında biraz pembeleşen eşi parmak uçlarında yükseldi ve boğazına sokuldu. "Önce beni kirletebilirsin."

Neredeyse inleyecekti, aleti Grace'in sözlerine sanki Grace onu güzel elleriyle okşuyormuş ya da güzel ağzıyla emiyormuş gibi tepki veriyordu. "Ne zaman bu kadar kötü oldun Grace?" Hoşuna gitmişti, hem de çok hoşuna gitmişti.

"Belli bir teğmenle uğraşmak zorunda kaldığımda." Şımarık arkadaşı masayı incelemek için döndü. "Hepiniz hazırlıklısınız."

Diğer sürü arkadaşları da onlara katılmak için dışarı çıkarken Cooper kolunu ona doladı, hepsi paylaşmak için bir tabak getirmişti. Berrak bir gece gökyüzünün altında, havaya yemek kokusu sinmiş ve sohbetle tatlanmış küçük bir toplantıydı. Vardiyalar değiştikçe insanlar gelip gidiyordu, ortam sakin ve rahattı. Cooper, bir saatliğine onlara katılan birkaç yaşlı sürü arkadaşı dışında hemen hemen herkes gibi yere oturdu. Grace'i aşağıya, kalçalarının arasına oturması için çekti ve Grace ona karşı sıcak ve rahat kaldı.

Bir noktada gözlerinin kapandığını fark etti ve onun uykuya dalmasını izlerken, son derece itaatkâr eşinin bir dominantla ilişki kurmaktan endişe ettiği zamanları düşündü. O zamanlar, eli nazikçe, sahiplenici bir şekilde boğazına dolanmış olsa bile, bir gün onun kollarında dünyayı umursamadan uykuya dalacağını söyleseydi, ona tam bir şaşkınlıkla bakardı.

Kurdu, memnun ve gururlu bir şekilde içinde uzanıyordu. Eşi binlerce dominant için yeterli cesarete sahipti.

- - -

Ertesi sabah erkenden Grace'e veda öpücüğü verdi, ardından diğer iki sürü arkadaşıyla birlikte Pax Marshall'la buluşmak üzere sınırı geçmek üzere bir kamyonete bindi. Üçünün de kaya gibi sağlam doğal kalkanları vardı ve bunların etkinliği sürünün Psy üyeleri tarafından onaylanmıştı. Judd onlara eşlik etmek için gönüllü olmuştu ama Cooper başını sallamıştı. "Pax gibi Psy'ların siz olmadan savunmasız hedefler olduğumuzu düşünmesini istemeyiz."

Judd başını sallayarak, "Unutma, her şey ters giderse, bir Gradyan 9 bile önemli bir hasar vermeden ve bir ton güç kullanmadan kalkanlarını parçalayamaz. Telepatik bir darbenin ilk işaretinde boğazını pençeleyin. Ona ikinci bir şans vermeyin."

Cooper silah taşımayı düşünmüş ama vazgeçmişti. Yine, hiçbir SnowDancer kurdunun kolay bir av olmadığını açıkça ortaya koyan bir güven yansıtmakla ilgiliydi. Ayrıca toplantıya kot pantolon, iş botları ve sade beyaz bir tişörtle gitmeye de bilinçli olarak karar vermişti. Pax Marshall takım elbise giyerdi. Cooper'ın ona hizmet ediyormuş gibi görünmeye hiç niyeti yoktu.

Zaten Pax onu şaşırtmıştı. Yüz hatları keskin, gözleri mavi, yakışıklı sarışın erkek, haki kargo pantolonu ve beyaz bir tişört giymiş, botları Cooper'ınkilere çok benziyordu. Buluşma yerleri -Pax'in isteği üzerine- Arizona'da SnowDancer'a ait olan ama işe yaramayacak kadar küçük olduğu için geliştirilmemiş boş bir araziydi.

Alan açtı ve kimsenin pusu kurmasına imkân yoktu. Kendilerini tanıttıktan sonra Cooper, "Ee," dedi. "Nedir bu Teklifiniz?" Diğer adamın politik ve manipülatif becerileri hakkındaki tahminleri çoktan artmıştı -Pax'in Cooper'ı rahatlatmak için giyinmiş olduğu belliydi.

"Bu arazi parçası, ufuktaki Computronics fabrikasına bir uzantı sağlamak için en iyi konumda bulunuyor."

Cooper bir kaşını kaldırdı. "Arada ihtilaflı bir arazide terk edilmiş bir depo olduğu gerçeği dışında." SnowDancer'ın fabrikayı ve ilgili araziye satın almamasının nedeni de buydu; mirasçılar ihtilaflı parsel için kadar şiddetli bir mücadele veriyordu ki, çok az kazanç için çok fazla uğraşmak gerekiyordu. Herhangi bir gelişmenin sağlam bir ekonomik yatırım olabilmesi için paketin her üç parselde de sahip olması gerekiyordu.

"Artık tartışmalı değil," dedi Pax, ifadesi buz gibiydi.

Yani, Sessiz değilmiş gibi davranmıyordu. Cooper bunun da hesaplanmış olduğunu düşündü. Pax, Cooper'ın harika bir saçmalık dedektörü olduğunu çabucak anlamıştı, bu yüzden doğru ve dar olanı seçmişti.

Ya da en azından öyle bir izlenim veriyordu. "Öyle mi?" Cooper kollarını göğsünde kavuşturdu. "Son duyduğumda birbirlerini paslı bıçaklarla öldürmekle tehdit ediyorlardı."

İnsan aileleri bir kurt için açıkçası korkutucu olabilir. "Ben satın aldım," dedi Pax. "Her iki tarafa da ödeme yaptım."

Bu da Pax'in SnowDancer'ın burnunun dibine kadar sokulduğu anlamına geliyordu. Ama bunu yaparken, önden büyük bir yatırım yapmak zorunda kalmıştı ve kazanan el hâlâ SnowDancer'ın elindeydi. "Kullanışlı ama birinci sınıf olmayan bir arazi parçası için neden iki kez para ödeyesiniz ki?" Cooper düşüncelerinin geri kalanını şimdilik kendine saklayarak sordu

Pax kutup mavisini bakışlarını uzaktaki computronics fabrikasına çevirdi. "Bu sabah itibariyle fabrikanın ve üzerinde bulunduğu arazinin de sahibiyim."

"Parselimiz için bize bir teklif yapmak ister misiniz?" "Hayır."

"Oh? Neden?"

"Satranç tahtasındaki kritik taşın sahibi olduğunuzu fark etmeyecek kadar aptal olduğunuzu sanmıyorum."

Cooper sırtıttı. Evet, SnowDancer arazisinin değerini çok iyi biliyordu. Bu bölge en hassas bilgisayarların üretimi için gereken sessizlikle tanınıyordu. Yoğun araç trafiği yok, gerçek nüfus yok, kimsenin güncelleme zahmetine girmediği eski bir yasa sayesinde gökyüzü tüm hava trafiğinden arınmış ve kirlilik yok.

Temiz hava. Sessiz bir çevre. Ulaşım için bir su yolu.

Üst düzey bilgisayarların yaratılması söz konusu olduğunda üç kutsal kase.

Ve SnowDancer'ın söz konusu su yoluna tek erişimi vardı.
"Seni fıçıya koyduk, Marshall."

"Telekinetikleri işe alabilirim," dedi Pax, ses tonu daha da ürperticiydi.

İlginç. Adam bir kurt olsaydı, Cooper olduğunu söylerdi. Ama ölümcül derecede sessiz olduğu düşünülen bir Psy olduğu için, bu şüphesiz zekice bir psikolojik oyundu.

"Ancak," diye devam etti diğer adam, "sizi ortak olarak getirmek daha verimli olacaktır."

Sonuçta ortaya çıkan tartışma sert ve saf bir iş tartışmasıydı. Cooper hiçbir söz vermedi ama Hawke ve diğer teğmenlere götürebileceği bir anlaşma yaptı, tabii ki Pax'in diğer bazı testleri geçmesi şartıyla. Etik ve çevre de buna dahildi.

Ayrıca bir şey daha vardı. "Ming LeBon ile çok mu iş yapıyorsunuz?" diye sordu gayri ihtiyari.

Psy erkeği durakladı ve Cooper bunun gerçek olduğunu hissetti. Pax bu soruyu beklemiyordu, buna hazırlıklı değildi. "Küçük bir yüzde," dedi sonunda. "Neden?"

Cooper omuz silkti. "Sokaktaki söylentilere göre önemli kayıplar yaşamaya başlayacak. İşler sarpa sarmadan önce çekilmek isteyebilirsiniz." Ming, SnowDancer'ın kendisine savaş açtığının tamamen farkındayken hiçbir şey belli etmiyordu.

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim." Pax'ın ses tonundan bir şey anlaşılmıyordu ama bir gün sonra finans çevreleri Marshall Grubu'nun LeBon Enterprises ile tüm bağlarını kopardığı haberiyle çalkalanıyordu.

Görünüşe göre Pax Marshall bir taraf seçmişti.

Bu, otların arasında bir kobra olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bölüm 23

MING LEBON, bir saat önce Pax Marshall'la yaptığı konuşmayı, Marshall Grubu'nun LeBon Enterprises'la bağlantılı şirketlerdeki tüm hisselerini neden aniden sattığı hakkında hiçbir şey öğrenemeden bitirmişti. Marshall imparatorluğunun dizginlerini ele geçirmiş olan kibirli genç telepat, bu hamlenin sadece "ailenin uzun vadeli iş planının bir parçası" olduğunda ısrar etmişti.

Ancak Ming, Marshall Grubu'casuslarından Pax Marshall'ın SnowDancer Kurtları ile kârlı bir sözleşme peşinde olduğuna dair fısıltılar duymuştu. Bu bir tesadüf olamazdı.

Resmi Trinity mührünü taşıyan bir mektup aldığı anda, casuslardan birine daha fazla bilgi alması için bir mesaj gönderiyordu. Mektupta imzacıların tamamının onun katılma başvurusunu oyladığı yazıyordu. Yaptığı arka oda anlaşmalarına rağmen, bu oylama onun lehine sonuçlanmamıştı.

Mektubu elinde ezdi. "SnowDancer."

Ming herhangi bir şeyden bu kadar bariz bir şekilde engellenmeye alışık değildi: İnsanların çoğu ondan buna teşebbüs edemeyecek kadar korkuyordu.

Ayrıca kurtların onu tüm dünyanın önünde itibarını kaybedeceği bir duruma itmesine de izin vermeyecekti. Duygular onun için önemli değildi ama güç tabanı üzerindeki etkisi felaket olabilirdi. Daha şimdiden, bu tek bir reddedilmenin yaratacağı etkiyi gözünde canlandırabiliyor, kaçırdığı fırsatları ve finansal ittifaklarının nasıl sarsılacağını görebiliyordu.

Buruşturulmuş mektubu çöpe atarak, SnowDancer ve müttefikleri savaş istiyorlarsa, bir tane alacaklarına karar verdi. Ming bir savaş telepatıydı ama aynı zamanda bir strateji ustasıydı. *Hiç kimse*

o savaş alanında onu yendi. Kesinlikle vahşi bir intikam arzusıyla hareket eden kurtlar değil.

Yardımcısına, "Teklifimin taslağını bana gönder," dedi.

Bu teklife son şeklini verecek ve doğru zaman geldiğinde Kurtlar ve Oklar da dahil olmak üzere tüm taraflara gönderecekti. Bunu gizlice yapmayacaktı. Hayır, dünyanın Trinity'nin düşüşünü izlemesini ve tanıklık istiyordu.

Bölüm 24

LUCAS, Sascha ve Naya'ya yapılan saldırıyla bağlantılı ocelot sürüsüyle ilgili verilerin izini sürmeleri için birden fazla kişiyi **görevlendirmişti** ama ağır işlerin çoğunu Dorian **üstlenmişti**.

Kazada bacağı kırılmıştı ama Sascha'nın daha fazla endişelenmesine gerek olmadığına karar vererek ne Jason'ın ne de kendisinin olay yerinde söylemediği şey, aynı zamanda birden fazla kaburgasının kırıldığı ve göğsünün üst kısmında ciddi morluklar oluştuğuydu. Kırık kaburgalar herkes için tam bir baş belasıydı, Tamsyn bile onları tam olarak iyileştiremiyordu, bu yüzden Dorian birkaç hafta aktif görevden uzak kalmıştı.

Tamsyn ayrıca nöbetçiye bu üç gün boyunca plazma kaplı bacağına ağırlık vermemesini emretmişti. "Yoksa zaten yaptığım iyileşmeyi tersine çeviririm ve on dört gün yerine aylarca alçada kalırsın."

Sonuç olarak Dorian o günlerden birinde bilgisayarıyla birlikte Mercy ve Riley'nin kulübesine gitmişti. Lucas'ın Mercy'den aldığı mesaja göre, sarışın nöbetçi orada ona eşlik etmiş, Riley'nin çok fazla strese girmediğinden emin olmuş ve ocelot sürüsü hakkında araştırma yapmıştı.

Mercy'nin belirttiğine göre, kendisini hapse attıracak şeyleri hacklediğinden eminim. Siyah takım elbiseli adamlara dikkat edin.

Zorunlu "tatilinin" dördüncü gününde, Dorian geri kalan zamanını kendi kamarasına kapanarak geçirmişti ve Lucas'a bir not gönderdi: *Ocelotlar hakkında bir raporum var.*

Lucas bu raporu telsizden de isteyebilirdi ama nöbetçiye kontrol etmek, gerçekten de emirlere uyup uymadığını ve düzgün bir şekilde iyileşip iyileşmediğini görmek istiyordu. Vaughn, Clay ve Emmett-as

Tabii Tammy de... cezalı olduğundan beri Dorian ve Ashaya'nın evine girip çıkmışlar, Lucas'ı bilgilendirmişlerdi ama panteri diğer adamı kendi gözleriyle görene kadar tatmin olmayacaktı.

Dorian, sürüdeki diğer tüm baskınlardan daha fazla, yaralanmalar konusunda inatçı olabiliyordu. Kendini her zaman çok zorlamış, çok hızlı hareket etmişti; bu da uzun süre gizli kalmış, leopar formuna geçememiş olmasının bir sonucuydu. Başkalarının umutsuzluğa kapılabileceği yerde, Dorian acısını durmak bilmeyen bir üstünlük dürtüsüne dönüştürmüştü. Bu yüzden mimarlık eğitimi almış, uçmaya başlamış, bilgisayar korsanlığını öğrenmiş ve tüm bunları yaparken de keskin nişancı olmuştu. Sadece yer değiştirememenin verdiği acıyı bastırmak için değil, aynı zamanda delirmemek için zihnini meşgul tutmak için.

Dorian'ın ilk kez yer değiştirdiğini öğrendiği gün Lucas'ın yaşadığı sevinç, içinde ham bir öfkeye dönüşmüştü. Bugün, sarışın nöbetçi Lucas'ı evinin kapısında karşılarken Lucas onun plastiğin üzerindeki dengesine baktı, sonra göğsünü taradı. "Kaburgaların nasıl?"

Tişörtünün yumuşak koyu grisini hafifçe ovuşturarak Dorian orantısız bir sırıtış attı. "Neredeyse iyileştim ve hayır, yalan söylemiyorum. Eşim iyileşme sürecimi kontrol etmek için her gece beni taramakta ısrar ediyor."

Ashaya bir bilim adamı olduğu ve daha da önemlisi Dorian'ı öfke dolu bir tutkuyla sevdiği için Lucas başını salladı. İlk kez, söz konusu sağlığı olduğunda nöbetçinin emirlere uyduğu anlaşılıyordu. "İçeride mi konuşmak istersin, dışarıda mı?" Dorian'ın mimari becerisi inşa ettiği eve de yansımıştı. Güneş ışığını içeri alan kurnazca yapılmış açık alanlar dışında her yer yeşillik ve yapraklarla kaplı cam panellerle kaplıydı, ta ki içeride olmak ormanda yürümek gibi olana kadar.

Lucas'ın kendi sığınağının yanında, Dorian'ın evi sürü bölgesinde en sevdiği tasarımdı. Ama bugün derisi kaşınıyordu ve dışarıda olmak istiyordu. Yine de Dorian yaralı olduğu ve içeride rahat bir yerde oturmak isteyebileceği için diğer adamın tercihinə uyacaktı.

Ama Dorian dedi ki, "Kesinlikle dışarı. Şu gökyüzüne bak."

Bir renk kazanıydı, güneş batma aşamasındaydı.

Dorian dışarı çıkarken omzunun üzerinden baktı. "Keen! Topuna vurmak ister misin?"

Cevap hemen geldi. "Evet!"

Dorian'evlatlık oğlu, elinde bir futbol topuyla birkaç saniye arkasından koşarak çıktı. "Selam, Lucas!"

Lucas altı buçuk yaşındaki çocuğu kollarına alarak, "N'aber Keenan?" diye sordu.

"Okulda altın yıldız aldım." Keenan'ın mavi-gri gözleri parlıyor, teninin koyu kahverengisi içinden ışıldıyordu. "Arkadaşımin ekleme yapmasına yardım ettiğim için."

"Güzel. Sürüyü gururlandırırıyorsun." Çocuğun saçlarını karıştırarak onu tekrar yere yatırdı, sürüye ilk geldiğinde fazla ciddi olan bir çocukta böylesine açık bir neşe görmek hem adamı hem de panteri mutlu etmişti. "Duyduğuma göre özel dersler alıyormuşsun." Keenan'ın son derece yetenekli olduğu aşikârdı ama normal okul ödevleri onun için sıkılacağı kadar kolay olsa da, kendi sınıf grubundan ayrılmak istemiyordu.

Ailesi de Lucas gibi onun bu seçimine katılıyordu. Üstün yetenekli bir çocuğun bile çocuk olma, arkadaşlarıyla müzik ve resim dersleri alma, teneffüslerde onlarla oyun oynama, belirli bir bilgiden çok iletişim ve birlikte çalışmanın söz konusu olduğu grup etkinliklerine katılma şansı olmalıydı.

Ashaya, Keenan'ın eğitimi konusu açıldığında Lucas'a, "Sessizlik'teki çocukların arkadaş edinmesine izin verilmezdi," demişti. "Oğlum için bu yalnızlığı istemiyorum ve korkarım sınıf atlarsa ve sınıf arkadaşlarından çok daha genç olursa olacağı da bu."

Sonuç olarak DarkRiver, Keenan'ın normal sınıf arkadaşları arasında kalırken daha ileri düzey derslerde onunla çalışmakla görevli bir öğretmen yardımcısına sahip olması anlamına gelen özel bir eğitim bursunu onayladı. Sınıf matematik çalıştığında, Keenan da matematik çalışıyordu, sadece daha zor bir seviyede. Spor ya da müzik dersi zamanı geldiğinde, o dersi sınıf arkadaşlarıyla birlikte alıyordu.

Ashaya ve Dorian öğretmen yardımcısının parasını kolaylıkla kendileri de ödeyebilirdi ama yavrular sürünün kalbi olduğu için tüm sürünün sorumluluğu olarak görülüyordu.

Gelişmek için ihtiyaç duydukları şeylere sahip olmalarını sağlamak bir alfanın onuruydu.

"Evet!" Keenan, Lucas'ın önünde bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Yeni öğretmenimin adı Shonda ve beynimi ağrıtıyor."

Lucas, Keenan'ın hizasına kadar eğildi. "Bu iyi bir şey mi?"

Kararlı bir baş sallama. "Zor düşünmeyi severim." Dorian'a baktı. "Topa vuruşumu izler misin baba? Artık bazen gol atabiliyorum."

Lucas ayağa kalktığında Dorian'ın bu masum istek karşısında yaşadığı duyguyu görmekten çok hissetti. Nöbetçi yutkunarak, "Biz konuşurken Lucas ve ben seni izleyeceğiz," dedi.

Lucas ve Dorian ağaçlara yaslanırken, Keenan güneş gibi parlayan gülümsemesiyle kulübenin önündeki yapraklarla kaplı bölüme doğru kısa bir mesafe koştu. "Bana her baba dediğinde kalbime bir yumruk iniyor," diye itiraf etti nöbetçi sert bir ses tonuyla. "İşte tam burada." Sanki organı ağrıyormuş gibi göğsünü kalbinin üzerine bastırdı.

"Ne zaman başladı?"

"Bacaktan sonra." Dorian hafif yeşil renkli şeffaf plastiğe dokundu. "Dedi ki, 'Baba, bu tıpkı benim kolumdaki gibi!' Nöbetçi sırıttı. "Çok heyecanlıydı ve her şey çok doğaldı. Büyütülecek bir değil, anlıyor musun? Benim için öyle olması dışında."

Lucas anlamıştı. Bir çocuğun güvenini kazanmak, hiçbir şeyin alt edemeyeceği bir hediyeydi. "BlackSea'den haber aldım," dedi duygusal sessizliğin içinde. "Tanique'in 'Edward'ın İskelesi' hayalini yirmi olası yere indirgemişler ve bunları tek tek kontrol etmeyi planlıyorlar. Tabii ki bu yer Kanada'da bile olsa."

Dorian kollarını kavuşturdu. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum."

"BlackSea'nin bize ihtiyacı olursa buradayız." Mantıklı sözlerine rağmen Lucas, Dorian'la aynı sinsi hayal kırıklığını hissediyordu. Baskın olmak korumak demekti. "Miane ve yardımcıları şimdiye kadar çıldırmış olmalı." Leila Savea, BlackSea'nin ortadan kaybolan pek çok üyesinden sadece biriydi.

"Evet." Uzun bir duraklama. "Bana Kylie'yi hatırlattı. Küçük kız kardeşimi nasıl kollarımın arasına aldığımı ve onu hayata döndürmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını."

Hatıralar Lucas'a çarptı. Hayatı kanlı ve acımasız bir şekilde çalınan, gülen genç bir sürü arkadaşının. "Biz

Ona zarar veren herif cezasını çekecek," dedi hırlayarak. "Hiçbir şey onu geri getirmeyecek ama hatırasının hakkını verdiğimizi asla unutma."

Dorian başını salladı. "Keenan'a bakıyorum ve içimde bir acı hissediyorum çünkü sahip olabileceği eğlenceli, sevgi dolu teyzesini asla tanıyamayacak. Onunla nasıl oynadığını, ona nasıl top sürmeyi öğrettiğini neredeyse görebiliyorum." Keenan bir gol attığında yutkunarak gülümsedi. "Ama onun buralarda olduğunu ve bizi izlediğini düşünüyorum. Kylie bunu yapardı."

Ashaya, Lucas cevap veremeden kulübeden çıktı, elinde iki kupa vardı ve ayakları çıplaktı. Vücudunda, oğlununkinden bir ton daha koyu tenini ve Keenan'la paylaştığı büyüleyici mavi-gri gözlerini ortaya çıkaran sade turuncu bir elbise vardı.

"Kahve." Gülümsemesi gün ışığıydı, karanlığı kovuyordu ve gözleri Dorian'a , sanki eşinin ruhunda dalgalanan acıyı hissetmiş ve buna karşılık olarak ortaya çıkmıştı.

"Teşekkürler Shaya," dedi Lucas, Dorian'ın ona taktığı ismi kasıtlı olarak kullanarak nöbetçiyi sessiz bir çekişle güzel şimdiki zamana geri çekti. Lucas'ın bildiği bir şey varsa o da Kylie'nin çok sevdiği ağabeyi için sadece mutluluk isteyeceğiydi.

Provokasyon işe yaradı.

Dorian kendi fincanını alırken boğazından hırıltılar çıkararak Ashaya'yı yanına çekti; Ashaya'nın bağlanmamış saçlarının elektrikli bukleleri gün batımı ışığında gizli vurgularla parlıyordu. "Neden ona kahve getirdin?" diye homurdandı. "Artık hiç gitmeyecek."

Ashaya gülererek Dorian'ı öptü ve Lucas'a dönmeden önce parmakları uzun bir süre Dorian'ın çenesinde kaldı. "Mercy'nin barfiks çekmeye çalıştığını duydun mu?"

Lucas atarken neredeyse kahvesini tükürüyordu. "Başardı mı?"

"Riley onu durdurduğunda yediye kadar çıktığını söyledi," dedi Dorian, gözlerinde çok eğlenmiş bir leopar vardı. "İçeri girdiğindeki yüz ifadesini hayal edebiliyor musun?"

Paha biçilemez bir görüntüydü. "Zavallı Riley." Lucas, Mercy'nin maskaralıklarıyla neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu çünkü baskın, yırtıcı bir şekil değiştiren dişi sevdiği zaman varlığının her zerresiyle severdi.

"Oradayken," diye ekledi Dorian, "her şeye alıştım. Kaburgalarım beni öldürüyormuş ve her türlü yardıma ihtiyacım varmış gibi davrandım. Bir ara Riley'nin beni boğacağını sandım."

Başını gülererek sallayan Dorian'ın bilim adamı arkadaşı, tam Keenan ona seslenirken nazikçe göğsünü okşadı. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım. Bütün gün laboratuvarda İnsan İttifakı implantı üzerinde çalışıyordum." Gülümsemesi kenarlarda soluklaştı. "Geleceğin futbol yıldızıyla bacaklarımı esnetmek bana iyi gelecek."

Dorian elini onun elinin üzerine kapattı, kaşları birbirine yaklaştı. "Dur bakalım. Ne söylemiyorsun?"

Ashaya cevap vermeden önce Keenan'ın oyununda mutlu olduğundan emin olmak istercesine ona baktı. "Henüz kesin olarak bilmiyorum." Sesi sıkıntılıydı. "Ama İçimde çok kötü bir his var, implantlar aylar içinde ya da daha erken bozulmaya başlayacak. Sadece etkinlikten bahsetmiyorum. Beyni etkileyecek bir bozulmayı kastediyorum."

Lucas sessiz bir nefes çekti, tüm eğlencesi anında silinmişti. "Bo'nun kafasındaki implanttan mı bahsediyorsun?" diye sordu İnsan İttifakı'nın etkin liderini kastederek. "Zihnini psikik manipülasyona karşı koruyan implanttan mı?" Doğal insan kalkanları, Dönüşenlerin sahip olduğu kaya gibi sağlam kalkanlardan çok daha zayıftı.

Ashaya başını sallayarak, "Endişelerimi henüz onunla paylaşmadım. Amara ve ben her türlü şüphenin ötesinde pozitif olmak istiyoruz - çünkü implantları alan ilk grup? Cerrahi olarak çıkarılmalarının güvenli olduğu aşamayı geçtiler."

Bu grup Bo ve onun üst düzey adamlarını içeriyordu.

"Bundan bahsetmeyeceğim," diye söz verdi Lucas, Dorian Ashaya'yı kendine doğru çekip ona bir şeyler mırıldanırken Ashaya da başını sallayıp fısıldayarak karşılık verdi.

Ashaya Keenan'la oynamak için ayrıldıktan sonra Dorian, "Kahretsin," dedi. "Eğer o implantlar başarısız olursa, Bo'yu kaybederiz."

Bu felaket olurdu. Diğer adam DarkRiver ve SnowDancer ile ilk etkileşimlerinde kötü hatalar yapmış olsa da, ilişki kurabilecekleri soğukkanlı bir kafa olduğunu kanıtlamıştı. Daha da önemlisi, milyonlarca insana ulaşip onları kendisine inanmaya ikna edecek karizmaya ve tutkuya sahipti.

İttifak bayrağı altında birleşmenin hayati önemi. Bowen Knight'ı kaybedersek İttifak Lucas bundan emindi. Onsuz hayatta kalabilecek kadar güçlü değildi, henüz değil.

İttifak'ı kaybederlerse Trinity düşecekti.

Dünya Trinity'nin düşmesini kaldıramazdı. Düştüğü anda Konsorsiyum devreye girecek ve kaos hüküm sürecekti.

Lucas, "Umalım da Ashaya ve Amara kendi teorilerini ," dedi. Bu çok zayıf bir umuttu: Ashaya ve ikizi birlikte kendi alanlarında dünyanın en iyisiydiler.

Dorian'ın gözleri de aynı kasvetli bilgiyi yansıtıyordu ama o sadece başını salladı. "Yani, ocelotlar." Yüz ifadesi daha da karardı. "Eski bilgilerimiz güncel değilmiş. Eskiden bulundukları bölgede küçük ama güçlü ve istikrarlı bir sürüymüşler ama Psy'ı vuran çılgınlığa yakalanmışlar."

"Gerçek anlamda mı konuşuyorsun?" Bu yılın başında Psy ırkını neredeyse ezip geçen ölümcül şiddeti hatırlayınca Lucas'ın midesi bulandı.

"Evet. SkyElm büyük bir Psy mezrasının yanında kurulmuştu. Ocelot'ların dolaşmak için bolca alanı var ama ana sürü yerleşimleri her zaman sınıra yakın olmuştur; iki taraf da kendi içinde kaldığı için kimsenin değiştirmeye zahmet etmediği tarihi bir şey." Güldüklerinde eşine ve oğluna bakan Dorian nefes verdi.

"Ama PsyNet'lerinde olup bitenler yüzünden Psy'ler akıllarını kaybetmeye başlayınca, sürü de yakayı ele verdi." Dorian kahvesinden biraz daha içti ama tadını almıyor gibiydi, akli keşfettiği şeydeydi.

"Mezra salgını New York'taki ilk büyük salgınlardan sonra meydana geldiğine göre, alfanın neden halkını harekete geçirmediğini anlayamıyorum."

Bu noktada, diye düşündü Lucas, tüm dünya sıradan Psy'nin birdenbire sahip olunması gereken ölümcül komşular haline geldiğini biliyordu. "Kaç kişi?" diye sordu sessizce. Sürü iki ya da üç üyesini kaybetmiş olsaydı Dorian bu kadar etkilenmezdi.

Nöbetçinin sözleri acımasızdı. "Sadece yedi kişi hayatta kaldı. Doksan üç kişilik bir sürüden."

Lucas'ın eli kupasını öyle bir sıktı ki neredeyse çatlatacaktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Kayıp oranı, düşüncesiz delilere karşı savaşıyor yırtıcı bir Dönüşen sürüsü için çok yüksekti.

"Ocelotlar dengesizdi." Dorian'ın gözleri buz parçalarına dönüştü. "SkyElm'de çok fazla yaşlı ve çocuk vardı, sürüyü fiziksel olarak savunabilecek yeterince agresif dominant yoktu."

Pençeleri derisini iterken Lucas hırlamamak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Diğer alfaları yargılamamaya çalışıyordu ama Dorian'ın anlattığı durum *asla* . Bir alfanın sorumluluğu, sürüsünün hayatlarının baharındaki dominantların dengeli bir tamamlayıcısına sahip olmasını sağlamaktı. Bazen bu, aynı yaşta kendi sürülerinde umabileceklerinden daha üst düzey pozisyonlara gelmek isteyen cesur genç erkek ve kadınlar için dost sürülere çağrı yapmak anlamına geliyordu. Diğer zamanlarda ise, daha büyük bir sürüyle bütünleşme talebinde bulunarak sürüyü dağıtmak gibi zor bir karar vermek anlamına geliyordu.

"Ocelot'ların birleşebilecekleri kimse olmasa bile," dedi Lucas, "diğer kedi yeni üyeler isteyebilirlerdi." Lucas gibi diğer alfalar, bocalayan sürünün yeterli sayıda kalıcı sürü arkadaşı olana kadar SkyElm'i desteklemek için geçici transferlere bile izin verebilirdi. "Neden yapmadılar?"

"Çağrı yapmışlar," dedi Dorian, Lucas'ı şaşırtarak. "Sadece ocelot istiyorlardı, başka kedi istemiyorlardı. Bu yüzden hiç yardım talebi almadık." Sıkı bir omuz silkme. "Ülkede çok fazla ocelot yok ve diğer sürüler sağlıklı olsa da onlar da küçük, üye kaybetmeyi göze alamazlar. Ama"-Dorian'ın kırılmış sesi sertleşti-"hepsi, *her biri*, eğer bir birleşme talebi yapılırsa kabul etmeyi teklif etti. SkyElm ilgilenmediğini söyledi."

Bu düpedüz küstahlıktı ve neredeyse bütün bir sürünün yok olmasına yol açmıştı. "Hayatta kalanlar, kim kaldı?"

"İkisi çocuk," diye başladı Dorian. "Hayatta çünkü bir itaatkâr onları katliamın ortasında yakalayıp

bir odaya kapattı, sonra onlarla birlikte içeride barikat kurdu ve içeri girmeye çalışan herkesin ellerini kesti."

Lucas onaylarcasına hırladı. İtaatkâr bir sürü arkadaşının böyle durumlarda yapması gereken şey tam olarak buydu: Etrafındaki çocukları alıp *güvende tutmak*. SkyElm'in en azından bir üyesi görevini biliyordu.

"Sadece iki asker," diye devam etti Dorian. "İkisi de çatışmada ağır yaralandı ama şimdi ayakta ve yürüyorlar. Sürü şifacısı hayatta; ön saflardaydı ama alfa çok kötü yaralanmadan önce onu geri çekti. Verdiği tek iyi kararlardan biri gibi ."

"Alfa yaşıyor mu?"

İfadesi düz olan Dorian başını salladı. "Bölgedeki bir arkadaşım ile konuştum - Psy yerleşim bölgesi / SkyElm sınırına yakın binalarda mahsur kalan ve çatışmayı izleyen birkaç insana göre, sürünün baskınları alfayı diğerlerinden daha fazla koruyordu."

Bu ille de yanlış bir hamle değildi; ölü bir alfa bir sürünün bütünlüğünü bozabilirdi, özellikle de başlangıçta zayıf bir sürüyse. Ancak, yavruların öldürüldüğü bir durumda, bu savunmasız hayatları korumak baskınların -ve alfanın- *tek* odak noktası olmalıydı. DarkRiver'da böyle korkunç bir durumla karşılaşıldığında, en zayıf yaşlılar bile silaha sarılır ve bir savunma hattı oluştururdu.

Sonra Dorian en inanılmaz şeyi söyledi. "Kendi yavrusunu ve eşini kaybetti."

Lucas gözlerini kırptırarak nöbetçisine baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Sascha ve Naya'nın tehdit altında olduğu bir savaşta Lucas onları korumak için ölümüne savaşacaktı. Onu parçalara ayırmak dışında kimse onu geçemezdi.

"Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum," dedi Dorian, ancak sesinde öfke titreşiyordu. "Bir araya getirebildiğim kadarıyla SkyElm, tehlikenin sadece sınırda olduğuna inanarak yerleşimlerinin bir tarafını korumasız bıraktı."

Bir çatırtı sesi, kahvenin orman zeminine dökülmesi.

"Kahretsin." Çatlamış fincanı yere koyan Dorian, parmaklarına dökülen kahveyi silkeledi. "Ne olduğunu anlayabilirsin."

dinlen."

Lucas bunu yapabilirdi ve bu hiç de hoş bir şey değildi. "SkyElm'in bırakın bir paralı asker grubu kiralamayı, herhangi bir kaçırma olayını organize edecek kapasitesi yok görünüyor. Ayrıca yardım için bize ulaşabilecekken neden DarkRiver'a saldırmak istesinler ki?"

Lucas mültecileri sorgusuz sualsiz kabul ederdi, DarkRiver hayatta kalan yedi kişiyi entegre edecek ve onlara ihtiyaç duydukları her türlü yardımı sağlayacak kadar büyük ve istikrarlıydı. DarkRiver'ın büyük çoğunluğunu leopar dönüşenler oluştursa da, sürüde Psy, insan, bir jaguar ve birkaç vaşak sürü arkadaşı da vardı. Aslında SkyElm'in katliamdan sonra yaklaşabileceği en iyi sürü buydu.

Özellikle de küçük sürülerin alfalarının aksine Lucas, SkyElm alfasının baskınlık mücadelesinden endişe duymazdı. O çok güçlüydü, gücü çok uzun süredir elinde tutuyordu ve nöbetçileri de hiç sorgulanmayacak kadar sadıktı.

"şu." Dorian parmaklarını saçlarında gezdirdi. "SkyElm küçüktü ama bir şeyler icat eden ve patentlerini sürünün tamamına devreden iki yaşlı sürü arkadaşının sayesinde birkaç patente sahiptiler. Bastien bu patentlerden elde edilen paranın izini sürdü ve bir ay önce birinin iki milyon doları bir offshore bankaya aktardığını ve izlerin orada kaybolduğunu söyledi."

Lucas oradan paralı askerlere aktarılmış olabileceğini fark etti. "SkyElm alfasıyla yüz yüze konuşmam gerek." Diğer adamın kararlarını küçümsese de Lucas kesin bir kanıt olmadan onu Naya'yı kaçırmaya teşebbüsten suçlu bulmayacaktı. Konsorsiyum dostunu dostuna kırdırmakta, daha önce hiç olmayan yerlerde çatlaklar yaratmakta çok iyiydi.

"DarkRiver bölgesinden ayrılmayı mı planlıyorsun?" Dorian doğruldu, leoparının gözlerinde vahşi yeşil bir varlık vardı. "Luc, bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun."

"Ondan buraya gelmesini isteyemem, hem de tamamen çökmüş olması gerekirken." Diğer alfa sürüsünü, eşini ve çocuğunu tek bir korkunç günde kaybetmişti. Lucas kimsenin başına böyle bir cehennem gelmesini istemezdi. "Ona gitmeliyim."

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
30 Nisan 2074*

Nina,

Köylüler güvende.

Psy suikast ları pes edip gittiler ve kurtardığımız insanlar, i ler çok daha geniş bir ölçekte deği ene kadar gizli yeni evlerinde kalmayı biliyorlar.

Bugün, seni kaybettiğimden beri, halkımız katledildiğinden beri ilk kez Tanrı'yı yeniden kalbimde hissettim. Ve huzur içinde uyuyan bir çocuğun yüzüne dokunan  afak g ne inin ışığında umudu gördüm.

Suikastçı arkadaşlarını engellemek için karanlıkta birlikte  alı tığım Psy askeri kimseye yüzünü göstermiyor ama bu köylüler benimkini tanıyor, bana güveniyor. Ne de ben de onlardan biriyim, tenim aynı koyu tonda, yüz hatlarım tanıdık, dilim onların dili, ırkım insan.

Ancak  imdi, sadece aylar önce asla tahmin edemeyeceğim bir anlamda de bir asiyim. Bir zamanlar Psy olduğu ve benden her  eyimi acımasızca  alan Psy olduğu için  ld rebileceğim bir adamın yanında sava ıyorum. Bu beni utandırıyor ama yine de buraya yazıyorum çünkü seni kaybettiğimden beri kim olduğumu bilmeni istiyorum. İyisiyle kötüsüyle.

Nina. Seni  zledim.

Xavier

Bölüm 25

Dorian'ın Lucas'a SkyElm'den bahsetmesinden **yirmi dört saat sonra**, Lucas'ın nöbetçileri ve eşi, o bölgeden tek başına çıkarken yokluğunu örtbas etmek için birlikte çalıştılar. Halkını en çok endişelendiren tek başına olmasıydı ama gece vakti tek başına hareket eden tek bir panter bir gölgeydi. Yolculuğu karadan yapabilseydi, diğer yırtıcı Dönüşenler tarafından bile fark edilme riski sıfır olurdu ama bu çok uzun sürerdi, bu yüzden Lucas ihtiyaç duymayı hiç beklemediği bir ekibi çağırmıştı: Nikita Duncan.

Sascha'nın annesi birden fazla havayolu yanı sıra bir özel uçak filosuna da sahipti. İşkence tehdidi altında bile olsa Lucas'ın kendisine ihanet etmeyeceğini garanti ettiği bir adam tarafından kullanılan küçük bir uçakla kayıt dışı bir uçuş yapmasını sağlamıştı. Kulağa hoş geliyordu ama Lucas onun emrindeki birine güvenecek değildi. Dorian görevde olmasaydı, nöbetçi onun seçtiği pilot olurdu. Yine de Nikita Lucas'ı Sascha'nın güvenliğinin devamı için vazgeçilmez gördüğünden, muhtemelen güvendedeydi.

Şehrin dışındaki ıssız bir pistte çoktan ısınmış ve kalkışa hazır uçağa binerken küçük çantasını içine attı, kendini içeri attı ... ve pilotun kokusunu tanıdı. "Ne zaman pilot lisansı aldın lan sen?"

Max Shannon kolunu sandalyesinin arkalığına dayadı ve beyaz gömlekli omzunun üzerinden sırttı, yüz hatları Kafkas ve Asya karışımı yakışıklıydı ve siyah saçları düzgün kesilmişti. Sol yanağındaki gamze Max ve Sophie'nin son ziyaretinde Naya'yı büyülemişti.

DarkRiver bölgesi. Lucas'ın yavrusu sanki nasıl yapıldığını anlamaya çalışıyormuş gibi ona dokunup duruyordu.

Max, Lucas'ın sorusuna cevap olarak, "Bir güvenlik şefinin sahip olması gereken iyi bir beceri gibi görünüyor," dedi. "Özellikle de korumam gereken kadın sürekli uçaklardayken." Önündeki kontrol paneline hafifçe dokundu. "Uçuş öncesi kontrol tamamlandı." Diğer adam ayağa kalkmaya başladı. "Sadece kapıyı kapatıp kilitlemem gerekiyor."

"Ben yaparım." Dorian sağ olsun, Lucas bu süreçte deneyimliydi ama Max'in hareketlerini net bir şekilde görebildiğinden emin oldu. "Pilotluk sınavını geçtin mi?"

Başıyla onaylayan Max başını öne doğru eğdi. "Yardımcı pilot koltuğuna oturmak ister misin?"

"Başka hiçbir yerde," dedi Lucas koltuğa kaymadan önce. Nikita'nın organizasyonunda güvendiği iki kişi olduğunu *unutmuştu*: Max Shannon ve karısı Sophia Russo.

Max, DarkRiver'a birden fazla kez yardım etmişti, ayrıca Sascha ve Sophia arkadaş oldukları için Max sık sık Sascha'nın yörüngesine giriyordu. Ve Lucas'ın empatik ve sezgisel arkadaşı eski polis hakkında bir kez bile kötü bir şey yakalamamıştı. Lucas da öyle. En önemlisi, yavrular Max'e tapıyordu.

O iyi adamlardan biriydi.

"Şu anki işveren zevkinin açıklanamaz olduğunun farkındasın, değil mi?" Lucas, Max'in kendisine gösterdiği kulaklığı eline aldıktan sonra yorum yaptı.

Diğer adam omuz silkti ve kendi kulaklığını taktı. "Sophie ve ben Nikita'yı ışığın tarafına çekebileceğimiz umuduyla yaşıyoruz." Sol yanağındaki gamzeyi bir kez daha ortaya çıkaran ani bir sırıtış.

Yavrusunun anılarıyla bağlantılı olan bu görüntü, Lucas'ın panterinin derisinin yüzeyine çıkmasına neden oldu.

Max, "Anthony artık resmin içinde olduğuna göre bu yüzyılda bile olabilir," dedi.

Lucas homurdanarak kontrol panelinin ışıklarına doğru başını salladı. "Ne zamandır uçuyorsun?"

"Merak etmeyin. Bu benim ilk gerçek uçuşum ama eğitmenim tıpkı simülatördeki gibi olacağını söyledi."

"Komik, Shannon. Bunu Nikita'ya da söyledin mi?"

"Kayınvalidenize sadece tak tak şakaları yapıyorum," diye cevap verdi Max, küçük parlayan işaretlerle işaretlenmiş özel pistte taksi yapmaya başlamadan önce. "Nedense hiç 'kim var orada' demiyor, bu yüzden tüm süreç 'tak, tak' ile erken sona eriyor. Sürekli kederliyim."

Lucas kıkırdarak, sorunsuz bir kalkıştan sonra havalandıklarında San Francisco sollarında ışıltılı bir yayılma haline gelene kadar bir daha konuşmadı. "Brifingi aldın mı?"

Max başıyla onayladı. "Plana göre ben uçağa kalacaktım, sen de karanlığa doğru ilerleyecektin."

"Plan neydi?"

"Desteye ihtiyacın olursa seninle gelmeyi teklif ediyorum."

Lucas bunu düşündü. Max kendi nöbetçileri kadar iyi eğitimliydi ve onu yanına almasının sürü bölgesindeki güvenlik üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı. Yine de yalnız gitme konusundaki ilk gerekçesi hâlâ geçerliydi

-Eğer mesele gizlilikse, tek başına bir panter radara yakalanmamak için en iyi şansa sahipti.

Ayrıca başka bir husus daha vardı.

"Hayır," dedi diğer adama. "Piste çıktığım anda uçağın kalkışa hazır olduğunu bilmem gerekiyor. Birinin uçağı sabote riskini göze alamam." Lucas'ın DarkRiver'dan uzun süre uzak kalmaya tahammülü yoktu, Trinity'deki rolü sayesinde son zamanlarda ne kadar göz önünde olduğu düşünülürse. Birileri onun yokluğunu fark edebilirdi. "Görüşeceğim adam fiziksel olarak çok daha zayıf, bu yüzden güvenlik sorunu çok az."

Max, pek çok insanın öldürmek istediği bir kadının güvenlik şefinin acımasız netliğiyle, "Bir pusu olabilir," dedi. "Buna hazırlıklı mısın? Yırtıcı sürülerin başkalarının bölgesine girme konusunda kuralları yok mu?"

"SkyElm'in sınırlarına varana kadar Dönüşenler tarafından sahiplenilmemiş topraklardan geçeceğim." Onları gelişinden haberdar etmek gündemde değildi. "Olası bir pusuya gelince, onlar beni fark etmeden ben onları göreceğim." Simsiyah olmanın önemli avantajları vardı; Lucas'ın kızına biraz daha büyüdüğünde öğretmeyi planladığı avantajlar.

Tabii ki bu onu arsızlık yaparken bulmayı zorlaştıracaktı ama Lucas bunu öğretmemeyi tercih ederdi.

Tek başına ve yardımdan uzakta kapana kısılması durumunda kendini korumak için kullanabileceği becerileri. Vahşiydi, onun yavrusuydu ama küçükken ona saklanmayı ve beklemeyi öğretecekti. Saklan ve bekle.

Çocuk bir panter yetişkin savaşçılara karşı kazanamazdı.

Lucas bunu ilk elden biliyordu.

"Karanlıkta panter." Max ısılık çaldı. "Evet, tamam, iyi plan.

Geldiğinizde kıyafetler konusunda ne yapacaksınız?"

Lucas dudaklarını , "İnsanlar kıyafetlere çok takılıyor," dedi.

"Bana bu saçmalıkları anlatma." Eski polis parmağıyla onu işaret etti.

"O giyinirken ve sen giyinik değilken başka bir adamla yüzleşmeyeceksin."

Aslında Lucas bunu yapmakta bir sakınca görmezdi, özellikle de baskınlığının ocelot alfasınınkinden çok daha fazla olduğunu bildiği için. Ama bu durumda muhtemelen buna gerek . "Birileri çamaşırlarını hep dışarıda unuttur. İhtiyacım olanı alırım." Aksi takdirde, Max'in haberi olmadan, muhtemelen diğer alfayı da sinirlendirecek olan yüzleşmeyi kendi derisiyle yapacaktı.

Kıyafet giymek de dahil olmak üzere medeni davranışlar, bir Dönüşen'in doğasının insani kısmından gelir. İster kürklü ister insan derisi olsun, bedenleriyle olan rahatlıkları hayvanlarının ilkel gelir. Bir düşman medeni tarafıyla pazarlık yapabiliirdi ama hayvan saf, su katılmamış içgüdüleriyle tepki verirdi. Ve şiddetli koruma dürtüleriyle hareket eden bir alfa panter, kimsenin yüzleşmek isteyeceği bir yırtıcı değildi.

"Arkada içinde bazı silahlar olan bir çanta var." Max başparmağını uçağın arka tarafına doğru salladı. "Her ihtimale karşı onları paketledim, ama sanırım hiçbir şey taşıyamazsın?"

"Hayır, hızımı ve kamufajımı kaybetmeden olmaz." Daha önce panter olarak küçük bir sürüyle koşmuştu ama bu vücudunun zarif hatlarını değiştirmiş, onu öne çıkarmıştı. "Bunun o tür bir çatışma olacağını sanmıyorum." Çünkü eğer ocelotların Naya'ya yapılan saldırıyla gerçekten bir ilgisi varsa ve sadece tuzağa düşürülmemişlerse, keşfedildiklerine inanmaları için hiçbir nedenleri olamazdı.

Dorian veri madenciliğini son derece dikkatli bir şekilde yürütürken, bölgede konuştuğu insanların hepsi

DarkRiver. İkisi Lucas'ın sürüsünün bir parçası olarak doğmuş, çiftleştiklerinde ama DarkRiver'da hâlâ pek çok ailesi vardı. Diğerleri ise alışılmadık bir uzmanlık alanında ileri teknik eğitimini tamamlarken geçici olarak bölgede bulunan bir SnowDancer kurduydular.

Hayır, ocelotların kendilerine doğru gelen bir panteri izlemek için hiçbir sebepleri yoktu.

- - -

Max uçağı Nikita'ya ait özel bir piste indirdikten sonra Lucas'ın SkyElm'in ana üssüne koşması iki saat sürmüştü. Geniş bir arazinin ortasına gizlenmişti, iniş pisti arazinin yapısından dolayı sıradan bakışlardan gizlenmişti ve merak eden biri olsa bile pist resmi olarak çiftlik operasyonları ve burayı işleten insanların ulaşım ihtiyaçları için kullanılıyordu.

Görüş alanı içinde hiçbir bina yoktu.

Max yeterince yaklaştığında iniş şeridi ışıklarını uzaktan kumandayla çalıştırmıştı. Uçağı yere indirip park eder etmez ışıkları kapattı ve bölgeyi tekrar zifiri karanlığa gömdü, ay bulutların arkasına gizlendi.

Ancak o şeridin sessizliği, ocelot aeries'i çevreleyen çığlık atan sessizliğin yanında hiçbir şeydi. O ana kadar yer değiştirmiş ve bir mil gerideki bir çizgiden bir kot pantolon almış olmasına rağmen Lucas'ın adımları panter sessizliğinde kalmış, rahatsız edici sessizliği bozacak en ufak bir fısıltı bile çıkmamıştı.

Belki de bunun ezici gücü, yüze yakın insanı barındırması gereken bir topluluğun artık sadece yedi kişiyi barındırdığını bilmesindendi. Leoparlar gibi ocelotlar da doğaları gereği yalnız yaşarken, bu sürünün uzun bir geçmişi vardı ve muhtemelen sürülerinin küçüklüğü nedeniyle birbirlerine yakın yaşıyorlardı.

Hayatta kalanlar şoka girmiş olmalı.

Doğasının her iki parçasından gelen acıma duygusunu bir kenara iterek, SkyElm'in Konsorsiyum yardımı alabileceğini kendine hatırlattı. Öyle olmasa bile, vahşi ocelotlar çoğunlukla gececi idi ve bu eğilim daha az olsa da Dönüşenlerde de görülüyordu.

ölçüde. Gecenin bu derinliğinde bile sürünün uyuduğuna güvenemezdi.

Gardını alarak ağaçlara tırmandı ve aylardır oturulmayan evlerin tozlu yalnızlığı yerine taze kokular alabildiği iki sığınağa doğru ilerlerken yükseklerde kaldı. Ulaştığı ilk sığınanın çocuklara ait olduğu anlaşıldı. Kilitli pencereden küçük bedenlerini görebiliyordu: ikisi de ocelot formundaydı ve birlikte sıkıca kıvrılmışlardı, yetişkin bir erkek ise aerie kapısının hemen önündeki bir yatakta yatıyordu.

Engellemek. Çocukları güvende tutmak.

İtaatkar.

Lucas böyle bir cesareti kendi sürüsüne kabul etmeye hazırды.

Şifacının, alfanın ve iki askerin eksik olduğunun farkındaydı, ilerlerken son derece dikkatli davrandı. Üç baskınla da başa çıkabileceğinden hiç şüphesi yoktu ama bu harap olmuş sürünün Naya'ya yapılan saldırıyla hiçbir ilgisi olmayabilecekken bunu bir kan gölüne çevirmek istemiyordu.

Şimdi içinde yumuşak bir ışık parıltısı görebildiği diğer aerie'ye gitmek yerine, hareketsiz kaldı ve *dinledi*. Sabrı on dakika sonra ödüllendirildi. Askerler aşağıdaydı ve parçalanmış sürülerinden arta kalanları korumaya çalışırken sıkı bir çember oluşturunlardı. Bu ikisinin canı yanıyor olmalıydı - egemenlerin savunmasızlarından daha uzun yaşamamaları gerekirdi. Ölümüne savaşmak için yaratılmışlardı.

Eğer ocelot alfası dikkatli olmazsa, ikisini de kendi şeytanları yüzünden kaybedebilirdi.

Lucas onları tespit ettikten sonra yolda sessizce ilerledi ve iki kişinin konuşmakta olduğu büyük açık pencerenin hemen önünde durdu. Pencerenin kendisi boş bir mutfağa bakıyordu, konuşanlar büyük ihtimalle öteki odadaydı.

"Uyumalısın Monroe," diye yalvardı bir kadın sesi. "Arada sırada yaptığın birkaç kaçamak dışında beş gündür ayaktasın."

"Hayır, uyanık kalmalıyım. Korumam gerek." Erkek sesinin tonu yanılttı, kelimeler de biraz bozuktı.

Pürüzlü. Kırılmış.

"Sen bizim alfamızsın." Kadın gözyaşlarının eşiğinde gibiydi. "Rehberliğine her zamankinden daha çok ihtiyacımız var ama uykusuzluk seni dengesizleştiriyor."

İçeriden gelen hırıltı seslerinin yanı sıra, yerde ileri geri hareket eden ayak sesleri de duyuluyordu.

"*Monroe.*" Şifacı olması gereken kadın tekrar denedi. Yeni başlayan gözyaşlarını kontrol altına almayı başarmıştı, "Sana bir fincan çay yaptım" derken sesi nazik ve ikna ediciydi. Rahatlatacak-

Yeryüzüne çarpan porselenlerin sesi, tahtaya sıçrayan sıvı. "Lanet olası çaya ihtiyacım yok!" Bu bir kükremeydi.

Şifacı için endişelenen ve iki askerin muhtemelen nöbet yerlerinden kargaşayı duyamayacağını farkında olan Lucas pencereden içeri girdi. Gözleri çoktan ışığa adapte olmuştu, bu yüzden mutfaktan geçip doğruca yaşam alanına girdi. Alfa, şifacısına doğru yaklaşıyordu; kahverengi saçları griye boyanmış ve tutamlar halinde havaya kalkmış, yüzünün soluk teni lekeli bir şekilde kızarmış, yumrukları sıkılmıştı.

Şifacı kırılğan görünümlü bir kadındı, belki seksen yaşındaydı. Hakkını yemeyelim, irkilmiyordu, hatta hâlâ alfasını ikna etmeye çalışıyordu.

"Monroe Halliston." Lucas bir duvara yaslandı, duruşu kasıtlı olarak tehditkâr değildi. "Konuşmamız gerek."

Hırlayarak etrafında dönen ocelot alfası bir kasırga gibi üzerine geldi. Lucas bu şiddetli içgüdüsel tepkiyi beklemişti, diğer alfayı saniyeler içinde yere sermiş, yaşlı adamın bileklerini arkadan kilitlemişti. Şifacı yardım istemek için bağırarak gibi olduğunda başını iki yana salladı. "Konuşmaya geldim," dedi sessizce. "Askerleri içeri çağırırsan bu işin sonu kanla bitebilir."

Siyah tenli kadın yutkundu, yüzüne baktı, kahverengi gözleri onu doğduğundan beri işaretleyen çizgilerin üzerindeydi. "Lucas Hunter. DarkRiver."

Bu sözler karşısında öfkelenen Monroe Halliston, Lucas'ı üzerinden atmaya çalıştı. Lucas artan bir baskıyla onu yerinde tuttu. "Konuşmaya geldim," diye tekrarladı.

"Psy'ların bizi öldürmesine yardım eden o piçle konuşmak istemiyorum!"

Lucas'ın kanı .

Ani bir karar vererek dikkatini şifacıya verdi. "Askerlerini çağır," diye emretti. "Onlara buraya kan dökmeye gelmediğimi söyle ama iki dakika içinde ikisi de kapıdan içeri girmezse bunu yapacağım." Lucas seralara yaklaşmadan önce tam bir keşif yapmıştı, dominantlar nöbetlerinden uzaktayken dışarıda tehlike oluşturabilecek bir tehdit olmadığını biliyordu.

"Onun emirlerine uyma!" diye bağırdı alfa ama şifacı Lucas'ın son derece ciddi olduğunu anlamış gibiydi.

Kapıya doğru koşarak iki dominantı çağırdı. Kendilerine ayrılan iki dakika içinde nefes nefese kapıda belirdiler ve bu süre zarfında Monroe söylenip durdu. Lucas diğer alfayı ayağa kaldırdı ama gözlerini askerlerden ayırmadı, perişan hallerini, gözlerinin altındaki torbaları inceledi. "Ellerinizi açıkta tutun," dedi itaatsizliğe izin vermeyen bir ses tonuyla. "Sizinle bir kavgam yok."

"Alfa'mızı rehin tutuyorsun." Bu, çiftin erkek yarısından gelen yorgun bir ifadeydi. "Harekete geçmeliyiz."

"Seni saniyeler içinde etkisiz hale getireceğim," dedi Lucas, Monroe'nun müdahale etmeleri için attığı çığlıkların üzerine. "Bu noktada yavrular da dahil olmak üzere kalan sürü arkadaşların çaresiz kalacak."

İki asker, savaşmalarını istemeye devam eden Monroe'ya baktı. Yüzleri gerginleşerek geri çekildiler ve Lucas'ın emri doğrultusunda ellerini vücutlarının önünde kavuşturarak kapının yanında nöbet pozisyonu aldılar. Davranışları Lucas'a bu alfa-pak ilişkisinin Lucas gelmeden çok önce bozulduğunu gösteriyordu; Monroe'nun düşünmeden verdiği emirler tabuta son çiviye çakmıştı.

Diğer alfanın bileklerini kırılmaz bir şekilde tutan Lucas yerden lacivert bir eşarp aldı. Şifacıya ait olmalıydı. Alfa'yı bir sandalyeye sürükledi, sonra eşarbı kullanarak diğer adamın ellerini sandalyenin arkasına bağladı, böylece yüz yüze konuşabileceklerdi.

Monroe Halliston'ın yarı vites deęiřtirerek baęlarını koparmaya çalıřacak kadar saęlıklı dūřundūęūnū sanmıyordu ama bōyle bir řey yaparsa Lucas dięer alfayı kontrol etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Sūrū arkadaşlarının ōlūmū için DarkRiver'ı mı suçluyorsun?"

Gōzleri artık soluk yeřilimsi kahverengi ve uzun siyah bir gōzbebeęi olan alfa diřlerini gōsterdi. "Her řey seninle bařladı!" diye baęırdı. "Sen ve Psy eřin." Sanki kōtū bir řey tatmıř gibi yere tūkūrdū. "Siz olmasaydınız Psy'lar kendi dūnyalarında, biz de kendi dūnyamızda kalırdık. Gūvende."

Ocelot erkeğine PsyNet'teki ūrūmeyi ve bunun Psy zihinlerine nasıl bulaştığını anlatmanın zamanı değildi. Delilik salgınları kaçınılmazdı. Katliamların daha da kōtūleřmesini engelleyen Sascha ve onun gibi diğer empatlardı. Sascha'nın domino etkisi olmasaydı, Es'ler asla zamanında uyanamayabilirdi.

"ocuğumu kaçırmak için paralı askerler tuttunuz," dedi, içinde ağır bir his vardı.

řıfacı titreyen elini aęzına gōtūrūrken Monroe Halliston'ın yūzūnde sinsi ifade belirdi ve iki asker de gōzle gōrūlūr bir řekilde kızardı. "Kanıtlayın." Bu bir meydan okumaydı.

Bölüm 26

"**PAKET** ARKADAŞLARINIZ Cayman Adaları'ndaki bir offshore hesabına aktardığınız iki milyon doları biliyor mu?" Lucas sordu. "Paralı askerler bize ücretin tamamının dört milyon olduğunu söylediler." Karşı konulamaz bir miktar. "Bu ikinci ödeme sürünün birikimlerini tüketmiş olabilir."

Ocelot alfası dudağını büktü ama şifacı daha fazla hakaret edemeden konuştu.

"Nasıl *yapabildin*?" Titrek bir fısıltıydı. "O para yavrulara vermek için elimizde kalan tek şeydi. Aileleri gitti, büyükanne ve büyükbabaları gitti, arkadaşları gitti! En azından o parayla iyi bir hayatları, seçenekleri olabilirdi!"

Yaşlı kadına dişlerini gösteren alfa, "Kapa çenenini ve defol git," dedi.

Askerlerinin tepkisini fark etmemiş gibiydi ama Lucas fark etmişti. İkisi de alfalarına sadece şok içinde değil... aynı zamanda tiksintiyle bakıyordu. Şifacı sağlıklı bir sürüde kutsaldı. Hiç kimse, Lucas'ın sürüsündeki hiç *kimse* Tamsyn'e hakaret etmekten kurtulamazdı. Zaman zaman onunla aynı fikirde olmayabilir, hatta çok nadir durumlarda ona kızabilirdi ama o bile asla onunla bu çirkin tonda konuşmazdı.

"Hayır!" Şifacı Lucas'ın yanında dururken tüm vücudu titriyordu. "Artık bana emir veremezsin. Kim olduğunu bilmiyorum ama sen benim alfam *değilsin*!"

Tıslayan ve hırlayan ocelot alfası sandalyesiyle ayağa kalkmaya çalıştı. Lucas onu geri itti ama konuşmadı. Bunun yerine şifacıya söylemesi gereken her şeyi söylemesi için fırsat verdi.

Monroe Halliston onu görmezden gelerek diğer iki dominanta "Bu haini buradan çıkarın!" diye bağırıldığında, onlar yanıt vermedi.

Bir zamanların alfası onları kaybetmişti.

Yaşlı adam sanki bunu aynı anda fark etmiş gibi bağırmaya başladı. "Siz aptalsınız! Onun ne yaptığını görmüyor musunuz? Sel kapılarını açtı ve *biz* de sele kapıldık! O olmasaydı kardeşleriniz ve anne babanız hâlâ hayatta olacaktı! Eşim hâlâ hayatta olurdu. *Oğlum* hâlâ hayatta olurdu!" Bir hırıltı daha. "Oğlum ölü yatarken neden o melez çocuğuna sahip olsun ki?"

Lucas pençelerini savurdu ama öfkeli panterini sabırlı zorladı. Burada daha fazlası vardı. Monroe, başarmış gibi görüldüğü şeyi başaramayacak kadar dengesizdi.

Her şeyden önce, Lucas'ın Teksas'a gitmeden önce Bastien'le yaptığı konuşmaya göre, Monroe söz konusu mali manevraları yapamazdı.

DarkRiver'in mali varlıklarından sorumlu adam Lucas'a, "Bu konuda yeteneği yok," demişti. "O parayı Cayman'ların hesabından hiçbir iz bırakmadan taşımak için hangi adımları attı? Yılların deneyimini ve bankacılık sistemleri hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmayı gerektirir."

Bastien bir elini koyu kızıl saçlarının arasından geçirdi, yeşil gözleri keskin bir zekâyâ sahipti. "Başka bir deyişle, sen bunu yapamazsın ve ocelot alpha'dan çok daha fazla finansal uzmanlığa sahipsin. San Francisco'da bunu yapabilecek tek kişi şu anda seninle konuşuyor."

Bastien'in uzmanlık düzeyi hiçbir şekilde yaygın olmadığından, Monroe Halliston'ın basitçe birini kiralamış olması da pek olası değildi. *Özellikle de* Bastien, ocelot'un paralı askerlere iki milyon peşinat dışında herhangi bir para ödediğine dair hiçbir belirti bulamamışken. O kadar iyi biri bedavaya çalışmazdı.

Tabii gizli bir amaçları yoksa.

"Mongrel çocuğu ?" dedi SkyElm askerlerinden biri, sesi titreyerek. "Sen de mi benim hakkımda böyle düşünüyorsun? Ne de olsa babam bir insandı."

Eski alfası ona baktı ve konuştuğunda niyet ettiğinden çok daha fazlasına ihanet etti. "Bu onun için çok daha iyi olurdu.

İnsan, Psy ve Dönüşen olarak hepimiz ayrı köşelerimizde kalsaydık, dünya ne hale gelirdi." Ocelot'un sesi kırık kaya gibiydi, sert ve öğütücüydü. "Bu sözde Üçlü Anlaşma, sadece daha fazla ölüme, daha fazla yıkıma yol açacak." Sesini yükselterek, "En zeki insanlar bunu çoktan fark etti. Bizi en başından beri olmamız gereken yere geri götürmek için çalışıyorlar!"

Konsorsiyum retoriğine çok benziyordu ama Lucas tahminlere bel bağlamayacaktı. Ancak o daha konuşmadan erkek asker, "Bunlar senin sözlerin değil," dedi. Sakin bir ses tonuydu ama dikkat isteyen bir ses tonuydu. "Bize kiminle ihanet ettin?"

Monroe sarsıldı. "Ben bu sürüye ihanet etmedim!" Sesi, tutkusunun ve kararlılığının gücüyle titriyordu. "Yaptığım her şey senin içindi!"

"Öyle mi?" diye sordu asker. "DarkRiver yavrusuyla ne yapmayı planlıyordun? İntikam için onu öldürmek mi?"

Bir zamanlar bu insanlar için alfa olan adam, ne kadar ileri gittiğini fark etmiş gibi aniden soldu. "Elbette hayır," diye fısıldadı. "Ben çocukları öldürmem."

"Peki nereye gitmesi gerekiyordu?" diye ısrar etti asker. "DarkRiver'in onu ararken dünyayı paramparça edeceğini bir kenara bırakıp, sözünüze inanmamızı ve onun gökyüzünden düştüğünü kabul etmemizi mi bekliyordunuz?"

Alaycı soru Monroe Halliston'ı . Bağlarını , "Arkadaşlarım çocuğun Avustralya'ya gönderilmesi için hazırlık yaptılar!" dedi.

"Hangi arkadaşlar?" diye sordu şifacı. "İsimlerini hiç öğrenemedim."

"Tanımadığınız *yabancılar* mı güvendiniz?"

"Gerçeği gören ve intikam almamıza *yardım* etmek isteyen yabancılar." Gözdağı vermek için bir gülümseme. "Gemi hazır ve San Francisco Limanı'nda bekliyordu. İşin dahiyane yanı da buydu; düşmanlarımız ipucu bulmak için , çocuk da kendi topraklarında bir tekne kilitli kalacaktı."

"Bunun işe yarayacağını düşünüyorsan aptalsın," dedi Lucas sessizce, kanı kaynıyor olmasına rağmen. Bundan daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Bir alfa için acınası bir bahane. Luca'nın adamları, San Francisco Limanı'nı kullanan Avustralya'ya giden gemilerin görece azlığı göz önüne alındığında, söz konusu gemiyi bulmak için fazlasıyla iyiydiler. "Naya kaçırılmış olsaydı tek bir geminin, uçağın ya da arabanın bile San Francisco'dan ayrılmasına izin verileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"O kadar gücün yok."

Lucas omuz silkti. "Yeterince var." Uçak filolarını yere indirme yetkisine sahip bir kadın ve denizin geniş alanlarını kontrol eden bir müttefik de dahil olmak üzere dostları vardı ama bu detayları ölmek üzere olan bu adamla paylaşacak değildi. "Gidin," dedi askerlere ve şifacıya. "Burada sadece tek bir sonuç olabileceğini biliyorsunuz."

Monroe Halliston doğru ya da yanlışın farkında olmayan bir akıl hastası olsaydı, Lucas öfkesini yutar ve merhamet göstermek için kendini zorlardı ama keder tek başına bu adamın neredeyse yaptığı şey için kabul edilebilir bir mazeret değildi. Lucas'ın sıcacık, empatik kalbi ve gülümsemesiyle dünyası olan eşinin öldürülmesine ve henüz bir yaşındaki yavrusunun kaçırılmasına yol açabilecek eylemlerde bulunmuştu. Naya'nın korkusu, tıpkı Lucas'ın anne babasının ölümünün yaralarını taşıdığı gibi, kalbinde sonsuza dek taşıyacağı travmatik bir yara olacaktı.

Hayır, böyle bir suç affedemezdi, affetmeyecekti. Dünya DarkRiver'in kendi adamlarını koruduğunu ve Lucas Hunter'ın koruması altındaki *herhangi birinin* peşine düşmenin ölüm fermanını imzalamak anlamına geldiğini anlamalıydı. Evet, medeni davranabilirdi ama derisinin altında bir panter olarak kalmıştı.

Kapıda SkyElm dominantları hazır ola geçti. "Biz kalacağız, tanıklık edin," dedi kadın asker kısık bir sesle.

Ortağı başını salladı.

Kalma haklarını kabul eden Lucas şifacıya baktı. "Git," diye tekrarladı daha yumuşak bir tonda. "Bunu görmene gerek yok."

Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ama onunla tartışmadı.

Sadece o gidene kadar bekleyen Lucas, bencilce bir intikam arzusuyla kendi sürüsüne ihanet eden adamın yüzüne baktı.

"Changeling yasası açıktır. Sen benim sürüme yabancılar gönderdin.

Bölge. O yabancılar çocuğumu almak için emir almışlardı, bu eşimi öldürmek anlamına gelse bile. Cezası ölümdür."

Monroe'nun etrafındaki hava parıldamaya başladı, sanki sonunda yer değiştirebileceğini ve bağlarından kaçabileceğini anlamıştı.

Lucas tereddüt etmedi.

Pençeleri Monroe'nun şahdamarını ve şahdamarını, değişim gerçekleşmeden önceki bir saniye içinde kesti.

- - -

"O bir zamanlar iyiydi," diye fısıldadı şifacı Lucas'a. İkisi seraların altında durmuş askerlerin dönmesini beklerken.

Bir zamanlar alfaları olan adamı gömmeye gitmişlerdi, artık ona saygı gösteremeseler bile en azından bu kadarını ona veriyorlardı.

"Psy saldırısından çok önce kibir onun için bir yaşam biçimi haline gelmişti." Şifacı kendine sarıldı. "Bunun yerleştiğini görebiliyordum, ona öğüt vermeye çalıştım ama asla dinlemedi. Her zaman en iyisini o bilirdi." Yutkundu. "Nöbetçileri bile dikkatini vermesini, sürüye ne yaptığını görmesini sağlayamadı."

"O zaman çekip gitmeliydiler." Acımasız bir cevaptı ama bir sürünün işleyişinin böyle olması gerekiyordu; bir alfanın en güçlü erkek ve kadınlarının sadakatine otomatik olarak sahip olma hakkı yoktu. O bunu hak ederdi. Eğer bu sadakate sahip değilse, alfa olmaya da hakkı yoktu.

"Evet." Şifacı iç çekti. "Sanırım çok fazla yaşlı ve çocuğumuz olduğu için ve ... atalet yüzünden kaldılar." Gözyaşlarının kalıntılarını silerken elleri titredi. "Para bir bakıma bizi lanetledi. Sürüde kalmayı yeni bir hayat kurmaktan daha kolay hale getirdi."

Lucas ölümlere karşı merhametli olmaya çalışıyordu ama gerçek şuydu ki onların seçimleri de Monroe'nun kötü yönetimi kadar sürünün sonunun gelmesine yardımcı olmuştu.

"Ama o ikisini suçlamayın," diye fısıldadı şifacı, SkyElm'in hayatta kalan tek dominantları uzakta yeniden belirirken. "Dolaşmak ve keşfetmek istediler, bizim eksikliğimiz onları engelledi."

baskınlar. Ve üstlendikleri tüm sorumluluklar için bebekler."

Lucas bunu çoktan anlamıştı; bu ikisi yirmi iki, yirmi üç yaşından büyük olamazdı. DarkRiver'da en fazla kıdemsiz asker olurlardı.

İkisinin kendisine ulaşmasını bekledikten sonra, "Bitti mi?" diye sordu. İkisi de dikkat kesildi. "Evet efendim," dedi kadın.

"Biz bir işaret koymadık," diye ekledi erkek meydan okurcasına. "O bunu hak etmiyor."

Şifacı artık SkyElm'in en yüksek rütbeli üyesi olduğunu fark edene kadar bir duraklama yaşandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi açıkça. "Başka bir ocelot sürüsünün bizi alıp almayacağını bilmiyorum. -Hepsi çok küçük ve korunması gereken dört kişi yerine sadece iki askerle geleceğiz."

"Bence itaatkâr sürü arkadaşını hafife alıyorsun." Lucas vücudundaki kanı temizledikten sonra sessizce diğer aerie'yi kontrol etmiş, itaatkârın bıçaklarla silahlanmış olduğunu ve kapının arkasında beklediğini fark etmişti. "Onu aşağı çağır. Bütün yetişkinlerin burada olması gerek." Ve bu sürüden hayatta kalanların şu andan itibaren kötü alışkanlıkları unutmayı öğrenmeleri gerekiyordu.

DarkRiver'daki itaatkârlara eşit sürü arkadaşları olarak muamele edilirdi, sadece farklı yeteneklere ve güce sahip olanlar. Asla bu tür kararların dışında bırakılmazlardı.

Ancak dört yetişkin de etrafını sardığında Lucas, "Monroe'nun neyin peşinde olduğunu bilenin var mı?" diye sordu.

Hepsi başını salladı, itaatkâr olan biten hakkında bilgilendirilmişti. Lucas hiçbir aldatma belirtisi sezmemişti. Askerler ve şifacı konusunda zaten emindi. Şimdi, bu sürünün baskın olmayan üyelerini nasıl düşündüğünün bir örneğini gördükten sonra, itaatkârın Monroe'nun herhangi bir komplo konusunda güveneyeceği son kişi olduğunu fark etti.

"DarkRiver'a katılmanız için size bir davetiye gönderiyorum." Yüzlerine gizlenemeyecek kadar güçlü bir rahatlama çöktü.

Kendi tercihleriyle yalnız kalmayan Değişkenler, sürüleri olmadan kaybolmuş ve kırılmışlardı.

"Ama," dedi kimse konuşmadan, "biz SkyElm'den çok farklı işliyoruz. Kurallarımızı öğrenmek ve onlara uymak zorundasınız." Askerleri işaret etti. "Siz ikinizin rütbesi, yaşı ve becerileriniz göz önüne alındığında olması gereken seviyeye indirilecek."

İkisi de o kadar hızlı başını salladı ki Lucas ikisinin de altından kalkamayacakları bir duruma düşmek istemediklerini anladı. Zeki o zaman. Güzel.

"Zaten kıdemli bir şifacı var," dedi SkyElm'in en yaşlı üyesine. "Ama o da yardıma aç." Lucas'ın sürüsü her geçen gün büyüyordu; bir çift şifacı el için daha bolca yer vardı.

"Tamsyn'i tanıyorum," dedi diğer kadın yüzünün yıpranmış çizgilerini aydınlatan bir gülümsemeyle. "O çok zeki ve DarkRiver gibi güçlü bir sürüye benim olabileceğimden çok daha . Ve . . . Yorgunum." Yüz ifadesinden üzgün olduğu da anlaşılıyordu. "Elimden geldiğince ona yardım etmekten ve geri kalan zamanda yetim yavrularımıza bakmaktan mutluluk duyacağım."

"O yavruların ebeveyn figürlerine ihtiyacı olacak." Lucas bir sonraki ifadesine hem şifacıyı hem de itaatkârı dâhil etti. "Bu sorumluluğu almak istiyor musun?"

"Evet." İtaatkârın sesi kararlıydı ama Lucas'ın gözlerine bakacak kadar baskın değildi. "Hayatları ne kadar az kesintiye uğrarsa o kadar iyi; travmadan sonra zar zor konuşmaya başladılar."

Lucas başıyla onayladı. "Bu gece ayrılıyorum. İhtiyacınız olan şeyleri toplayın ve kırk sekiz saat içinde buradan ayrılmaya hazır olun." Seraların güvenliğini sağlamak için bir ekip gönderecek, yeni paket arkadaşlarının ihtiyacı olmayan her şeyi depoya kaldıracaktı.

Dönüşen yasalarına göre, eğer SkyElm bu araziye tarihsel haklar yoluyla işgal etmişse, arazinin kendisi kaybedilmiş olacaktı. *Genel* yasalara göre, insanlar ve Psy'lar bu tür boş arazileri talep edemezdi ama bir şekil değiştiren sürüsü araziye savunabildiği sürece talep edebilirdi. Bununla birlikte, eğer SkyElm araziye satın aldıysa, o zaman araziye ne olacağına Lucas karar verecekti. Bu insanlar artık onun sorumluluğundaydı ve buna onların finansal mirasıyla ilgilenmek de dahildi.

"Yarın yola çıkabilir miyiz?" diye ağzından kaçırdı askerlerden biri. "İhtiyacımız olanları toplamamız uzun sürmez, geri kalanı için daha sonra gelebiliriz."

Lucas etrafına baktığında diğer ocelotların yüzlerinde aynı fikirde olmayan bir ifade gördü. Burada çok fazla acı olduğunu fark etti, çok fazla kayıp vardı. Kaçmaları gerekiyordu. "Ben organize ederim." Erkek dominantın yüzünün bir tarafına bir pençe indirdi, aynısını dişi dominant için de yaptı.

İkisi de irkilmedi.

Lucas daha sonra avucuyla itaatkârın yanağına dokundu ve şifacının alnına bir öpücük kondurdu. "DarkRiver'a hoş geldiniz."

İtaatkâr ağlamaya başladı, hıçkırıklarının şiddetiyle omuzları titriyordu.

Lucas ona sarıldı, artık dokunmaya ihtiyacı kalmayana, hayvanı bu dayanılmaz ağırlığı artık tek başına taşımak zorunda olmadığını anlayıp kabul edene kadar diğer adamı tuttu. Güvenebileceği bir alfası vardı.

Ocelot erkeği nihayet yeniden nefes alabildiğinde Lucas nazik bir hatırlatmayla, "Çocuklar," dedi.

Sarsak bir şekilde başını sallayan yeni sürü arkadaşı, yedi yaşlarında bir oğlan ve en az bir yaş küçük görünen bir kızla geri dönmek üzere oradan ayrıldı.

Çok genç.

Ve çok korktum.

çömelen Lucas kollarını açtı.

Sürü arkadaşlarının duruşlarından onun güvende olduğunu anlayarak ve gücünü hissederek içgüdüsel olarak ona yaklaştılar. Ona sarılma şekillerine bakılırsa, bu güce en az o ana kadar onları izleyen cesur adam kadar ihtiyaçları vardı.

Lucas iki çocuğu da sıkıca kucakladı ve onlar hâlâ kucağındayken ayağa kalktı. "Benimle eve geleceksiniz," diye mırıldandı ve bu gece ayrılamayacağını biliyordu.

Bunu yapmak onların kırılgan kalplerini kırmak olur.

Öyle olsun. Planlarını değiştirmenin bir yolunu bulacaktı.

- - -

On iki saatten **kısa** bir süre sonra DarkRiver'ın altı yeni üyesi olmuş, kimse Lucas'ın yokluğunu fark etmemiş ve Vasic Zen, Naya'yı önümüzdeki hafta anneannesini ziyaret etmesi için ışınlamayı kabul etmişti.

"Acil bir durum için bana ihtiyaç duyulmadığı sürece," dedi Ok, "buluşmayı ayarladığınızda benimle iletişime geçebilirsiniz ve ben de ışınlamayı yaparım." Buz grisi gözleri Lucas'ınkileri tutuyordu. "Eşini ve çocuğunu dünyanın en tehlikeli kadınlarından birinin bölgesinde istediğine emin misin?"

"Nikita bana karşı gelmemesi gerektiğini biliyor." Lucas'ın Nikita'yla Sascha kadar duygusal bir bağı yoktu, bir tehdit oluşturması halinde onu tereddüt etmeden ortadan kaldırabilirdi. "Ekip BlackSea'den haber aldı mı? Leila Savea'nın yerini bulma konusunda bir gelişme var mı?" Tanique Gray'in psikometrik görüşünün üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti.

Vasic başını salladı. "Bir şey yok." Lucas'ın masasındaki yeşim taşından küçük saate bir bakış attı. "Eve gitsem iyi olacak. Ivy büyükbabam için doğum gününde özel bir akşam yemeği planlıyor."

"Ashaya bugün olduğunu söylemişti." Bilim adamı Zie Zen'e derin bir saygı duyuyordu ve Keenan için yaşlı adam aynı zamanda onun büyükbabasıydı. "Keenan'ın ona bir hediye verdiğini söyledi."

Vasic'in gülümsemesi hafifti ama bir Ok için bu kocaman bir sırıtış anlamına geliyordu. "Büyükbabamın gökkuşağı renklerinde yapılmış bir portresi, çalışma odasına koymaya söz verdi - bugün erken saatlerde Ashaya ve ailesini ziyaret etmesi için onu ışınladım."

Lucas bu sözün Zie Zen hakkında çok şey anlattığını düşündü. Uzun yaşamı boyunca pek çok acımasız karar vermiş güçlü adamdı ama yine de ruhunu kaybetmemişti. "Lütfen ona DarkRiver'in en iyi dileklerini ilet. Ona her zaman borçlu olacağız." Zie Zen olmasaydı Ashaya Psy Council'in pençesinden asla kurtulamazdı ve Ashaya olmasaydı Dorian hâlâ dünyaya öfkeyle kızgın olabilir, leoparı bedeninin içinde pençeli bir çığlığa hapsolmuş olabilirdi.

Ancak bu, Zie Zen'in sürüyü nasıl olumlu yönde etkilediğinin en bariz örneğiydi. Lucas Psy büyüğünün başka pek çok işte parmağı olduğunu biliyordu ve Nikita gibi o da kendisinden olanları koruyordu. Bu durumda Keenan ve Ashaya sürüyü evleri olarak gördükleri için DarkRiver da buna dahildi.

Vasic dışarı ışınlanmadan önce "Yapacağım," diye söz verdi.

Lucas yalnız başına masasına döndü ve bilgisayar ekranını masasının gövdesine geri yerleştirdi. Eve öğleden sonra bire yakın bir saatte gelmişti, birkaç saat dinlenmeye aldırılmazdı ama

İnsanlar onun bölgede olduğunu görebilsin diye ofise girmişti. Buraya geldiğinde zamanı akıllıca kullandı ve DarkRiver'in ticari girişimlerinin başı olarak kendisine düşen birikmiş görevleri temizledi. Ancak her şeyi değil - bu en az üç saat daha sürerdi.

Yöneticisinin masasında oturduğu yere doğru yürürken, "Dışarı çıkarsam beni vuracak mısınız?" diye sordu. Yarın sabah bitirebilirdi ama gözden kaçırdığı acil bir şey olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Ria gözlerini devirdi. "Sanki seni durdurabilirmişim gibi."

Lucas sırtarak onun burnuna hafifçe vurdu. "Bu ofisin patronunun sen olduğunu hepimiz biliyoruz." Ria bir insan olabilirdi ama sürünün en güçlü üyelerinden biriydi, hiyerarşideki yeri de kıdemli bir anne dominantı gibi idi.

Şimdi kaşları . "Bir daha yavruyumuşum gibi burnuma vurursan elini kırarım."

Deri sentetik ceketini almak için kendi alanına geri dönmeden önce "Ofisin patronu," diye tekrarladı. Vaughn'un jet motosikletini ödünç almıştı ve o hızlarda bir panter bile soğuğu hissedirdi.

Ceketine sarınarak Ria'ya doğru yürüdü. "Mialin'in üşüttüğünü duydum."

Yüzü yumuşadı. "Sadece burnunu çekiyor. Emmett bugün onu yanına aldı." Kaşları gözlerinin ipeksi kahverengisi üzerinde aniden birbirine yaklaşarak, "Bunu nereden biliyorsun ki? Daha bu sabah ortaya çıktı."

"Ofisin patronu sen olabilirsin," dedi ceketinin fermuarını çekerken, "ama ben DarkRiver'in alfasıyım." Her sürü arkadaşı onun sorumluluğundaydı, özellikle de en küçükleri. "Tamsyn ona baktı mı?"

Ria başını sallayarak ona beklenmedik bir şekilde sarılmak için ayağa kalktı; küçük, kıvrımlı vücudunun kokusu panterine son derece tanıdık geliyordu. "Sen iyi bir alfasın Luc."

SkyElm'de gördüklerinden sonra bu beklenmedik sözler onu çok etkiledi.

Kollarını ona doladı, onu kendine yakın tuttu. "Teşekkürler, Ri-ri."

Sevimli aile lakabını kullandığı için ona dirsek atarak ofisin bir köşesine gitmesi için onu serbest bıraktı. "Unutmayın ki

tak yoksa Sascha beynini dağıtır."

Lucas pırıl pırıl parlayan siyah şeyi kabul etti. "Dorian'ın evinde olacağım, sonra bana ihtiyacın olursa eve gelirim."

Neşeli hali ancak kasabanın dışına doğru yola çıkana kadar sürdü ve yüzü kaskın içinde asık suratlı bir hal aldı. Çünkü Dorian'ın nasıl iyileştiğini görmek için uğramamıştı. Nöbetçi aktif görevden ayrılmış olabilirdi ama Lucas'ın en güvendiği insanlardan biri olmaya devam ediyordu. Ve dün gecedan itibaren yeni bir görevi vardı: Lucas ve Sascha'nın yavrusunu San Francisco'dan Avustralya'ya götürecektir olan gemiyi bulmak.

BÖLÜM 3

Bölüm 27

ZIE ZEN, Ivy ve Vasic'in evinin dışında bir sandalyeye **oturmuş**, sol eli bastonunun üzerinde, batan güneşin kızgın ışıkları altında oynayan kahverengi saçlı genç bir çocuğu dinliyordu. Tavish günler geçtikçe daha çok gülüyordu ve bugün meyve bahçesinde küçük beyaz bir köpeği kovalarken hiç durmamıştı. Çıkan ses neşeli bir müzikti.

Sunny, keşke burada olup bunu görseydin.

Sevdiği tek kadın halkları için umut istemişti, neşe istemişti. Bunun yerine, kalbi artık atmayana, nefes alacak gücü kalmayana kadar onların ihtiyaçları tarafından yıpratılmıştı. Onun tatlı, nazik Sunny'si. PsyNet'in empatılara sırt çevirdiği, sadece soğuk Sessizlik istediği zamanlarda bir empattı. Bu seçim onu öldürmüştü ve böylece onun da en iyi parçasını öldürmüştü.

"Büyükbaba." Başka bir empatik ses, tatlı, umut dolu ve ağrıyan kemiklerine işleyen cömert bir sıcaklık. "Üşümüştün. Al."

Ancak Ivy yorganı dizlerinin üzerine örttüğünde, üzerine yağan güneş ışığına rağmen elinin bastonun üzerinde titrediğini, buruşuk teninin yaşlılığın izlerini taşıdığını gördü. "Teşekkür ederim kızım." Oğlunu hayata döndüren bu kadın, yorganı düzenlemek için eğilirken elini Ivy'nin yumuşak buklelerine dokundurdu.

Vasic mutlak anlamda öyle olmayabilirdi, aralarındaki ilişki iki kuşak ötedeydi ama o Zie Zen'in öz oğluydu. Ve Zie Zen'in yapamadığını yapmıştı - Vasic onun empati yeteneğini kurtarmıştı.

Eşi, halkının bitmek tükenmek bilmeyen ihtiyaçları altında ezilmesini engelledi. Es'lerin el üstünde tutulması gereken hazineler olduğunu nihayet hatırlayan bir halk.

Onun dokunuşunu hissetmek, Sunny'nin hayalinin gerçekleşme yolunda olduğunu bilmek Zie Zen'in yüzyıllık acısını hafifletti.

Ivy gülümsedi, gözlerinin yarı saydam bakırı ısıltı ısıldı ve Zie Zen'e olan şefkati ve sevgisi onun duyularına açık bir okşayış gibi geldi. Empatların kendilerini koruma duygusu yoktur. Hiç . Muhtemelen asla da olmayacaktı.

"Sıcak bir içecek ister misin?" diye sordu güneş teninin altın sarısı ve krem rengini öperken.

Sunny'nin saçları sarı, gözleri maviydi ama o da böyleydi, her zaman başkalarını kollardı. Bir empatın ihtiyacıdır, bu besleyici dürtü. "Hayır," dedi. "Atış yeterli."

"Ivy!" Tavish onlara doğru hızla koştu, bej kadife pantolonunun dizleri çimen ve toprakla lekelenmişti. "Ivy! Ivy!" Yedi yaşındaki çocuk Ivy'nin bacaklarına doğru koştu ve kollarını vahşi bir sevgiyle bacaklarına doladı.

Çocuğa sevildiğini, sevgisinin hoş karşılandığını söyleyen bir şekilde gülerek saçlarını karıştırdı. "Dikkatli ol, hızlı."

Tavish başını geriye eğdi, yukarı baktı. "Büyükbabanın doğum günü yemeğini bitirdin mi?"

"Ben yaptım." Ivy, Zie Zen'in gözleriyle buluştu. "Umarım seçtiğim şeyi beğenirsiniz."

"Beni hoşnut etmeyecek hiçbir şey yapamazsın kızım."

Ivy'nin bakışları, artık meyve bahçesini evi olarak gören ve Ivy ile Vasic'e ailesi gibi bakan Ok çocuğundan gelen iki kelimeyle dikkati dağılmadan önce ıslak bir şekilde parlıyordu. Tehlikeli bir telekinetik yeteneğe sahip olduğunu kanıtladığında öz ailesinin yaptığı gibi onu reddetmeyecek ebeveynler olarak. "Oynamak ister misin?"

Kahverengiyle karışık ela gözlerde aniden beliren bir tedirginlik vardı.

Sonra Ivy eğilip onun alnına bir öpücük kondurdu. "Neden olmasın?"

Tedirginlik, yıldız ışığı patlaması gibi bir gülümsemeyle silinip gitti, Tavish, küçük beyaz köpek Tavşan'ın koruduğu topa doğru koşmaya başladı. Adımının ortasında durakladı, Zie Zen'in yanına geldi, hızı çok daha

sakin. "Büyükbaba," dedi saygıyla. "Sen de oynamak ister misin?"

Zie Zen elini çocuğun yanağına götürdü, masum sıcaklığına dokundu ve başka bir zamanda yaşamış olsalardı Güneşli'yle birlikte yaratabilecekleri çocukları düşündü. "Seni çalarken dinlemekten keyif alacağım, torunum."

Tavish ileri doğru iptal edilmiş bir hareket yaptı, bunu yapmaya karar gibiydi ve kollarını Zie Zen'e doladı. Zie Zen kendi kollarını çocuğun, Zie Zen'in gözlerinin altında gülmeyi öğrenmiş bu küçük, parlak yaşam kıvılcımının etrafına sardı.

"Ben şurada olacağım, Büyükbaba." Kucaklaşma doğal bir şekilde sona erdikten sonra Tavish meyve bahçesinin başlangıcını işaret etti. "Bana ihtiyacın olursa arayabilirsin. Tamam mı?"

"Sen iyi bir torunsun."

Tavish gururla kızararak ayrıldı ve koşarak uzaklaştı.

Ivy, Zie Zen'in yere düşen bastonunu alıp sandalyesinin yanına koyduktan sonra daha yavaş bir tempoyla onu takip etti. Ancak çok geçmeden kendini oyuna kaptırdı; iki ağaç arasında topa tekme atmayı ve görünmez bir sınırı her geçtiğinde Tavşan'ın siyah-beyaz nesnenin peşine düşmesini içeren bir oyundu bu.

Vasic tam Ivy'nin yanına geldiğinde, Ivy dönüp onu o kadar akıcı bir hareketle öptü ki, sanki ikisi tek bir varlıktı. Zie Zen'in onun Vasic'e olan delici aşkını ya da Vasic'in ona olan tutkulu bağlılığını hissetmesi için empati kurmasına gerek yoktu. Zie Zen'in kalbin oğlu empatını, Zie Zen'in Sunny'sini sevdiği gibi seviyordu.

Çift birbirinden ayrılırken bile Ivy'nin avucu Vasic'in göğsündeydi, Tavish gelip Vasic'in elini çekerek oyuna katılmasını istedi. Vasic, Zie Zen'in bakışlarıyla buluşmak için dönmeden önce elini çocuğun omzuna dokundurdu. *Büyükbaba, iyi misin?* Telepatik sesi kırılmamış buzdan uzak bir göl kadar saftı ama Vasic'in içinde soğuk yoktu.

Artık değil.

Ben çok iyiyim, oğlum. O da iyiydi. Güneş ışığı, yaşından çok daha yaşlı hisseden kemiklerini ısıtıyordu. Kederin ağırlığı, hatıraların ağırlığı, Sunny'nin rüyasını görmek için kendine verdiği sözlerin ağırlığıydı.

Burada, bu güneşli meyve bahçesinde, oğlu Vasic'i baba olarak seçen bir çocukla oynarken ve bir empat sınırsız bir neşe içinde gülerken, o rüya gerçek olmuştu. Psy ırkı artık sadece tüyler ürpertici bir Sessizlik yeri değildi, PsyNet artık duygusal bağlardan yoksun siyah-beyaz bir manzara değildi.

Sonsuz karanlık dönemi sona ermişti.

İşte, Sunny. Tamamdır.

- - -

VASIC büyükbabasının gittiğini hissetti. PsyNet'te çiftleşme bağları dışında hiçbir duygusal bağ görünmüyordu, henüz değil. Ama Vasic onların var olduğunu biliyordu, onları ruhunda hissediyordu. Ve büyükbabasıyla arasındaki bağın sonsuza dek koptuğunu biliyordu.

Zie Zen'e olan kısa mesafeye ışınlanırken keder onu mızrakladı.

Büyükbabasının bastonu yere düşmüştü ama Zie Zen'in başı öne eğilmedi. Sadece sandalyesinin arkasına hafifçe yaslandı. Gözleri kapalıydı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sanki uyuyor gibiydi ama Vasic büyükbabasının nabzını kontrol etmek için parmaklarını uzatırken bile Zie Zen'in ölmüş olduğunu biliyordu.

Ivy'nin eli onun yanına düşerken, Zie Zen'e koşarken nefes nefese söylediği sözler gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Gitmeden önce çok derin bir huzur içindeydi. Güzel bir kalp şarkısı gibi hissettirdi."

Ivy bunu sadece Vasic'in karısı bir E olduğu için değil, aynı zamanda Zie Zen'in Petek'te onunla bağlantı kurmuş olmasından dolayı da biliyordu. Vasic'in büyükbabası Ivy'nin bağlantı talebine gülümsemiş ve ardından, "Sonunda bir kez daha bir empatla birleşerek tam bir daire çizdim," demişti.

"Büyükbaba?" Tavish' ağlamaklı sesi Vasic'i şoktan ve üzüntüden uyandırdı.

Uzanarak çocuğu kucağına aldı, tek kolu bu görev için fazlasıyla yeterliydi. Çocuğu kucaklaması gerekiyordu ve Tavish'in de kucaklanmaya ihtiyacı vardı. "Büyükbabam bizi terk etti, Tavish," dedi, konuşmakta zorlanıyordu ama şu anda kucağındaki küçük, savunmasız kalbin hissettiği acının kendi kederinden daha önemli olduğunu biliyordu. "Ama gitmeye hazırdı."

Zie Zen Vasic'e Sunny'sinden bahsettiğinden beri Vasic büyükbabasının bu dünyada sadece zaman saydığını biliyordu. Psy ırkı ölümden sonraki yaşama inanmıyor olabilirdi ama Zie Zen Sunny'sinin onu beklediğine inanıyordu. Ona, her zaman sevdiği kadına gitmeden önce buradaki işini bitirmesi gerekiyordu.

"Ama o gidemez!" Bu bir çocuğun öfkeli çığlığıydı. "Ona geri gelmesini söyle!"

Vasic, Ivy'nin sevgisinin, sonsuz yumuşaklığının ikisini de sardığını hissetti.

Tavish'in ıslak yüzünü avuçlamak için uzanarak başını salladı. "Hepimiz onu çok özleyeceğiz ama gülümsemesini görüyor musun? Bu, bir sonraki macerasına çıkmaktan mutlu olduğu anlamına geliyor." O da ağlıyordu, gözyaşlarını saklamak için hiçbir çaba göstermedi.

Ivy. Vasic'in boğazı konuşmak için çok kalındı. *Sana ihtiyacım var.*

Empatisi bir kalp atışı sonra kendini onun göğsüne yasladı ve kollarını hem ona hem de Tavish'e doladı. Bu onu ayakta tutmaya yetmişti, böylece yapılması gerekeni yapabilecekti.

Ağlayamazdı, o zaman olmazdı. Çok uzun zamandır Arrow'du.

Vasic Zen, gecenin derinliklerine kadar, dünya sessizleşene ve eşi başını omzuna yaslayana kadar, onu kendisi yapan adam için ağlamadı; bir ömür boyu kendi kederiyle yaşamış ve dünyayı ilk isyancı olmadan önceki halinden çok daha iyi bir yer olarak bırakmış bir adam.

- - -

ASHAYA, Zie Zen'in ölüm haberini doğrudan Ivy Jane'den aldı. Empat Ashaya'ya, Zie Zen'in ölümünden sonraki sabah şafak sökmeden önce, iletişim ekranında gözleri kızarmış ve şişmiş bir halde, "Senin bilmeni isterdi," dedi.

"Teşekkür ederim." Ashaya'nın kendi kederi içinde ham bir dalgaydı. "Cenaze düzenlemelerini bana bildirecek misin?" Psy, Sessizlik yönetimi altında hiç cenaze töreni düzenlememiş, hiçbir hayatı kutlamamıştı ama Zie Zen ona yapılabilecek her türlü onuru hak ediyordu.

Ashaya'nın oğlunu kurtarmıştı, Ashaya'nın kendisini kurtarmıştı.

Ve onlar yüzlerce, belki de binlerce kişiden sadece ikisiydi.

"Evet," dedi Ivy. "Onun hayatının belli bir bölümünü bizden daha iyi biliyorsunuz. Eğer anlatılması gereken başkaları olduğunu düşünüyorsanız, lütfen bunu yapın."

"Yapacağım." Ama önce, Ivy oturumu kapattıktan sonra Ashaya'nın içindeki acıyla başa çıkması gerekiyordu. Kollarını dizlerine dolayarak evindeki ofisinin zeminine oturdu. Hıçkırıklar onu sarsıyordu, oysa gözyaşları PsyNet'te asla dökmediği şeylerdi.

Dorian'ın saniyeler içinde odaya girmesi onu ürkütmemişti, oysa onu yataklarında uyurken bırakmıştı. Arkadaşı onun üzüntüsünü hissetmiş, bacağı hâlâ alçıda olmasına rağmen ona koşmuştu. "Zie Zen öldü," diyebilirdi konuşmadan önce.

Yanında diz çöken Dorian onu göğsüne bastırdı ve ağlamasına izin verdi.

"K-Keen . . ." Oğlunun kalbi kırılacaktı; onun acısıyla baş edebilmek için kendini toparlaması gerekiyordu.

Dorian onun şakağına bir öpücük kondurdu. "İçeri girdiğimde ofisin kapısını kapattım. Uyanmayacak."

"Duramam," dedi bir noktada. "Hazır olduğunda duracaksın."

Bu yüzden ağladı ve duyguların bazen korkunç bir şey olduğunu düşündü ... ama onları soğuk huzura değişmezdi. Bir daha asla. Psişik, duygusal ya da fiziksel zincirlerden uzak bir yaşam Zie Zen'in ona armağanıydı ve bunu her zaman onurlandıracaktı.

- - -

New York'ta bir gökdelende, bir zamanlar Ming LeBon'un çirkin kontrolü altında olan bir kadın, boğazında bir kalınlıkla telefonu kapattı. Ashaya, Zie Zen'in ölüm haberiyle yıkılmıştı ama Katya'yı aramak için zaman ayırmıştı. "Bilmek istersin diye düşündüm," demişti Katya'nın arkadaşı ve eski patronu.

Katya, Zie Zen'in gittiğine inanamıyordu. Ormandaki kadim bir ağaç gibiydi. Her zaman oradaydı, dallarının altında sığınak sunuyordu. Ağacın devrildiğini ve ortalarında kocaman bir delik açtığını anlamak neredeyse imkânsızdı. Zie Zen'e hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Ama yine de Ashaya'nın hayatı üzerinde derin bir etkisi olmuştu çünkü bilsinler ya da bilmesinler tüm Psy isyancılarının üzerinde durduğu temeli inşa eden Zie Zen'di.

Kocasının mümkün olan en kısa sürede bilgilendirilmek isteyeceğinin bilinciyle, özel günlüğüne baktı ve Unutulmuşlar'ın baş doktoruyla bir konsültasyon için randevulaştığını gördü.

"Danışmanın" ne geldiğini biliyordu, bu yüzden revire ya da Dev'in ofis alanına gitmek yerine, asansöre kendisini gizli bir alt bodruma götürmesi için yetki vermek üzere el izini kullandı. Parazitlere karşı üç kat korumalı olan bu alan, Unutulmuşların, halkları arasında ortaya çıkan yeni psişik yeteneklerin sınırlarını test eden deneyler yaptıkları yerd.

Asansörün kapıları açıldığında başka bir kilitli kapı ortaya çıktı.

Retina parmak izinin yanı sıra sesli bir kod kullanarak kendini tarattıktan sonra içeri girdiğinde Dev ve Glen'i, ona her zaman soğuk gelen gri boşluktaki tek iki kişi olarak buldu.

Ellerini üst kollarında aşağı yukarı ovuşturarak doktora başıyla selam verdi ama yolundan çekildi. Dev onu kabul etmedi, muhtemelen edemezdi de. Kocası karmaşık izleme ekipmanlarıyla çevrili bir sandalyede oturuyordu. Birden fazla kabloyla onlara bağlanmış, mantık problemlerini çözmeye ayarlanmış bir bilgisayara benzeyen bir şeye bakıyordu.

Katya izlerken bilgisayarın davranışı değişti. Ekran boyunca veri kaydırmaya başladı. Katya ne olduğunu bilmiyordu ama bunun arkasında Dev'in olduğunu biliyordu. Makinenin bir parçası haline gelmişti.

Bağırsaklarını sıkarak onun gözlerinin içine baktı. Sevdiği kehribar, altın ve bronz benekli aynı muhteşem kahverengiydiler ... sadece buz gibiydiler, insanlık yoktu, sıcaklık yoktu. "Dev," diye fısıldadı, onu makinelerin metalik buzundan kurtarmak için duyduğu içgüdüsel ihtiyacı zapt edemiyordu.

Mümkün olan en düşük sesle konuşmuş olmasına rağmen, tepkisi anında oldu. Kirpikleri aşağı inerek, "Katya, *mere jaan*." dedi. Paslı bir sesteki ama kirpiklerinin yukarı doğru kalkmasıyla gözleri altın sarısı bir parlılığa dönüşürken dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Glen'in onu izleme sensörlerinden çıkarmasını zar zor bekleyebildi. Kollarını ona doladığı anda

Adam ayağa kalktı, kadın titredi ve ona daha da sıkı sarıldı. "Çok üşümüşsün."

Dev onu göğsüne bastırdı. "Ben hissetmiyorum ama Glen yüksek seviyeli makinelerle bağlantı kurduğumda yüzey sıcaklığında belirgin bir düşüş olduğunu söylüyor."

"Yine de endişelenmenize gerek yok," diye ekledi doktor neşeyle. "Hayati değerleri her zamanki gibi devam ediyor."

Katya geri çekildi, Dev'in ellerinden birini tuttu ve cildini hafifçe ovarken üzerine sıcak hava üfledi. "Peki ya ruhsal durumun?" Cildi elmacık kemiklerinin üzerinde gergin hissediyordu, kalbi en stresli ve korkulu anlarda geri dönen o hapsolmuş kuş gibiydi. "Her seferinde makinenin bir parçası olmak sana ne yapıyor?"

"Katya." Dev çenesini yukarı kaldırdı. "Ne kadar çok makineye dokunursam dokunayım beni insan olarak tutuyorsun."

Korku hâlâ içini kemiriyordu. "Çok güçleniyorsun." Evdeki bilgisayarları açmak gibi şeyleri hiç düşünmeden yapıyordu.

Saçlarının koyu rengi öne doğru kayarken, Dev alnı onunkine değecek şekilde eğildi. "Ve seni her geçen gün daha çok seviyorum. Kendimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değilim."

Teni şimdi sıcacıktı ve bu sabah ne yapmış olursa olsun, aralarındaki psişik bağlantı bir kez bile titrememişti. Bunu hatırlamak, buna inanmak zorundaydı. Dev değişiyor, yeni bir şeye dönüşüyor olabilirdi ama o hâlâ onu seven adamdı.

Aynı zamanda Unutulmuşlar'ın lideriydi; Zie Zen'le dünyanın geri kalanının tahmin ettiğinden çok daha fazla ilişkisi olan bir halktı. "Üzücü haberlerim var," dedi yine boğazı düğümlenerek. "Zie Zen'i kaybettik."

Dev'in kederi kaba, sert bir şeydi ve acı verici, çığ bir şekilde insancaydı.

- - -

ADEN şu anda Trinity ya da Ming LeBon ile uğraşmak istemiyordu. Arkadaşının yanında olmak, Vasic'in uğraşmak zorunda kalmaması için ayrıntılarla ilgilenmek istiyordu. Ama Zie Zen Trinity'ye inanıyordu ve son konuşmalarında Aden'le bu konu hakkında uzun uzun konuşmuştu.

Sizin bu Üçlü Anlaşma'nız, ham bir umut yapısı. Dünyaya daha iyi olması için meydan okuyan ve insanların olabileceklerinin en iyisi olmalarını talep eden cesur, cüretkâr, meydan okuyan bir şey. Bu yapının asla başarısız olmasına izin verme Aden, çünkü ayakta durduğu sürece bu meydan okumayı yayınlar. Er ya da geç, bilinçli sağırlar bile dinlemek zorunda kalacak.

Sadece ve sadece bu nedenle Aden, Vasic ve Ivy'nin Aden, Zaira ve Ivy'nin ailesinden başka kimseye söylemedikleri bir zamanda, Zie Zen'in ölümünden hemen sonraki saatte gelen teklife bakmaya kendini zorladı. En azından Ming LeBon, Zie Zen'in ölümünü kendi çıkarları için kullanmaya çalışmak suçundan aklanabilirdi. Aden'in anlaşmayı imzalayan herkese gönderilen mektup hakkında söyleyebileceği tek iyi şey buydu.

Avrupa İttifakı için Öneri

Trinity Anlaşması geleceğe dair umutlu bir bakış açısı sunmaktadır, ancak başlangıcından bu yana geçen kısa sürede, temel konularda eksik olduğu ve bazı tarafların diğerlerinin aleyhine açıkça hakim olduğu bir grup olduğu kanıtlanmıştır. İşte bu nedenle ve Avrupa'nın Trinity'nin karşılayamayacağı ihtiyaçları olduğu için bir Avrupa İttifakı öneriyorum.

Önerilen ittifak, Britanya Adaları'nın yanı sıra kıtanın dört bir yanından üyeleri kapsayacak ve tüm taraflar için daha iyi bir büyüme aracı sağlayacaktır.

EA üyeliği Trinity Anlaşması'nı imzalamış olmaya engel teşkil etmeyecektir. İki örgüt bir arada var olabilir, ancak EA dünyanın bu bölgesinde iş yapmak isteyenler için çok daha faydalı bir araç olacaktır.

-Ming LeBon

Aden Trinity'nin çekirdeğinin buna karşılık vermesi gerektiğini biliyordu ama aynı zamanda siyaset yaparak Zie Zen'e saygısızlık etmeyi reddettiğini de biliyordu

Bugün. Bu yüzden "cesur, cüretkar, meydan okuyan" yapısına ve onu fikirden meyveye taşımasına yardımcı olan insanlara güveniyordu.

Bir çağrı girdi.

Lucas bu durumu halletmeye fazlasıyla istekliydi. "Trinity ya da Ming'le ilgili sana ulaşmayı başaran her şeyi bana ilet." Panter Aden'in bakışlarını tuttu, kendi gözleri de ciddiye. "Duydum. Dünya dün çok önemli bir adamını kaybetti."

İşte o zaman Aden, Lucas'ın Zie Zen'in vefatından elbette haberdar olacağını fark etti. Doğum belgesinde babası olarak Zie Zen yazan bir çocuk DarkRiver'da yaşıyordu. "Evet, öyle. Ming'in EA teklifinin sonuçlarıyla ilgilendiğin için teşekkür ederim." Alfa'nın hâlâ çocuğuna yönelik kaçırma girişiminin arkasındakilerin izini sürmekle uğraşıyor olması gerektiğini biliyordu.

"Gerek yok."

İşini bitiren Aden döndüğünde Zaira'nın kendisini beklediğini gördü.

Onun kollarına kaydı, kendi kolları da onun etrafında kilitlendi. "Ivy ile konuştum." Kadının gözlerini göremiyordu ama kimsenin tahmin edemeyeceği bir kaybın şokunu yaşadıklarını biliyordu.

Zie Zen her zaman oradaydı, ta ki en sessiz, en pragmatik Oklar bile bilinçaltında bunun her zaman böyle olacağına, onun zamandan ve yaştan muaf bir doğa gücü olduğuna inanana kadar.

"Neye ihtiyaçları olduğunu biliyorum," diye bitirdi Zaira, sesi boğuklaşarak.

Aden başını salladı, sonra ikisi birlikte yükü taşımaya yardımcı olmak için ellerinden geleni yapmaya başladılar.

Bölüm 28

Vasic ve Ivy, her adımda yanlarında olan **dostlarının** da yardımıyla, Zie Zen'in anma törenini meyve bahçesinde, büyükbabasının sevdiği güneş ışığıyla çalkalanan küçük bir yükselti üzerinde gerçekleştirdiler. Bir keresinde, konu hakkında konuştuklarında, Zie Zen yakılmayı ve Sunny için yaptığı gibi rüzgârlara savrulmayı istemişti. Ama önce, onun yasını tutan yaşayanlar için bu töreni yapacaklardı.

Zie Zen'in Oklar ve empatlardan oluşan bir onur muhafızı ve yetenekli bir bilim insanı vardı.

Ashaya Aleine'in kederi de Vasic'inki kadar derindi ama ona Vasic'in bildiğinden çok daha fazlasını vermiş olan bu adam için gururla yürüyordu.

Saçları altın sarısı kahverengi, elleri siyahla örtülü bir başka kadın, alayın yükselmesini bekliyordu. Vasic onunla ilk kez farklı bir bağlamda tanışmış, Zie Zen'in sessiz ve geniş kapsamlı isyanıyla ne kadar iç içe olduğunu anlamamıştı, ta ki ona tüm dünyada sadece on kişinin taşıdığı altın parayı gösterene kadar: Zie Zen'in en güvendiği insanlar.

Vasic'te de o paralardan bir tane vardı.

Clara Alvarez, parçalanmış F-Psy'nin huzur içinde yaşayabildiği ve Samuel Rain'in şu anda evini yaptığı bir yer olan Haven'ı yönetiyordu. Kendini şiddetle kontrol ediyordu ama yüz hatları gergindi ve saygın bir savcı olan kocasına yakın duruyordu.

Savcının yanında beklenmedik bir sahibi daha vardı: Anthony Kyriakus, eski Psy Konsey Üyesi, şu anda İktidar Koalisyonu üyesi, Vasic'in ara sıra müttefiki ve

Zie Zen'e on yıllar boyunca birkaç kez karşı çıkmıştı. Vasic her şeyin ötesinde ikisinin müttefik olduğunu biliyordu ama o ana kadar aralarındaki güvenin ne kadar derin olduğunu bilmiyordu.

Büyükbaba, tüm sırlarını asla öğrenemeyecekmişim gibi bir his var içimde.

Ashaya'nın oğlu Keenan, Tavish'in yanında duruyordu. Ağlıyordu, kendisinin de dede dediği adamın bir daha uyanmayacağını anlayacak yaşıydı. Tavish küçük çocuğun elini tutup ona Ivy'nin kendisine söylediklerini anlatırken, Ashaya'nın arkadaşı Dorian her iki çocuğun da arkasında durmuş, ellerini omuzlarına koymuştu.

Ivy şeref kıtasıyla birlikte yürüdü ve Vasic'in gücüydü, o gün herkesi bir arada tutan nazik güçtü.

Ve bir sürü insan vardı.

Zie Zen sadece Sunny adında bir kızı ve Vasic adında bir oğlanı seven bir adam değil, aynı zamanda ırklarının en büyük devlet adamlarından biriydi. Vasic büyükbabasının tantanasız bir şekilde uğurlanmasına aldırmayacağını biliyordu ama bu büyük adamın vefatını bilmesi gereken başkaları olduğunu da anlamıştı. Aden'den dünyaya tek bir bülten yayınlamasını istemişti.

Beş dakika içinde viral olmuştu.

İzin vermiş olsalardı, bugün buraya binlerce insan gelecekti; Zie Zen'in hayatlarına dokunduğu ve daha iyi hale getirdiği binlerce insan. Düşmanları bile ona saygı duymuş, daha önce hiç kimseye benzemeyen bir adamın kaybını anmak için mesajlar göndermişlerdi. İnternet saygıdan sessizliğe büründü ... ardından Zie Zen'in dünyanın dört bir yanındaki insanlar üzerindeki etkisine dair hikayelerle doldu.

Vasic hayatı boyunca böyle bir şey görmemişti. Ekibin geri kalanı da görmemişti.

Sonunda, o ve Ivy cenaze ve anma törenini Zie Zen'e en yakın olanlarla, Zie Zen'in en yakın temasta bulunduğu kişilerle sınırlandırmaya karar verdiler. Diğerleri, Vasic'in büyük büyükbabası sayesinde hayatta olan iki kütüphaneci tarafından oluşturulmakta olan bir arşive Zie Zen ile ilgili anılarını ve düşüncelerini aktarmaya davet edilmişti.

Bugün burada yüz kişi durdu.

Vasic'in kalbi ağır, sesi çiğ olsa da, zamanı geldiğinde konuştu. Zie Zen daha azını beklemezdi. "Büyükbabam yaşadığı

Sessizlik'te soğuk duygusuzluk için değil, tutkulu bir inanç adamı olduğunda ve bozuk olanı değiştirmek için içinden çalıştığında."

Vasic, Zie Zen'in Güneşli'sinden , çünkü o anıları paylaşmak sadece büyükbabasına aitti. Ama Zie Zen'in Sunny'si öldüğünde yirmi üç yaşında kalbi paramparça olmuş olsa da, neredeyse bir asır boyunca devam ettiğini kabul edebilirdi. Onu her gün, her an özlemiş olsa da. "Asla pes etmedi ve hiçbir şeyin imkânsız olduğuna inanmadı. Cesareti sonsuzdu."

Vasic bir zamanlar büyükbabasının yakıcı kederinin derinliğini kavrayamaz ya da onun sonsuz cesaretini anlayamazdı. Ivy'den önce. Bir başkasıyla kalpten ve ruhtan bağlı olmanın ne demek olduğunu bilmeden önce.

Zihniyle ona ulaştı, elini sıkıca kavrayıp ona devam etme gücü verirken bile onu beklerken buldu. "Ama büyük bir devlet adamından öte," dedi, "Zie Zen büyük bir adamdı. Onun adını taşımaktan onur duyuyorum. Umarım seni gururlandırırım, Büyükbaba." Bu çok kısa bir mezar yazısıydı ama onun ruhundan geliyordu.

Güçlü bir sessizlik çöktü, yüzlerce baş saygıyla eğildi.

- - -

VASIC ertesi şafakta büyükbabasının küllerini Ivy'nin yanına serpti. "Güle güle büyükbaba," diye fısıldadı. "Umarım Güneşli'ni bulursun."

Zie Zen'in külleri rüzgârda savrulurken, özgürlük içinde doğmuş, Sessizliğe hapsolmuş, ancak onun yıkılışını göreceк zamanı da uçup gitti.

Şimdi ... şimdi Sessizlik içinde doğmuş, özgürlük için savaşmış olanların zamanıydı.

Mantonun geçme vakti geldi. Birlikte meyve bahçesinde yürüdükleri bir geceden Zie Zen'in sesi. *Eski yeniye yol vermeli.*

Bilgelik asla eskimez.

Evet, ama gençler inşa ettikleri şeylere değer verirler. İnşa et Vasic. Bu senin zamanın evlat. Güvenilir müttefiklerini topla, nazik, vahşi

empati kurun ve geleceğinizi inşa edin.

"İnşa edeceğiz," diye söz verdi Vasic. "Bugün, yarın ve gelecek her gün."

Bölüm 29

Konsorsiyum **Mimar** pencereden dışarı bakarak Zie Zen'e sessiz bir saygı duruşunda bulundu. Adam yıllar boyunca sayısız şekilde Mimar'ın başına bela olmuştu ama zeki ve parlak bir belaydı.

Mimar davetin kabul edilebileceğini düşünseydi, Zie Zen'e Konsorsiyum'un en üst kademesine girmesi teklif edilecekti. Hal böyle olunca Mimar, çok az kişinin gerçekten bir güç olma konusunda onlarca yıl daha deneyimli olan Zie Zen'i izleyerek gölgelerde nasıl lider olunacağını öğrenmeye çalışmıştı.

Zie Zen özgürlük için savaşıırken, Mimar güç için savaştı, ancak sadece vizyonu olmayanlar aralarındaki büyüklüğü görmezden geldi.

"Güle güle, eski düşman," dedi Mimar, gece pencerenin çökerken. "Bakalım senin yerini kim doldurmaya çalışacak." Çünkü Mimar'ın o kişiyi öldürmesi gerekiyordu, tıpkı Anthony Kyriakus'u öldürmesi gerektiği gibi. PsyNet'in hem düşmanlar hem de müttefikler tarafından saygı duyulan başka büyük devlet adamı olamazdı. Parçalanacak ve gücü bilmeden Konsorsiyum'a devredecekse olmazdı.

Değişkenler, Psiler ve insanlar Trinity'nin kendilerini Konsorsiyum'un entrikalarından koruduğuna inanıyordu ama Konsorsiyum'un çeşitli gruplar arasına nifak sokma ve genel kaosu teşvik etme girişimleri sadece ilk salvoydu. Bir sonraki toplantılarında Mimar, grubun önümüzdeki altı ay içinde, dünya Trinity'nin politikalarına daha da saplandığında, güçlü ve amaçlı bir şekilde ikinci aşamaya geçmesini önermeyi planlıyordu.

Bu aşama dağınık olmayacaktı. Zaten klinik bir hassasiyetle planlanmıştı, amacı dünyayı diğerlerinin üzerinde durabileceği bir temel sağlayanlardan temizlemektir. Anthony Kyriakus sadece Psy'ların değil, insanların ve Dönüşenlerin de dikkatini çekme konusundaki karizmatik yeteneği nedeniyle listede yer alıyordu.

Mimar'ın gözünde Anthony, Konsorsiyum'un hedefleri için Kaleb Krychek'ten daha tehlikeliydi, çünkü Kaleb insanlarda dikkatle çalışıldığında çarpıtılabilecek bir korku yaratırken, Anthony Kyriakus çok daha olumlu duygular ve tepkiler yaratıyordu.

İktidar Koalisyonu'nun güvenilir yüzü haline gelmişti.

Mimar'ın ikinci aşama listesinde Silver Mercant da vardı. Kimse Silver hakkında pek konuşmazdı, çünkü spot ışıklarının altında olmak istemezdi, ancak dünya çapındaki Acil Müdahale Ağı'nı ya da medyanın EmNet olarak adlandırmaya başladığı şeyi sessizce etkin bir şekilde yönetmesi ona dünya çapındaki tarafların güvenini kazandırmıştı. Silver Mercant'ın Mercant ailesinin bir ferdi olduğu, Ena Mercant'ın çıraklarını seçerken bir nesil atladığı da az bilinen bir gerçektir.

Mimar bu son gerçeği, Mimar'ın sınırlı bir anlamda müttefiki olduğunu düşünen bir Mercant'ın geçerken yaptığı bir yorumdan sonra fark etmişti. Neden olmasındı ki? Ne de olsa Ena Mercant'ın kendisi de Mimar'ı değerli bir bağlantı olarak görüyordu ve on yıllık ilişkileri boyunca Mimar'ın talihi dalgalandığında bile açık bir iletişim hattını sürdürmüştü.

Bazıları böylesi bir güven jestinin değer verilmesi gereken bir şey olduğunu söyleyebilirdi. Mimar'ın başka öncelikleri vardı. Bu işi doğru yaparsa Paralı Askerler, Konsorsiyum'un yeni nesillerinin içini boşalttığını asla öğrenemeyecekti. Konsorsiyum kontrolü ele geçirip gölge gücünü başladığında ise tek yapması gereken beklemektir. Er ya da geç, bu gücün bir yüzdesi karşılığında Mercant istihbarat ağına erişim teklif edilecekti.

Bu ağ, bu fiyata değer.

Mimar, Ena Mercant'a torununun ölümünün siyasi bir suikast olduğuna inanması için hiçbir neden vermediği sürece, bu

ölüm yakında unutulacaktı. Belki de garip bir araç kazası. Her ne Mercant'ların birbirlerine olan sadakatleri ailenin zaptedilemez bir birim gibi görünmesini sağlayan zekice bir manipölasyon olsa da, Ena Mercant her zaman pragmatik bir kadın olmuştu.

Mimar, planın dikkatle uygulanması halinde herhangi bir sorun çıkacağını öngörmüyordu.

Silver'ın ölümü EmNet'i Konsorsiyum'un karmaşasının hüküm sürdüğü ve söz verilen yardımın asla ulaşmadığı acil durumlar yaratmasına yetecek kadar uzun süre çökertecekti. Konsorsiyum kaotik olay üstüne kaotik olay yaratırken ortaya çıkan çatlakları düzeltmek zor olacaktı.

Dönüşen tarafında ise Lucas Hunter bir sorundu. Psi-Değişken çocuğu sembolik bir tehdit olmaya devam ediyordu ama leopar alfanın kendisi gerçek bir tehditti. Çocuğu kaçırma girişiminin başarısız olması üzücüydü çünkü Konsorsiyum Nadiya Hunter'ın kontrolünü ele geçirmiş olsaydı, Mimar onu babasını kontrol etmek için kullanabilirdi.

Çünkü Trinity'deki Konsorsiyum casuslarından gelen son raporlar Hunter'ın sadece tehlikeli sayıda Dönüşen grubunun değil, aynı zamanda pek çok güçlü Psy ailesinin de desteğini kazandığını gösteriyordu.

Bowen Knight ve Devraj Santos da Konsorsiyum'un hedefleri için birer engeldi ve her iki durumda da sebep aynıydı. İnsanlar her zaman kolay av olmuşlardı, bunun nedeni kısmen tek bir bayrak altında birleşmemiş olmalarıydı. Bowen Knight bunu Mimar'ın bile tahmin ettiğinden çok daha hızlı değiştiriyordu. İnsanların dünya sahnesinde Psy ve Dönüşenlerin yanında durmayı hak ettiğine dair tutkulu inancıyla, İttifak'ın sözde güvenlik şefi, Mimar'ın anlaması çok uzun süren bir çekiciliğe sahipti.

Unutulmuşlar'a gelince, Devraj Santos onları bir arada tutan hayati güçtü. O olmadan, coğrafi dağılımları ve farklı kan bağları göz önüne alındığında, Unutulmuşlar küçük, güçsüz hücrelere dağılacaktı. Mimar bunu biliyordu çünkü Mimar aptal değildi. Konsorsiyum'un yakın çevresinde bir Unutulmuş vardı.

Unutulmuşları bir halk olarak hiç önemsemeyen soğukkanlı bir birey.

Aden Kai ve Oklar her zaman bir tehdit olacaktı ama Mimar şimdilik Konsorsiyum'un kayıplarını azaltmaya karar vermişti. Sonunda, Konsorsiyum perde arkasında yeterli güce sahip olduğunda, Ok Takımı ya mantıklı davranmaya zorlanacak ya da tek bir acımasız eylemle yok edilecekti.

Bu arada, Ivy Jane Zen'e suikast düzenlemek yeterli olacaktı. Aden Kai'nin ikinci komutanı ona bağlıydı, görünüşe göre bu bağ sevgi ve bağlılıktan kaynaklanıyordu. Yani canı yanacaktı. En iyi senaryoda, parçalanacak ve Aden'i yardımcısız bırakacaktı. Ivy Jane'e yapılan saldırı da ikinci bir darbe vuracaktı: Mimar empatların gerekli olduğunu kabul ediyordu, ancak onların yerlerinde tutulması gerekiyordu. Ivy Jane çok iyi tanınıyordu ve salgınlar sırasında kurtardığı insanlardan sonra çok fazla kahramandı.

Mimar'ın listesinde sadece bu altı kişi yoktu ama en tepede onlar vardı. Suikastlar yayılmalı, kaza ya da hastalık gibi gösterilmeliydi. Mimar övgü istemiyordu. Mimar sadece bu sorunlu kişilerin oyun tahtasından silinmesini istiyordu. Zie Zen'in de gösterdiği gibi, tek bir güçlü fikirli birey dünyanın gidişatını değiştirebilirdi.

Bu iş bittiğinde, Mimar ayakta kalan tek kişi olmayı amaçlıyordu. Tek gereken sabır ve hassasiyetti.

Bölüm 30

Vasic'in kaybı yüzünden **NAYA**'nın Nikita'ya yapacağı ziyareti **erteleyen** Lucas, bu zamanı nöbetçileriyle çok ihtiyaç duyduğu bir toplantıyı yapmak için kullandı. Naya DarkRiver bölgesinin derinliklerinde bir oyun randevusundaydı, Sascha ise günün ilerleyen saatlerinde yapılması planlanan bir iletişim konferansı için aerie'de çalışıyordu.

Kalbinin iki parçası güvendeydi ve Farelerden ve diğer kaynaklardan gelen tüm istihbaratlar bölgede işlerin her zamanki gibi yürüdüğüne işaret ediyordu. Paralı askerler ya da diğer düşman akınları hakkında hiçbir fısıltı yoktu. Yani sürüsü güvendeydi. Naya'yı evinden uzaklaştırdığı düşünülen geminin aranmasına devam ediliyordu ama Lucas, çocuğuna zarar vermeye çalışan herkesi yok etmek için duyduğu ilkel ihtiyaca rağmen, bu avın bir gecede bitecek bir operasyon olacağını hiç düşünmemişti. Aramalar devam ediyordu, bilgi filtrelerinin hepsi yerli yerindeydi.

Bu toplantının gerçekleşebilmesi için Dorian'ı görevinden almakla hiçbir şey kaybetmedi.

Alfa ve nöbetçi ilişkisi bir sürünün sağlığı için kritik öneme sahipti ve intikam ihtiyacı olsun ya da olmasın, Lucas'ın kendi sürüsünün ilgisizlik yüzünden zarar görmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Belli sebeplerden ötürü toplantıyı Mercy ve Riley'nin kulübesinde yapmaya karar vermişti. Mercy onun kulübesine tırmanacak durumda değildi ama orada bir buluşma ayarlayacak kadar aptal olsaydı bunu deneyeceğini çok iyi biliyordu.

Riley'ye gelince, teğmen yakınlardaydı ve Indigo ile bir antrenman seansı yapıyordu.

Lucas toplantıyı başlattı.

Çoğunlukla bu, herkese Mercy'nin yavruların sayısı ve cinsiyeti hakkında bilgi vermesini sağlamaya çalışmayı bırakmasını söylemeyi içeriyordu, böylece DarkRiver halkı bahis havuzunu kazanabilecekti.

Mercy, elbette, yerinden .

Rahat bir kanepeye oturmuş, bacaklarını Lucas'ın ittirdiği bir sedirin üzerine uzatmış ve vücudunu Dorian'inkine yaslamıştı - Dorian'ın kolunu şefkatle omuzlarına dolamış ve plazma kaplı bacağını da aynı sedirin üzerine koymuştu- kızıl saçlı nöbetçi, nöbetçi arkadaşlarına kedigillere özgü bir gülümsemeyle bakarak, "Merak kediye öldürür, duymadınız mı?" dedi.

Diğerleri onu güldüren yaratıcı tehditlerle karşılık verdi. Sonra tüm grup doğal olarak sessizleşti, dikkatleri Lucas'ın üzerindeydi.

Ne konuşmak istediğini çok iyi biliyordu. "İnsanların bu sürüye zarar vermeye çalışmasından bıktım usandım."

Hırıltılar odayı doldurdu, nöbetçilerin her biri aynı fikirdeydi.

"Sıfır tolerans," dedi Lucas, bu çağrıyı alfa olarak yaptı. "Şu andan itibaren, bir DarkRiver çocuğuna ya da yetişkinine zarar vermeyi planlarken ya da bunun tam ortasında yakalanan herkes idam edilecek. Bu süreçte biraz istihbarat kaybedebiliriz ama siktir et, bu pisliklerin topraklarımıza ayak basmadan önce bin kere düşünmelerini istiyorum." Bazı yırtıcılar sadece şiddetten anlardı.

Clay, Mercy ve Dorian'ın karşısındaki koltukta otururken, "Elimizdeki paralı askerler, Naya'yı kaçırmaya çalışanlar," dedi. "Onlarla ne yapacağız?"

"O konuda mantıklı değilim," diye cevap verdi Lucas açık bir dürüstlikle. "Onları lime lime etmek istiyorum."

Clay ellerini dizlerinin arasına koyarak öne doğru eğildi, ön kollarını kalçalarına dayadı. "Sascha ikisini karıştırdı. Kalıcı olarak," dedi sessizce. "Tamsyn bunu daha bu sabah doğruladı. Onları doğrudan güvenli bir psikiyatri birimine gönderebiliriz."

"Kahretsin," diye mırıldandı Dorian. "Sascha'ya söyleme. Söylemesi için hiçbir neden yokken kendini suçlu hissedecektir."

Lucas nöbetçinin tavsiyesine uymak istiyordu ama eşinden sır saklamak hiçbir zaman gündeminde olmayacaktı. "O halleder." Bu onu sersemletir ve rahatsız ederdi ama Lucas'ın eşi

güçlü ve neyin risk altında olduğunu anlıyordu. Pençelerini çocuğunu savunmak için kullanmıştı ve hiç kimse, Sascha'nın kendisi bile bunda bir suç göremezdi.

Dikkatini Clay'e vererek, "Paralı asker ekibinden diğerleri?" diye sordu.

Clay omuz silkti. "İnfaz emri bana uyar." Sesi soğuktu, Naya'dan çok da büyük olmayan küçük bir kızın güvenliğinden sorumlu bir adamın sesiydi. "Bunu para için yaptılar, gözleri açık risk aldılar."

Vaughn, Lucas, Mercy ve Dorian'ın bir tarafta, Clay ve Nathan'ın diğer tarafta oturduğu sandalyesinden sessizce, "Kahretsin, ben de bunu yapmak istiyorum," dedi. "Ama kaçırma girişimi haberi uluslararası çapta yayıldı. Herkes diğer ayakkabının düşmesini bekliyor."

Jaguar saçlarının çözölmüş kehribar rengini geriye itti. "Dünya üzerinde nasıl bir etki bırakmak istediğimize karar vermeliyiz. Çocuklarımızı güvende tutan korku ile DarkRiver'ı sert ama adil olmaktan çıkarıp canavarlaştıran korku arasında ince bir çizgi var. Çoğu Psy ve insanın yasalarımızı anlamakta güçlük çektiğini biliyorsunuz."

Lucas şu anda politikayı çok iyi kavradığını gösteren en yakın arkadaşına homurdandı. "Dünyanın büyük bir bölümünü yabancılaştırarak düşmanlarımıza bir zafer hediye etmiş oluruz."

Vaughn başını salladı. "Aynı şey *uyarı sonrası* için geçerli değil. O noktada insanlar kendi mezarlarını kazdıkları için saldırganları suçlayacaktır. Uyarı öncesi ... paralı askerler leopar bölgesine bilerek geldiler. Ben derim ki onları her zaman izlerini taşıyacakları kadar pençeleyelim" -kendi pençeleri kesildi- "sonra da onları İnfaz'a teslim edelim. Yerel yetkililerle iyi geçinirken bunun bardağı taşıran son damla olduğunu açıkça ortaya koyalım."

"Hoşuma gitti." Mercy başını salladı. "Ayrıca San Francisco'da artan gücümüz konusunda endişelenebilecek herkesi sakinleştirecektir."

Kamyonun Dorian'ın aracına çarptığını gördüklerinde Zabıta yerine DarkRiver'ı arayan vatandaşların da gösterdiği gibi gerçek şuydu ki DarkRiver isterse San Francisco'yu yönetebilirdi. Lucas bir derebeylik kurmakla ilgilenmiyordu ama bu şehrin leopar şehri olarak bilinmesini, sadece aptalların zarar vermeye kalkışacağı bir yer olmasını istiyordu.

Vaughn'un önerisi bu iki amacı da gerçekleştirecekti.

"Tamamdır," dedi. "Cezayı ben vereceğim."

Nöbetçilerinden herhangi biri bunu gözünü kırpmadan yapardı ama bu adamlar ve kadınlar Lucas'ın yavrusunu tehdit etmişti. "Mercy, basın toplantısını sen ayarla. Yarın sabah bir açıklama yapacağız."

Kimse orada kontrolden çıkmış bir leopar görmez. Hayır, görecekleri şey takım elbiseli ölümcül bir yırtıcı olurdu. Akıllı, acımasız ve kızdırmak isteyeceğiniz biri değil, aksine arkadaş olarak tutmak isteyeceğiniz bir adam. Çünkü kendi adamlarına göz kulak oluyordu.

Mercy not aldı, yüz ifadesi onaylıyordu ve eli karnının kıvrımındaydı. Gezegende yavruları tehdit altında olan baskın, yırtıcı bir şekil değiştiren kadın kadar tehlikeli kimse yoktu.

Şimdi daha sakindi ve başka bir konuya geçmek üzereydi ki Nathan Trinity'den bahsetti. "Luc, Ming LeBon'un teklifine ne yanıt verdin?"

Lucas gülümsedi ve koltuğunda arkasına yaslanarak ayaklarını Mercy ile aynı sedirin üzerine koydu. "İletişim uzmanımıza sormalısın. Trinity'nin resmi cevabını hazırlamama yardım etti."

Mercy başını eğdi ve dramatik bir selam verir gibi elini çiçekli bir hareketle hareket ettirdi. *"Eski Konsey Üyesi Ming LeBon'un girişimini takdir etmekle birlikte,"* diye derin bir sesle okudu, *"Trinity üç ırklı yapısı ve dünyayı kapsayan ağıyla benzersizdir. Elbette, sadece diğer yerel Psy gruplarıyla iş yapmayı tercih eden Trinity'nin Avrupalı imzacıları, kendi yolunda çok yararlı olabilecek bir oluşuma katılabilirler."*

Dorian bir çığlık attı ve alkışlamaya başladı. "Çeviriyi doğru yapıp yapmadığımı söyleyin: Hey, eğer Dönüşen ve insan bağlantılarının yanı sıra Avrupa dışındaki tüm bağlantılara sırtınızı dönmek istiyorsanız, eskiden önemli olan Ming LeBon'un bir araya getirmeye çalıştığı bu eğlenceli küçük gruba katılmaktan çekinmeyin. Geri kalanımız Trinity'yi tam olarak desteklemeyenlerle ilgilenmiyoruz."

"Mükemmel." Mercy göz kırptı.

Gülümsemeyen tek kişi Nathan'dı. "Bu çok büyük bir güç Lucas," dedi en kıdemli nöbetçisi, güçlü bir netlik içeren sessiz bir tonda. "Evet, Ming bir canavar ama Trinity'nin çekirdek üyeleri anlaşmayı kimin imzalayıp kimin imzalamayacağını seçmeye başlarsa bu kaygan bir zemin oluşturur. Bu da sonunda dünyanın ikiye bölünmesine yol açacaktır."

Lucas nöbetçinin haklı olmamasını diliyordu ama Ming'in yavaş yavaş çöküşünü kutlarken bile kendisi de durumun uzun vadeli etiğiyle mücadele ediyordu. "Ming konusunda bir anlaşmaya varabileceğimizi hiç sanmıyorum." Telepat çok fazla kişiyi öldürmüş, çok fazla kişiyi incitmiş ve çok fazla düşman edinmişti. Onun Trinity'de olması her şeyi zehirleyebilirdi.

Nathan başını salladı, siyah saçlarına nadiren gümüş teller takılmıştı. "Biliyorum ve Trinity'nin inşa sürecinde olduğunu da biliyorum. Ama attığınız temeli bir düşünün."

İşte bu yüzden Lucas alfa olduğunda Nathan'ın Lucas'a sadakatini sunmayı seçmesine çok sevinmişti. Daha uzun yaşamıştı, daha çok şey görmüştü, derin bir olgunluğa sahipti. Lucas'ın davranışları hakkında düşünmesini sağlıyordu. "Ming'inki gibi vakalar için yardımcı bir statü önermeyi düşünüyordum." Eski Konsey Üyesi'nin yararı için değil, Nathan'ın işaret ettiği sebepten dolayı.

"Lucas sözlerine şöyle devam etti: "Bu, bireye ya da gruba iş bağlantılarına erişim hakkı tanıyacak, ancak tam imzacı olarak kabul edilmeyecekler ve oy hakları olmayacak. Ek statüleri, diğer imzacıların başvurularının samimiyeti konusunda ciddi endişeleri olduğu gerçeğine dayanacak." Nefes aldı, panteri hırlayıp onu tırmalamasına rağmen devam etmek için kendini zorladı.

Bu kez insani taraf öncelikli olmalıydı. "Beş yıl sonra Trinity'nin değerlerini korurlarsa ve diğer imzacılara cezai zarar vermezlerse, tam üye olacaklardı."

Sessizliği bozan Mercy oldu. "Diğerleri böyle bir şeyi kabul edecek mi?"

"Bilmiyorum." Zor bir savaş olacaktı ama Lucas bununla savaşacaktı. Yapmak zorundaydı, yoksa Nathan'ın da belirttiği gibi, Trinity kapsayıcılıktan ziyade dışlama temeli üzerine inşa edilecek ve kurulma nedenini ortadan kaldıracaktı. "Bence Ming'in çok fazla

Tekrar sormak küstahlık olur, işi kolaylaştırır." Dünyada başka hiç kimse bu kadar derin bir olumsuz tepkiye yol açamazdı.

"Halihazırda imzacı olan birden fazla kişinin bir kişi ya da gruba sorun yaşaması halinde dahi, bu kişi ya da gruba gerçekliğini kanıtlaması için bir şans verileceğini açıklığa kavuşturarak halihazırda meydana gelen hasarı düzeltebiliriz."

Dorian gözlerini Lucas'a dikmişti. "Sert biri olduğunu hep biliyordum ama Kurtlar'ı, Oklar'ı, Unutulmuşlar'ı ve Tanrı bilir daha kimleri aynı anda alt etmeye çalışmak üzeresin." Ani bir sırtış. "Pirinç topları unut. O şeyler lanet olası titanyum!"

Kahkahalar gerginliği yırttı ve Clay kahve yapmak için kalktığında Lucas bir duble istedi.

"Bana bir bardak ılık süt getirebilir misin?" Mercy sordu, sonra parmağıyla sıçrayan Dorian'ı işaret etti. "Tek kelime etme. Bunun için bir tat geliştirdim." Bir duraklama. "Bu çok garip."

Dorian, onu beri tanıyan bir adamın şefkatiyle ona sokularak, "Dostum, içinde minik insanlar büyütüyorsun. İstedğin kadar tuhaf olabilirsin." Mercy gülümserken ayağa . "Sütünü getireyim."

Ancak herkes kafein aldıktan sonra toplanma işine geri döndüler. Bu da bir kez daha Trinity ile bağlantılıydı ama bu sefer çok daha az sıkıntılı bir şekilde. Anlaşmanın en temel ilkelerinden biri, tüm tarafların birbiriyle iletişim kurabilmesi ve ırk, sürü ve aile sınırlarının ötesindeki insanlar için açık iletişim hatlarının var olmasıydı.

Bunun talihsiz bir yan etkisi de DarkRiver'a Psiler, insanlar Dönüşenler tarafından çeşitli "harika" iş "fırsatları" sunan telefonların yağması olmuştu. Lucas bu selden Nate'i sorumlu tutmuştu çünkü Nate hepsinden daha dengeli bir mizaca sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda gerçek fırsatları enkazdan ayıklayacak deneyime de sahipti.

Nate, elinde kahvesi ve mavi-kırmızı kareli gömleğinin kollarını kıvrarak yerine oturduktan sonra, "Biraz sakinleşti," diye rapor verdi. Gömlek, o sabah ikizlerden birinin ona sarılıp vedalaşırken yakasına bulaşan mor leke dışında temizdi.

"Aslında paylaşacak iki güzel şeyim var."

İlki, bir çift tarafından kendi evlerinde kurulan ve işletilen küçük bir insan şirketinden geldi. "Ahşap zeminler için çizilmez kaplama," dedi Nathan kurucuları tanıttıktan sonra. "Dönüşen pençelerine karşı işe yarayacağına yemin ettiler, ben de bana bir numune göndermelerini istedim, üst kattaki odanın mucizevi bir şekilde çizilmemiş bir bölümüne sürdüm, sonra da çocukların üzerinde çalışmasını istedim."

Vaughn, "Benim yavrum yok," dedi, "ama ben bile bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyebilirim."

Nathan sırtıttı. "Hayır, ikizler bunun özel bir muamele olduğunu anladılar. Evde herhangi bir taşkınlık yaparlarsa annelerinin gazabına uğrayacaklar."

Kahve fincanıyla Nate'i selamlayan Vaughn, diğer adamın uzattığı ajandayı aldı ve Mercy'nin diğer tarafına oturdu. Kendisi, Mercy ve Dorian ajandadaki resimleri incelerken, "Bir insan şirketinin bunu bulmasını beklemezdim," diye yorum yaptı.

"Ben de," dedi Nathan, "ama işe yaradığını görebiliyorsun. Yetişkin pençelerine karşı nasıl dayandığını görmek için kendim de test ettim. Tek bir çizik bile yok." Devam etmeden önce kahvesinden bir yudum aldı. "Bence şirkete yatırım yapmak amacıyla onlarla daha derinlemesine bir görüşme ayarlamalıyız."

"Yapın." Lucas, Nathan'ın kararlarına güveniyordu ve DarkRiver gelişmeye devam edecekse yeni ortaklıklara ve kavramlara açık olmak zorundaydı. Çünkü Psy'lar kendilerini engelleyecek kadar kibirli olabiliyorsa, Sascha da ona Dönüşenlerin paralel bir zaafı olduğunu fark ettirmişti: içe bakma eğilimi.

Ardından Nathan ikinci olası yatırım fırsatı hakkında bilgi verdi ve Clay operasyonel güvenlik meseleleri hakkında konuşmak üzere sözü devraldı. Ardından sıra Dorian'a geldi ve Naya'nın hapisanesi olması planlanan geminin peşine düşmesi konusunda onları bilgilendirdi. Tabii ki bu, herkes az kalsın neler olacağını düşünürken havayı yeniden kızıştırdı.

"Bak," dedi Mercy daha sonra, kendi öfkesi teninde sıcak bir yanık gibi yanarken, "Biliyorum aklımızda bir sürü şey var ve dünyada her türlü pislik dönüyor, ama bu ortak konu hakkında konuşmamız gerekiyor."

parti." Kendini sakinleştirici bir hareketle yumruğunu okşadı. "Bu çok önemli."

Lucas başıyla onayladı. Bir Dönüşen'in gücü ailesinden gelirdi ve bu kutlama tamamen aileyle ilgiliydi. Bunu gözden kaırırlarsa onları Dönüşen, leopar, DarkRiver yapan şeyi kaybederlerdi. "Yavrular yavrular bunun için heyecanlı." Bu düşünce yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Riley'nin aldığı istihbarata göre Ben, Jules ve Rome çoktan pasta yeme yarışması planlamaya başlamışlar." Mercy konuşurken ayak bileklerini ileri geri esneterek gerdi.

"Bekle." Dorian şu anda sıcak pembeye boyanmış olan ayak tırnaklarına baktı. "Bunu *Riley* mi yaptı? Yani ayak parmaklarına ulaşamadığına göre?"

Odadaki her kedi bu fikre şaşkınlıkla baktı. Mercy boğazının altından hırladı. "Eğer yaptıysa?"

"Ha?" Dorian çenesini kaşıdı, sonra bilim adamı arkadaşına delicesine aşık olmadan önce pek çok kadını bylemış olan o kalp kırıcı srf ocuk gülümsemesini takındı. "Senin gibi çılgın bir hamile hatun olsaydı Shaya için yapardım."

"Kime deli dediğine dikkat et sarışın." Diğerleri sırttırken Mercy en yakın arkadaşına ölümcül bir bakış attı. "Aslında o benim kurdum değildi. Anu yavrusuyla birlikte geldi." Ellerini uzattı. "Bu tarafta metalik mavi vurgulu bir çivi tercih ettim. Gördünüz mü?"

Dorian bir elini tutarak onun parmak uçlarını inceledi. "Vites değiştirdiğinde bu dayanıyor mu?"

Lucas ksrd. "Toplantıya dönelim. Siz ikiniz güzellik terapisi tartışmanızı daha sonra yapabilirsiniz." Mercy'nin kafasına fırlattığı yastığı yakalayıp arkasına koydu, sonra da Vaughn'un fırlattığı bir kurabiyeyi yakaladı, jaguar Bastien'in Mercy'ye bıraktığı zulanın kokusunu almıştı. "Parti. Hadi."

"Tamam." Mercy yer seçiminin yanı sıra etkinliğin nasıl yürütülmesi gerektiğine dair genel ayrıntıları da ortaya koydu. Ardından konuk listesini gündeme getirdi. "SnowDancer ve DarkRiver evet, ama diğer mttefiklerimizi ya da sürüye yardım eden veya bizimle doğrusal olmayan yollarla bağlantılı olanları davet etmek istiyor muyuz?"

l Birlik hakkındaki tartışmalarından sonra bu soru daha da önemli hale geldi.

Vaughn konuştu, sesi sessiz bir yoğunluktaıdı. "Faith PsyNet'ten ayrıldığında, bunu babasıyla bir daha asla gerçek bir iletişim kuramayacağına inanarak yaptı." Altın sarısına yakın gözleri Lucas'inkilerle buluştu. "Anthony'nin bir pislik olmadığı ve çocuklarını sevdiği ortaya çıktı. Bence babasını sürünün bir etkinliğine davet edebilmek onun için çok anlamlı olurdu."

Lucas Sascha'nın Nikita'yı davet etmeyeceğini biliyordu, DarkRiver eski Konsey üyesinin dönüp onları arkadan bıaklamayacağına inansa bile. Aralarındaki ilişki Faith'in Anthony ile olan ilişkisinden çok farklıdı ama Vaughn'un ne demek istediğini anlayabiliyordu.

"Bir de Kaleb Krychek var," dedi. "Adam istediği yere gidebilir, istediği kişiyi bulabilir, yani onunla ilgili bir güvenlik sorunu yok." Tüm ışınlayıcılar insanlara olduğu kadar mekânlara da kilitlenemiyordu ama Krychek kesinlikle kilitlenebiliyordu. "Ayrıca birçok kez yardım ve bilgi kaynağı oldu. Eşi de Faith aracılığıyla aileden biri."

Vaughn başını salladı. "Sahara Empatik Kolektif'e sıkı sıkıya bağlı çünkü onların çalışma seviyelerini izliyor ve Petek'in sağlığı hakkında raporlar hazırlıyor ama Faith hâlâ onun izole olmasından endişe ediyor."

Lucas, Faith'in kuzeni DarkRiver'da bir süre kaldıktan sonra Krychek'e geri döndüğünde de aynı endişeyi duymuştu. Bununla birlikte, tehlikeli kardinal telekinetik hiçbir şekilde sosyal olmasa da, gelişmek için ihtiyaç duyduğu sosyal ya da ailevi teması eşinden esirgemiyor gibi görünüyordu; Faith, Sascha ve diğer arkadaşlarını ziyaret edebilmesi için Sahara'yı birçok kez DarkRiver bölgesine ışınlamıştı.

Dorian, "Sahara ve Kaleb'i davet etmekte bir sorun görmüyorum," dedi. "Faith'in babası da iyi benziyor. Shaya onu seviyor."

Clay sadece başını sallayarak onayladı.

Daha sonra konuşan Nathan oldu. "Onları davet etmek benim için de sorun değil ama yeri değiştirmemiz gerekecek. şu anda hiçbir sürü çemberi tehlikeye girmeyecek olsa da Mercy ve Riley'nin evi tehlikeye girecek ve çok yakında orada yavruları olacak."

"Bu büyük bir eksi." Mercy alt dudağını endişelendirdi. "Diğer olası tek yer empatik eğitim yerleşkesi, ama onlar da

tam sınıfları arka arkaya çalıştırmak."

Lucas kaşlarını çattı. "Bunun doğru olduğundan emin değilim. Bana bir saniye ver." Telefonunu ıkarıp Sascha'ya bir mesaj gönderdi ve neredeyse anında cevap aldı. "şu anki ders iki hafta sonra bitiyor ve bir sonraki ders de ancak iki hafta sonra başlayacak. Etkinliği alanın boş olduğu süre zarfında düzenleyebiliriz."

"Mükemmel." Mercy karnını okşadı. "Eğer bu ufaklıklar hl içeride kucak kucağaysa, gerçek doğumlarından ziyade yaklaşan doğumlarını kutlayacağız."

"Ve" dedi Clay, "davet etmek istediğimiz kişilerle ilgili bir güvenlik sorunu yok. şimdiye kadar hepsinin yeri bilmesi gerekirdi."

"Sürü dışında davet etmek istediğimiz başka biri var mı?" Lucas sordu. "Max ve Sophia." Clay boş kahve fincanını yakındaki bir masanın üzerine koydu.

Masa. "Onlar arkadaş, ama aynı zamanda sürüye kaç kez sessizce yardım ettikten sonra davet edilmeyi de hak ettiler."

"Bence bu sefer şahinleri ve BlackSea'yi bir kenara bırakın," dedi Nathan. "Onlar müttefik ama her iki durumda da ilişki hl devam ediyor. şimdilik bire bir görüşmelerle yetinsek daha iyi olur."

Mercy başını salladı. "Bu noktada bir davet beklediklerini sanmıyorum." Kimse karşı çıkmadı.

Daha sonra konuşan Clay oldu. "Davet edilmeyi beklemeyen ama bence bunu fazlasıyla hak eden bir grup daha var; kurtları bu konuda ikna etmek zor olacak."

Sonunda, Lucas'ın Hawke'la tartışacağı oldukça sınırlı bir paket dışı konuk listesi buldular. Bu tamamen ortak bir etkinlikti, yani iki taraf da tek taraflı kararlar vermeyecekti. "Eğer SnowDancer kabul ederse," dedi Lucas, "Judd'ın bağlantıları sayesinde muhtemelen birkaç Ok'a da ev sahipliği yaparız."

Diğerleri cevap veremededen telefonu çaldı. BlackSea'den gelen bir uyarıydı ve bir müttefik olarak DarkRiver'in önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca yardıma hazır olmasını talep ediyordu gerekli olacak: Umarım buna ihtiyacımız vardır, diye yazmıştı Miane. Çünkü bu, Leila'yı bulduğumuz ve Konsorsiyum olan hidradan bir baş daha koparma sürecinde olduğumuz anlamına gelir.

Bölüm 31

IVY, Zie Zen'in vefatını takip eden günlerde Vasic'**le birlikte yas tuttu**, ancak onun gibi o da kendini kapatamadı. İkisinin de sorumlulukları vardı, sadece Tavish'e ve ekibe karşı değil, başkalarına karşı da. Onun durumunda bu, empatlarının sağlığı ve elbette PsyNet'in psişik dokusundaki gizli parçalanma, milyonlarca zihni destekleyen psişik bir yapıyı zayıflatan bir parçalanma gibi gergin bir konu anlamına geliyordu.

Vasic'in durumunda bu, Aden'in yardımcısı olarak görevlerinin yanı sıra dostlarına ve müttefiklerine verdiği sözler anlamına geliyordu. Zie Zen'in küllerini savurduklarının ertesi günü Ivy, Vasic, Tavish ve Rabbit meyve ağaçları arasında yaptıkları sabah yürüyüşünden eve döndüklerinde Miane Levèque'in telsizlerine ve Vasic'in kulübede unuttuğu telefona bir mesaj bıraktığını gördüler.

"Vasic, büyükbabanı daha birkaç gün önce kaybettiğini biliyorum," dedi, sesi kasvetliydi, "ama Leila'yla ilgili gerçek ve geçerli bir ipucumuz olabilir. Mümkün olduğunca çabuk harekete geçmeliyiz. Eğer bunu yapamazsanız, anlarım." Alfa'nın ses tonunda şefkat var, yargılama yok. "Ama lütfen bir saat içinde bana haber verin ki planlarımızı yeniden düzenleyebileyim."

Ivy'nin kocası hayır demekle haklı olabilirdi ama demedi. Arrow üniformasını giydi ve büyükbabasının anısına iç cebine tek bir altın para koydu. "Eğer bu BlackSea şekil değiştirenini kurtarırsak," dedi, sesi anılarla ve kararlılıkla güçlenmişti, "Konsorsiyum'a bir darbe vurmuş oluruz. Zie Zen bunu takdir ederdi."

Çünkü, diye düşündü Ivy, Zie Zen'in tüm planları ve entrikaları tek bir temel hedeften kaynaklanıyordu: halkına özgürlüğünü geri vermek. "Evet," diye fısıldadı. "Onu özgür bırakabilecekken bir kadını kafeste bıraktığımız için bize teşekkür etmezdi."

Elleriyle üniformanın önünü düzelterek dikkatlice katladı ve eksik kolunun kolunu tutturdu. Vasic üniformalarını değiştirebilirdi, böylece buna gerek kalmayacaktı ama Samuel Rain protezleri denemeye devam ettiği için bırakmıştı.

Bu seçim, sevdiği adam hakkında güçlü bir şey söylüyordu. Kolunun kaybına, protezlerin onu sık sık rahatsız ettiği noktaya kadar uyum sağlamış olsa da, Samuel'e bir şans vermeye devam etti. Bunun basit bir nedeni vardı: diğer adamın zihni bir meydan okumaya ihtiyaç duyuyordu ve bu meydan okuma onu odaklanmış ve zihinsel olarak sağlıklı tutuyordu.

Kendisine verilen görevi tamamladıktan sonra "İşte," dedi. "Dikkatli olacak mısın?"

Vasic eliyle onun yanağını kavradı, gözleri bugün fırtınalı bir griydi. Kederin yankılarıyla doluydu. "Evet," diye söz verdi. "Eve, sana dönmem gerek."

Ivy'nin kalbi onun sözlerinin ham gücüyle, dokunuşunda yaşayan aşkla sızladı. Başını çevirerek onun avucuna bir öpücük kondurdu. "Büyükbaban seninle çok gurur duyardı Vasic," dedi daha sonra, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Bunu asla unutma."

Vasic onu kendine çekerek uzun sarıldı. "PsyNet'e dikkat edecek misin? Bana gösterdiğin bu garip parçalanma, orijinal çürüme kadar sinsi olabilir."

"Yapacağım, söz veriyorum." Ivy'nin birlikte çıktıkları yolculuğu erken sonlandırmaya hiç niyeti yoktu. Evet, burada keder vardı ama aynı zamanda sevgi, kahkaha ve umut da vardı. "Sascha ve diğer Es'lerden birkaçıyla çözümler ve açıklamalar üzerinde beyin fırtınası yapmak için bir iletişim toplantısı yapıyorum." Kendini geri adım atmaya zorladı. "Seni seviyorum."

Sen benim kalbimsin, Ivy.

O ışındandıktan sonra kelimeleri kendine yakın tutan Ivy, gözyaşlarını içine çekti, yüzüne sıkıca bir gülümseme yerleştirdi ve Tavish'i bulmaya gitti.

Vasic'le birlikte şu ana kadar onun Vadi'deki okuldan eve gelmesine izin vermişlerdi ama yarın sabah bu durumun değişeceğine karar vermişti. Her Arrow çocuğu gibi, onun da okulun kesinliğine ihtiyacı vardı.

ve arkadaşlarıyla birlikte olmak umarım ailelerinin yakın zamanda yaşadığı kayıpları aklından çıkarmasına yardımcı olurdu.

"Tavish? Tavşan mı?"

Küçük beyaz bir mermi Tavish'in odasından fırlayıp kuyruğunu sallayarak ona doğru gelirken pençeleri yerde sürtünüyordu. Diz çöktü ve gücünü bulmadan önce de yanında olan, hatta hayatta kalmak için verdiği cesur mücadeleyle gücünü bulmasına *yardımcı* olan köpeği sevdi. Tüylerini okşama eylemi onu her zaman olduğu gibi rahatlatmıştı.

"Siz ikiniz ne ?" diye sordu Tavish yedi yaşındaki çocuk kapıya geldiğinde.

"Öğretmenin gönderdiği ödevler," diye cevap verdi, yüzünde titrek bir gülümsemeyle. "Vasic gitti mi?"

"Evet, hepimiz işimizin başına dönüyoruz." Tavşan'ı son bir kez okşadıktan sonra Tavish'e sarılmak için yanına gitti.

Tavşan onun yanına doğru ilerledi ve şimdi vücudunu Tavish'inkine yasladı.

"Yarın okula gitmek zorunda mıyım?" Arkasında bir titreme olan sessiz bir soru.

Tavish, takıma teslim edildiğinde ailesi tarafından terk ve bu noktada herhangi bir bağ kurması için teşvik edilmemişti. Sonra bu yeni aile ve temkinli bir umut doğdu.

Zie Zen'in ölümü bu umuda sert bir darbe vurmuştu ama Vasic ve Ivy, biyolojik ailesinin üyelerinin aksine Zie Zen'in onu geride bırakmayı seçmediğini, sadece yaşlı adamın varoluşunun bir sonraki aşamasına geçme zamanının geldiğini sürekli yineleyerek çocuğun bunu atlatmasına yardımcı oluyorlardı.

Çocuğun önünde dizlerinin üzerine çöken Ivy, onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Büyükbabam hep ne derdi?"

"Eğitimin önemli olduğunu ve en çok bilgiye sahip olan kişinin dünyanın gidişatını değiştirebilecek kişi olduğunu," Tavish neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlardı.

Her şeyi anlamadığı belliydi ama yeterince anlıyordu. "Ee," dedi Ivy, "yarın okul var." Gülümsedi. "Arkadaşların

seni özlüyorlar, biliyorsun. Öğretmen söyledi."

Bir gülümseme fısıltısı Tavish'in gözlerini ısıttı. "Yarın okul var," diye kabul etti ve Tavşan'ı sevmek için eğildi. "Bugün Tavşan ve benimle oynayabilir misin?"

"Henüz değil." Ivy ayağa kalkmadan önce onu yanağından öptü. "Bir iletişim konferansım var, sonra da tamamlamam gereken başka işler var. Ama annem bahçesinde yardımını istiyor. Okul ödevlerini daha sonra bitirebilirsin."

Tavish'in yüzü aydınlandı. Odasına girdikten sonra, bahçıvanlık kıyafetlerini giymiş ve başına bir şapka takmış olarak geri çıktı. Ivy onu ailesinin evine götürmeden önce çocuk boy eldivenlerini ve aletlerini dışarıdaki kulübeden aldılar. Annesi zaten dışarıda sebze bahçesindeydi.

Teşekkür ederim, diye telepatiyle kendisini doğuran güçlü ve iri gövdeli kadına seslendi.

Gwen Jane hiçbir zaman annelik içgüdüsünün sıcak ve sevimli bir timsali olmamıştı ama çocuğunun yaşama ve mutlu olma hakkı için *mücadele etmişti*. Ivy'nin babası gibi. Onları kalbinin her atışıyla seviyordu.

Sorun değil, annesi telepatiyle geri gönderdi. *Çocuğun yeşil bir parmağı ve öğrenme isteği var. Ve küreğe ihtiyacım olduğunda ya da eldivenlerimi evde unuttuğumda etrafımda bir telekinetik olması faydalı*.

Ivy'nin dudakları seğirdi. Annesinin espri anlayışının geliştiğinden emindi ama asla tam olarak emin olamıyordu. "İyi eğlenceler," dedi çoktan eldivenlerini giymiş ve ot toplamaya hazırlanmış olan Tavish'e.

Annesinden öğlene kadar ona göz kulak olmasını istemişti çünkü yapmak üzere olduğu iletişim toplantısı bir çocuğun kazara kulak misafiri olması gereken bir şey değildi. Özellikle de zihni PsyNet'e demirlemiş bir çocuğun.

Eve döner dönmez konferansı başlattı.

Bazı küçük operasyonel ayrıntıları açıklığa kavuşturduktan sonra, o ve ekibi bu toplantının asıl nedenine geçtiler. Zayıflık, kırılma hatları, ağrı çökertme tehdidi oluşturan parçalanma. Ekibin bir kısmı, Ağ'dan istikrarsız alanlarla ilgili raporlar almıştı.

sorumlu oldukları bölgedeki empatlar. Tüm parçaları bir araya getirdiklerinde ortaya üzücü bir tablo çıktı.

"Durum düşündüğümde de kötü," dedi Ivy dehşete düşmüş bir halde. "Sahara, Kaleb bu konuda daha fazla veri bulabildi mi?" Güçlü Tk, DarkMind'ı en iyi tanıyan kişiydi ve neosentience'ın bu parçalanmayı örten çürümeye karşı bir yakınlığı vardı. İkizi NetZihin empatları sevse de Kaleb'i daha uzun süredir tanıyordu; Es'in bile yapamadığı şekilde onunla konuşabiliyor gibiydi.

"Hayır, üzgünüm Ivy." Sahara'nın lacivert gözleri ciddiydi. "Bu toplantıdan önce iletişime geçmesini istedim ve daha önce gördüğü görüntülerin aynısını gördüğünü söyledi - organları zorla sökülen bedenler, Sessizliğin şafağında duran bir takvim."

Kaleb bu bilgiyi onunla ilk kez paylaştığında olduğu gibi Ivy'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Neyi kaçırıyoruz?"

Empatlar üzerine çığır açıcı ve derinlemesine bir çalışma yapmış olan Alice Eldridge de dahil olmak üzere hiç kimse bu soruya yanıt bulamamıştı. "Hafızamın zayıflığı bir yana," dedi diğer kadın alnını ovuşturarak, "burada yardımcı olabileceğimden emin değilim. Elimde kanıt yok ama bunun empatik bir sorun olduğunu sanmıyorum. Başka bir sorun daha var, bir sebepten dolayı göremediğimiz bir sorun."

Yüzleri asık ve endişeleri omuzlarında ağır bir yük olan ekip yavaş yavaş dağılmaya başladı, ta ki sadece Sascha ve Sahara kalana kadar. Sascha'nın toplantıya katılmaması Ivy'yi hayal kırıklığına uğratmıştı; kardinal dünyadaki en kıdemli E'ydi. En uzun süredir "uyanık" olan oydu, diğerleri hâlâ sessizlik içindeyken yetenekleri üzerinde sayısız test yapmıştı.

Evet, Ivy ve diğerleri bazı atılımlar yapmışlardı ama Sascha'nın yıllar süren yoğun çalışmaları ve deneyleri ona hiçbir şeyin alt edemeyeceği bir bilgi derinliği kazandırmıştı. Özellikle de Ağ'daki Es'ler sadece Petek'le değil, uzun ve Sessiz bir uykudan sendeleyerek uyanan bir nüfusun kafa karışıklığı ve ihtiyaçlarıyla da başa çıkmak için sınırlarına kadar zorlanırken.

Kimsenin tepki vermekten başka bir şey yapacak zamanı yoktu.

Özel bir E atama araştırma ekibi boş bir hayaldi.

Sonuç olarak, Sascha gayri resmi olarak araştırma bayrağını devralmıştı ve Ivy onun katkılarından umutluydu. Kardinal empatin suskunluğunun PsyNet'ten ayrıldığı için Sascha'nın artık gerçek zamanlı verilere sahip olmamasıyla ilgili olduğunu varsayan Ivy, Kolektif'in Sascha'nın tavsiyelerine olan ihtiyacını yinelemeye gitti.

Ama diğer kadın ondan önce konuştu ve Sascha'nın toplantıya katılmış *olduğu* hemen anlaşıldı. Sadece eldeki tüm verileri özömsüyor ve parçaları bir araya getiriyordu. Kardinal kaşlarını çatarak, "Sophie," dedi. "Ağın onun bölümünü kontrol ettin mi?"

Ivy başıyla onayladı. Sophia Russo'yu iyi tanımıyordu ama Sophia'nın dünyasındaki her E, PsyNet'in Sophia'nın zihninin hemen etrafındaki bölümünün farklı olduğunu farkındaydı. Dengeli. Son derece huzurlu.

Öyle ki, sınıra kadar zorlanan yorgun Es'in nefes almak için kasıtlı olarak bu bölümde oyalandığı bilinmektedir.

Ancak çok az kişi dışında kimsenin bilmediği şey, aradaki farkın Sophia Russo'nun Ağa nasıl bağlandığıyla ilgili olduğuydu; Nikita Duncan'ın kıdemli yardımcısının zihni, PsyNet'e tek bir biofeedback bağlantısıyla bağlanmak yerine milyonlarca ince bağlantıyla örölmüştü.

Özünde Sophia Russo Ağa'ya bağlı değildi, *Ağ'ın dokusunun bir parçasıydı*. Ve onun zihninde, aydınlığı olduğu kadar karanlığı da her zaman kabul etmiş bir J-Psy'nin zihninde, NetZihin ve KaranlıkZihin birdi. Bölünme yok, kırılma yok, hasar yok, Sophia'nın dayanak noktası olan serin ve berrak gölette yansıyan o neşeli bütönlük.

"Sophia'nın bölgesi her zamanki gibi istikrarlı ve huzurlu," dedi Sascha'ya, ona umut veren gerçeği.

"Tamamen stabil mi?" Sascha bastırdı. "Etki alanında bir daralma yok mu?"

Ivy kaşlarını çatı. "Kaleb bana parçalanmayı ilk gösterdikten sonra kontrol ettim ama özellikle bunu aramıyordum." Dehşet damarlarında dolaşarak, "Bana üç dakika verin. Daha detaylı bir değerlendirme yapacağım."

Bulduğu şey olağanüstüydü.

Ağdan çıkan Ivy gözlerini Sascha'ya dikti. "Nereden biliyordun?" Sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Kardinal Psy, "Ne gördün?" diye sordu.

"Sophia'nın etki alanı *büyüdü*, Sascha. Sıradan bir geçişte fark edilecek kadar değil, ama tekrar bakınca açıkça görülüyor." Bir zamanlar iki ya da üç empatin aynı anda oyalanabildiği bu alan artık dört, hatta belki beş empatı barındırabiliyordu.

Sascha bir nefes verdi. "Bilmiyordum," dedi. "Umuyordum, çünkü Sophia sabit durduğu sürece, Ağ çökmeden önce onu kurtarma şansımız var. Sadece onu benzersiz kılan şeyin ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Sahara kaşlarını çatarak, "Bu sadece doğasının her iki tarafını da kabul etmesi, NetZihin ve KaranlıkZihin'in o noktada bir olmasına izin vermesi olamaz, çünkü eğer bu doğruysa-" dedi.

"-o zaman Ağ buzul hızında da olsa iyileşiyor olmalı," diye tamamladı Ivy, çünkü Sessizlik'in düşüşüyle birlikte Ağ'da çalkantılı bir duygu dalgası meydana gelmişti. "Sophia'nın zihninin Ağ'a nasıl dokunduğu yüzünden mi?"

Sascha örgüsünden kurtulan bir tutam saçını geriye atarak, "Bu mümkün. Sophie PsyNet'e gezegendeki herkesten daha derinden entegre olmuş durumda."

"Bunu nasıl kopyalayabiliriz ki?" Sahara'nın sorusu netti. "Sophia Russo'nun zihninin nasıl ve neden bu şekilde demir attığını bilmemiz bize yardımcı olabilir."

Sascha başını hafifçe salladı. "Sophie'nin hikâyesini anlatmak ona düşer, ama bir keresinde ona dayanak noktasının nasıl oluştuğu sorusu gündeme gelirse ne paylaşabileceğimi sormuştum ve bana bunun içgüdüsel bir hayatta kalma eylemi olduğunu söylememe izin vermişti. Kendisinin bile bize talimat verebileceğini sanmıyorum."

Başı sanki bir çekiçle defalarca vurulmuş gibi çarpmaya başlayan Ivy, küçük bir ağaç kabuğuna bakınca Tavşan'ın onu ziyaret etmek için annesinin evinden koşarak geldiğini gördü. Bunu her zaman yapardı, insanları tek bir bölgede iki ayrı yerde olduğunda mutlu bir şekilde ileri geri koşardı. "Tavşan'a biraz su getireyim," dedi diğer kadınlara ve kabını yeniden doldurmaya gitti.

Kuyruğunu sallayarak onu kucaklamaya başladığında, kendini ailesinin Kuzey Dakota'nın bu köşesinde kurulmasına yardım ettiği topluluğu, bunun nasıl bir tür canlı organizma olduğunu düşünürken buldu. Her birey eşsiz ve ayrı, ama birlikte uyumlu bir bütün oluşturuyor-

Gözleri büyüdü.

Telsize doğru koşarken Sahara'nın sözünü yarıda kesti. "Kaleb'den NetMind'ı diğer sağlıklı bölgeleri araştırması için görevlendirmesini isteyebilir misin? Sophia Russo'nunki gibi alanları?"

"Bu harika, Ivy." Sascha'nın gözleri saf siyaha döndü. "Sophia tek başınayken elimizde sadece tahminler var, ama Ağ'ın iyileşmesine yardımcı olan ikinci bir zihin bulabilirsek, benzerlikleri ve farklılıkları karşılaştırabiliriz."

"Ama senin Es'in bu bölümleri çoktan fark etmiş olamaz mı?" Sahara, sanki Ivy'nin baş ağrısını yakalamış gibi parmaklarını bastırdı. "Sophia'yı ilk kez onlardan birinden duydum."

"Tüm Kolektif'i tetikte olmaları için uyaracağım," dedi Ivy, bu mesajı kafasında çoktan hazırlamıştı. "Bu, önemli anıların kaybolması için yeterli olabilir - çünkü alan küçükse, bir E oradan geçerken kendini iyi hissettiğini düşünmek dışında bir şey fark etmemiş olabilir."

Ivy durumun böyle olmasını umuyordu çünkü diğer senaryo kasvetliydi: Sophia'nunki tek sağlıklı bölgeydi.

Bölüm 32

VASIC, Miane Levèque tarafından kendisine verilen koordinatlara vardığında kendisini onların yüzen şehirlerinden birinde buldu. BlackSea alfası kamuflaj kıyafetleri giymiş, yüzü siyah çizgilerle boyanmış ve omuzlarının üstündeki saçları küçük bir kuyruk şeklinde geriye doğru taranmıştı. Vasic'in Malachai Rhys olarak tanıdığı iri bir erkek de dahil olmak üzere yanında beş kişi daha vardı.

"Vasic." Gözleri yumuşayan Miane parmaklarını hafifçe Vasic'in koluna dokundurdu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Bu dokunaklı sempati jestini sessiz bir baş hareketiyle kabul etti. "Nereye gitmeniz gerekiyor?"

Miane elini uzattı. Üzerinde, eski bir iskelenin ayrıntılı bir hologramını ortaya çıkarmak için üzerine bastığı küçük bir disk vardı. Sonundaki yıpranmış tabela buranın Edward'ın İskeleyi olduğunu gösteriyordu.

Vasic görüntüye baktı, bir ışınlanma kilidi bulmaya çalıştı ve başardı. "Bu mükemmel. Orijinal görüntüyü nasıl elde ettiniz?"

Miane ve Malachai ona güvenmeye karar vermiş gibi görünmeden önce bakiştılar. "Tatlı su yılanına dönüşebilen bir sürü arkadaşı gönderdik," dedi Miane. "Yılan formunun nispeten küçük olması alışılmadık bir durum. Değişken su yaratıkları için kalibre edilmiş hiçbir sensörü tetiklememesi riskini aldık."

Vasic başını salladı, daha büyük bir ekip bu gizli taramayı tekrarlayamayacağı için bir 'port' istediklerini fark etti. "Hadi gidelim."

"Orası karanlık değil," dedi Miane. "Üniforma"

Vasic o konuşurken omzundaki bir kumandaya dokunmuştu. Genellikle sol bileğinde bulunurdu, ancak sola kaydırılmıştı

onun için omuz. Bir dokunuşla üniforması kamuflaj desenine dönüştü.

"Kullanışlı." Malachai değişimi ilgili gözlerle inceledi. "Bu teknolojiyi paylaşmak ister misin?"

Vasic, Miane'in uzattığı yağdanlığı aldı ve yüzünü sıyırdı. "Aden'le konuş." Arkadaşının ve ekibin liderinin bunu kabul etmesinin pek olası olmadığını biliyordu. Okların hâlâ bazı avantajlara ihtiyacı vardı ve bu teknoloji, ekibin ölümden kurtardığı ve şimdi ekip için çalışan bilim adamları tarafından yaratılmıştı - baskı altında değil, ekip onlara fikirlerini keşfetmeleri için fon ve özgürlük verdiği için.

Miane'in sivil giyimli ve saldırı ekibinin kullanacağı kulaklıkları kontrol etmeyi henüz bitirmiş olan adamlarından birine yağ kabını fırlatarak, "Etrafımda sıkı bir düzene geçin," dedi. Altı kişilik BlackSea ekibini tek seferde ışınlatabilirdi ama bunun için vücutları arasındaki mesafeyi en aza indirmeleri gerekiyordu. "Bizi atışın solundaki ağaçların arasındaki alana ışınlayacağım."

İstediği gibi organize olmaları üç saniye sürmüştü ve sonra da 'port'u yapıyordu. Ekip varır varmaz ağaçların ve uzun otların arasında eridi, Vasic de öyle. İyidiler, Miane'in adamları. Orada olduklarını bilmeseydi, onları hemen göremeyebilirdi.

İlk görsel taramasında, dağınık ağaçlarla birlikte iskeleden başka bir şey göremedi. Diz boyundaki otlar rüzgârda dalgalanıyordu. İnce formlarının tek bir çift ayak tarafından bile bastırıldığına dair hiçbir belirti yoktu. Bu durum ışınlayıcıları ihtimal dışı bırakmıyordu ama dünyada sınırlı sayıda ışınlama kabiliyetine sahip Tk olduğu düşünüldüğünde, bu ihtimal düşüktü. Yine de ihmal edilebilir değildi.

İkinci görsel taramasında, iskelenin hemen ötesindeki en açık çim diğer tarafında bir şey fark etti. Miane'e beklemesi için bir işaret yaparak bölgeye ışınlandı. Şüphelendiği şey bir gözetleme ünitesiydi. Daha yakından bakınca ölü olduğunu gördü.

Onu BlackSea'ye geri götürerek su hasarına ve yerleşik kire dikkat çekti. "Kimse bakımını yapmaya zahmet etmemiş gibi görünüyor." Sanki burası terk edilmiş gibi.

Miane'in çenesi gerildi. "Hâlâ alçakta duruyoruz, sessiz kalıyoruz, tetikteyiz." "Anlaştık." BlackSea ekibinin liderliği ele almasına izin verdi çünkü o

herkesi görebilmesi gerekiyordu ki bir sorun olduğunda onları çekip çıkarabilsin. Şimdi dağıldıklarına göre, bunu patlamalar halinde yapmak zorunda kalacaktı.

Başladıktan iki saniye sonra, tüm ekip bir sesle donup kaldı ama bu sadece eski ahşap iskelenin ötesindeki su yolundan havalanan su kuşlarıydı.

Suyun kenarından çok olmayan başlangıç pozisyonlarından, üzerinde hiç ağaç bulunmayan, sadece dış güçler tarafından temizlenmiş arazide hızla büyüyen ot ve yabani otlara benzeyen açık şeridi takip eden bir hat boyunca ilerlemeleri bir saat sürdü.

Miane buranın bir zamanlar toprak bir yol olduğuna açıkça inanıyordu. Saat işaretinden birkaç dakika sonra hafif bir köşeyi dönüp insan eliyle yapılmış bodur bir yapının görüş alanına girdiklerinde haklı olduğu kanıtlandı.

Vasic, BlackSea ekibinin taktiklerine uygun bir kulaklık istememişti, şimdi bunun bir hata olduğunu anlıyordu. Eğer kulaklığı, önden giden Miane'le konuşup oraya ışınlanmasının en mantıklısı olduğunu söyleyebilirdi. Bu düşünce aklından geçerken bile BlackSea alfası dönüp ona baktı.

Yapıya doğru bir hareket yaptı.

Işınlandı, binanın hemen yanında değil ama yakınında durmaya özen gösterdi. Sonra özenli bir dikkatle yaklaştı ve ön tarafına doğru sürünerek ilerledi. Sadece tek bir üst uzvunun olması, Tk'sine rağmen bu işi biraz daha zorlaştırıyordu; Samuel'in protezlerinden birinin işe yarayabileceği bir durumdu bu.

Hafifçe açık kapıyı gördüğü, o dar aralıkta yığılmış kahverengileşmiş yaprakları fark ettiği anda çok geç kaldıklarını biliyordu. Yine de risk almadı. Kalça cebinden düşük teknoloji bir alet çıkardı.

ucunda küçük açılı bir ayna bulunan ince bir metal parçasıydı ve binanın içine bakmak için onu kullandı.

Tek gördüğü ihmal izleriydi.

Mekânı boydan boya kaplayan kalın örümcek ağları da dâhil olmak üzere, bir hafta önce bile bölgede hareket eden biri olsaydı örülmüş olamazdı. Yine de boş bir odanın tüm yapının boş olduğu anlamına geldiğini düşünemeyecek kadar Arrow'du. Aynayı kaydırarak binanın yan tarafına ve arkasına doğru ilerledi. Altta, aşınma ve yıpranmadan kaynaklanan bir hasara benzeyen küçük bir delik vardı.

Yine aletini kullanarak içeri baktı. Daha fazla örümcek ağı.

Söyleyebildiği kadarıyla yapının başka odası yoktu.

Elini kaldırarak Miane'in adamlarına el salladı. Hayaletler kadar sessiz ama yapının içine bir kez baktıklarında haftalar, daha doğrusu aylar boyunca geç kaldıkları anlaşıldı.

"Buradaydı," dedi Miane, tozlu bir köşeye doğru ilerleyip orada unutulmuş gibi görünen yeşil bir bileziği işaret ederek. "Son toplantımızda bunu taktığını görmüştüm."

Vasic ona baktı. "Neden almıyorsun?" Dokunsal ve duygusal bir ırkta doğan bir kadın için bu içgüdüsel bir hareket olmalıydı.

"Çünkü burada bir psikometrik ölçüm yapabileceğimizi umuyorum." Çalışanlarına baktı. "Herkes dışarı. Ps-Psy için burayı mümkün olduğunca temiz bırakalım, eğer onu yakalayabilirsek." Miane Vasic'e döndü. "Beni Lantia'ya geri götürebilir misin? Bazı aramalar yapmam gerekiyor. Diğerleri burada kalacak ve artık buranın terk edilmiş olduğunu bildiğimize göre onları su taşımacılığıyla taşıyabiliriz."

Vasic onu yüzen şehre götürdü ve "Psikometriyi bölgeye götürecek birine ihtiyacınız varsa, ben yaparım" dedi.

"Oklara çok fazla iyilik borçlu olmaya başladık," dedi Miane kızmadan. "Teşekkür ederim. Bakalım bunu yapmaya istekli mi?"

Ps-Psy'nin Tanique Gray olduğu ortaya çıktığında **VASIC** hem şaşırmış hem de şaşırmamıştı. Anthony Kyriakus'un çocukları hiçbir zaman sıradan olmamıştı ve babaları göz önüne alındığında, asi eğilimleri neredeyse beklenen bir şeydi. Vasic, psikometriyi daha önce de iş başında gördüğü için, Miane ve genç erkeği Leila Savea'nın tutsak olduğu yere götürdükten sonra Tanique'i görüş alanı içinde tuttu, gerekirse onu tıbbi bir birime götürmeye hazırđı.

Miane ve diğer şekil değiştirenlerin bir Ps-Psy'nin yeteneklerinin maliyetini fark ettiklerini sanmıyordu. Muhtemelen psikometri nadir olduğu ve daha çok müzeler ve benzeri yerlerde çalıştığı için. Bu durum tehlikeyi ortadan kaldırmıyordu; sadece halkın gözünden uzak tutuyordu. Vasicin son acil durum, eski bir kılıcın kaynağını doğrulaması istenen bir Ps-Psy ile ilgiliydi.

Silahı kullanması için kendisine hatırı sayılır bir meblağ ödenmişti çünkü çoğu psikometri uzmanı şiddet geçmişı olduğu bilinen bir şeye dokunmazdı. Ne olduysa oldu, tazminat asla yeterli olamazdı. Ps-Psy konuşmayı kesip kasılmaya başlamadan önce silahın *yakın zamandaki* bir katliamda kullanıldığını haykırmayı başarmıştı.

Hâlâ özel bir tıbbi tesiste yüksek bağımlılık ünitesindeydi. Uyanma şansı çok düşüktü ama bir şans *olduğu* için hayatta tutulmuştu ve Ps-Psy yeterince değerliydi, eğer böyle bir fırsat varsa kimse bunu heba etmek istemezdi.

Bugün Tanique'in, Leila Savea'nın hücresi olması gereken girişe ulaşmadan çok önce ana odanın zemininde donup kaldığını gördü. Genç erkeğin kasları kasıldı, nefes alış veriş i düzensizleşirken elleri yumruk oldu.

Vasic tereddüt etmedi. Diğer adamı binadan dışarı ve hemen dışarıdaki ağaçların arasına ışınladı.

Miane dönüp Vasic'le yüzleşti. "Ne be? Bir şey alıyordu."

"Nöbet geçirmek üzereydi." Vasic topuğunun üzerinde kayarak Tanique'i ışınladığı yere doğru yürüdü.

Faith NightStar'ın kardeşi ellerini dizlerinin üzerine koymuş, göğsü kabarmış, nefes nefese kalmıştı.

"Onun nesi var?" Miane sordu ama cevap beklemeden yakındaki bir BlackSea askerinin çantasından bir şişe su çıkarıp Tanique'in ayaklarının dibine koydu.

Vasic onu bu hareketinden, sürü arkadaşının hayatının önem taşıyan tek hayat olmadığının farkında olmasından dolayı daha çok seviyordu. Kızın kendi tarafına dönmesini bekleyerek, "Bir psikometrik yankıları algılar. Nesne ne kadar eskiyse, yankı o kadar sönük olur. Nesne ne kadar yeniyse, yankı o kadar sert ve yüksek olur."

BlackSea alfası kaşlarını çatarak, "O sırada hiçbir şeyle ilgilenmiyordu," dedi.

"Sizce içeri girmeden önce neden ayakkabılarını çıkardı?" Binanın kendisi bir nesneydi ve Tanique'in çıplak ayakları binanın kritik bir bölümünün üzerindeydi.

Farkına varmak Miane'in hatlarını dondurdu. "Leyla o noktada işkence gördü," dedi soğuk ve sert bir sesle. "Ve o çocuk bunu yeniden mi yaşadı?"

O "çocuk", kendisini işe alan kurumlara yüz binlerce dolara mal olan çok yetenekli bir psikometrikti. Ama evet, genç "hissediordu". Masum. Vasic'i, boyundan büyük işlere kalkışan genç Oklara yaptığı gibi onu da koruma dürtüsüne itecek kadar. "Yakında öğreneceğiz." Çünkü Tanique su şişesini eline almış içiyordu.

"Şişeden bir şeyler mi hissediyor?" Miane kaşlarını çattı. "Kahretsin, ona zarar vereceğini düşünmemiştim bile."

Vasic başını salladı. "Güçlü telepatların dünyanın gürültüsüne karşı kalkan oluşturabildiği gibi o da fiziksel yankılara karşı duyarlılığına kalkan oluşturabilir." Tanique'in etrafındaki nesnelerden herhangi bir şey algılayabilmesi için kalkanlarını kasten indirmesi gerekiyordu.

"Onun adına sevindim." Miane kollarını kavuşturdu. "Hangi nesnenin ya da yerin sizi bir kâbusa sürükleyeceğini bilmeden hayatınızı sürdürmek cehennem olurdu."

Psikometri uzmanı şişenin yarısını bitirdi, kapağını kapattı ve karşılarına geçip Miane'den çok Vasic'in yanında durdu. "Teşekkür ederim," dedi Vasic'e, göz bebekleri hâlâ son derece büyümüştü. "Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir olayın yakınında bulunmamıştım."

Tanigue Anthony'nin oğlu olduğu ve Anthony acımasız bir işletmeci olarak bilindiği için bazıları buna şaşırması olabilir. Ama Anthony ailesini sömürmek gibi bir düşünceye sahip değildi. Tanigue'in yeteneğinin kendisinden ne talep ettiğini anlamak zorundaydı, oğlundan kendisini kalıcı olarak tehlikeye atabilecek görevler üstlenmesinin asla istenmemesini sağlamış olmalıydı.

Vasic başını eğdi. "BlackSea Dönüşen'in izini sürmemize yardımcı olabilecek işe yarar bir şey bulabildin mi?" Tanigue'in kendini Leila Savea'nın işkencesini detaylandırmak zorunda hissetmemesi için soruyu çok bilinçli bir şekilde ifade etmişti.

Bunun kimseye faydası olmazdı ve Miane Levèque sakın görünmeye çalışsa da Vasic onun da derisinin altında bir değişim geçirdiğini, aynı ilkel dürtülere sahip olduğunu biliyordu. Onu daha fazla kızdırmanın bir anlamı yoktu.

Tanigue, Vasic'e minnettar bir bakış attıktan sonra, "Yok bir şey," dedi. "Sanırım kapıya odaklanmalıyım. Ayrılacakları tek yol bu olduğu için, ayrılışlarıyla ilgili gerçekleri yakalama şansım daha yüksek."

"Bekle." Miane, Tanigue'in üst koluna dokunacak gibi oldu, elini yarı yolda bıraktı. "Sen de insanlardan bir şeyler hissediyor musun?" diye sordu ama Vasic asıl niyetinin bu olduğunu düşünmüyordu.

Tanigue başını salladı. "Sadece cansız nesneler, gerçi nesnenin boyutunun yeteneğim üzerinde bir etkisi yok. Nadiren de olsa yankılar alabiliyorum ama canlı bir yaratığı okumaya en fazla bu kadar yaklaşabiliyorum."

"Bildiğim iyi oldu." Miane onlara kapıya kadar eşlik etti. "Leila'yı esir tutan insanlar hakkında bir şey öğrendin mi? Psy mı onlar?"

Tanigue'in cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Anlamalısınız," dedi sonunda. "Gördüklerimi yorumlamak zorundayım. Sanki bir rüzgâr tüneline duruyormuşum da görüntüler hızla yanımdan geçip gidiyormuş ve bu görüntüler parçalara ayrılıyormuş gibi."

Genç erkek kritik bir kelimeyi atlamıştı: "duygu".

Psikometrinin Sessizlik boyunca bir şekilde saklamayı başardığı sır buydu - bir nesneyi okuduklarında, o nesnenin

duygusal yankı uyandırıyor. Bu yüzden birçoğu sadece tablolarla ya da diğer sanat eserleriyle çıkmaya başlamıştı. Yakın bir şiddet geçmişine sahip olma ihtimali çok düşük olan şeyler. Silahlar çoğu Ps-Psy için Sessizliğin süresinden çok daha uzun bir süredir gündemde değildi.

"Bana kesin bir şey söyleyemeyeceğini mi söylüyorsun?" Miane sordu ve acımasız bir duygu karmaşasıyla savaşıyor olsa da ses tonu dengeliydi. "Edward'ın İskelesi'yle ilgili o ipucu olmasaydı, buraya kadar asla gelemezdik."

Tanique, "İnsanlar arasında durum farklı," dedi. "Özellikle de ırk söz konusu olduğunda. Bir şekil değiştiren tam da anda yer değiştirmediyse ya da bir Psy yeteneğini bariz bir şekilde kullanmıyorsa, size sadece izlenimlerimi aktarabilirim."

Yine duyguların etkisini dışarıda bırakıyordu. Yeteneklerinin bu yönünü Sessizlik altında saklamak zorunda kaldığı zamanlardan kalma bir şey mi?

"Anlaşıldı," dedi Miane. "Ne aldınız?"

"İki kişi. Biri kadın, biri erkek. Yüzleri hakkında gerçek bir izlenim yok." *Leila'nın kanaması vardı, yakın zamanda dövülmüştü ve yüzü kesilmişti. Alfa'ya söylemeli miyim?*

Bu son ifade telepatik olarak Vasic'e gönderildi. *Hayır*, cevapladı. *Sadece pratik gerçeklere odaklan.*

Tanique yüksek sesle, "Benim izlenimim erkeğin etrafında silahlar var, dışının etrafında pek yok, ama hepsi bu. Kimlik tespiti için kullanabileceğiniz bir şey yok."

Miane'in ağzı gerildi ama Tanique kapıya doğru giderken daha fazla zorlamadı. Sesini alçaltarak Vasic'le konuştu. "daha acemiymiş. Eğer başının belada olduğunu düşünüyorsan onu dışarı çıkar. Buraya kadar gelmemize yardım etti ve ben de bunun karşılığını onun kafasını karıştırarak ödemeyeceğim."

Vasic gözlerini Tanique'ten ayırmadı. "Sürü arkadaşının hayatı pahasına da olsa mı?"

Sesi asık olan Miane, "O birinin çocuğu," dedi. Bu ifadenin ardından çok daha pragmatik bir ifade geldi. "Ve eğer ölürse ya da beyni sarsıntılardan zarar görürse bize yardım edemez."

Önlerinde, Tanique ellerini kapının her yerinde gezdiriyordu. Hissettiklerinden tatmin olunca bir ayağını içeri soktu,

Sonra iki. Onlara katılmak için geri dönmeden önce yaklaşık bir dakika orada kaldı. "Su," dedi. "Ezici bir su izlenimi var. Tuzlu su," diye belirtti. "Tuzlu su yönüne doğru gidiyorlar."

Vasic, Miane'in hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Tuzlu suyla dolu okyanuslar vardı.

Sonra Tanique dedi ki, "Kontrol altına alındı. Tuzlu su kontrol altına alındı." Kaşlarını çatı. "Eski beton ve tuzlu su."

Bu, odağı hemen daralttı ama yine de geniş bir ağ oluşturdu. Dışarıda bir yerlerde, Leila'nın yüzebilmesi ve kas tonusunu yeniden kazanabilmesi için götürüldüğü ya da bir operasyon için eğitildiği bir tuzlu su havuzu veya rezervuar vardı.

"Başka bir şey var mı?" Miane sordu. "En küçük kısıntı bile arama alanını daraltmamıza yardımcı olabilir."

Tanique şakağını ovuşturdu. "Pek mantıklı gelmiyor ama bir tür kedinin görüntüsünü yakaladım." Ellerini içgüdüsel olarak başının kaldırdı ve ne yaptığını fark edip bırakmadan önce kulak şeklinde kavuşturdu. "Kulakları dik duruyordu ve tepelerinde siyah tutamlar vardı."

"İçlerinden biri Dönüşen olabilir mi?"

Miane bu soruyu sorarken Vasic avuç içi büyüklüğündeki ajandasını çıkarmış, kedigillerin resimleri arasında geziniyordu.

"Bilmiyorum," dedi Tanique. "Çok silik bir izdi, hatta sürü arkadaşınız burada tutsak edilmeden önce binaya giren bir kediden bile kaynaklanmış olabilir."

Vasic ajandanın ekranını Tanique'e doğru çevirdi. "Kedi böyle mi görünüyordu?"

"Evet. Nedir o?"

"Bir Kanada
vaşağı."

Miane bir nefes verdi. "Bırakın dünyayı, Kanada'da bile çok sayıda vaşak sürüsü var ama en azından başlamak için bir yerimiz var."

Tanique'e doğru bir el uzattı. "Teşekkür ederim. Sana borçluyuz."

Vasic, alfanın az önce PsyClan NightStar' bir iyilik sözü verdiğinin farkında olup olmadığını merak etti.

O izlerken Miane binaya doğru yürüdü, elini binaya ve "Seni bulacağız Leyla. Sakın pes etme. Sürün

geliyor."

BÖLÜM 4

Bölüm 33

Başarısız Leila Savea'yı kurtarma girişiminin ertesi **günü sabahın ortasıydı** ve Dorian, Naya'yı kaçırma girişimine karışan geminin izini bulmuştu. Lucas, Devraj Santos karısı Katya ve Cruz adında bir çocukla DarkRiver topraklarına vardığında, nöbetçinin gemi kaptanının yakalanması için hazırladığı planı henüz onaylamıştı.

Unutulmuşların lideri zamanla daha bir müttefik haline gelmiş, DarkRiver ve SnowDancer ile Unutulmuşlar arasındaki ilişki öyle bir hal almıştı ki sürülerden yetenekli Unutulmuş çocuklara ve ailelerine sığınak sunmalarını istemişti. Bu sığınağa ihtiyaç vardı çünkü dünyada çocukların eşsiz yeni yeteneklerini kontrol etmek isteyen birden fazla paralı asker vardı.

Lucas, Dev'in geleceğini biliyordu ve şimdi ikisi birlikte ormanda Naya, Keenan ve Noor'un Cruz'la oynadığı küçük açık alanın bir kenarında duruyordu. Büyük çocuk, küçük çocukların coşkusuna karşı iyi huyluydu; hiçbir özelliği onun kardinal seviyesinde bir telepat olduğunu ele vermiyordu, gözleri siyaha yakındı ama beklenmedik bir şekilde gece göğünden ziyade koyu altın rengi titreşimler vardı. Çünkü Cruz Unutulmuşlardan biriydi, Psy değil.

Lucas izlerken Cruz, Sascha'ya bir şeyler söylemeye gitti ama o gülümseyerek oyun alanına döndü. Lucas'ın eşi Katya ve Ashaya'nın yanında durmuş, üç kadın sessiz bir tartışma yürütüyordu. Dev'in karısı ve Ashaya bir zamanlar Ming LeBon tarafından kontrol edilen bir laboratuvarda bilim adamıydı. Her ikisi de çocuklar için bir kaçış yolu bulamadıklarında bile onlara yardım etmiş ve her ikisi de bir

Bu yardımın bedeli. Lucas Katya'yı Ashaya kadar iyi tanımasa da ona karşı bir zaafı vardı.

Katya'nın da Noor ve Keenan'a karşı büyük bir sevgisi vardı; aralarındaki bağ, kasvetli bir umutsuzluğun akkor halindeki bir neşeye dönüşmesiyle oluşmuştu.

Ancak Dev'le aralarında geçen konuşmanın ne çocuklarla, ne DarkRiver ve SnowDancer'da saklanan Unutulmuşlarla ne de Cruz'la bir ilgisi vardı. Lucas'ın sürüsünün bir parçası olarak sahiplendiği Unutulmuş bir gençle ilgiliydi.

Dev ona, "Farelerinizin ilk çıkardığı söylentileri doğruladım," dedi, yüzünün altın sarısı teni sert çizgilerle kaplıydı. "Jon'un başına ödül konmuş. Onu canlı yakalayabilene beş milyon."

Lucas'ın pençeleri derisine battı. Fareler bir ay önce söylenti rapor ettiklerinde hemen Dev'le temasa geçmişti. Hem Unutulmuşlar kendi halkları için tehdit oluşturabilecek ağlara sızmayı önemsedikleri için hem de eğer biri Jon'un peşindeyse, onun ya da onların diğer Unutulmuş çocukları da kaçırmaya çalışması muhtemel olduğu için.

Bu tür kaçırma girişimleri zaten birden fazla kez gerçekleşmişti.

"Mesajımız boş bir tehdit değildi," dedi ses tonuyla.

panterin sert öfkesini tuttu. "DarkRiver'in yavrularından birini inciten ya da almaya çalışan, pençeleri ve dişleriyle ölecektir."

"Daha en iyi kısmını duymadın." Dev'in sesi hem onaylıyor hem de eğleniyordu.

Lucas cevap vermeye gitti ama Cruz koşarak yanına gelince dikkati dağıldı.

"Meyve suyumu unuttum," dedi çocuk, yüzü efordan sıcaktı.

Dev, Sascha' getirdiği ve üzerine çocuklar için atıştırmalıklar ve içecekler koyduğu piknik battaniyesinin üzerinden aldı. "bakalım," dedi on bir buçuk yaşındaki çocukla yumruklarını tokuşturarak. "Bu üçünün" - Noor onu yakalamaya çalışırken vahşi ve minik bir siyah panterin Keenan'ı ısırıyormuş gibi yaptığı yere başını sallayarak- "sana çok fazla sorun çıkarmasına izin verme."

Cruz bir içki aldıktan sonra gözlerini devirdi. "Onlar *bebek*." Bir iç çekiş. "Ama sıkılmamaları için onlarla oynasam iyi olur."

Cruz, üç DarkRiver yavrusu ve bir Unutulmuş çocuğun düşündüğü oyuna hevesle katılmak için geri koşarken Lucas'ın dudakları kıvrıldı. "Çocuk çok daha iyi görünüyor," dedi Dev'e. "Sascha kalkanlarının olağanüstü olduğunu söylüyor." Lucas'ın eşi bu kalkanların yaratılmasına yardım eden kişiydi; Dev, Cruz'un kendi kalkanlarının olmadığını, zihninin dünyaya karşı çıplak olduğunu keşfettikten sonra ondan yardım istemişti.

"Ona üssü o verdi." Dev ellerini siyah pantolonunun ceplerine . "Ve çok da iyi Lucas. Cruz'un kalkanlarını inceledikçe onun ne inşa ettiğini daha iyi anlıyoruz ve bu olağanüstü."

Lucas'panteri içinde gururla uzanıyordu. "Evet," diye kabul etti. "Ama kendi başına kaydettiği ilerlemeden memnun olduğunu söyleyebilirim." Dev ve Katya'nın bu yolculuğa çıkma nedenlerinden biri de bu kontroldü.

"O sert bir çocuk." Bu kez gurur Dev'e aitti. "Dirençli demek onu tanımlamaya yetmez." Diğer adam bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Hâlâ anne ve babasının yasını tutuyor ama kendisine şizofren teşhisi konulması ve ilaçla uyutulması gibi korkunç olayların üzerinde durmuyor. Kabuslar neredeyse tamamen yok oldu."

Lucas, çocuğun iyileşmesine izin verenin sadece Cruzun direnci olmadığını biliyordu; etrafının sevgi ve şiddetli bir koruma kalkarıyla çevrili olması gerçeğiydi. Cruz'da hiçbir şeyin ona ulaşamayacağını bilen bir çocuk havası vardı. Bunda Katya Haas ve Devraj Santos'un payı büyüktü. Bu da Lucas'ı tekrar gözetimindeki çocukların korunması konusuna getirdi.

"Ödül," dedi. "Detaylar?"

"Elimizde ne varsa size göndereceğim. Teklif *doğrudan* bir dizi kiralık kara operasyon ve paralı asker birimine gönderildi. Irk sınırlarının ötesinde en iyinin en iyisi. Bu her kimse ciddi bir iş demek."

Lucas kollarını kavuşturarak "Bu aynı zamanda teklifi kabul etmek için sahte bir ekip oluşturarak müşteriyi oynayamayacağımız anlamına da geliyor," dedi.

Dev başını salladı. "Müşteriyi oynaması için bağlantımızla konuşmayı denedik, ondan Jon'un bağlı ve ağzı tıkalı sahte görüntülerini göndermesini istedik." Başını salladı. "Müşterisinin misillemesinden çok korkuyor.

bize istihbarat sağladığını öğrenirlerse, kendi takımlarına zarar verirler. Onun Unutulmuş olduğunu bilmiyorlar."

"Kahretsin." Lucas kendini pençelemeden önce kollarını açtı. "Teklifle ilgili iletişim detayları?"

"Kullan at e-posta adresi. İzini sürmenin bir yolu yok ve biz de denedik." "Peki iyi haber nedir?" Bu sefer, yeterince hırladı Naya'nın kulakları diken diken oldu ama kısa süre sonra Noor'un ona seslenmesiyle dikkati dağıldı.

"Kimse teklifi kabul etmeye hevesli değil."

Lucas Unutulmuşlar'ın liderine baktı, panteri gözlerinden şaşkınlıkla bakıyordu. "Beş milyon ve kimse hevesli değil mi?"

"Bağlantımız kendi grubunun da bunu düşündüğünü söylüyor ve elimizde iki kişinin daha düşündüğüne dair işaretler var ama hepsi dün gece geri çekildi." Dev'in gözleri parladı. "Yavrunuzun peşinden gelen alfayı infaz ettiğiniz o kanlı odanın görüntülerini sızdırarak ifadenizi takip etmeniz dahiyane bir hareketti."

O fotoğrafları sızdıran Lucas değildi. Çekildiklerinin farkında bile değildi. Ocelot askerlerinden biriydi, dişi olan. Bunu meydan okuyarak ya da isyan ederek yapmamıştı. Hayır, bunu diğer şekil değiştirenlere hayatta kalan ocelot dominantlarının infaza tanık olduğunu ve bunun doğru bir infaz olduğunu göstermek için yapmıştı. Bu hareketi yeni alfasıyla dayanışmak için yapmıştı.

İzinsiz hareketlerine rağmen Lucas genç ocelottan hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Özellikle de bu hareketleri yüzünden aldığı cezayı şikâyet etmeden kabul ettiğinde. Ona zarar vermemişti ama altı ay boyunca en kötü vardiyalarda çalışmasına olmuştu.

Adam daha sonra ona başını salladığında, "Buna değer efendim," demişti. "Dedikoduların çıkmasını istemedim, sadece soğuk ve katı gerçekleri öğrendim. Kimsenin sorgulamasını hak etmiyorsunuz."

Onu göğsüne bastırıp bir eliyle başını okşayan Lucas, saçlarına bir öpücük kondurdu. "Başımıza bela olacaksın ama anlaşılan bu sürü beladan hoşlanıyor."

Yanında Rina, gamzeli bir gülümsemeyle oradan ayrılmıştı. Yirmi dört yaşındaki DarkRiver askeri, genç kızın sürüye alışmasına yardımcı oluyordu ve bu tesadüfi bir ortaklık değildi. Rina, genç kızın

Lucas, Dorian'ı onun eğitimi ve gelişiminden sorumlu tutmadan önce sınıf arkadaşlarının çoğundan daha fazla sorun . Hiçbir saçmalığı kabul etmeyen bir eğitmenle karşı karşıya kaldığında, onu Rina yapan sinirliliğini kaybetmeden tüm beklentileri aşmıştı.

Lucas onun yüksek ruhlu ocelot askerine iyi geleceğini biliyordu.

"Kanlı bir oda," dedi Dev'e şimdi, "normalde çocukları kaçırın türden paralı askerleri uzaklaştırmaz."

"Belki değil ama sırf onları avlayıp dişlerinizle parçalayabilmek için bağırsaklarının dışarı çıkarılıp önlerinde düğümlemesi ya da çılgılık atarken aletlerinin kesilmesi ya da serbest bırakılmadan önce gözlerinin oyulması fikri çoğu kişinin hoşuna gitmiyor. Özellikle de Naya'yı kaçırma girişiminin başarısız olması yakalanma riskini 'yüzde doksan dokuz kesinlik' kategorisine sokmuşken."

Lucas gözlerini diğer adama dikti. "Düğümlemiş bağırsaklar ve penisler mi? Onları avlayabilmek için insanları kör etmek mi?"

Yanakları kırmış Dev başını eğdi. "Evet, bunun senin tarzın olduğunu düşünmemiştim. Görünüşe göre birisi senin adına süslemiş ve çok da iyi . Artık konu çocuğun ve sürün olduğunda sınır tanımayan korkunç bir orospu çocuğu olarak ün saldın."

Unutulmuş lider sırtını bir ağaca yasladı. "Ayrıca söylentilere göre son derece zekisiniz ve sürünüz, bir paralı asker ekibi misillemeden kaçınmak için bu bağlantıları ne kadar derine gömmüş olursa olsun, finansal bağlantıları ortaya çıkaracak zekâyâ sahip."

Dev, Naya oyun arkadaşlarının yanına dönmeden önce onlara şakacı bir şekilde hırlayarak yaklaştığında ona gülümsedi. "Ayrıca yakalanan saldırı ekibinin parasına el koyduğunuz da ortaya çıktı - paralı askerler bedavaya çalışmaktan işkenceye maruz kalmaktan daha çok nefret ederler."

Lucas, hayatta kalan yetişkin ocelotların oybirliğiyle aldığı kararla bu parayı ocelot çocukları için bir vakfa yatırmıştı. SkyElm'in parasının dört milyonunu da bu vakfa yatırabilirdi ama hayatta kalanlar, kendi çocuklarına katkıda bulunmak istedikleri konusunda kararlıydılar.

Yeni sürü, yavruların eğitimi için kullanılan DarkRiver fonuna bir milyon dolar yatırdı.

Yetişkinlerden hiçbiri kalan bir milyonu almak istememişti ama o her birine yeni hayatlarına alışırken nefes almalarını sağlayacak bir miktarı kabul ettirmişti. Geri kalanı, onların isteği üzerine, genç mucitler için bir burs sermayesi olarak kullanılacaktı. SkyElm Grant olarak adlandırılan bu burs, sürünün adının sadece dehşet anılarında değil, iyi bir şeyin parçası olarak yaşamasını sağlayacaktı.

"Huh," dedi Dev'in korkunç işkenceler yapmakla ilgili kendi şöhretine dair ifşaatlarına yanıt olarak.

Lucas kendisinden olanlar için dünyanın canına okurdu ama işkenceyi sevmezdi. Hiçbir zaman da olmadı. Yine de DarkRiver'in en savunmasız üyelerini korumaya yardımcı olacaksa sahip olunması gereken faydalı bir ündü. "Bu, iş anlaşmalarında birlikte çalıştığımız Psy şirketlerinin gözlerinde gördüğüm ani ihtiyatlı saygıyı açıklıyor."

"Son zamanlarda işler kötü mü gitti?"

"Yukarı. Görünüşe göre Psy bu tür acımasız intikamlara saygı duyuyor." Lucas gülümsedi, panteri yeni ününün ardındaki kişinin kim olduğunu anladığında eğlenmişti.

Nikita Duncan kızını ve torununu uzun vadede nasıl koruyacağını ve en katı erkek ve kadınları bile neyin korkutacağını bulacak kadar sinsi bir zekâyâ sahipti. Ününün diğer çocukları da koruyacağı gerçeği onun için önemli olmayan bir yan etkiydi ama Lucas için çok önemliydi.

"Yani bitti mi?" Dev sordu. "İzler ocelotlarla birlikte sona mı erdi?"

Lucas başını iki yana salladı. "Hayır, alfa sadece bizim yönümüzü gösteren kullanışlı bir silahtı. Operasyonu başka biri yönetiyordu." Umarım Dorian'ın yerini tespit ettiği geminin kaptanı daha fazla istihbarat sağlardı.

Jamie söz konusu gemiyi durdurma operasyonuna liderlik ediyordu ve bu da suya iniş yapabilen bir araçla BlackSea'nin yüzen şehirlerinden birine uçmayı gerektiriyordu. Miane, DarkRiver ve SnowDancer sürüsüyle ittifak kurduktan sonra onların kullanımı için bir tane hazırlamıştı. O noktadan sonra Jamie bir BlackSea su altı aracına binecek ve gizlice

sonra küçük bir su değiştiren ekibiyle gemiye tırmanıp içine girin.

Derin deniz dalışı yapan bir kedi için uygun bir operasyon gibi görünüyordu.

"Onları yakalayacağız," dedi Dev'e. "Er ya da geç, ipleri elinde tutanları bulacağız." Bu bir alfanın inatçı vaadiydi.

-Ve bir babanın.

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
7 Mayıs 2075*

Nina,

Psy askerinin adını bana emanet etti. Burada yazmayacağım-eğer mektuplarım bulunursa, arkadaşşıma ihanet etmek istemem.

Bunun kesinlikle bir ihanet olduğunu, bana ihanet edeceğini düşünüyor olmalısınız. Bana yaklaşmak ya da beni istemek hiçbir nedeni olmadığını fark edene kadar ben de aynı şeyi düşündüm. Ben hiç kimseyim, kayıp bir köyün kırık bir parçasıyım. Onunla ilk tanıştığımızda sarhoştum, yardımdan çok köstek olan bir aptaldım.

Hayır, yeni arkadaşşımanın bana güvenmesi için bir misyona, bir varoluş nedeni ihtiyacım olduğunu görmesi dışında hiçbir nedeni yoktu. Bunu bana vererek, bana bilebileceğinden çok daha fazlasını verdi. Sonsuzluktan beri ilk kez kendimi yeniden Xavier gibi hissediyorum. Cinayetin köyümüzü lekelediğ  ve senin suya atladığ n  gördüğüm günden önceki adam gibi hissediyorum.

Bazen, nadiren de olsa bir umut ışığı bile görüyorum.

Senin Xavier'in

Bölüm 34

Miane Levèque'in Leila Savea'nın durumuyla ilgili güncellemeler için en sık irtibata geçtiği kişi **VASIC**'ti ve BlackSea alfasının sadece konuşmak için bir araya geldiği Zaira'ydı - bir tehlikeli kadın diğerine, dostlukları büyüyen bir şeydi. Arrow Squad'ın lideri olarak Aden'in bu durumdan memnun olmaması beklenebilirdi ama o tam tersini hissediyordu: eşi ve en iyi arkadaşı kendi aralarında güçlü bağlar kuruyordu.

En kötüsü olursa, Aden suikasta uğrarsa, Vasic devreye girecek becerilere ve bağlantılara sahip olacaktı ve Zaira . . . Hayır, Aden Zaira'nın intikam almak dışında ne yapacağını tahmin edemiyordu. Ve bu yapıldıktan sonra, ona katılmayı seçeceğine dair rahatsız edici bir inancı vardı. Bu yüzden hayatta kalmak zorundaydı. Hepsi bu kadardı.

Bu düşünce zihninde yankılanırken RainFire seralarından çok da uzak olmayan bir kayalıkta bir tutamak yakaladı ve yukarı doğru sallandı. Ondan birkaç metre ötede, küçük leopar sürüsünün alfası Remi de aynı şeyi yapıyordu. İkisi de benzer şekilde giyinmişti; koyu renk outdoor pantolonları ve tişörtleri, ayaklarında botları ve ellerinde eldivenleri vardı; aralarındaki tek fark Remi'nin tişörtünün beyaz, Aden'inkinin zeytin yeşili olmasıydı.

"Ee," dedi Remi, kayalıktaki sivri bir boşluktan geçmeye çalışırken pazuları şişmişti, "kurtlar Ming'i şimdilik meşgul ettiğine ve Trinity de henüz çökmediğine göre, aklından ne geçiyor?"

Aden, Remi'nin güvenli bir şekilde ulaştığını görene kadar pozisyonunu korudu. Ayrı ayrı tırmanıyorlardı ama birbirlerinin gözcüsü gibi davranıyorlardı,

Bir kaza durumunda alarm göndermeye hazırdı. Remi'nin her küçük yarığa takılabilen pençeleri ve Aden'in daha içgüdüsel olan arkadaşından çok daha dikkatli bir tırmanıcı olması nedeniyle böyle bir kaza pek olası değildi. Ancak, her şeyi hafife almak insanların -ve Arrows'un- ölümüne neden oluyordu.

İkisi de tekrar tırmanmaya başladıktan sonra, "BlackSea'nin düzenli olarak insanlarını topladığını biliyor muydun?" diye sordu. "Dünyanın her köşesinden geliyorlar." Ayaklarıyla itti, bir çıkıntıyı yakaladı, tekmeledi, böylece kendini çıkıntının üzerine çıkarmayı ve tırmanışın bir sonraki kısmı için hazır olmayı başarmadan önce bir saniyeliğine dikey olarak çömelmiş bir pozisyondaydı.

Remi ısıklık çaldı. "Güzel hareket."

"Bunu bana Zaira öğretti." Sevgilisi şu anda RainFire'ın iç kaya duvarına "kedi tırmanışı" yapıyordu. Bunu pençeleri olmadan nasıl yaptığını öğrenmek isteyen daha küçük, daha az güçlü kediler tarafından sıkıştırılmıştı.

Zaira onlara karşı koyabilirdi. Ama küçük Jojo, Zaira'nın bir tırmanış daha yapmasını izleme fikrine balıklama atladığında, sert komutanının bir mil genişliğinde savunmasız bir çizgisi vardı. *Tırmanış nasıl gidiyor?* Ona telepatiyle seslendi, bağlantı bu mesafeden kusursuzdu.

Oldukça olaysız. Daha heyecanlı hale getirmek için yarı kayma yaptım ama bir kez yaptığım için artık gerçek bir meydan okuma değil.

Çünkü Zaira bedeniyle olduğu kadar zihniyle de tırmanırdı, her tutuşu, her başarılı hareketi hatırlardı. *Kedileri çok kötü gösterme.*

Onları birbirine bağlayan siyah üzerine siyah bağ boyunca yumuşak kahkahalar, sevgilisinin ateş ışığı siyahın içinde gizliydi. Önemini kabul etse de etmese de tüm ekibin onun ateşine ihtiyacı vardı, onunla büyüyordu.

Onların onuru benimle güvende. Zaira nadiren yüksek sesle gülerdi ama Zaira onun mutluluğunun sesine bağımlı hale gelmişti. *Bitirdin mi?*

Yarı yolda.

Vedalaşmaya gerek duymadan ayrıldılar. O ve Zaira birbirlerinin zihinlerinde yaşıyorlardı, asla müdahaleci değillerdi, sadece ... mevcuttular. Zaira'nın bıçak gibi keskin zihnini kendi zihninin kenarında hissedebilmeyi seviyordu.

Bilinç, ona ihtiyaç duyması halinde saniyeler içinde cevap verebileceğini bilmekten hoşlanıyordu.

"Sürü çemberi etkinliklerimiz gibi görünüyor." Remi'nin sesi onu tamamen şimdi ve buraya geri getirdi. "Tüm sürülerin toplantıları vardır ve BlackSea ne kadar farklı olursa olsun, onlar hâlâ bir changeling, hâlâ bir sürü."

"Amaç sürü bağlarını güçlendirmek mi?" Aden hâlâ kendi "sürüsünü" yeniden inşa ediyor, parçalanmış ailesini iyileştirmeye çalışıyordu ve her şeyi aileyle ilgili olan bir ırkın tavsiyelerini görmezden gelecek kadar gururlu değildi. Özellikle de bu tavsiyeyi veren kişi, Aden'le birlikte öğrenen, kendini "iyileştirici" bir alfa olarak tanımlayan biriye.

"Elbette," dedi Remi, üstlerinde bir kartal görkemli bir zarafetle uçuyor, sanki onların faaliyetlerini izliyormuş gibi kayalıkların etrafında dönüyordu. "Ama aynı zamanda çiftleşmeler, doğumlar, yavrularımızın başarıları gibi önemli olayları kutlamakla da ilgili." Neredeyse pürüzsüz olan bir kaya parçasının üzerine çıktı. "Neden? Bir toplantı mı düşünüyorsun?"

Aden salladı, diğer adam Remi'nin terden ıslanmış ve yüzüne dökülmüş gür kahverengi saçlarına baktı. "Üyeleri genellikle yalnız yüzen bir sürü bunu yapabiliyorsa, takım neden yapamasın?" Ivy Jane, Okları akşam yemekleri için evine davet ederek süreci çoktan başlatmıştı. Hatta bir tür gayri resmi parti bile düzenlemişti - gerçi konuk listesi çoğunlukla Oklardan oluşuyordu ama bu parti asla gürültülü olmayacaktı. Bununla birlikte, halkının çoğunluğunu bir etkinlik için eve getirmek koordineli bir çaba gerektirecekti.

"Kahretsin Aden," dedi Remi, "bana anlattıklarına bakılırsa, halkın ciddi anlamda destansı bir şenliği hak ediyor."

Aden ve leopar alfa şimdi yan , kaya yüzeyi daraldıkça daha da yaklaşmışlardı. Remi'nin ışıkla çizgili berrak bir topaz rengindeki gözleriyle buluşarak, "Çocuk ya da yetişkin, Oklarımın böyle yapılandırılmamış bir etkinliğe hazır olduğunu sanmıyorum," dedi.

Ivy'nin partisinin işe yaramasının nedeni, misafirleriyle bire bir temas kurabileceği kadar küçük olması ve onların toplantıya katılmalarını kolaylaştırmasıydı. Daha büyük olursa Arrows içgüdüsel bir koruyucu kalkanın arkasına çekilmeye başladılar.

Yeni keşfettikleri duygularını gömüyorlar, onları uzaktan kumandalı, insanlık dışı makinelere dönüştürmek için tasarlanmış onlarca yıllık eğitimlerine geri dönüyorlardı.

Çünkü bir Ok olmak, katı kurallar çerçevesinde yaşamak demektir.

Aden bunu yumuşatabilirdi ama silemezdi. Hele ki ailesindeki insanlar gezegendeki en ölümcül insanlardan bazılarıyken... Kurallar ve yapı onlara hayatları ve şimdi de aileleri olması için bir şans veriyordu. Basit bir kaymayla bir çocuğun zihnini yok etmekten korkmayan bir telepat çok daha istikrarlı ve mutlu bir ebeveyn olurdu, tıpkı gücünün farkında olmadığı için bir çocuğun nefes borusunu ezeceğinden endişelenmek zorunda olmayan bir telekinetik gibi.

Bu hatalar takım içinde gerçekleşmedi.

Sessizlik çirkin bir yapıydı ama ekibe kötü şeylerin yanı sıra bazı iyi şeyler de öğretmişti.

"Hmm." Remi bir tutam aldı, sonra sırtıttı. "Bunu en üstte konuşalım. Orada görüşürüz, Arrow."

Tek bir odaklanma ile tırmanmaya başladılar. Bir Dönüşen olarak Remi'nin daha güçlü ve esnek olması ona doğal bir avantaj sağlıyordu ama Aden daha başlamadan önce tüm tırmanışı kafasında planlamıştı. Duraklamasına ya da yeniden düşünmesine gerek yoktu. Sonuç olarak, eşit bir şekilde eşleştiler ve aynı anda kendilerini kenardan çektiler.

Remi gülerek kalçasına bağladığı su şişesini çıkardı. "Kahretsin, pençeleri olmayan bir adam için etkileyiciydi."

Aden kendi şişesinden bir yudum aldı. "Pençelerini kullanmadın." Remi'nin eldivenleri zarar görmemişti.

Diğer adam elindeki suyu bir kenara bırakarak onları çekti. "Evet, ancak adil bir dövüş olursa eğlenceli olur. Eğer sen de arkadaşın Tk gibi olsaydın, hiçbir engel tanımazdın."

"Vasic'in sadece bir kolu var." Samuel Rain'in Vasic'e çalışan bir protez yapma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmaya devam etti - sonuncusu muhteşem bir şekilde. "Şu anda kullanılmakta olan protezin en yeni versiyonu, Ivy'nin yeni masa örtüsünü ateşe veren bir kıvılcım yağmuruyla kısa devre yaptı."

Aden olay sırasında meyve bahçesindeydi, bu yüzden empatın hasarı gördüğünde mutlu olmadığını ilk elden biliyordu. "O proteze bir çekiçe vurdu." Ve eğer darbelerinde biraz fazla güç kullandıysa, empatların bile keder için çıkış yollarına ihtiyacı vardı.

Ivy'nin öfkeli tepkisine neden olan üzüntünün farkında olmayan Remi'nin omuzları sarsıldı. "Vasic'in tek kolu olabilir ama o bir telekinetik. Neredeyse bir Dönüşen gibi ama farklı bir şekilde hareket ediyorlar. Bunu açıklayamıyorum."

Aden'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu; Vasic'in tırmanışını görmüştü, Remi'nin tam olarak neyi tarif etmeye çalıştığını biliyordu. "Evet, tek kolla bile ikimizi de yenerdi."

"Kendi adına konuş." Remi'nin ses tonu alaycıydı. "Ama şu parti meselesine bir düzen vermek için bir bahaneye ihtiyacın var. Kutlamak istediğin iyi bir şey oldu mu?" Bir duraklama. "Ekibinizin yakın zamanda bir büyüğünü kaybettiğini biliyorum. Sonrasında sevinci kutlamanız, Oklarınıza hayatın pek çok farklı yüzü olduğunu göstermeniz daha da önemli."

Aden çocukların başarılarını düşündü, özgüvenlerinin henüz kutlama spotlarının altına bile konulamayacak kadar yeni ve kırılgan olduğuna karar verdi. Sonra aklının bir köşesinde Zaira'nın her ne yapıyorsa mutlu olduğunu hissetti ve anladı. "Bir dizi bağlanma yaşadık. Çiftleşmeler." Ekip Değişken terimini öğrenmiş ve kullanmaya başlamıştı ve PsyNet'te sadece onlar yoktu.

"Ivy ve Vasic'in düğünü vardı," diye devam etti, güneşli ve bahar çiçekleri kokan bir meyve bahçesini düşünerek. "Abbot ve Jaya'nın gibi." Maldivler'de yapılan geleneksel Hint düğünü, Aden'in Jaya'nın ailesinin büyük çoğunluğunun gerçekten Sessiz olduğundan şüphe etmesine neden olan bir renk ve heyecan şöleniydi. "Geri kalanımızın bu şekilde kutlama yapmak için ailevi ya da kültürel bir ihtiyacı yoktu."

"Bir çiftleşme ya da uzun süreli bir bağ büyük bir şeydir," diye karşı çıktı Remi. "İşaretlenmeli ve kutlanmalıdır." Alfa'nın gözleri Aden'inkilerle buluştuğunda leopar gibi parlıyordu. "Senin yavruların da benimkiler gibi kurallara uymak zorunda ama bunu onlara özgürce koşma şansı vererek dengelemeliyiz." Hafifçe sırıttı. "Sizin çocuklarınız muhtemelen bizimkilerden çok daha usludur ama onlara kuralların gevşetildiğini fark etmeleri için bir fırsat vererseniz tatlı bir kargaşa çıkacağını tahmin ediyorum."

Aden, bakımı altındaki çocukların kargaşaya neden olabileceğini hayal bile edemezdi ... ama sonra küçük Jojo'nun son ziyaretinde ona nasıl "saldırdığını" düşündü.

ve minik Ok'larının da şiddet yeteneklerini nasıl kontrol edeceklerini öğrenmeye devam ederken aynı özgürlüğü hissetmelerini istediğini biliyordu.

"Takımdaki bağları kutlamak için bir etkinlik." salladı, gözleri bu noktadan görülebilen geniş ağaç ve dağ manzarasındaydı. "Kıdemli adamlarımla konuşacağım, bunu başarmak için ne yapmamız gerektiğine bakacağım. Tavsiyeniz için teşekkür ederim."

Su şişesini Aden'inkine değıdiren Remi, "Bu ekibin beyninin ben olduğumu biliyordum," dedi.

Aden, leopar alfanın açıklamasıyla dudaklarının kıvrıldığını hissetti, tam o sırada başka bir zihin onunkine dokundu. "Vasic az önce bir antrenman seansı için onunla buluşmak için zamanım olup olmadığını sordu." Bu istek Arrow'dan Arrow'a değıl, arkadaşlar arasındaydı. "Bunun yerine onu bize katılmaya davet ettim."

"Tabii ," dedi Remi. "Onun tırmanışını görmek istiyorum."

Vasic, tırmanışa uygun kıyafet ve botlarını giymek için eve döndükten on dakika sonra kayalığın dibinde inişe geçti.

Telepati yapmak yerine -ki bu Remi'yi konuşmanın dışında bırakırdı- Aden kendisinin ve Remi'nin tırmanma süresini bağırarak söyledi. "Bakalım bunu geçebilecek misiniz!"

Vasic başını kaldırıp tek kolunu işaret edercesine kaldırdığında kıştan kalma gözleri akşam güneşinin ilk ışıklarıyla parlıyordu. Aden omuz silkti, yanında Remi, "Telekinezini en az düzeyde kullanmana izin veriliyor, diğerkolunu telafi edecek kadar!" dedi.

Vasic'in gözleri kısıldı. Kaya yüzeyinden geri adım atarak, ilk tutuşunu yapmak için geri dönmeden önce birkaç dakika dikkatlice baktı. Aden birkaç dakika içinde Vasic'in aslında Remi'nin kuralı altında izin verilenden çok *daha az* Tk kullandığını söyleyebilirdi. "Saf kas gücü ve zekâsını kullanıyor."

Remi ıslık çaldı. "Sana söylemiştim. Adam kedi gibi hareket ediyor."

Aden arkadaşını izlerken meyve bahçesinde birlikte yaptıkları bitmek bilmeyen , Vasic'in dengesini ve hareketlerindeki akıcılığı yeniden kazanmak için ne kadar çok çalıştığını düşündü. Bir kolunu kaybetmek bir insanın nasıl hareket ettiğıyle ilgili her şeyi değıştirmişti ama Vasic asla şikâyet etmemişti. Sadece uyum sağlamayı öğrenmişti.

Çünkü bir zamanlar sadece ölmek isteyen adamın artık yaşamak için birden fazla nedeni vardı.

"yavaşlıyorsun, Zen!"

Vasic, Remi'nin laf atması üzerine başını kaldırdı ve Aden, adını taşımayı seçtiği adamın hatırlatması üzerine yüzüne düşen gölgeyi gördü. Hemen ardından kararlılık geldi. "Bahse girmek ister misin?"

Remi homurdandı. "Zihinsel engelli gibi mi görünüyorum? Sadece bir aptal, tek kollu olsun ya da olmasın bir Tk'ya karşı bahse girer."

Vasic'in gözlerinde kahkahalar belirdi ve ardından dikkatli ama garip bir şekilde akıcı tırmanışına geri döndü. Aden akşam güneşinin altında oturup en iyi arkadaşının imkânsız olması gereken bir mücadeleye girişmesini izlerken, yanında yeni bir arkadaşı otururken ve Aden'in eşi kendi arkadaşlarıyla konuşurken, baş döndürücü bir olasılık ve umut duygusu hissetti.

Ming LeBon ortalığı karıştırıyor olabilirdi, Konsorsiyum gölgelerde bekliyordu ve BlackSea'in ortadan kayboluşu kayıp ve yalnız kalmıştı ama bugün, bu gece, bir Arrow'un altı ay önce bile imkânsız olduğunu düşüneceği bir rüyaydı.

Bölüm 35

Jamie ertesi gün görevin başarılı olduğunu teyit eden bir not gönderdiğinde **şans Lucas'**ı tekrar Devraj Santos'un **koymuştu**. Lucas mesaja acımasız bir memnuniyetle baktı, sonra arabayı çalıştırmak için telefonunu elinden bıraktı. Dev'i SnowDancer bölgesine götürmeyi teklif etmişti, Unutulmuşların lideri orada SnowDancer'ın sığınak verdiği çocukları ve aileleri kontrol etmeyi planlıyordu.

Lucas'ın Hawke'la işi olduğu için ikisi için de uygun bir zamandı.

Dev'in halkını sürü topraklarından çıkarmayı düşündüğü ortaya çıkmıştı. Lucas'a, "Onları güvende tutmadığından ve iyi davranmadığından değil," dedi, "ama çocuklar yetenekleri geliştikçe daha fazla özel yardıma ihtiyaç duymaya başlıyorlar. Her ne kadar Sascha ve buradaki diğerleri inanılmaz olsalar da, Oklar'la birlikte geliştirdiğimiz eğitim programlarında daha başarılı olacaklarını düşünüyorum."

Lucas başıyla onayladı. "Tehlikeli yeni yeteneklere sahip gençlerinize bunları öğretebilecek becerilere sahip tek kişi Judd ve o da hepsiyle başa çıkamaz." Sienna yardımcı oluyordu ama aldığı eğitim Judd'inkinden farklıydı ve çoğu aktarılabilir değildi.

"William'ın taşınması söz konusu değil," diye açıkladı Dev, Judd'ı aynı anda hem ölümcül hem de olağanüstü yapan sıradışı telekinetik yetenekle doğan çocuktan bahsederken. "Judd ona kimsenin yapamayacağı şekilde yardım edebilir ama ya diğerleri? Onlarla geliştirmekte olduğumuz programlar hakkında konuşacağım, onlara seçim şansı vereceğim."

"Peki ya onları ilk buraya taşımanızın nedeni?"

"New York Eyaleti'nin ücra bir köşesinde sessizce arazi satın alıyoruz," diye yanıtladı Dev. "Güvenli ama kimsenin kendini sıkışmış hissetmeyeceği kadar geniş. Dürüst olmak gerekirse bu fikri DarkRiver'ın Yosemite bölgesinden aldım - bizim bölgemiz o kadar geniş olmasa da insanlar ve Unutulmuşlar için yeterince büyük." Diğer adam bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aslında güvenlik protokollerimizle ilgili olarak sana bir şey danışmak istiyordum."

Lucas dinledi, fikrini söyledi ve sonra Dev'e, Sascha'nın önceki akşam yemekte gündeme getirdiği PsyNet'in tehlikeli bir şekilde dağılması konusunu düşünme fırsatı bulup bulmadığını sordu. Unutulmuşların PsyNet'te bir zamanlar kendilerini avlamış olanları sevmek için hiçbir nedenleri olmasa da, Dev ve adamları 'ların çoğunun hayatta kalmak için mücadele eden sıradan insanlar olduğunu anlamıştı.

Diğer adam Sascha'ya elinden geldiğince yardımcı olmayı teklif etmişti. "Anlayamıyorum." Dev kolunu kapıya dayadı, penceresi Sierraların eteklerine ulaştıklarında aşağı indiler. "Eğer Es'ler uyandıysa ve duygular Ağ'a geri döndüyse, o zaman iyileşiyor olmalı. Biz iltica ettiğimizde Unutulmuşlar olağanüstü bir şey yapmadı." Kaşları çatılmıştı. "Biz sadece PsyNet'in Sessizlik öncesinde olduğu gibi kaldık."

İkisi bu konuyu konuştular ama Lucas aracı sığınağın yakınında durdurduğunda yeni bir şey bulamamışlardı.

- - -

Yirmi dakika sonra, Beyaz Bölge'nin hemen dışında Hawke'ı beklerken, Dev çoktan irtibat görevlisiyle buluşmuştu, Lucas Jon'a gencin Unutulmuşlar'ın yeni eğitim programına katılmak isteyip istemediğini sormak için bir not aldı. Eğer isterse, DarkRiver onu tek başına göndermeyecekti; bir sürü refakatçisi olacaktı, hem arkadaşı hem de onu koruyacak kadar sert biri.

Lucas Dev'e güvenmediği için değil, Jon sürünün bir çocuğu olduğu için.

Tam o sırada telefonu Jamie'nin söz verdiği raporla birlikte çaldı. Kıdemli asker vardı, sonuçları yazmış ve

güvenli bir hat üzerinden. Her şey plana uygun gitmişti; hedef gemiyi hiçbir alarm vermeden işgal etmişler, sonra da kaptanı sorgulamışlardı.

Jamie adamın makinenin bir başka dişlisi olduğundan emindi.

Tek bildiği canlı kargoyu belli bir zamanda ve yerde alması gerektiği idi. Naya'daki kaçırma başarılı olsaydı, bu zaman ve yer mükemmel bir şekilde sıralanacaktı, bu yüzden Dorian'ın doğru gemide sıfırlandığına dair herhangi bir şüphe olduğunu sanmıyorum. Kaptana, yola çıktıktan sonra kargonun bakımı için daha fazla talimat alacağı, ancak şimdilik bir kamara ayırması gerektiği söylendi, tüm küçük eşyalardan arındırılmış ve kilitlenebilen bir kamara.

Bunun bir tür hayvan, "zengin bir pislik için" egzotik bir evcil hayvan olacağını düşündü. Kaçırılan bir çocuğu taşımak için kiralandığından haberi olmadığına yemin ediyor. Tam olarak söylediği şeydi: "Ben insanlarla iş yapmam. İnsanların onları arayan başka insanları vardır ve bu diğer insanlardan bazıları sen ve arkadaşların gibi korkunçtur."

Ona inanma eğilimindeyim.

Sicili pek temiz sayılmaz ama daha önce hiç bu kadar hırslı ya da tehlikeli bir işe kalkışmamış. O bir kaçakçı, çoğu zaman düşük riskli mallarla gidip geliyor, ara sıra yasal işlerle de uğraşır.

Nakliye için kendisine peşin yirmi beş bin ödenmişti. Hayatı ve geçim kaynağı konusu olduğunda bu sadakatini satın almak için yeterli değildi. BlackSea bize büyük bir iyilik yaptı ve onu kontrol ettikleri tüm ticari su yollarından men etmekle tehdit etti. Bağırsaklarını dökmeye başlamadan önce ona pençelerimi göstermeme gerek kalmadı.

Lucas Miane'e teşekkür etmeyi aklına not etmişti ama alfanın Tanique Gray'le tanıştırdığı için DarkRiver'a borcunu ödediğini söyleyeceğini biliyordu. Faith'in kardeşi BlackSea'yi kaybolan sürü arkadaşlarına başka türlü olamayacakları kadar yaklaştırmıştı.

Jamie'nin raporu devam etti:

İçimden bir ses kaptandan her şeyi aldığımızı söylüyor. Tüm ticari ve kişisel şifrelerini bile verdi. Onları Dorian ve Bastien'e gönderdim, böylece onun işlemlerini ve iletimlerini araştırabilirler ve onun daha büyük bir katılımına dair herhangi bir kanıt bulamadılar.

bir parçasıydı. Okyanusu geçerken Naya'nın bulunması durumunda suçu üstlenmesi için tutulmuş, farkında olmayan bir katırdı.

Bastien yirmi beş bin dolarlık ödemenin kaynağının izini sürüyor. Elbette hepsi anonimdi. Bir kaçakçının iş kolunda oldukça standart bir durumdu, bu yüzden kaptanın daha derine inmek için bir nedeni yoktu.

Onu serbest bırakma kararını ben verdim ama tüm sistemlerini dinlemeye aldık. Bilmiyor, bir uyarı ile serbest bırakıldığını düşünüyor. Kendisini işe alan kişiden gelecek yeni yaklaşımları paylaşacağına söz verdi ama garip bir nedenden ötürü ona inanmıyorum.

Bas'tan tüm mali bilgilerini etiketlemesini istedim ve Dorian da çeşitli veri arka kapıları kullanarak tüm kişisel yazışmalarını izliyor. Tekrar yaklaşırsa haberimiz olur - bu yem parçasının yelken açmasına izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm, neler çekebileceğini görmek için, ama eğer onu içeri almam gerektiğini düşünüyorsanız, gemisini kolayca yakalayabiliriz.

Avlarını yakalamak için bir adım daha, diye düşündü Lucas, doğru yönde bir adım daha. Yavaş bir ilerlemeydi ama yine de bir ilerlemeydi. Jamieye bilgiyi aldığını ve kıdemli askerin yüzbaşıyı serbest bırakma kararını desteklediğini bildiren bir mesaj gönderen Lucas, ona DarkRiver bölgesine dönmesini söyledi.

Su üzerindeki iş bitmişti. Şimdi Bastien'e, hiç şüphesiz kendisini bekleyen mali ormanın içinden geçmek kalıyordu.

"Luc." Hawke'ın sesi tam telefonunu elinden bıraktığı sırada geldi. "Gecikme için özür dilerim, yükseklerdeydim, çıkarken bir kaya parçasına çarptım ve etrafından dolaşmak zorunda kaldım."

Lucas diğer alfanın elini sıktı. "Sorun değil." Daha önce her ikisi de birbirlerinin etrafında dönüp durur, hayvanları baskınlık mücadelesini ima eden herhangi bir davranışta bile saldırmaya hazırken, ilişkileri zamanla çok daha farklı bir şeye dönüşmüştü.

Lucas, Hawke'ın Naya'yı tutmasına izin vermişti. Bu her şeyi açıklıyordu.

"Biz konuşurken şelaleye doğru yürümek ister misin?" Hawke bir elini kurt postunu andıran gümüş-altın rengi saçlarının arasından geçirerek sordu.

Lucas'ın başını sallamasıyla alfa onun yanına geçti ve sürüler arasında artan etkileşimle ilgili bir dizi meselenin yanı sıra DarkRiver'in başında olduğu ve SnowDancer'ın yüzde otuz hissesine sahip olduğu bir inşaat projesi hakkında konuşurken sabit bir tempoda ilerlediler.

Sessiz ortak. Şimdiye kadar bu tür birkaç proje üzerinde çalışmışlardı, DarkRiver'in bu alandaki uzmanlığı göz önüne alındığında kurtlar arka planda kalmaktan memnundu.

Dev onlara katıldığıında ikisi konuşmalarını henüz tamamlamış ve inin yakınlarına dönmüşlerdi. Hawke'a Lucas'a New York'ta Unutulmuş çocuklar için daha iyi eğitim fırsatları olduğunu söylediğini açıkladıktan sonra, "Will'in ailesini saymazsak, halkım önümüzdeki ay içinde yakanızdan düşecek gibi görünüyor," dedi.

Hawke başını salladı. "Herkes sürüye iyi uyum sağladı ve hem yetişkinler hem de çocuklar arkadaş edindi. Daha sonra ziyaret etmek isterlerse, hoş karşılanacaklar."

"Sana şimdiden söyleyebilirim ki, teklifini kabul edecekler. -Yeni arkadaşlarından ayrılmak çocukların en büyük endişesiydi." Dev'in gözleri Lucas'inkilerle buluştu ve bir anda o gözler insana pek benzemedi.

İrisler kahverengi kalmıştı ama içlerindeki renk zerrecikleri aniden öyle parlıyordu ki değerli metal parçaları gibi görünüyorlardı.

"Dev, gözlerine ne oluyor böyle?" Lucas, diğer adam her ne söyleyecekse söyleyemededen sordu.

"Kahretsin." Unutulmuşların lideri, bir elini şakaklarını mengene gibi kavramak için kaldırırken gözlerini sıkarak kapattı. "Gelip gidiyor ve çok uğraşmama rağmen kontrol edebiliyor gibi görünmüyorum."

Hawke kollarını kavuşturdu. "Kardinal gözleri mi geliştiriyorsun?"

"Ya da başka bir şey." Kaşlarını çatan Dev elini bıraktı ve gözlerini açtı.

Lekeler parıldamaya devam etti. Ürkütücü ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde çekici.

"Sadece ben değilim." Diğer adam bir nefes verdi. "Cruz'un gözleri yeteneğini kullandıkça değişiyor, diğer de öyle. Bu" -kendi gözlerini işaret etti- "Cruz'un gözlerinin yaptığı şey değil. Değişikliklerin hiçbiri aynı değil ve hiçbiri

değişikliklerin çoğu istikrarlı, ancak yüksek seviyeli yeteneklere sahip Unutulmuşların çoğunluğunun gözünde kesin bir değişiklik *var*."

Lucas ısıklık çaldı ve Dev'in neden bu kadar sinirlendiğini aniden anladı. "En yetenekli üyelerinizin hepsinin sırtına bir işaret koyacak."

Sert bir baş sallama. "Sanki varsayılan bir ayara ulaşmışız gibi," dedi Dev. "Sanki bir birey belli bir aktif psişik güç seviyesine ulaştığında, daha önce uykuda olan genler devreye giriyor ve gözleriyle oynamaya başlıyor."

"Belki Dev'in adamları Sienna ve diğerleri için geliştirdiğimiz bağlantıları değiştirebilir," dedi Hawke Lucas'a. "Bu dalgalanmaları gizlemek kardinal gözlerini gizlemekten daha kolay olmalı."

Dev hemen ilgilenmiş görünüyordu. "Cidden, önerebileceğin her türlü yardımı kabul ederiz," dedi Lucas'la bakışlarını tekrar kilitmeden önce. "Sanırım değişimi ilk fark eden Jon oldu. Konuştuğumuzda bana on bir yaşına gelene kadar insanların gözleri hakkında yorum yaptığını hatırlamadığını söylemişti."

Jon'un gözlerinin dikkat çekici menekşe rengi kesinlikle yoruma davetiye çıkardığından Lucas, Dev'in teorisinde bir hata bulamadı. "Jon tek ve hayatta kalmak için elinde ne varsa kullanmak zorundaydı." Açlıktan ölmek üzere olan bir çocukken etik, soğuk bir teselli .

"Sonuç olarak yeteneklerinin daha hızlı uyanması şaşırtıcı değil," diye tereddüt etmeden kabul etti Dev.

Bu yanıt Lucas'ın Unutulmuş yönetmene olan sevgisini daha da güçlendirdi. "Bağlantıların nasıl üretileceğine dair bilgileri size ileteceğiz." Bunlar son derece özeldi ve kişiye özel üretilmeleri gerekiyordu ama Unutulmuşlar bunu yapabilecek kaynaklara sahipti. "Aşağı inmeye hazır mısınız?"

Dev başını salladı ve Hawke'a veda ederek ikisi de kısa süre sonra arabaya geri döndüler. Dev, Katya ve Cruz'un kaldığı pansiyondan yarım saat uzaklaşmışlardı ki Dev'in telefonuna kaşlarını çatmasına neden olan bir mesaj geldi. "Calgary'de bir vaşak sürüsü tanıyor musun?"

Lucas'ın aklına hemen Bastien'in eşi Kirby geldi. Büyükannesi ve büyükbabasının sürüsü IceRock, o bölgedeki tek sürüydü. "Evet. Sorun nedir?"

"Sürünün doğu sınırının hemen dışında küçük bir Unutulmuş nüfusu var. Sürü ile yakın olmasa da iyi bir ilişkileri var.

Ancak gece geç saatlerde sürü bölgesine girip çıkıyormuş gibi görünen araç hareketlerinden tedirgin oluyorlar - onlara askeri sınıf gibi görünen siyah SUV'ler, ancak eğitimi değiller."

Bu bilgi Lucas'ın IceRock hakkındaki izlenimlerine uymuyordu. "Soracağım ama bildiğim kadarıyla sürü barışçıl bir sürü." Yalnız kalmaktan mutlu olan, aile merkezli bir gruptu ama komşularıyla arkadaşlık kurma konusunda DarkRiver'in izinden gitmeye zen gösteriyordu.

." Dev telefonunu elinden bıraktı. "Benim halkım ürkek olmaya meyillidir, özellikle de işin içinde çocuklar varsa."

"Onları suçlamayın." Unutulmuşlar çok sayıda yavrularını korkunç koşullarda kaybetmişti. "Geri döner dönmez vaşak alfasıyla temasa geçeceğim."

"İki saat içinde ayrılıyorruz, o saatten sonra herhangi bir bilgi edinirseniz beni arayın."

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
19 Ekim 2075*

Nina,

*Mümkün olduğunca Psy arkada ımla çalışıyorum.
Nadiren ortaya çıkıyor ama gizliliğini korurken
iletişimde kalmanın yollarını bulduk. Onun yokluğunda,
Psy ırkını yöneten kötülükle sava mamıza yardımcı
olacak bilgileri ortaya çıkarmak için bir Tanrı adamı
olarak bana sağlanan ho   r y  kullanıyorum.*

*Bu düzlemin ötesinde herhangi varoluş düzlemine
resmi olarak inanmamalarına rağmen, Psy'ların
 o unun bana saygılı davranması beni  a ırttı. Bu
bana bir kez daha tüm Psy'ların aynı olmadığını
gösterdi. İyileri ve kötüleri, tembelleri ve güçlüleri var.*

*H l  Tanrı'ya kızgınım, h l  öfke doluyum ama
karanlığın içinde umut ışıkları da . Bir daha gibi mutlak
inançlı bir adam olabilir miyim bilmiyorum ama inancım
korku tarafından bile  ld r lemeyecek kadar güçlü
görünüyor.*

*Ama bildiğim bir şey var: Seni tekrar g rece im
güne kadar Tanrı'yla asla tam anlamıyla barı ık
olamayaca ım... ister bu yaşamda ister bir sonraki
yaşamda.*

Xavier

Bölüm 36

LUCAS, Sascha ve Naya'yla Tamsyn ve Nate'lerde **buluşacaktı**, diğer çift onları akşam yemeğine davet etmişti ama vaşak alfasını aramak için kendi aerie'sine **uğramıştı**. Kiya Teague, Lucas'ın yaşlarındaydı ama çok daha yakın bir zamanda alfa olmuştu; sürünün önceki alfası yedinci on yılında olmasına rağmen güçlü, sağlıklı ve saygın kalmıştı.

Alfa olmaya devam etmek için desteği vardı ama kendi sürüsünü kurmak için IceRock'tan uzaklaşmasını görmektense bayrağı Kiya'ya devretmeye karar vermişti. Tavsiyesine ihtiyaç duyması halinde Kiya'nın yanında olmaya devam etmişti, Lucas'ın duyduklarına bakılırsa bu geçiş sorunsuz olmuştu. Sağlıklı bir sürünün tam olarak böyle işlemesi gerekiyordu, Lachlan görevi bıraktıktan iki yıl sonra beklenmedik bir şekilde ölene kadar DarkRiver'da da değişim böyle olmuştu; bu kayıp Lucas'ı henüz yirmi beş yaşındayken rehbersiz bırakmıştı.

Nöbetçileri, özellikle de Nathan olmasaydı bunu asla başaramazdı. Şu anki en kıdemli gözcü o Lachlan'ın en genç gözcüsüydü; Lucas ve Lachlan'ın daha yaşlı gözcüleri, şimdi hepsi emekli olmuş ama kalbi kırık bir sürüyü yeniden inşa etmek zorunda kalan genç panterin her zaman yanında olan erkekler ve kadınlar arasında çok önemli bir bağlantı sağlamıştı.

"Lucas," dedi Kiya peri gibi yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye, teni kahverenginin tonundaydı ve gözleri Lucas'a bir oyuncak bebeğinkini hatırlatan kirpiklerle gölgelenmişti.

Minyon Kiya Teague, Lucas'ın tanıdığı en neşeli alfaydı. Biraz rahatsız ediciydi. Lucas'ın panteri sürekli onu okşamak istiyordu.

ama insani yanı asla küçümseyici bir hareket yapmaması gerektiğini biliyordu. Muhtemelen kolunu koparırdı çünkü zıpır kişiliği bir yana, Kiya gerçek bir alfaydı. Lucas kadar güçlü olmasa da sağlıklı bir sürüyü besleyecek ve onun bakışlarını üzerinde tutacak kadar güçlüydü.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, ela kahverengi gözleri parlıyordu. "Kirby'miz hakkında mı?"

Kirby'ye sahiplenici vurgu karşısında dudakları kıvrılan Lucas başını salladı. "Doğu sınırınızdaki komşularınızdan size bir sorum var."

"İnsan yerleşimi mi?" Kiya'nın gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Neden bana gelmek yerine sana geliyorlar?"

Komşularının Unutulmuş olduğunu bilmiyor gibi görünmesi ilginçti... ama Unutulmuşlar varlıklarını pek belli etmezlerdi. Lucas bazen onlar hakkında ortalama bir alfadan çok daha fazla bilgiye sahip olduğunu unutuyordu. "Ortak bir tanıdığımız var," dedi ve sonra sırtıttı. "Ve senden korkuyorlar."

Vücudunun bir metre beş santimlik kısmını kaldırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun Lucas Hunter?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Buna cesaret edemezler. Gerçekten endişeliler - gece geç saatlerde bölgenize girip çıkan SUV'larla ilgili."

Kiya'nın kaşları bir çatıldı. ", bir çırpıda akıllarını başlarına getirebilirdim. İtirazınız yoksa bunu bugün yapacağım."

"Hayır, bence muhtemelen kişisel bir yanıtta memnun olurlar." Lucas Unutulmuşlar'ın tepkisini tahmin ediyordu ama aklının bir köşesinde hep Trinity'yi düşünüyordu; bu anlaşma ancak ırklar arası dostluklar ve ilişkiler gelişirse işe yarayabilirdi. "Peki, gecenin bu saatinde ne yapıyorsun?"

"Biz değiliz," diye cevap verdi IceRock alfası. "O cipler için *biz* de endişelendik. Tam olarak bizim bölgemize gelmediler ama yanımızdan geçiyorlardı ve biz DarkRiver gibi büyük bir sürü değiliz, geniş bir arazimiz yok. Kimsenin bizden bir şeyler çalmak için hazırlık yapmadığından emin olmak istedik."

Lucas kedileri tanıyordu, vaşak sürüsünün tam olarak ne yapacağını biliyordu. "İzlerini takip ettiğinde ne gördün?" Kiya'yla artık bir aile oldukları gerçeğine dayanan iyi bir iş ilişkisi geliştirmemiş olsalardı soruyu bu kadar doğrudan soramazdı.

Gözleri parlayan vaşak alfa şöyle dedi: "SUV'lar bölgemizin diğer tarafındaki devasa eski malikaneye gidiyor. Ben yavruyken iflas eden bir insan CEO'ya aitti. O zamandan beri bir harabeye dönüşmeye terk edildi - yavrularımız, tırmanamayacakları bir çit inşa edene kadar arazide oynamak için gizlice gelirlerdi."

"Neden?" Eğer bu yer terk edilmiş olsaydı, çoğu alfa zarar vermedikleri sürece yavruların orada oynamasına aldırmazdı.

Kiya'nın ifadesi karardı. "CEO büyük bir havuz inşa etti ve boşaltılmış olmasına rağmen hala zeminde büyük bir beton delikti ve yağmur yağdığında su birikiyordu. Güvenli değildi ve sahiplerine çit çektiremedik, biz de kendi çitimizi yaptık."

Lucas'ın nabızı "havuz" kelimesini duyunca yükselmiş ve öyle kalmıştı.

Miane'in ona Tanique'in psikometrik ölçümleri hakkında söylediklerini düşündü. Tuzlu su ve . "Havuz şimdi dolu mu?" Onun bildiğini biliyordu - kediler meraklı olmaktan kendilerini alamazlardı, özellikle de sınırlarına bu kadar yakın bir komşu hakkında.

Başını sallayınca atkuyruğu saçları dalgalandı, koyu kahverengi saçları kızıla boyanmıştı. "İnşaatçılar yaklaşık bir yıl önce gelmeye başladı, yeni sahipleri burayı satın almış olmalı. Havuzun üzerine camdan bir bina yaptılar ve şaşırtıcı bir şekilde oldukça iyi durumda olan evi temizlediler.

"Artık havuzun içini göremiyorum, fûme cam. Ayrıca çitlerimize ekleme yaptılar, kendi taraflarına opak olanlar koydular." Ses tonunda hayal kırıklığı ve onay liderlik için yarışlıyordu. Alfa olarak, daha iyi güvenlik önlemlerini takdir ettiği açıktı ama kedi merakı onu IceRock'ın yeni komşularıyla neler olup bittiğini öğrenmek için kaşındırıyordu.

"Paralı biri olduğu çok açık," diye ekledi kollarını kavuşturarak. "Ünlü biri olabileceğini düşünüyörüz, geceleri karartılmış cipleri ve korumalarıyla."

"Silahlar mı?"

Gözleri soğudu. "Dominantlarım bana sınırimızda silahlarla devriye gezdiklerini söylediğinde korumaları ziyaret ettim ve eğer halkımın saçının teline dokunurlarsa kendi kafalarını koparıp futbol antrenmanında kullanacağını belirttim." O neşeli gülümsemesiyle gülümsedi. "Bunun üzerine çitlerine elektrik verdiler ve devriyeleri durdurdular. Yeterince makul. Tüm halkımız o bölgede kendi çitlerimizin ötesine geçmemeleri biliyor."

Lucas kıkırdadı ama zihni hızla çalışıyordu. "Bak Kiya," dedi. "Ortada reklamdan çekinen bir ünlüden daha fazlası olabilir. Bana yerleşkenin içine ışınlanabilecek bir ışınlayıcının kullanabileceği görüntüler bulabilir misin?"

"Sorun değil." Kendinden emin bir ifadeyle ellerini kalçalarına dayadı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bir şeyin ortasında çantamı mı alacaksın Lucas?"

"Bu mümkün." Onun bakışlarını tuttu, sarımsı ela rengine bürünmüş bir bakıştı bu. "Ama o yerleşkede esir tutulan bir Dönüşen ya da Dönüşenler olması da mümkün."

Kiya'nın tıslaması şiddetliydi. "Görüntüleri sana bu gece daha sonra ulaştıracağım," dedi, vaşak sesi hâlâ tonundaydı. "Eğer ışınlanmacı arkadaşının yardıma ihtiyacı olursa, ona numaramı ver ve aramasını söyle."

- - -

SASCHA, Tamsyn'in mutfak masasında oturmuş şifacıyla sohbet ederken bir araç arabaya girdi. Kapıdan Lucas'ın girmesini bekliyordu ama gelenler çocuklarla birlikte Clay ve Talin'di. Jon da dahil olmak üzere dördü de Noor'un istediğı doğum günü çay partisi için bir çay dükkânına gitmiş, eve gitmeden önce Tamsyn ve ailesine merhaba demeye karar vermişlerdi.

"Şu kadar pastamız vardı!" Noor ellerini birbirinden olabildiğince uzak tutuyordu, kara gözleri parlıyordu.

Üzerinde beyaz dantelli ve kurdeleli mavi bir elbise olan, parlak siyah saçları yine kurdelelerle arkadan bağlanmış küçük kıızı kucağına alan Sascha, onu sevdi. "Bakalım karnın ne kadar dolmuş," dedi ve Noor'un karnını hafifçe okşadı. "Uh-oh, sanırım patlamak üzere."

Noor kıkırdadı. "Kee'nin yüzüne krem bulaştı!"

Sascha, Keenan'ın çay partisinde hazır bulunduğu haberine şaşırılmamıştı. İki çocuk çok iyi arkadaştı; psişik yeteneklerinin uyum içinde çalışıyor olması önemsiz bir konuydu. Asıl önemli olan dostluklarıydı. "Başka kimleri davet ettiniz?"

"Ben!" Noor yaramaz küçük kurttan söz edilince gülümsedi. "Annesiyle birlikte geldi. Issy ve Behali de geldi ama Jules ve Rome gelemedi çünkü büyükanneleriyle özel bir randevuya gittiler. Onlara büyük bir kutu pasta getirdik." Bir anda sessizleşti, sonraki sözleri endişeli bir fısıltı gibiydi. "Naya gelmediği için üzülecek mi?"

Ne kadar cömert bir kalp, diye düşündü Sascha, sürünün bu çocuğu için kendi *kalbi* de sevgiyle dolup taşıyordu. "Hayır bebeğim," dedi, "Naya çok küçük." Talin, Noor hem Naya'yı hem de Anu'nun yürümeye başlayan çocuğunu davet ettikten sonra onu da götürmeyi teklif etmişti ama Sascha yaramaz yavrusunun henüz bir çay dükkanında oturup uslu duracak yaşta olmadığını biliyordu. Anu da aynı çağırışı yapmıştı. "Kendi doğum gününü kutlamak için diğer küçük yavrularla birlikte kreşte bir parti verdi."

Bu, ilk doğum günlerinde ailelerin de davet edildiği bir DarkRiver geleneğiydi ve Naya buna bayılmıştı. "Ona leopar pençesi şeklinde bir pasta aldık ve o ve arkadaşları çamurdan turtalar yapıp kıyafetlerini giyerek dans ettiler."

"Bu çok eğlenceli!"

Çok şey atlatmış olan bu tatlı kıزدan son derece memnun olan Sascha onu yanağından öptü, tam o sırada bir saat önce Tamsyn'in annesini ziyaretten dönen ikizler kafalarını açık olan arka kapıdan içeri sokup Noor'a oynaması için bağırdılar.

Sascha'nın kucağından inen Noor koşarak oyun arkadaşlarının yanına gitti ve Clay'in yanında duran Jon'a seslenerek onunla gelmesini istedi. Sascha'nın

On altı yaşındaki çocuk, elinde telefonu ve arkaya doğru taktığı kasketiyle dışarı çıktı.

Naya zaten ikizlerle birlikte arka bahçedeydi.

Sascha'nın Tamsyn'in yavrularına ne öğrettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunun mümkün olduğunca kısa sürede mümkün olduğunca çok yaramazlık yapmayı içerdiğine dair bir hissi vardı. Çocukların asla yapmayacağı tek şey Naya'nın zarar görmesine izin vermektir ve çocuklar başıboş dolaşsalar bile burası merkezi DarkRiver bölgesiydi.

Zach ve Annie en yakın komşulardı ama diğer sürü arkadaşları da yakınlarda dolaşıyordu. Çocuklar güven ve özgürlük içinde keşif yapabilirlerdi. Kendine sürekli bunu söylemek, yavrusu gözünün önünde değilken kimsenin Naya'yı kaçıramayacağını hatırlatmak zorundaydı.

O anda Talin'in bulut grisi gözleri Sascha'nın kollarıyla buluştu ve kumral saçlı kadın sessizce teselli etmek için Sascha'nın eline dokundu. Talin korumaya yemin ettiği çocuklarını kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu ve bu üzüntü onu asla terk etmeyecekti.

"Noor ve Jon," diye usulca hatırlattı Sascha ona, diğer herkesin dikkati dağılmışken, Tamsyn çocukların oyuna devam etmeden önce biraz su içtiğinden emin olmak için ayağa kalkmıştı. "Hayatta kaldılar ve sen ve Clay sayesinde gelişiyorlar."

Talin yutkundu. "Yine de zor, değil mi Sascha? İkisinden biri kısa bir süreliğine bile kaybolursa kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Jon arkadaşlarıyla dışarıdayken her saat başı ona mesaj atmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmam gerekiyor." Titrek bir gülümseme. "Sence hiç mi? Bu endişe?"

Sascha başını salladı. "Dezi'nin annesi yıllarca gece vardiyasından sonra onu kontrol ettirirdi." Artık bunu yapmamasının tek nedeni Dezi'nin artık yalnız yaşamıyor olmasıydı; eve gelmezse arkadaşları alarmı çaldırırdı.

"Ama o kıdemli bir asker!" Şaşkın bir yanıt.

"Demek istediğimi anladınız." Sascha'nın kuru cevabı diğer kadını güldürdü. "Çay partisi başarılı olmuş gibi görünüyor," dedi normal bir ses tonuyla, odadaki tüm Dönüşenlerin duyabileceğini bildiği bir ses tonuyla.

"Noor buna bayıldı." Clay'in sürahidenden bir fincan kahve aldığı yere sevgi dolu bir bakış. "Jon ve Clay

  rekleri sevdim."

Sascha DarkRiver'a katıldığında en uzak ve tehlikeli nöbetçi olan Clay başıyla onayladı. Koyu yeşil gözleri kedi gibiydi, vücudu rahatlamıştı. "İyi ,   rekler." Mutfak masasındaki yerini almak için geri dönen Tamsyn'e baktı. "Bunları sen yapmalısın."

 ıfacı sırttı. "Biliyorum. Sadece hiçbir zaman yeterince hızlı olamadın."

Tezg htaki kahvaltı taburelerinden birine için ilerleyen Talin, Clay geldiğinde onun kahve fincanını çaldı. Geri vermeden önce birkaç yudum aldı ve aynı anda Clay'in çenesine bir öpücük kondurdu. Clay gülümseyerek fincanı bir eline aldı, sonra diğer elini Talin'in arkasındaki tezg ha dayadı. "  rek yarıştırma becerilerim üzerinde çalışacağım."

Bu ciddi yorum onları güldürdü.

Nathan o anda içeri girdi, siyah saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı. "Bütün kadınları mı  alıyorsun Clay?"

" u anda sahip olduğum iki kadınla zar zor baŗa  ıkabiliyorum," diye yanıtladı nöbetçi. "Ve onlardan birinin boyu bir metreden kısa."

"Geç kaldın, Nathan Ryder." O daha mutfakta görünmeden ayağa kalkan Tamsyn eşini kucakladı.

Nathan onu kendine yakın tutarken şakağına bir öpücük kondurdu. "Emmett'in biraz daha fazla gözetime ihtiyacı olan birkaç yavruyla ilgilenmesine yardım etmek zorunda kaldım."

 ıfacı ve kıdemli nöbetçi, Sascha'nın iyi tanıdığı en uzun süreli çiftleşmiş  iftti ve aşkları, her nefeslerinde var olan derin, sıcak bir nabızdı. Tutku da vardı ama bu özel bir şeydi ve Sascha buna *asla* müdahale etmezdi. Aldığı şey, herhangi bir kardinal empatın sadece çiftleşmiş çiftle aynı odada bulunarak alacağı şeydi.

Onları izlerken, Lucas'la bir gün neye d n şeceklerini gördü. Birbirlerine o kadar bağlıydılar ki, birbirlerinin varlığının dokusuna dokunmuşlardı. Nathan Tamsyn'i kucakladığında, Tamsyn elini onun kalbinin üzerine koyduğunda, hiçbir şey söylememeleri, hiçbir soru sormamaları gerekiyordu.

Bugün, Tamsyn onun yanında durmak için kayarken, Nathan elini hafifçe onun koyu kahverengi saçlarına doladı. Yakışıklı bir adamdı, ağzının etrafında sık sık güldüğünü gösteren oluklar da dahil olmak üzere ilginç olmak için yeterince çizgiye sahip bir yüzü vardı.

"Mercy hakkındaki son tahminleri duydunuz ?" diye sordu odadakilere. "Söylentilere göre dört kız var."

"Buna inanamıyorum." Clay'in göz kapakları inerek gözlerini kapattı. "O ikisinin herkesle oynadığına eminim."

Talin sırıttı. "Mercy muhtemelen bu dedikoduları başlatmak için 'kasıtsız' ipuçları vererek harika vakit geçiriyordur ve bahse girerim Riley'yi de yardım etmeye ikna etmiştir." Kaşlarını Tamsyn'e doğru salladı. "Bu spekülasyona bir son vermek istemezsin herhalde?"

"Hepinizin bunu çözmeye çalışmasını izlemek bu kadar eğlenceli mi?" Şifacı başını salladı. "Ayrıca, artık uzun sürmeyecek."

"Ben olsam bu konuda bahse girmezdim," dedi Talin. "Mercy ile son konuştuğumda, yavruların içinde çok iyi vakit geçirdiğini söyledi. Kayıtlara geçen ilk on aylık çoğul gebelik olacağına inanıyor."

Herkes kıkırdarken, Jon da dahil olmak üzere çocuklar içeri girdi. Bir kolunda neşeyle çıplak bir Naya taşıyordu. Sascha'nın kızı şu anda onun yanağına öpücükler ve "Pe! Pe!" diyordu.

"Sana güzel diyor," diye tercüme etti Sascha şaşkın gence.

Jon iç çekti. "Güzel olmak istemiyorum. Tehlikeli ve havalı olmak istiyorum."

"Pe! Jon!"

Jon gözlerini kırptırdı ve Naya'ya sırıttı. "Hey, adımı biliyorsun. Bana güzel diyebilirsin."

Naya kollarını Sascha'ya doğru uzatmadan önce yanağından tekrar öptü. "Anne."

"Hadi bebeğim." Küçük kızını kucağına oturtan Sascha, Jon'un bebek çantasını alıp alamayacağını sormaya gitti, ancak çocuğun çantayı çoktan ulaşabileceği bir yere koyduğunu fark etti.

"Su Dönüşenleri'nden şişeye mesaj yazan kadın hakkında bir haber aldık mı?" diye sordu.

ona teşekkür etti.

"Hayır, henüz değil, ama onu bulmak için çok çalışıyorlar."

Endişe ondan yayılıyordu. "Faith'in kardeşinin yardım ettiğini duydum." Omuzlarının duruşunda, kasketini çıkarıp ellerinde evirip çevirişinde hayal kırıklığının sertliği vardı. "Keşke bir şeyler yapabilseydim."

"O şeyi sen çıkardın," diye hatırlattı Sascha ona. "O olmasaydı Leila'nın hayatta olduğunu bile bilemezdik." Bu uzun boylu, güzel çocuk, kalbinde hâlâ zaman zaman harekete geçmesine neden olan bir sürü acı taşıyordu, ama iş kemiğe dayandığında, içinde dünyanın beklemeye hakkı olandan daha fazla merhamet barındıran iyilerden biriydi.

Kendi yaraları günden güne iyileşiyordu, etrafı sevgi ve sürü ile çevriliydi. Ve ona tapan küçük bir kız tarafından.

"Jon, bak." Bacağına yaslanmış, mavi elbisesinde kir izleri kalmış ve saç kurdeleleri kaymak üzereyken Noor avucundaki bir şeyi gösterdi. "Bu bir uğur böceği," diye fısıldadı.

Jon yere çöktü. "Vay canına, mavi."

"Jules bana gösterdi ama geri koymamız gerekiyor. Her zaman geri koymamız gerektiğini söylüyor."

Jon onun bir tutam saçını çekiştirerek, "Evet, Clay yakaladığım kurtları da geri koymamı istedi," dedi. Kaşlarını indirdi, ses tonu karanlıktı. "Ve hepsini düzgünce paketleyip Timbuktu'ya göndermeye hazırlamıştım. Posta etiketlerini bile yapıştırmıştım."

Sascha gülmemek için kendini zor tuttu, Jon'un kendi yaşındaki kurtlara yaptığı şakaları teşvik etmemesi gerektiğinin farkındaydı, bu şakalar ilham verici olsa bile. SnowDancer'ın gençleri bunu pek de hoş karşılamıyordu. Son misillemede bir balçık çukuru ve o kadar kötü bir koku vardı ki, kurtulmak için antiseptikle yıkanmak zorunda kalmıştı.

"Kurtları yakalamamalısın," diye azarladı Noor onu evlat edinen ağabeyini. "Kurtlar bizim dostumuz."

Jon melodramatik bir yetenekle göğsünü tuttu. "Ama evet," diye ekledi Noor güldükten sonra, "uğur böceğini yerine koymalısın. Dışarıda yaşaması gerekiyor ve tekrar geldiğinde onu görebilirsin."

Noor uğur böceğini korumak için elini dikkatlice yarım tutarken onunla birlikte dışarı çıktı.

Bu arada Julian ve Roman yavru formunda kalmışlardı ve şu anda başlarını okşamak için çömelmiş olan babaları tarafından seviliyorlardı. Uyarıda bulunmadan yer değiştirdiklerinde Nate hiç vakit kaybetmeden onları kollarına aldı ve maceralarını anlatmaya başladıklarında ayağa kalktı.

Tamsyn tezgâhın diğer tarafına önce parmaklarını ikizlerin saçlarında gezdirdi; sürü arkadaşlarıyla dolu yoğun bir eve sahip olmaktan duyduğu yoğun sevinç Sascha'nın empatik duyuları için havada sıcak bir tattı.

"Hepiniz akşam yemeğine kalıyorsunuz." Bu bir sorudan çok bir emirdi.

Talin inledi. "Pastaya doydum. Lezzetli bir şey yapma."

"Cam erişтели Vietnam tavuğu düşünüyordum."

"Gidip Noor'la tur atacağım, böylece midemde yer açabilirim."

Tamsyn bu ciddi yanıt karşısında derin bir gülümsemeyle, "Nate, tatlım, Zach ve Annie'yi arayıp onların da gelmek isteyip istemediklerini sormak ister misin? Bu muhtemelen ne kadar yorgun olduklarına bağlı. Annie yavrularının sabah dörtte uyandırmayı sevdiğini söyledi."

Naya'ya yumuşak mavi bir tulum giydirmeyi bitiren Sascha, etrafta dolaşabilmesi için onu yere bıraktı. Değişmeye başladığından beri dengesi fersah fersah iyileşmişti; sanki beyni yavru formunda yaşadıklarını insan formunda ona yardımcı olmak için kullanıyordu. Naya, Jon ve Noor'un peşinden sallana sallana giderken, "Lucas'ı arayacağım," dedi. "Alıkonulmuş olabilir."

Bir alfanın eşi, zamanının her zaman kendisine ait olmadığını çok iyi biliyordu.

Bölüm 37

ZACH VE ANNIE Lucas'tan önce gelmişlerdi. DarkRiver'in kıdemli askeri ve ilkokul öğretmeni arkadaşı, Annie çocukken bir tren kazasında sakatlanan bacağını desteklemek için baston kullanıyor olsa da, bir aylık bebekleriyle birlikte gelmişti.

"Egzersize ihtiyacım var," dedi kahverengi gözlü kadın, vardığında biraz nefes nefese kalmıştı ama cildinin narin kreminin altında sağlıklı kızarmıştı. "Tüm bu bebek kiloları kendi kendine yer değiştirmeyecek."

Arkasında, daha uzun boylu olan eşi -bir kolunda beşikteki erkek bebekleri- eğilip kulağını ısırdı.

Annie bağırdı. "Bu ne içindi?" diye sordu, incinmiş kulağını ovuşturarak.

Zach, "Hamileliğin ilk yarısının çoğunda kustuğunu hatırlıyor gibiyim," diye cevap verdi. "Fazladan bir kilo görmüyorum." Su gözlü, bakır tenli erkekten kötü huylu sözler geliyordu ama eşine karşı hissettiği çığ şefkat Sascha'nın kalbini en iyi şekilde acıttı.

Annie kaşlarını çatmak için başını arkaya eğdi, bağlanmamış saçlarının koyu siyahı göğsüne değiyordu. "Gözlerinizin muayene edilmesi gerekiyor."

Zach hırlayarak onu bir sandalyeye oturttu. "Bırak da bacağına masaj yapayım."

Her zaman utangaç olan Annie biraz kızardı ama yavrularını ona teslim ettikten sonra yanına çömelen eşinin nazik ellerini itmedi.

"Hey, uykucu." Çocuklarına sokuldu. "Baban huysuzluk yapıyor."
Göğsünün derinliklerinde hırlayan Zach, Annie'nin bacağına masaj yapmaya devam etti.

Sascha gülümsedi. Çift çok .

"Siz ikiniz bir göbek adı kararlaştırdınız mı?" diye sordu eğilip bebeğin tatlı yüzüne bakarak. Annie ve Zach'in ilk çocuğu babasının tenine ve düz siyah saçlarına sahipti ve gözleri Zach'inkilerle aynı çarpıcı su renginde olacaktı gibi görünüyordu. Ama uykulu bebek gülümsemesinde Annie'yi anlatan bir tatlılık vardı.

"Şimdilik Rowan Quinn olarak bırakacağız," dedi Annie, keskin bir dokunaklılıkla. "Eğer hayatımı kurtaran çocuğu , onun adını Rowan'ın göbek olarak kullanmak istiyorum."

Sascha Annie'nin o meçhul telekinetik çocuğu onurlandırma arzusunu anlayabiliyordu; eğer o treni Annie'nin üzerinden kaldırmasaydı, Annie bugün burada olmayacaktı, bir eşi ya da çocuğu olmayacaktı. Ve dünya Annie'nin ruhunun güzelliğini ve yumuşaklığını kaçırmış olacaktı.

"Zach anlıyor." Tally'nin Rowan'ı kucaklamasına izin veren Annie, parmaklarını, kalçasına masaj yapmaya devam ederken bile ona homurdanan, hâlâ somurtmakta olan arkadaşının saçlarında gezdirdi.

Zach, "Anlamadığım şey, neden sürekli ," dedi ve Sascha'ya baktı. "Bu sabah Rowan adındaki çalar saat sayesinde gözlerim kararmadan mutfığa girdim ve bir de ne göreyim, arkadaşım bir *merdivenin* üzerinde arızalı mutfak lambasını tamir etmeye çalışıyor."

Annie burnunu kıvrarak okşadığı saçlarını çekti. "İyi davranıyordum, uyumana izin veriyordum."

"Bana kalp krizi geçiriyordun, yaptığın şey buydu. Sanki Mercy'den ders alıyormuşsun gibi."

Tamsyn tezgahın pişirme tarafında durduğu yerden kaşlarını çatı. "Bacağın ne kadar kötü, Annie?"

"Çok da kötü değil aslında."

Zach masajı durdurmadan konuştu. "Annie'nin terimleriyle, 'çok kötü değil' eşittir 'evet, çok acıyor.'"

"Zach abartıyor." Annie arkadaşına ters ters bakarken bile, onun omuzlarını okşayan bir kadının şefkatli dokunuşuyla okşuyordu

Arkadaşının gerçek endişesini hissediyor ve onu hafifletmeye çalışıyordu. "Acıyor ama önemli bir şey değil."

Tamsyn'in yanıtı bir "hmm" sesi oldu.

Clay'i kızartmaya koyduğu sebzelerle ilgilenmesi için bırakan şifacı, çantasından bir tarayıcı çıkardı ve Zach'in yanına gelerek Annie'nin uyluğu ve alt bacağı üzerinde gezdirdi. "Plassteel'in kendisinde herhangi bir zorlanma ya da bozulma belirtisi yok," dedi Annie'nin bacağının tren kazasından sonra nasıl yeniden inşa edildiğini kastederek, "ama dokuda biraz iltihaplanma görüyorum."

Gözleri Annie'ninkilerle buluştu. "Bunu hafifletecek ve sizi daha rahat ettirecek lokal ve nazik bir iltihap giderici verebilirim."

Annie alt dudağını ısırды. "Olacak-"

"Rowan üzerinde herhangi bir etkisi olmayacak," diye söz verdi Tamsyn. "Ona bakmaya devam edebilirsin."

Annie başını sallayarak şifacının iltihap gidericiyi uygulamasına izin verdi. Daha sonra Tamsyn hem Zach hem de Annie'yle konuşmadan önce Zach'e önceden doldurulmuş bir enjektör verdi. "İçinde on doz var. Haftada birkaç kez sorunsuzca kullanabilirsiniz ve daha az rahatsızlık, üzerinizde daha az stres anlamına gelir, bu da yavrunuz için iyidir, bu yüzden kullanın." Son sözler bir emirdi.

Annie gülümsedi. "Evet, Tamsyn."

"Sen de öğrencilerin kadar arsızlaşıyorsun," dedi Tamsyn, tam Lucas geldiğinde Annie'nin yanağına bir öpücük kondurmak için ayağa kalk.

Dorian, Ashaya ve Keenan da öyle. Üçü, çift Keenan'ı çay partisinden aldıktan sonra bir işlerini halletmek için yoldan sapmış, sonra da uğramaya karar vermişlerdi. Tamsyn kendi alanında bu kadar çok sürü arkadaşının olmasından çok memnundu ve birkaçını akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmesi için görevlendirdi.

"Dev istemeden de olsa bana Leila Savea'yla ilgili olası bir ipucunu göstermiş olabilir," dedi Lucas, Sascha'dan onu kızarmış, nefessiz bırakan ve burada, güvende, güçlü ve kalbi avuçlarının altında atarken olduğu için mutlu eden sıcak, ıslak bir öpücük aldıktan sonra.

Naya'yı kendi tarafına doğru sımsıkı tutan adamın, onun iyiliğinden emin olmak için duyduğu koruyucu ihtiyacı hissetti. Naya'nın peşine düşmemesinin tek nedeni yavrularının kıkırdamalarını duyabilmeleriydi

Diğer küçük çocuklarla oynarken çılgınca bir oyun oynadı ve hepsi histeriye kapıldı.

Ama Lucas'la birbirleri üzerindeki etkisi eşler arasındaki bir alışverişken, Lucas'ın odadaki diğerleri üzerinde de belli belirsiz bir etkisi vardı. Sürü arkadaşlarının her biri onun varlığında daha sakin ve istikrarlı hale gelmişti. Bir empat için bir alfanın ilkel etkisine tanık olmak büyüleyiciydi ama DarkRiver'in bir üyesi olan Sascha için bu tek kelimeyle doğruyd.

Lucas sürünün alfasıydı. Yaptığı şey buydu.

Bugün, onlar dinlerken, IceRock sürüsünün bölgesinin yanındaki araziye hedef tahtasına oturtan ekmek kırıntılarının ve bağlantıların izini sürdü. "Miane'le konuştum, ona haber verin. IceRock'tan gelecek görüntüleri bekliyoruz."

Aldığı tek haber bu değildi.

Sascha, Jamie'den gelen raporu paylaşırken onu dikkatle dinledi. "Yolda Bastien'le kısa bir sohbet yaptım," diye ekledi sonra. "Yirmi beş bin doların kaptana transferinin, SkyElm alfası tarafından tamamlandığı iddia edilen finansal işlemler kadar karmaşık olduğunu söylüyor. İşleri parçalara ayırmaya başladı, para izinin sonundaki kişiyi bulmayı umuyor."

Sascha bunun bekleyemezdi; Naya'nın her zaman dikkat çekeceğini kabul etmişti, bazıları tehlikeliydi ama en azından bir tehdidin ortadan kalkmasını istiyordu.

Jamie'nin verdiği bilgileri tartıştıktan sonra Nathan, "Sen Hawke'la görüşürken Trinity'den birkaç şey geldi," dedi. "Ben hallettim. Temel olarak, Ming sorun çıkarmaya devam ediyor ama Hawke onu çok fazla zarar veremeyecek şekilde iş çıkarlarını korumakla meşgul ediyor."

Lucas Hawke'ın ilk paylaştığında Sascha çok etkilenmişti. Zehirli eski Konsey Üyesi'nden nefret eden onca insanın onu engellemek için birlikte bu kadar iyi çalışmış olmasından daha da etkilenmişti. Kendisi de eski bir Konsey Üyesi'nin kızı olan Sascha, Ming hakkında yeterince şey bildiğinden, savaş telepatının psişik becerilerinden daha çok değer verdiği tek bir şey olduğunu biliyordu: taktik zekâsı. Bunun herkesin gözü önünde yenilmesi yakıcı olurdu.

Lucas çocukların hâlâ dışarıda olduğundan emin olmak için dışarıya bir göz attıktan sonra, "Jon hakkında da konuşmak istiyorum," dedi. "Bence ona Unutulmuşlar'la birlikte bir eğitim kampına katılma şansı vermeliyiz. Dev'in adamları yetenekleriyle daha iyi başa çıkmasına yardımcı olabilecek teknikler geliştirdiler."

Talin'in ifadesi gergindi ama başını salladı. "Onunla konuşacağım," dedi ve Sascha, Jon'un o kadar uzağa gitmesine izin verme fikrini düşünmek için bile koruyucu içgüdüleriyle savaşmak zorunda olduğunu biliyordu.

Kolunu ön tarafına dolayarak onu göğsüne doğru çeken Clay, hafifçe ona sokuldu. "Bunu onunla yarın konuşabiliriz. Bugünkü ruh halini bozmaya gerek yok."

Kimse itiraz etmedi, fikir iyi olsa da Jon'un gitmemeyi tercih edebileceğinin farkındaydı. Çok uzun zamandır kayıp ve yalnızdı, ailesine ve sürü arkadaşlarına sıkı sıkıya bağlı kalmaya meyilliydi. Bugün çocuklar oyuncaklarla oynamak için geniş oturma alanına dağıldıklarında genç adam fiilen bebek bakıcısı olmuştu.

Bundan yirmi dakika sonra, yemek hâlâ pişerken mutfağa girdi.

Tamsyn başını kaldırmadan buzdolabını işaret etti. "Dün gecedan kalan lazanya. Hepsi senin olsun."

Jon'un yüzünde bir sırıtma belirdi. Nathan'ın uzattığı lazanyayı ve çatalı alarak, eğer Nathan lazanyayı ısıtmasını istemeseydi oturma odasına dönmek üzere ayrılacaktı. Genç adam odadan çıkmadan önce ilk ısırtığı almıştı bile.

"Bütün genç erkekler mi yer?" Sascha bütün bunların nereye gittiğini merak ederek sordu. Jon her zamankinden daha zayıftı.

Tamsyn başıyla onayladı. Clay, Nathan, Lucas ve Dorian da öyle. "Üvey kardeşlerim her iki saatte bir acıkırlardı," dedi Talin. paylaştı. "Anne Larkspur kova dolusu sandviç malzemesi alırdı." "Bir keresinde annemin pişirdiği bütün bir kızarmış tavuğu yemiştım. özellikle ertesi gün sandviç yapabilsin diye." Dorian yüzünü buruşturdu. "Uyandığında bir yığın kemikle karşılaşınca çok kızdı."

"Ama çok zayıf." Sascha endişelenmeden edemedi, Ashaya'nın mavi-gri bakışlarında da aynı endişeyi gördü. "Hasta olmadığına emin misin?"

Nathan bir dakikalığına ortadan kayboldu ve elinde bir fotoğrafla geri döndü. Siyah saçlı ve gece mavisi gözlü sıska bir gencin fotoğrafıydı. "Bu sen misin?" Sascha buna inanamıyordu, Nathan artık çok güçlü kaslara sahipti.

"On altı, on yedi yaşına kadar bir fasulye sırtığı kadar sıskaydım." Kıdemli nöbetçi, bir sürü arkadaşının rahat ten ayrıcalıklarıyla yanağına dokundu ve güven verici bakışına Ashaya'yı da dahil etti. "Çocuk için endişelenme. Tamsyn ona göz kulak oluyor, sadece büyüme atağı geçiriyor."

"Sanırım," diye mırıldandı Ashaya, "PsyNet'te hiç fark etmedik çünkü diyetimiz beslenme çubukları ve içeceklerle dayanıyordu."

Sascha bilim adamının ne demek istediğini anladı. "Menü planları ergenlik dönemindeki büyüme atağını telafi etmiş, gençlerin ihtiyaç duyduğu ekstra kalorilere izin vermiş olmalı."

Tamsyn, "Sen Kit'le bunun sonunu yakaladın," diye belirtti. "Esas büyüme hamlesini daha önce yapmıştı ama yirmi bir yaşına gelene kadar sürüyü evire çevire yemeye devam etti." Son cümleyi o kadar büyük bir sevgiyle söylemişti ki Sascha, Tamsyn'in her gün gelse genç erkeği besleyeceğini biliyordu.

Tam o sırada Lucas'ın telefonu çaldı. "IceRock az önce görüntüleri ," dedi kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapattıktan sonra.

İndirmeyi kontrol ettikten sonra Miane'e ilettili ve onu arayarak haber vermesini istedi. Operasyonu basitçe devralmak gündemde değildi, hele ki rehin tutulan Miane'in adamlarından biriyken. Eğer BlackSea sorarsa, Sascha DarkRiver'in cevap vereceğini biliyordu.

O zamana kadar bekleyecek ve Leila Savea'nın esaretinin sona ermek üzere olduğunu umacaklardı.

Bölüm 38

HAWKE, Lucas'tan Leila Savea'nın aranması ve planlanmakta olan BlackSea operasyonu hakkında kendisini bilgilendiren bir mesaj aldığıında, teğmenleriyle bir çalışma yemeği düzenlemek **üzereydi**. Telefonunu bir kenara bırakarak, Lucas'ın "ek" ya da geçici imza statüsü önererek Trinity'ye attığı beklenmedik anahtar da dahil olmak üzere diğerlerinin yanı sıra bu durumu da tartışmaya başlamadan önce adamlarına konuşmaları için biraz daha zaman tanımaya karar verdi.

DarkRiver alfası bu aşamada fikri sadece SnowDancer ve Arrows'a göndermiş ve onların görüşlerini almıştı. Hawke'ın ilk tepkisi kesin bir "kesinlikle hayır" olmuştu. Lucas'ın, Ming'in almak istemesi halinde ona bir yol açabilecek bir şeyi neden önerdiğini anlayamamıştı; Lucas'ın fikrinin ardındaki nedeni görmesini sağlayan Riley'ydi.

En yakın arkadaşı ve teğmeni "Trinity bölünmelerin olmadığı bir dünya yaratmakla ilgili," demişti. "Eski düşmanların kendilerini kanıtlamaları için bir yol olmalı, yoksa Trinity daha başlamadan başarısız olur."

Hawke bu tür rasyonel gereklilikleri kabul edecek kadar medeni olduğundan emin değildi ama Ming'in ipleri elinde olduğu için en azından diğer teğmenlerinin geri bildirimlerini dinlemeye istekliydi. Riley'nin sakin varlığının tartışmayı yönlendirmesi, bu SnowDancer toplantısının DarkRiver bölgesinde gerçekleşmesinin bir nedeniydi.

O ve Sierra Nevada'daki sığınakta bulunan teğmenler birkaç dakika önce akşam yemeği taşıyan izolasyonlu taşıyıcılarla geldiklerinde Mercy ve Riley'yi kulübelerinin dışında, batmakta olan güneşin kızıl-turuncu ışınlarını seyrederken bulmuşlardı. Mercy ile yalnız

Riley, Riaz tarafından sırtını sıvazlayarak kucaklandığında Hawke onu yanağından öpecekmiş gibi eğildi.

Boğazından alçak sesle hırladı. "Dene kurt, yüzünü kaybet."

Sırıtarak, arkasında tuttuğu şeyi verdi. "Küçük bir hediye."

Gözlerini kısarken bir hırıltı daha. "Neden bana hediye veriyorsun?"

"Yavruların yarı SnowDancer."

Mercy'nin gözleri Riley'nin Riaz, Indigo ve Judd'la birlikte güldüğü yere gitti; dört teğmen görünüşe bakılırsa bir şeylerden dolayı çok eğleniyordu. İfadesi yumuşayarak yanağını hafifçe çevirdi. "Beni öpebilirsin," dedi, bir kraliçe lütufta bulunuyormuş gibi. "Ama sırf Riley herkesi görebilsin diye teğmen toplantınızı buraya kadar taşıdığınız için."

Hawke onun hareketleriyle ilgili yorumuna itiraz etmedi çünkü kadın son derece haklıydı. Toplantının gündemi iyi bir bahane sunuyordu ama bu aslında SnowDancer'a çok şey vermiş bir sürü arkadaşına göz kulak olmakla ilgiliydi. Mercy'nin daha önce hiç yapmadığı öpücük davetini kabul ederek onun kokusunu içine çekti. Kurdu onu sürüsünün bir parçası olarak görüyordu, özellikle de leopar ve kurdun ikiz kokularını normalden çok güçlü bir şekilde taşıdığı şu anda. "Hediyeni aç."

Bakışları yine kuşkuluydu, dışarıdaki bir sandalyeye oturdu, sonra paket kâğıdını yırtarak üstündeki bebek boyundaki ürünü aldı. Bu, SnowDancer mavisi renginde, önünde beyaz renkte "SnowDancers Rule" yazan ve arkasında aynı tonda bir kurt silueti bulunan, bacaksız, tek parça bir tulumdu.

Bir sonraki parça, üzerinde kurtların oynadığı küçük beyaz bir tişörttü.

Mercy başını kaldırdı, dudakları kıvrılmamaya çalışıyordu. "Bunu Lucas'la uğraşmak için yapıyorsun."

"Bunu söylemenize çok şaşırdım." Hawke bir elini kalbine bastırdı. "Sadece yeni sürü arkadaşlarımla gurur duyuyorum."

Başını sallayan Mercy, hepsi SnowDancer markalı minyatür giysileri incelemeye devam ederken gülümsemesine teslim oldu... son set hariç, her birinin üzerinde

Toby tarafından çizilen sevimli bir yarı kurt-yarı leopar yavru yavru karikatürünün üzerinde, ön yüzünde "Yavru Yavru" yazmaktadır.

On üç yaşındaki çocuk Sienna'ya göstermiş, o da Hawke'a göstermişti.

Gerisi tarih oldu.

Mercy'nin yüzü . "Riley! Gel de bak!" İki sivri kulağı olan bir kapüşonla birlikte gelen küçük sarı bir tulumu havaya kaldırdı.

Yanakları derin bir sırıtışla kırışan Riley, "Mükemmel," dedi.

Diğer teğmenler hediye paketini görmemişlerdi, Riley ve Mercy ile birlikte incelemek için yanlarına geldiler, hepsi de favorilerini tartışırken gülüyorlardı. Riaz da buna dâhildi. Altın rengi gözleri olan siyah saçlı teğmen son bir aydır çok iyi bir ruh halindeydi ve Mercy'nin onlara Nathan'ın Trinity'yi dışlama temeli üzerine inşa etmenin korkunç bir hata olduğunu söylediği çalışma yemeği boyunca da öyle kalmıştı.

Sözler çok sertti, hepsini düşündürdü.

Hawke ve diğerleri Riley ve Mercy'nin evinden birlikte geldikleri sağlam SUV'la ayrıldıklarında Hawke hâlâ üzerinde kafa yoruyordu. SnowDancer bölgesine ulaştıklarında cipi daha alçak bir alana park etmeye ve son bölümü eve doğru sürmeye karar verdiler. O kadar berrak bir geceydi ki, yıldızlar kristal gibi parlıyordu, kurt başını geriye atıp ulumak istedi ama Hawke da diğerleri gibi şimdilik insan formunda kaldı.

Indigo ve Judd önden koşarken Riaz'ın yanına düşmek onun için yeterince kolaydı. "Eski düşmanlara iyi niyetlerini kanıtlamaları için bir yol verme fikri benim kurduma asla mantıklı gelmeyecek."

"Bölge Savaşları'nı durdurmak için bir insan gerekmesinin bir nedeni vardı," diye cevap verdi teğmen. "Lucas'ın kendi içgüdüleriyle savaşıp teklifi bir araya getirebilmesinden çok etkilendim."

Hawke bir süre sessiz kaldı, koşarlarken rüzgâr yüzüne serin bir şekilde vuruyordu. "Bir yavruya sahip olmak, o savunmasız hayattan sorumlu olmak insanı değiştirir." Bunu Lucas'ta görmüştü ama bu değişimin derinliğini ancak şimdi anlayabiliyordu; Naya'ya bölünmemiş bir dünya vermek için Lucas panterinin en ilkel dürtüleriyle bile savaşmaya hazırdı.

Kediler yüzünden mi? Hawke'ın kurtları sahiplenici ve bölgeciydiler ve kendilerine zarar veren hiç kimseyi affetmiyorlardı. "Beş yıl uzun bir süre," diye düşündü. "Sistemle oynamaya çalışan insanların çuvallaması için bolca fırsat var." Ming LeBon gibi kibirli piçler asla o kadar uzun süre "temiz" kalacak sabra sahip olamazdı.

"Ve bir pislik anlaşmayı imzaladı diye onlarla çalışmak zorunda değiliz." Riaz'ın sesi gecenin içinde tanıdık geliyordu, doğal kokusu olan turunçgillerle süslenmiş koyu odun dumanı kadar tanıdıktı. "Açık iletişim açık erişim anlamına gelmez."

"Evet." Hawke saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ek teklifin üzerinde uyuması gereken bir teklif olduğuna karar verdi. Bu kolay ya da karmaşık olmayan bir karar olmayacaktı. "Diğer yandan," dedi yanında koşan adama, "mutluluğunla insanları korkutuyorsun."

Riaz'ın kahkahası tamamen kurtçaydı, Hawke'inkilerle buluştuğunda gözleri karanlıkta gece gibi parlıyordu. "Anladın, değil mi?"

"Elimde bir ipucu var. Haklı olup olmadığımı söylemek ister misin?"

"Lisette'e karşı nasıl bir çiftleşme hissi duyduğumu biliyor musun?" Riaz sordu. "Sanki benim eşim olması gerekiyormuş gibi?"

Hawke başını salladı, hiçbir zaman olmamış ve olmayacak bir ilişkiden geriye kalanların Riaz'ı derinden hayal kırıklığına uğrattığının farkındaydı. Kurt ve insan, Riaz'ın her iki parçası da Adria'yı seçmiş, kıdemli askeri öfkeli bir tutkuyla sevmiştir.

"Gitti." Riaz'ın ses tonu sevinçliydi. "Sanki o kadar ince gerilmişti ki kırıldı."

Hawke'ın kurdu acı bakla gibi sırtarak çenesini açtı. "Sanırım bu seni endişelendirmiyor."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu beni çok rahatsız etti. Adria'yı *seviyorum* ve o çekiştirme, derimin altına saplanmış bir kıymık gibiydi."

Hawke, Riaz'ın sesindeki çatık kaşları duyabiliyordu.

"Lisette'le bir zamanlar bir şansımız vardı elbette," diye ekledi teğmen, "ama o şans geçti. Adria benim kadını, istediğim tek kadın. Başka türlü olabileceği düşüncesi beni her lanet gün kızdırdı."

"Anladım." Gerçekten seven, her şeyi seven yırtıcı bir şekil değiştiren. "İnsanlar hep bir şekil değiştirenin

eşini buldu ama gitmeyi seçti."

Yollarına çıkan büyük bir kayanın etrafından dolaştıktan sonra Riaz, "Benim deneyimimin herkes için geçerli olacağını sanmıyorum," dedi. "Yani, bütün durum . Lisette'in insan olması ve kocasına deliler gibi aşık olması bir yana. Dönüşen olsaydı bu asla olmazdı. Her şey başından beri yanlıştı."

"Evet, haklısın." Eğer bir Dönüşen aşıkta, çiftleşme bağı başka biriyle devreye giremezdi; bu taşta yazılmış bir yasaydı. Hawke hiçbir istisna bilmiyordu. "Her şeyi tersinden yaptın," dedi Hawke farkına vararak. "Adria'ya olan aşkın başka biriyle çiftleşme bağı kurma ihtimalini ortadan kaldırdı."

"Aynen öyle." Riaz'ın ses tonunda kurtça bir memnuniyet vardı. "Lanet olsun, Riaz." Hawke ısıklık çaldı. "Sen de bir gün

Filozofların üzerinde yıllarca, hatta on yıllarca kafa yoracakları bir konu. Örneğin, ikisi de başka birine bağlı değilken bir bağdan uzaklaşmaya çalışan iki şekil değiştirene ne olur?" Hawke bir insanın ruhunun diğer yarısını neden bırakıp gidebileceğini düşünemiyordu ama filozof tipler böyle saçma sorular bulmaya meyilliydi.

Riaz omuz silkti. "Dalton'ın bana anlattığı, Bölgesel Savaşlar sırasında karşı taraflarda yer alan çift gibi savaşta olmadıkları sürece bunun olacağını sanmıyorum. bile, iki yönlü bir çekim olurdu - bunun sana başka birine aşık olmak için nasıl yeterli nefes alma alanı sağlayacağını göremiyorum. Ben ve Lisette için bu ikili bir reddedişti."

Teğmen Hawke'la yüzleşebilmek için bir dakikalığına geriye doğru koşmaya başladığında ani bir sırtıma oldu. "Ama gerçekten, filozoflar umurumda bile değil. İstedikleri kadar felsefe yapsınlar. Ben sadece kalbimin sahibi olan kadını, adı ruhuma kazınmış imparatoriçeyi sevmek istiyorum."

Başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

- - -

RIAZ ine girer girmez ezilmiş meyvelerin ve **ayazın** kokusunu aldı. Adria son zamanlarda birkaç kişi gibi bu yoldan geçmişti. Ona dokunma isteğiyle derisi ağrıyan Riyaz, Adria'yı takip etti.

ve Indigo ile Drew'un hemen arkasından onu takip ettiklerini fark etti. SnowDancer'ın iz sürücüsü teğmen arkadaşıyla şelaleden buluşmuş ve geri kalan yolu onlarla birlikte koşmuştu.

Riaz durdu. "Siz ikiniz yatmak istemiyor musunuz?" diye sertçe sordu.

Drew bir kolunu Indigo'nun omuzlarına atarak sırtıttı. "Hayır. Burada tamamen uyanığım."

Indigo'nun gülümsemesi daha az bozucuydu. "Adria'ya yetkisi altındaki yaşlı yavrulardan biri hakkında soru sormak istiyordum ama sürekli unutuyorum.

Birkaç dakikadan fazla sürmeyeceğine söz ver." Riaz

kaşlarını çatarak, "İki dakika," dedi. "O zaman sıç."

"Vay canına, Riaz, sabırsız m-oof." Karnını ovuşturan Drew, arkadaşına doğru acıyan bir yüz ifadesi takındı. "Dirseğiniz gerçekten keskin, Teğmen."

"Daha iyi öpeceğim." Indigo'nun ses tonu kuruydu ama eli Drew'un sırtındaydı, muhtemelen tişörtünün altından onu okşuyordu. "Şimdi Riaz'ı kıskırtmayı bırak. Adria'yı bu sabahtan beri görmedi."

Drew'un yüz ifadesi sempatikleşti, bir kadına tapmanın ne demek olduğunu anlayan bir adamın yüz ifadesiydi bu. Riley'nin küçük kardeşi Riaz'ın tanıdığı en saygısız kurt olabilirdi ama bu şakacılığın altında sevmenin, sadık olmanın ne demek olduğunu bilen bir adam vardı. "En iyi davranış," dedi iz sürücü. "Yemin ederim."

Anlaşıldığı üzere, Drew'un bu yemini etmesine gerek kalmamıştı. Adria ayaktaydı ve aralarında liderlik pozisyonunu elinde tutan adamın doğum gününü kutlamak için kıdemli askerler tarafından düzenlenen hazırlıksız bir partideydi. Riaz içeri girdiğinde Elias sırtıyor ve bira içiyordu, yanında da arkadaşı Yuki vardı. Sert mizaçlı avukatın saçları açıktı ve üzerinde kır çiçekleri olan beyaz bir elbise giymişti. Gözleri sadece Eli'yi görüyordu.

"Hey, nasıl oldu da biz davet edilmedik?" Riaz Adria'ya doğru ilerlerken Drew homurdandı.

"Riaz." En koyu mavi-mor gözler sevinçle doldu. "Did-"

Boğazının arkasında bir inilti oluşurken pençelerini ensesine geçirmesine neden olan sıcak bir öpücükle sorusunu kesti. Bir saniye sonra sahiplenici sevgilisi, kokusu ısınırken onu aynı açlıkla öpüyordu.

Riaz ve Adria hava almaya çıktıklarında etraflarındaki diğerleri tahmin edilebileceği gibi vahşi bir kurt sürüsü gibi ılık çalıyordu. Birkaçı kafalarını geriye atarak karışıma bir de uluma eklemişti.

Delileri görmezden gelerek, kalbi kulaklarında gümbür gümbür atarken bir öpücük daha alarak onun olan güçlü kadının tadını çıkardı. "Drew haklı," dedi sonra. "Neden bizi davet etmedin?"

Dudakları şişmiş ve gözbebekleri büyümüş olan Adria ellerini adamın vücudunda gezdirerek tişörtünün altına kadar indirdi. Adam ürperdi.

"Hepiniz Riley'lere gittikten sonra bir araya getirdik," dedi Adria onu dizlerinden kesen bir gülümsemeyle. "D'Arn, Eli'nin doğum günü olduğunu öğrendi ve Aisha'yla tatlı bir dille hızlı bir pasta yapması için konuştu."

"Sakura arkadaşlarıyla mı?" Eli ve Yuki'nin yavruları küçük bir kızdı.

"Marlee'yle yatıya kalacak." Adria yukarı doğru eğilerek boğazına yapıştı. "Toplantı nasıldı?"

"Riley ve Mercy'yi görmek güzel." Hawke'ın çifte hediye ettiği bebek kıyafetlerinden bahsetti ve onun memnuniyetini içtenlikle paylaştı. "Gerisi işti." Alt dudağını ısırdı. "Bunu kamaramıza geçtikten sonra konuşabiliriz." Kimse eşlerin ya da uzun süreli ilişki yaşayan çiftlerin birbirlerinden sır saklamasını beklemiyordu ve Adria, ne olursa olsun paylaşacağı bilgilere sahip olma hakkına sahip olacak kadar kıdemliydi.

"Yorgun olmalısın," dedi Adria dudaklarını yumuşak, tatlı bir fırçayla onunkilerin üzerinde gezdirerek. "Yatmaya hazır mısın?"

Riaz'ın diğer yarısı olan altın gözlü siyah kurt onaylarcasına hırlamak istedi. Kurt ve insan, Riaz'ın niyeti Adria'yı kaçırmak, onu kendi odalarının mahremiyetinde yalamaktı, ama en sık birlikte çalıştığı kişilerin bu buluşmasında kendi kurdunun mutluluğunu tadabiliyordu - anne kabalının cazibesi ne olursa olsun.

Ve Adria'nın mutluluğu Riaz'ın mutluluğuydu.

"Kalalım," dedi gülümseyerek, açlığı yeterince . "Seni sonra seveceğim."

Kurdu teninin yüzeyine çıkarken gözlerindeki altın çizgiler gece ışıltısına dönüştü ve pençelerini alaycı bir şekilde adamın boynunda gezdirdi. "Anlaştık."

Kısa bir süre sonra Indigo ve Drew geldi ve iki kadın Adria'nın ikincil annelik görevlerinin bir parçası olarak denetlediği bir genç hakkında konuşurken, Riaz ve Drew Eli'ye mutlu yıllar dilemek için karşıya geçti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Hawke, Judd ve arkadaşları birkaç dakika sonra diğer birkaç kişi gibi çıplak bir şekilde ortaya çıktılar, açıkça bir partinin devam ettiği haberi yayılmıştı.

Riaz çeyrek saat sonra Hawke'ın yanındayken alfasının telefonu keskin bir ping sesi çıkardı. "Vakit geldi mi?" diye sordu.

Hawke başını salladı, boğuk mavi gözlerinde kurdun ava duyduğu açlık vardı. "BlackSea içeri giriyor."

BÖLÜM 5

Bölüm 39

Vasic, Miane'in ekibiyle birlikte hazırladığı plana **göre**, ortadan kaybolan BlackSea kadını saklıyor olabilecek yerleşkeye tek başına ışınlandı. Vardığı yer, komşu vaşak sürüsünün söylediği kadar mükemmeldi: arazinin bir köşesi, sahiplerinin muhtemelen arazinin arka tarafını daha fazla korumak için bıraktığı büyük ağaçlar nedeniyle gölgelerle kaplıydı.

Çitin üzerinde ışıklar vardı ama birkaç metreden daha derine nüfuz etmiyorlardı. Evin sadece bir bölümü aydınlatılmıştı. Ev ile bu nokta arasında geniş bir çimenlik ve yeşillik alan . Doğrudan eve ışınlanmak daha kolay olurdu ama ne tür güvenlik önlemleri olduğunu bilmesine imkân yoktu; bir sensörü harekete geçirmektense sabırlı olmak daha iyiydi.

Gece görüş gözlüklerini takan Vasic, telepatik bir taramanın üzerinden geçtiğini hissettiğinde eve giden en iyi rotayı hesaplıyordu.

Psy muhafızları.

Onun varlığını fark edemezlerdi. Ok zihinleri çok iyi korunuyordu ama bu tek kişilik bir operasyon değildi. Miane, BlackSea'nin katılımı konusunda kibirli davranmamış, ona Leila'yı ya da başka bir esiri kendi başına çıkarabilecekse bunu yapmasını söylemişti. Ancak Vasic kendi taramasını yaptıktan ve muhafızların sayısını fark ettikten sonra BlackSea'nin yüzen şehrine geri döndü.

Sonra o, Miane ve Malachai, keşiflerinin ışığında planı yeniden gözden geçirdiler. Bu çok değerli bir zaman aldı ve Dönüşenlerin derilerinin içinde gerildiklerini hissedebiliyordu ama kendilerini zorladılar.

sakin ve kontrollü kalmaları gerekiyordu. Ekibin her üyesi, buranın vahşi doğadaki boş bir trafo merkezi değil, gizlilikle aşmaları gereken, sıkı korunan bir kale olduğunu biliyordu.

Vasic, ekipteki herkes güncellenen plan hakkında bilgilendirildikten sonra ", " dedi ve gecikmeden ışınladı.

İlk bölüm basitti - çevre muhafızlarını alarma geçirmeden ya da onlara zarar vermeden eve ulaşmak. Bu, ilerlemelerini yavaşlatacak ama alarm verilmeden önce evi aramaları için onlara daha uzun süre verecekti - çünkü bu gerçekleştiği anda, eğer Leila buradaysa, ya zarar görebilir ya da taşınabilirdi.

Varışta ekip kararlaştırıldığı gibi ayrıldı ve her biri belirli noktalara doğru yol aldı. Dönüşenlerden dördü dışarıda kalarak, bir alarma tepki olarak çevreden koşarak gelmeleri halinde muhafızları indirmeye hazır olacaktı. Vasic telepatik yeteneklerini kullanarak onların varlığını psişik bir taramadan gizlemeye başlamıştı bile.

O, Miane ve Malachai içeri girecekti.

Plan, herhangi bir ölümcül arama yapmadan önce buranın doğru yer ve bu kişilerin doğru insanlar olduğunu teyit etmek için mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yapmaktı. Ne de olsa evin ünlü biri ya da sıradan bir uyuşturucu satıcısı veya aşırı mahremiyet ihtiyacı ve/veya arzusu olan başka bir kişi tarafından kullanılıyor olma ihtimali vardı.

Psy korumaları bazı çevrelerde çok popülerdi.

Karanlıkta, BlackSea halkı siyaha karşı siyah dalgalara dönüştü. Vasic onları gördü ama gece operasyonları konusunda oldukça eğitilmişti ve söyleyebildiği kadarıyla mülkün koruma ekibinin çoğu iyi eğitilmiş olmaktan çok uzaktı. Yalıtılmış bir evi koruyacak kadar iyidiler. Karanlıkta nasıl hareket edeceğini bilen kadın ve erkekleri tespit edecek kadar iyi değillerdi.

Birinci bölüm sorunsuz geçti.

Vasic'in ötesinde hiçbir ışık seçemediği en yakın girişte buluşan o ve Malachai, Miane eski moda kapıyı denerken beklediler. Kapı kilitliydi. BlackSea alfası uyluk cebinden bir şey çıkarıp kapıda kullandı. Bir sonraki sefer kolu çevirdiğinde kapı açıldı. Sesli alarm yoktu.

Vasic, aceleyle içeri girmek yerine, minyatür, düşük huzmeli bir el feneri kullanarak herhangi bir elektronik ışın ya da kapının sessiz bir alarm için kablolandığına dair işaret olup kontrol etti.

Hiçbir şey.

Diğer ikisi Vasic'in başıyla odayı boşaltmak için harekete geçti; üçü de Lantia'da sorumluluklarını ve görevlerini belirlemişti. Arkalarından giren Vasic kapıyı kapattı, böylece Vasic'in diğerlerinden ayrılması ve onları güvenli bir yere götürememesi durumunda geçerli bir çıkış olarak kalabilecekti.

Bu yoldan geldiklerini kimse bilmeseydi, kimse üzerlerine kilitleyemezdi.

"Burası bir ofis," dedi Malachai fısıltıya yakın bir sesle, cüssesi siyah bir masanın arkasındaydı.

Kendi el fenerini yakarak masanın üzerindeki kâğıtların üzerinde gezdirdi. "Kahretsin, hepsi onlarca yıllık. Mülk hacze gittiğinde burada bırakılmış olmalı."

Bu Vasic' ayaklarının altında hissedebildiği yaprakları ve havadaki nemi açıklıyordu. "Bu bölümü temizlemeye zahmet etmemişler."

"Gidelim," dedi Miane, çoktan diğer kapıya varmıştı.

Vasic koridorun ötesini telepatik olarak taradı ve gitmelerini işaret etti. Kendisi yüksek kalkanlı birini algılayamazdı ama burada o seviyede zihinsel disipline sahip biri olduğundan şüpheliydi. Haklı olduğu kanıtlandı. Koridor güve yeniği bir halıyla kaplıydı ve her türlü yaşamdan arınmıştı. Şimdi daha hızlı ilerliyor, geçtikleri odaları kontrol ediyor ama evin geldiklerinde aydınlatılmış olan bölümünü hedefliyorlardı.

Vasic seslerin ilk ipucunu neredeyse beş dakika sonra yakaladı; sesleri ışık fısıltıları takip etti. O ve şekil değiştirenler ışığın kenarına doğru süzülüp dinlediler. Vasic, eğer Karadenizli şekil değiştirenler karasal şekil değiştirenlerle aynı işitme seviyesine sahipse, o zaman Miane ve Malachai'nin kendisinden çok daha fazlasını duyuyor olması gerektiğini biliyordu, ama yeterince duyuyordu.

". . . yola çıktı. Beklenmedik bir gecikme yaşanmazsa, yirmi dört saat içinde teslim noktasına varmış olacak."

"Kırıldığından emin misin?" Bir erkek sesi. "Lanet balık sonsuza kadar dayandı."

"Kırılmış ve bizim," diye onayladı ikinci konuşmacı, bir kadın. "Tek ihtiyacı olan tam fiziksel sağlığına kavuşmak için zaman ve onu hangi hedefe yöneltirsek yöneltelim vurmaya hazır olacak."

Vasic üçünün de geri çekilebileceğini, bu yerin var olmaya devam etmesine izin verebileceğini ve böylece diğer kaybolanları bulmak için kullanabileceklerini biliyordu ama Dönüşenlerin tarzı bu değildi. Birçoğu için birini feda etmezlerdi. Ekip de aynı şekilde işliyordu.

"Erkek konuşmacı Psy, dişi ise insan," dedi kendini zar zor duyabileceği kadar alçak bir ses tonuyla. "Birincisi ikincisinin zihnini koruyor ve onu psişik olarak etkisiz hale getirmek için öldürmem gerekecek kadar güçlü. Geri tepme dişiyi ortadan kaldırabilir.

"Telekinetik bir vuruş onları devre dışı bırakabilir ama erkeğin korumalarına ya da üstlerine telepatik bir uyarı gönderme şansı olma ihtimali de var." Telepatik iletişimi engellemek neredeyse imkânsızdı. "Saldırmamı mı istiyorsunuz?"

Başını sallarken Miane'in sırtı önünde öfkeli bir çizgiydi. "Mal."

"Biri ya da ikisi bu geçerse daha kolay olur."

"İnsanı canlı tutun," diye emretti Miane. "Psy çok yüksek bir risk."

Vasic, "Onları koridora çıkaracağım," diye uyardı. geldikleri yoldan biraz geriye ışınlandılar ve kasıtlı olarak eski bir vazoyu devirdiler.

Psy erkeğinin gürültüye doğru ilerlemesi uzun sürmedi. Gizlice hareket ediyordu ama koridorun çok aşağısındaki gürültünün çıkış noktasına odaklanmıştı. Vasic, Malachai'nin arkasından yükselip boynunu kırmasını izlemek için zamanında geri döndü. Miane çoktan ölü adamın geldiği odaya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Vasic içeri girdiğinde, insan kadını yüzüstü yere yatırmış, dizini diğer kadının omurgasına dayamış ve kadının kollarını çekmişti. Miane'in silahı kadının başının arkasına dayalıydı, bu da kadının sessizliğini açıklıyordu.

Yerde küçük bir iletişim ünitesi duruyordu. Miane okyanusun dibindeki soğuk karanlık kadar soğuk bir sesle, "Alarm vermedi," dedi.

Vasic çoktan insan dışının zihnine girmiş, Leila Savea, ortadan kaybolanlar ve Konsorsiyum hakkında bildiği her şeyi almıştı. Görünüşe göre Psy erkeği onun zayıf doğal korumalarını güçlendirmiş ve kendi kalkanlarını onun üzerine uzatmıştı, ancak ikincisi gittiğinde, birincisini beyin hasarına neden olmadan sökmek zor değildi. ", " dedi sessizce.

"Leyla'ya işkence yaptı mı?" Miane'in gözleri Vasic'e baktığında siyah buz parçaları gibiydi.

Vasic bu kadının zihninde gördüklerini, Dönüşen ığlık atarken Leila'nın yüzünü oymaktan nasıl zevk aldığını düşündü ve bunun merhamet zamanı olmadığını anladı. "Evet."

Kadın yardım istemek için yalvarır ya da çığlık atar gibi ağzını açtı ama artık çok geçti. Miane, Vasic'in çıkardığını görmediği bir bıçakla kadının boğazını kesmişti. "Burada başkaları da var mı?" diye sordu BlackSea alfası, kadının gömleğinin arkasındaki kanı silip ayağa kalktıktan sonra.

Vasic başını salladı. "Anılarına göre, burası uzun süreli bir muhafaza tesisi olacakmış. Leila test deneğiydi. Onu bu sabah taşıdılar."

Miane sert bir tavırla, "Hadi çıkalım," dedi. Girdiğimiz gibi sessizce. Muhafızlar ne kadar uzun süre karanlıkta kalırsa, Leila'nın izini müdahale olmadan o kadar uzun süre sreabiliriz."

Vasic tüm ekibi olaysız bir şekilde dışarı çıkardıktan sonra Miane'e kadının zihninde başka neler keşfettiğini anlattı. "Sadece Leila Savea'dan sorumluydu." Konsorsiyum tarafından çok etkili bir şekilde uygulanan parçalanmanın bir başkarneği. "Onun işi Leila'yı kırmak ve onu emirlere uyması için eğitmekti, bu emirlerldrmek olsa bile."

İlginçtir ki, işkenceci kendisini Konsorsiyum'daki diğer herkesle eşit görüyordu ama Vasic bunun doğru olmadığını biliyordu. Ekibin dahance yakaladığı CEO, en iteki çemberde yer alıyordu, aşağıdaki daha gözden çıkarılabilir piyonlar üzerinde güç sahibi olan karar vericilerin bir parçasıydı.

Ancak bu ayrıntıları daha sonra paylaşacaktı. şu andanemli olan tek bir şey vardı. "Leyla aşağıdaki plakaya sahip bir SUV ile götürüldü." Onlar için yazdı. "Her ne kadar kadın son varış noktasını bilmesede, aratakilerden biri

Şoförler ağzından kaçırdı ve Yukon'a doğru gittiklerini söylediler."

"Trafik sistemlerine girebilir miyiz?" Miane Malachai'ye sordu.

İri adam başını salladı. "Üzerinde çalışıyorum ama sadece belli bir koridoru araştırıyor olsak da, ülkede trafik gözetimini haklı çıkaracak kadar kullanılmayan pek çok keşfedilmemiş yol var. Eğer yasadışı bir şey yapıyor , bu keşfedilmemiş yollarda kalırdım ve eğer ana otoyolları , bunu gece yapardım ve plakalarımın tarayıcılar için çok çamurlu olduğundan emin olurum."

Miane yemin etti. "O SUV'u arayan insanlara ihtiyacımız var ama tüm halkımızı ve müttefiklerimizin bildiği Dönüşen sürülerini uyarsak bile yeterli olmaz. Bizden yeterince yok."

Malachai durakladı, sessiz bir nefes verdi. "Geceleri seyahat eden kamyoncular ve evlerine ve işlerine gidip gelen sıradan insanlar da dahil olmak üzere yollarda çok daha fazla insan var."

Vasic, Miane'in vermek zorunda olduğu kararla boğuştuğunu görebiliyordu. SUV hakkında bilgi almak için İnsan İttifakı ağına bir talep gönderecek ve muhtemelen onu bulacaktı ya da bu bilgi düşmanın eline geçecek, onlar da ya Leila'yı bir kez daha saklayacak ... ya da çok büyük bir risk olduğu için onu ortadan kaldıracaklardı. İyi haber, ikincisinin son çare olması gerektiği idi: onu bu kadar çabuk bir kenara atmak için çok fazla zaman ve çaba harcamışlardı.

"Bowen Knight'la konuşacağım," dedi Miane sonunda, elini yumruk yaparak. "Adamlarından aracı gören olursa rapor etmelerini isteyeceğim."

"En iyi seçim bu." Malachai alfasının bakışlarını tuttu, kahverengi gözleri sanki arkadan aydınlatılmış gibi parlıyordu. "En azından Leila'ya öldürmek zorunda kalmadan önce bir şans veriyor, çünkü öldürdüğünde onu geri getiremeyiz. O bunun için yaratılmamış."

"Hayır, Leila bilim, keşif ve bilimsel makaleler yazmak için yaratılmış." Miane öfkeyle titreyerek telsize doğru yürüdü. "Bowen Knight'ın bunu neden istediğimi bilmesine gerek yok, ona henüz yeterince güvenmiyorum. Bir BlackSea senedine karşılık bir iyilik pazarlığı yapacağım."

"Aslında İttifak'ın bize bir borcu var," dedi Malachai. "Bowen'a Venedik'te tespit ettiğimiz insan karşıtı bir Psy hücresi hakkında bilgi verdim."

Alfası adımlarının ortasında durakladı. "Benim bundan neden haberim yok?"

"Size bilgi verecektim ama sonra Leyla'nın mesajını duyduk ve pek de önemli görünmedi." Malachai omuz silkti. "Sadece fanatiklerden oluşan uç bir gruptu, önemli bir şey değildi ama görünüşe göre İttifak ofislerine silahlarla saldırımayı planlıyorlardı." Kollarını kavuşturdu. "Bowen istihbaratımızın doğru olduğunu doğruladı ve bana teşekkür etti. Ona bir gün bu iyiliğinin karşılığını isteyeceğimizi söyledim."

Miane'in gözleri hafifçe kısıldı. "Bazen Mal, beyninin tehlikeli bir silah olduğunu düşünüyorum. İyi ki benim tarafımdasın." Malachai atış alanından uzaklaştıktan sonra çağırışı girdi.

Vasic telefon bağlanmadan önce Ivy'nin evine ışınlandı. Ona düşen görev tamamlanmıştı. Leila Savea'nın hayatı artık sayısız insan gözüne bağlıydı.

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
3 Kasım 2076*

Nina,

Geçtiğimiz yıl birçok sınırı ağtım ve bir şekilde San Francisco'da bir yuva kurdum. Bir kilisem, bir cemaatim var. Bana Peder Xavier diyorlar. Bağta çok büyük bir şeymiş gibi geldi, içinde hak etmediğim bir saygı vardı ama buradaki yerimi kabullenmeye başladım.

Uzak bir dağ köyünden gelen mütevazı bir adam olabilirim ama bu büyük şehirde teselliye ihtiyacı olan pek çok kırık ruh var. Kendi şeytanlarımla, kendi  fkemle savaşırken bile bunu sağlamaya çalışıyorum.

Psy'yi sıralarda otururken bulduğumda artık şaşırmıyorum. Eskiden beni gördüklerinde sanki onları inandıkları için ihbar edeceğimden korkmuş gibi giderlerdi, ama şimdi bazen kalıyorlar ve konuşuyoruz. Önceden çok aptalmışım Nina, onların insan değil de otomat olduğunu d ş n yormuşum. Bizi ayıran biyolojinin bir cilvesi dışında hiçbir şey yok; onların psişik yetenekleri var, bizim yok. Tek fark bu. Derilerinin altında, onlar da senin ya da benim kadar insan.

Psy arkadaşım ise cemaat üyelerinden bir tavşanın yırtıcı bir kuştan farkı kadar farklı. Her zaman çok kontrollü, çok soğuk. Buz gibi soğuk, ta ki

onun duygusuz, robotik bir katil olduğuna inanmak kolay olurdu. Yine de bu adamın bir çocuğu korumak için kurşun yediğini gördüm.

göre kahramanlar her zaman beyaz giymezler.

Bazen karanlıktan gelirler, gölgeler arasında gölgeler.

Senin Xavier'in

Bölüm 40

KALEB, Sahara talepte bulunduğundan beri Ağ'da Sophia Russo'nunki kadar sağlıklı başka bir alan arıyordu. NetZihin ve KaranlıkZihin bu konuda hiç yardımcı olmamıştı. O kadar ki Kaleb ikiz neosentezlerin davranışlarından endişe duymaya başlamıştı. Daha önce, KaranlıkAkıl dengesizleştğinde bile, NetAkıl görevlerinde tereddütsüz ve kararlı kalmıştı.

Daha istikrarlı olan neosentience'ın kendi başına düzensiz davranışlar sergiliyor olması, ona PsyNet'teki sorunun empatların bile fark ettiğinden çok daha büyük olduğunu söylüyordu; kusur o kadar temeldi ki, açıkça yaşayan bir sistemin "organlarına" feci zararlar veriyordu.

Yardım alamadığı için Kaleb sürekli çalışan, sıkı bir şekilde tanımlanmış arama kalıpları oluşturmuştu. Beyninin önemli bir bölümünü bu araştırmaya ayırmıştı. Ve tüm bunlardan sonra, sağlıklı kusursuz görünen sadece iki alan bulmuştu. Temelde manuel bir arama yaptığı için daha fazla olması mümkündü, ancak öyleyse, oldukça sınırlı sayıda olmalıydı.

İlk yeni alan yeterince basitti: Clara Alvarez'den kaynaklanıyordu. İlginçtir ki o da Sophia Russo gibi eski bir Adalet Psy'sıydı. Tesadüf mü?

Sorunlu olan ikinci temiz alandı.

Ağın o küçük izole bölgesi bozulmamıştı, güzeldi, güçlüydü ... ve etkinin arkasındaki zihin görünmezdi. İyi . *Görünmezdi*. Kaleb'in bu kadar etkili kalkanlara sahip olduğunu bildiği tek kişi Oklardı. Sadece bir zihin *olduğunu* tespit etmişti.

Bölgeye demir atmıştı çünkü birincisi, çift kardinaldi ve buna eşlik eden bir güce sahipti; ikincisi ise, ekip Konsey Üyesi Ming LeBon'un komutası altındayken Okları nasıl tespit edeceğini öğrenmeye özen göstermiş ve onları düşmanlarını öldürmek için kullanmıştı.

Belirli bir suikastın bir Ok'un kendi hayatından vazgeçmesini gerektirip gerektirmediği önemli değildi; eski Konsey Üyesi, ekibin yüksek eğitilmiş ve son derece zeki kadın ve erkeklerine değiştirilebilir muamelesi yapmıştı. Bir psikopatın "himayesinde" büyümesine rağmen, Kaleb kendi insanları söz konusu olduğunda asla aynı hatayı yapmamıştı ve bunun nedeni Sahara'ydı. Sahara ona insanların tek kullanımlık ya da değiştirilebilir olmadıklarını öğretmişti, çünkü kendisi eşsiz, vahşi ve olağanüstü bir yetenektir... ve aynı şeyi onda da görmüştü.

"Yaralanma, Kaleb! Bacaklarını kırarsan ben kiminle oynayacağım?"

"Başka arkadaşlar bulacaksın. NightStar yerleşkesinde çok sayıda çocuk var."

Ağacın dibinde duran on yaşındaki kızdan sitemkâr bir bakış, onu görmeye kaçtığı anda her zaman ışıkla dolan koyu, lacivert gözleri olan kızdan. "Ama sadece sen sensin. Sadece sen benim en iyi arkadaşımsın."

Psikopat eğitmeni yıllar boyunca onu ne kadar yıkmaya çalışırsa çalışsın, ona *Kaleb* olarak kalmasını hatırlatan bir anı parçasıydı bu. Çünkü Sahara Kaleb'i seviyordu, başka kimseyi değil. O da sadece onu seviyordu.

Sahara aynı zamanda, bazen korkuyla itaat etmeye zorlamaktansa dostluk elini uzatmanın daha iyi olduğunu görmesini sağlayan kişiydi. Santano Enrique, Kaleb varlığının her zerresiyle ondan nefret edene kadar ona işkence etmişti. Sahara onu sevmişti ve onun için her şeyi yapardı.

Bu düşünce doğrultusunda, kalkanlı zihne girmeye çalışmadı.

Bunun yerine PsyNet'ten çıktı, Aden'le bağlantı kurdu ve Okların liderinden kendisiyle PsyNet'te, alanda buluşmasını istedi. "Görüyor musun?" diye sordu.

"Açıklamak zorunda kalacaksın."

"Ağ," diye işaret etti Kaleb. "Çürüme yok, parçalanma yok, saf güçten başka bir şey yok." Bunu doğrulamak için bir empatiye ihtiyacı yoktu, bu gücü psişik duyularına karşı keskin, taze bir rüzgâr gibi hissedebiliyordu.

Aden psişik kumaşı dikkatle inceledi. "Haklısın." Kaleb, "Es'in etkiye kimin neden olduğunu bilmesi gerekiyor," dedi. "Bu onlara karşılaştırma için üçüncü bir veri noktası sağlayacaktır." "Söz konusu kişiyle görüşeceğim."

Kaleb bunun peşini ; bir oku itmek faydasız bir çabaydı.

Aden'in mesajı on dakika sonra, Kaleb BlackEdge Kurtları'nın alfasıyla toplantıdayken geldi: *Ok Stefan Berg, Alaris'te konuşlanmış. Ivy Jane'le şahsen temasa geçecek.*

Kaleb bu bilginin kendisine verildiğini biliyordu çünkü Sahara empatlardan öğrendikten sonra bunu zaten paylaşacaktı. Görünüşe göre Arrows bile bağlı çiftlerin birbirlerinden sır saklamasını beklemiyordu. Kurt alfadan kısa bir süreliğine izin isteyerek Aden'e teşekkür etti ve ardından keşfettiği tüm bilgileri Ivy Jane'e aktardı.

Stefan Berg, diye düşündü toplantısına dönerken. Kaleb'in bildiği kadarıyla, derin deniz istasyonunda görev yapan güçlü ışınlayıcı hiçbir zaman resmi olarak bir Arrow olmamıştı. Ancak Aden Kai'nin bu adamı kendisinden biri olarak gördüğü açıktı. Evet, Okları hafife almak ya da tüm sırlarını bildiğinizi varsaymak asla iyi bir fikir değildi.

- - -

IVY ağdaki üçüncü sakin alanın kimliğine inanamadı... sonra

Sophia ve Clara'yı düşündü ve birden

Üçü arasındaki bağlantı göz kamaştıracak kadar açıktı. Kalbi küt küt atarak Stefan'a bir mesaj gönderdi. Alaris istasyon komutanı meyve bahçesini en son iki ay önce, istasyon halkının deyimiyle "baş aşağı" zorunlu izni sırasında ziyaret etmişti.

Beni görmek için ışınlanmana gerek yok, dedi ona. Sanırım neler olduğunu biliyorum. Stefan son derece güçlü bir telekinetik olmasına rağmen Vasic gibi doğuştan ışınlamacı değildi. 'Işınlanma

Onun için ciddi bir enerjiydi ve istasyonda ciddi bir olay yaşanması durumunda Alaris'i tahliye etmek için bu gücü koruması gerekiyordu.

Emin misin? Stefan mesaj . Seninle PsyNet'te sorunsuzca buluşabilirim.

Evet, eminim. Daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa sizinle irtibata geçerim. Nerede olacağımı biliyorsun.

Ivy güldü. Bu Oklar, kesinlikle espri anlayışlarını geliştiriyorlardı.

Tavşan havlayıp etrafında koşmaya başlayınca, eğilip onu öyle bir okşadı ki Tavşan'ın gözleri kendinden . Şapşal, harika bir köpek. Onu gülümseyen bir okşamayla bırakarak, mutfağının hemen dışında yer alan rahat koltuklardan birine oturdu, en yakın tezgah içeceklerini koyabileceği kadar yakındı ve bu taraftaki insanlar onları alabilirdi.

Onun ve Vasic'in kulübesinin ilk katının neredeyse tamamı bu şekilde inşa edilmişti; olabildiğince açık planlı ve ışık doluydu. Bu bilerek yapılmıştı, böylece ziyarete gelen Oklar kendilerini asla izole edilmiş ya da yalnız hissetmeyecekti.

Ivy artık bundan bıktıklarına karar vermişti. Ve işe yarıyor gibi görünüyordu; birden fazla kez, kendisi yakınlarda kendi işiyle uğraşırken ekibin üyeleri gelip bir kanepeye oturup çalışmıştı.

Bugün, PsyNet'e girip Kaleb'in ona koordinatlarını verdiği Clara Alvarez'in zihninin bulunduğu yere giderken Tavşan sıçrayarak yanına oturdu, küçük bedeni ellerinin altında sıcacıktı.

Haklıydı: bölge enfeksiyondan arınmıştı ve sağlamlığını koruyordu. Parçalanma yok, tek bir yıpranmış iplik bile yok.

İçinde umut çiçekleri .

Ağdan çıkarken, Zie Zen'in cenazesinde öğrendiklerini düşündü, hiçbir şeyi varsayamayacağını biliyordu. Bağ... anahtar buydu.

Clara'yı arayabilirdi ama bu doğru gelmiyordu. Diğer kadını Clara'nın Sığınak Müdürü sıfatıyla tanıyordu çünkü Samuel Rain orada yaşamaya devam ama Ivy ve Clara kolayca sırlarını paylaşabilecek kadar yakın değillerdi ve Clara muhtemelen bu bilginin bir iletişim ağı üzerinden yayılmasını istemiyordu. Kişisel bir ziyaret olması gerekiyordu.

Clara iyi bir insandı ve Ivy onun PsyNet'teki durumun ciddiyetini anladığında Ivy'nin bilmesi gerekenleri paylaşacağına inanıyordu.

Vasic evdeydi, eski J-Psy buluşmayı kabul onu ışınlatabilirdi.

Ivy tereddüt etti, onu rahatsız etmekten nefret ediyordu.

Sonunda onu dinlenmeye ikna etmişti; Zie Zen'in küllerini savurdukları günden beri durmadan çalışıyordu. Bunun onun başa çıkma yöntemi olduğunu biliyordu ama artık canına tak etmişti, söz dinlemezse yemeğine ilaç atıp onu bayıltmakla tehdit etmişti.

Onu eriten o yavaş, sessiz gülümsemesiyle gülümsedi. "Sen bunu asla yapmazsın, Ivy."

"Ugh!" Ona ters ters bakarak yatak odasını işaret etti. "Beni karanlık tarafa döndürme, Vasic Zen!"

Gülümsemesi derinleşirken, ikisini de yatağa ışınladı ve kızın kıyafetlerini çıkarmasının üzerinden bir dakika geçmeden uykuya daldı; kızın kıyafetlerini ışınlamaya devam ettiği ve kız şaşkınlıkla nefesini tuttuğunda öpücükler çaldığı için bu soyunma biraz zaman almıştı.

Ivy'nin oyun havasındaki Vasic'e karşı hiç iradesi yoktu.

Adam uyuduktan sonra, uyanma ihtimali kalmayana kadar onu kucaklamış, sonra da saçlarını okşayarak yanından ayrılmıştı. Niyeti, Tavish okuldan eve dönene kadar tembel bir uyku çekmek için onun bedeninin sıcaklığına sarılmadan önce kendi işini bitirmektir. Vasic hâlâ uyuyorsa diğer telekinetik Oklardan birinin çocuğu meyve bahçesine ışınlayacağını biliyordu, Tavish kendi başına ışınlama girişiminde bulunmaması konusunda sıkı sıkıya uyarılmıştı.

Çok gençti, kontrolü yoktu.

Bu talimat onu durdurmak için işe yaramayabilirdi ama Vasic çocuğa sessizce bunun bir güven meselesi olduğunu söylemişti. "Işınlanamayasın diye zihnini tuzağa ," demişti. "Kurallara uyacağın konusunda sana güveniyorum."

Tavish'in küçük yüzü kararlılıkla dolmuştu. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ivy şimdi Tavşan'a, "Onu uyandırmayacağım," dedi, sesi kararlıydı. "PsyNet bu kadar uzun süre hayatta kaldıysa, Arrow'um dinlenirken birkaç saat daha hayatta kalabilir."

Onu erken uyandırmasının tek nedeni Miane Lev  que'in aramasıydı. Vasic, eğer ona yardım edebilecek g  c  varsa Leila Savea'nın daha fazla acı çekmesini istemezdi. Vasic'in dinlenmesini istemesine rağmen Ivy, BlackSea alfasının arayacağını, özellikle de Vasic'in sızmasına yardım ettiği yerleşkeden Leila'yı alan SUV'la ilgili bazı haberler olacağını umuyordu ama yanına sokulmak için içeri girdiğinde telsiz sessizdi.

Kış grisi güzel gözleriyle güçlü kocası uykusunda hareket ederek onu bedenine sımsıkı sararken, Leila Savea kaybolanlar arasında kaldı.

- - -

İttifak ağında alarm verildikten SEK Z saat sonra, Miane aradıkları cipin bir terk edilmiş ve yakılmış halde bulunduğunu öğrendi. Yanlış arama yapmıştı. İttifak'ın bir ya da daha fazla Konsorsiyum muhbiri barındırdığı açıktı.

Bu onu şaşırtmamıştı; para, ırktan bağımsız olarak konuşuyordu.

Öfke h    buz gibi yanıyordu.

Halkını kaçıranlara, BlackSea'nin içindeki hainlere ve yanlış seçimi yaptığı için kendisine. Mantıklı bir şekilde tüm yaptıklarının kötü seçimler olduğunu biliyordu ama bunun bir önemi yoktu.  nemli olan tek şey, bu yanlış kararın, Miane'in doğruyu yapacağına güvenen sürüsünün savunmasız bir üyesini öldürmüş olabileceğiydi.

"Acil servis enkazda ceset bulamadı," hatırlattı kendi kendine.

Bu gerçek ince bir umut ışığı olmuştu ama içinde yaşayan öfke, tüm halkı evine dönene ve onlara zarar vermeye cüret edenler acımasızca cezalandırılana kadar dinmeyecekti. Bu öfkenin içinde g   vardı, soğuk gözlü ve acımasız bir kararlılık.

Ancak Miane, sadece öfkeyle hareket eden hiçbir alfanın gerçek bir alfa olarak işlev göremeyeceğini biliyordu. Bu onun tüm sürüsünü zehirler, kimsenin olmak isteyeceği bir yer olmaktan çıkarırdı. Suda yaşayan Dönüşenler diğer gruplarına benzemeyebilir, kendi aralarında bile *farklı* olabilirlerdi.

Kendi *türlerindendi* ama değişkendiler ve insani bir yanları vardı. Bu nedenle, belli bir düzeyde bir topluluğa ihtiyaç duyacak kadar sosyaldiler.

BlackSea'deki memeli yaratıklar, kanları daha soğuk akanları anlamakta genellikle zorlansalar da, onlar birdi. Hainler sayılmazdı, Miane kimliklerini doğruladığı anda ortadan kaldırılacaklardı. Diğerleri ... onlar birdi, çünkü su yaşamdı ve bu değerli kaynağı korumak için birleşmişlerdi.

Çünkü onlar ötekilikleriyle birleşmişlerdi.

BlackSea'nin alfası söz konusu olduğunda, diğer herhangi bir Dönüşen sürüsünün alfasıyla aynı şekilde işlev görmesi gerekiyordu. Miane halkını bir arada tutmalı, ruhlarının iek açması ve güçlü kalmaları için ihtiyaç duydukları şeylere sahip olduklarından emin olmalıydı. Aylarca küçük bir odada esir tutulan, babasını kaybettikten sonra annesinden koparılan küçük bir kız olan Persephone için bu, yalnız, korkmuş ve evinden uzakta geçirdiği doğum gününü kutlamak için bir parti anlamına geliyordu.

Persephone tarihin yanlış olduğunu bilmiyordu; sadece doğum günü partisi olduğunu biliyordu.

Miane, BlackSea'nin kalbi olan yüzen şehrin ortasındaki hafifçe sallanan platformda içgüdüsel olarak dengesini korurken, henüz incecik olan çocuğu kucağına aldı. Dünyanın dört bir yanına dağılmış çok sayıda şehir vardı ama Lantia en büyüğüdü ve dönüşümlü olarak her yıl Konsil'i burada düzenliyorlardı.

Dünyaya göre Conclave, BlackSea'nin yönetici grubuydu. Gerçekte ise bir şey değil, bir etkinlikti; her yıl BlackSea'den gelebilenlerin bir araya geldiği bir toplantı. Her zaman Lantia'da yapılmamasının nedeni, dışarıdan bakanların sandığı gibi suyun sıcaklığı değildi. Tüm sağlıklı BlackSea şekil değiştirenleri bu sulara hayatta kalabilir ve gelişebilirdi; ne de olsa okyanus, Dünya'nın neresinde olursanız olun derin ve tatlı bir soğukluktaıdı.

Hayır, Konklav'ın tropik bölgelerdeki Lantia ve Cifica arasında yer değiştirmesinin nedeni, dünyanın o tarafındaki grup arkadaşlarından her zaman seyahat etmelerini istemenin adil olmamasııdı.

Persephone ve annesi son Meclis'i kaçırmış, o sırada kapana kısılmış ve yalnız kalmışlardı. Leila'nın şimdi olduğu gibi.

Öfkesini bir kez daha bastıran Miane, kucağındaki çocuğa, "Bir prenses gibi görünüyorsun," dedi.

Persephone kıkırdayarak Miane'in kolundan sarkan pembe tülü kabarttı. "Anne hediyesi." Normalde söylediğinden daha fazla konuşuyordu; konuşması yaşına göre olması gerektiği gibi değildi, yaşadığı travma birden fazla iz bırakmıştı ama sürünün şifacıları Miane'e Persephone'nin iyileşmekte olduğunu garanti etti.

En güçlü şifacıları, *çocukların onlara değerden çok daha dirençli olduklarını* söylemişti. *Onu sevgiyle çevreleyin, güvende tutun, ona olanlar hakkında konuşması için alan ve özgürlük verin ve Persephone bunun üstesinden gelecek, her zaman olması gereken güçlü, eşsiz bir birey olarak büyüyecektir.*

Miane yapabiliirdi, yapıyordu.

"Annen güzel hediyeler veriyor." Miane Persephone'nin annesiyle çok gurur duyuyordu. Olivia eşini, küçük ailelerini ellerinden alan cani piçlerin elinde kaybetmişti ve birçok Dönüşen için bu ölümcül bir darbe olurdu.

Olivia'nın işkence görmesi ve hapsedilmesi hesaba katılmamıştı bile.

Ancak diğer kadın kıvrılıp ölmek yerine, şiddetli bir irade gücüyle kendini toparlamıştı.

"Bebeğimiz için," demişti Olivia Miane'e, yaşadığı çile yüzünden hâlâ morarmış ve hırpalanmış haldeyken. "Cary ve benim Yeni Zelanda kıyılarının serin sularında birlikte yarattığımız bebek için." Sesinde gözyaşları vardı, dökmeyi reddettiği gözyaşları. "Bir daha asla kaybolmuş, yalnız ve korkmuş hissetmesine izin vermeyeceğim."

"Biliyorum." Miane Olivia'yı kollarına almış, uzun bir süre, baraj yıkılıp açılana, Olivia kaybettiği eşi için hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar ona sarılmıştı. Miane daha sonra, "Persephone için güçlü olacağından en ufak bir şüphem yok," demişti. "Ama yas tutmaya ihtiyacın olduğunda bana gel ve onun da yas tutmaya ihtiyacı olduğunu unutma."

Persephone bebek olabilirdi, sadece iki yaşındaydı ama babasının kızıydı. Miane, Persephone'nin Oklar tarafından kurtarılmasından bir hafta sonra yaralı sürü arkadaşına, "Onunla babası hakkında konuş," demişti, "sorularını yanıtla ve eğer çok zorlanırsan *bana gel.*"

Miane bütün gece Olivia'yla birlikte uyanık kalmıştı. Persephone'nin uyumasını izlemişler ve Olivia hazır olduğunda kaçırılma gününden, Persephone'yle birlikte güçlü, eşini ve çocuğunu korumak için çok mücadele etmiş olan Cary'den nasıl zorla ayrıldıklarından ve Olivia'nın Cary'nin öldürüldüğünü nasıl bildiğinden bahsetmişti.

"Çiftleşme bağı ikiye ayrıldı." Olivia avucunu düz bir şekilde kalbine vurmuştu. "*Yırtıldı*, sanki kalbim parçalanıyordu ve o kadar çok kan kaybediyordum ki nefes alamıyor, düşünemiyordum." Kesik kesik alıyordu, içgüdüsel, ruhunu acının yankısı gözlerinin kahverengisinde canlıydı. "Pes etmek, anda ölmek istedim ama yapamadım."

Gözleri uyuyan çocuğunun üzerindeydi. "Uzun süre yalnız dolaştıktan sonra Cary'yi buldum. Çok *uzun* zaman, Miane. Beni hiç kimsenin anlamadığı ve anlayamayacağı kadar iyi anladı. O bendim, ben de oydum ve birlikte bir bütündük. Şimdi ... şimdi parçalara ayrıldım, ama Persephone bir bütün ve onun için dayanacağım."

Miane, Olivia'nın olgun bir yaşa kadar yaşayamayacağını çok iyi biliyordu. Ruhundaki yara çok ağırdı. Acıyla savaştıkça, Persephone yetişkinliğe ulaşana kadar yaşayacak ve sonra Olivia bir gün uyanmayacak ya da bir daha ortaya çıkmamak üzere sessizce derinlerde kaybolacaktı.

Zamanı geldiğinde, Miane onu durdurmaya çalışmayacaktı.

Bazı yaraları hiçbir şifacı iyileştiremez. Bazı acıları hiçbir ilaç yumuşatamaz. Olivia, bebeği artık bir bebek olmayana kadar yaşayacak kadar cesarete sahipti. Alfa'sının ondan isteyebileceği tek şey buydu.

Persephone o anda ellerini Miane'in yanaklarına vurdu ve dudaklarına coşkulu bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar!"

"Evet," dedi küçük kızı hafifçe gıdıklayarak, "Persephone'nin doğum günü kutlu olsun. Hadi gidip pastanı görelim!" Çocuğu doğum günü pastası, minik sandviçler, küçük ellere uygun ve genç damak tadına hitap edecek şekilde tasarlanmış güzel parmak yiyecekler, kurabiyeler ve içeceklerle donatılmış bir masaya götürdü.

Lantia'daki tüm mobilyalar gibi masa da, zemin ve duvarlara yerleştirilmiş gizli yuvalara uyan çıkarılabilir cıvatalar kullanılarak cıvatalanmıştı. Bu, eşyaların yerini değiştirebilecekleri anlamına geliyordu.

Gerektiği gibi, şehrin sık sık normalden daha fazla sallanmasına neden olan haydut dalgalara karşı onları güvence altına almaya devam etti.

Aynı nedenle, tüm servis tepsilerinin alt kısmında kauçuk bir tutma yeri vardı ve çatal bıçak takımları ve tabaklar kırılmaza yakındı, ancak suya uçmaları halinde biyolojik olarak parçalanabilirdi.

BlackSea halkı bu tür kazara enkazların hemen hemen hepsini geri almayı başardı, ancak okyanusu *asla* hafife almadılar. Suyu asla hafife almadılar.

"Minni! Minni!"

Miane kendisine doğru koşan diğer çocuğa elini uzattı. Çocuk elini kolayca kavradı ve Miane kolunu geri çektiğinde çocuk elini kullanarak Miane'nin vücuduna tırmandı ve kalçasına tünedi. Bu noktada, onun ağırlığını desteklemek için kolunu kaydırdı.

"Mutlu yıllar, Sephnie!" Siyah tenli yüzü neşeyle parlıyordu.

Persephone gülümsedi ve sesi daha gür çıkan sürü arkadaşına el salladı.

Costas siyah şortunu ve ütülenmiş mavi gömleğini işaret etti. "Benim de parti kıyafetlerim var." Miane'in siyah tişörtünü okşadı, sonraki sözleri yüksek sesli bir fısıltı gibiydi. "Annen sana parti kıyafetleri almadı mı?"

Bu ciddi soru karşısında yanağının içini ısırın Miane üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Evet, unuttu." Annesi yalan söylediği için onu affedecekti. "Sence hâlâ pasta alabilir miyim?"

Her iki çocuk da sertçe başını salladı.

Onları birkaç saniye daha kucaklayan Miane daha sonra ikisini nazikçe ayaklarının üzerine yatırdı. Hemen birlikte oynamak için koşmaya başladılar; ancak Persephone'nin, alfasının kollarında güvendeyken bile yaptığı gibi, annesinin görüş alanında olup olmadığını kontrol etmek için sürekli arkasına baktığını fark etti.

Olivia'nın onu tekrar terk etmeyeceğini kabullenmesi zaman alacaktı. O kadar küçük bir çocuk annesinin kendisinden baskı altında ayrıldığını anlayamazdı. Sadece yalnız ve korkmuş olduğunu ve annesinin orada olmadığını biliyordu.

Miane'in çenesi ağrıyordu, o kadar ki.

Büyük bir el omzuna kapandı ve onu sıktı. "Nefes al," diye emretti Malachai. "O artık evinde. Diğerlerini de eve getireceğiz."

Miane bazılarının evlerine kutular içinde döneceğini biliyordu.

İçindeki öfke yeniden alevlenmek üzereydi ama sonra Persephone'nin kahkahası havayı aydınlattı ve bazen iyiliğin kazanıp kötülüğün kaybettiğini hatırladı. "Evet," diye yemin etti. "Tüm insanlarımızı eve getireceğiz." Leyla da dahil.

Canlı ya da ölü, hiçbiri terk edilmeyecek; hiçbiri unutulmayacaktı.

Bölüm 41

Ivy'nin Clara Alvarez'le ilgili bilgiyi aldıktan sonraki **gün sabahın ortalarında**, iyice dinlenmiş kocası onu ve Tavşan'ı Haven'a ışınladı. Burası kırılmış F-Psy'ler için tasarlanmış huzurlu ve geniş bir yeşil araziydi ve aynı zamanda Samuel Rain'e de ev sahipliği yapıyordu. Vasic'in hayatını kurtaran ve şimdi ona çalışan bir protez yapmaya kararlı olan robotik ve biyofüzyon uzmanı buradan taşınabilirdi ama o burayı sevmiş ve kalmayı talep etmişti.

"Miane'i görmeye gitmek zorunda mısın?" Ivy sordu.

Vasic ışınlanmadan hemen önce BlackSea'den bir mesaj almıştı.

"Hayır," dedi yumuşak sessizliğe doğru, vücudu güçlü ve sıcaktı, kısmen onun arkasında duruyordu. "SUV ipucunun sonu geldiğine göre, şu aşamada başka bir yer bulana kadar beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok. Mesajda Persephone'un doğum günü kutlamasından fotoğraflar vardı; toplantınızdan sonra onlara birlikte bakabiliriz."

Ivy başını salladı, Konsorsiyum'un canavarlarından kurtulan bu küçük kızla gurur duyuyordu. Ivy onunla çalışan empat değildi ama onunla çalışan genç erkek E'den düzenli olarak güncellemeler alıyordu ve bu raporlar ona Persephone'un yaralı olsa da hiçbir şekilde yenilmemiş, meydan okuyan bir ruha sahip olduğunu söylüyordu.

"Beni istiyor musun?" Vasic elini kızın kalçasının üzerinde gezdirerek sordu. "Samuel derin doku taraması için gelmemi istedi."

"Git taramayı yaptır," dedi. "Sanırım sadece ben olursam daha iyi olacak."

Vasic başını salladığında başını kaldırdı ve bir avucunu Vasic'in yanağına bastırdı. "Bıraktığın için teşekkür ederim." Dünyada istediği her yere gidebilme konusunda gülünç derecede şımartıldığının farkındaydı.

Üç hafta kadar önce, *mille-feuille* adında bir hamur işi duyduğunu ve denemek söylediğinde Vasic onu Paris'te bir pastaneye götürmüştü. "Seni seviyorum."

Vasic' yüz ifadesi değişmedi ama avucunu öpmek için başını çevirdi, bu sırada aralarındaki bağ kendi duygularının gücüyle titreşiyordu. "Asla şüphe duymadığım tek şey bu." Kadında onu öpme isteği uyandıran belli belirsiz bir gülümseme.

O da öyle yaptı.

Ivy. Dikkatli olmazsan bizi yatağa geri ışınlarım.

Adamın onu günahkâr şekilde öptüğünü, parmaklarının kalçasını okşadığını gizleyen soğukkanlı uyarıya gülerek, onu itmeden önce bir tat daha çaldı. "Dikkatimi dağıtmayı bırak."

Gözleri intikam vaadiyle parlıyordu. "Yakında görüşürüz, Bayan. Zen."

"Buna güvenebilirsiniz Bay Zen."

Dudakları kıvrılan Vasic başını Tavşan'a doğru eğdi. ", gidip Samuel'i görelim."

Tavşan mutlu bir şekilde onun yanından uzaklaştı.

Ivy birkaç dakika kocasının ana Haven binasına doğru yürüyüşünü izledikten sonra -hareket halindeyken çok güzeldi- Clara'yla buluşmak istediği gül bahçesine yöneldi. Diğer kadın çoktan oradaydı, tanıdık, yıpranmış ahşap bir banka oturmuş, gözlerini güneşe açık ve havayı koklayan rengârenk çiçek yığınlarına dikmişti.

"Ivy," dedi ayağa kalkarken, gülümsemesi sıcacıktı.

Haven'ın müdürü soluk gri bir pantolon ve su mavisi bir gömlek giymiş, altın sarısı saçlarını ortadan ayırarak ensesinde düzgün bir düğüm yapmış ve ellerini ince siyah eldivenlerle kapatmıştı.

"Clara." Ivy öne doğru yürüdü. "Beni görmeyi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim."

İkisi de banka otururken Clara, "Elbette," dedi. "Samuel'le mi ilgili? Çok iyi gidiyor."

"Hayır, bu başka bir şey." Doğrudan konuya girmeye karar vererek, diğer kadına PsyNet'in dokusundaki ciddi ve ölümcül parçalanmadan bahsetti. Sonra da diğer iki sağlıklı lokus hakkında konuştu.

"Sen üçüncüsün," dediğinde Clara'nın gözleri büyüdü.

"Anlıyorum," dedi eski Adalet Psy. "Diğer ikisini ayıran şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Yetenekleri değil," dedi Ivy. "Biri ışınlama yeteneğine sahip bir Tk, diğeri ise senin gibi bir J." Sonra da kritik faktör olduğuna inandığı şeyi ekledi. "İkisi de insanlara bağlı."

Ivy devam ederken Clara görünür bir şekilde yanıt vermedi. "İnsan bir kocan olduğunu biliyorum," dedi sessizce. "Psişik düzeyde bir bağınız olup olmadığını bilmem gerekiyor - yemin ederim gizliliğinizi koruyacağım. Bilen ya da bilmesi gereken insanların hepsinin kendi bağları var." Her biri bunun bir armağan olduğunu ve zarar gerektiğini anlamıştı. "Hiçbiri sana ihanet etmez."

Clara'nın kahverengi gözleri, Ivy'nin samimiyetini değerlendiriyormuş gibi uzun bir süre Ivy'nin gözlerini tuttu ve Haven'ın müdürü sol elindeki eldiveni sessizce çekerek çıkardı... böylece yüzük parmağındaki altın bant ortaya çıktı. "Adı Patrick," dedi, ona olan sevgisi Ivy'nin hislerine karşı bir öpücük gibiydi. "Ve evet, psişik düzeyde birbirimize bağlıyız. Çiftleştik."

"Bağı nasıl gizli tutuyorsun?" Ivy fısıldadı. "Ağda buna dair hiçbir ipucu yok."

"Anthony bize yardım etti," dedi Clara ve bu olması gerektiği kadar büyük bir sürpriz değildi. Ne de olsa Anthony Kyriakus, Cennet'i yaratan adamdı.

"Gördüğünüz gibi, bana zaten yardım ediyordu," diye devam etti Clara. "Adalet Psy'ları iç telepatik kalkanlarımız bir kez devre dışı kaldığında çok uzun süre dayanamazlar." Gözlerindeki gölgeler, tanık olduğu tüm kötülüklerin anıları, zihnine asit gibi etki eden kötülükler. "Bu yüzden Patrick ve ben emirlere uymayı reddedip çiftleştüğümüzde mikrosaniyeler içinde tepki verebildi."

Tüm yüzünü parlatan bir gülümseme. "Sonra, kalkan yeteneğimin iyileşmeye başladığı belli olduğunda" -yüz ifadesine şaşkınlık dokunmuştu- "Anthony bana nasıl kontrolü ele alacağımı, bağı ve Patrick'in zihnini nasıl gizleyeceğimi öğretti."

"Kalkanları kendiliğinden yenilenen tanıdığım tek J Sophia," diye mırıldandı Ivy. "Ve o eşsiz."

"Sophie ve ben bu konuyu konuştuk," dedi Clara. "Aramızdaki tek ortak nokta, ikimizin de kırılmaz doğal kalkanları olan insan erkeklerini seviyor olmamız." Bakışlarını alyansından kaldırdı. "Ve aşk zorlanamaz. Eğer başka bir cevap varsa... Dünyada çok fazla incinmiş J var." Elleri kucağında yumruk olmuş, acı sesini bastırmıştı. "PsyNet'in benim etrafımda sağlıklı olduğunu söylüyorsun - belki bunun da rejenerasyonla bir ilgisi vardır."

Ivy, eğer şüpheleri doğruysa, Stefan, Sophia ve Clara'yı birbirine bağlayan tek gerçeğin kendisinin bile tahmin ettiğinden çok daha sarsıcı sonuçları olduğunu fark etmeye başlamıştı. "Anthony'nin sana öğrettiği kalkan tekniği," dedi. "Patrick'le aranızdaki bağı bu kadar etkili bir şekilde gizlemek olağanüstü bir şey olmalı."

Bir duraksama oldu, sonra Clara, "Kalkanlar çok güçlü, ama şu var ki... Her zaman bir şeyin Patrick ve benim sırrımızı saklamamıza yardım ettiğini hissetmişimdir."

"NetMind Es'i bir yüzyıl boyunca korudu." Ivy'nin iliklerine kadar işleyen bir anlayış titremesi. "PsyNet'teki bir insan zihni için de bunu yaptığını görebiliyorum."

"Görmek ister misiniz?" Clara'nın sorusu fısıltıyla ve gizliydi.

Ivy başıyla onayladı ve PsyNet'te Haven'ın yöneticisine katıldı. J-Psy, Ivy'nin izniyle kendi kalkanlarını Ivy'ninkilerin etrafından geçirdi - Ivy Vasic'i olacaklar konusunda uyardıktan sonra. Ancak Ivy izole edildikten sonra Clara ikinci bir kalkan katmanı indirdi ve Ivy diğer kadının başka bir zihinle kurduğu psişik bağı sonbahar sıcaklığını ve soğuk mavi ipini gördü. Bu ikinci zihin Psy değildi ama buz mavisinin tonlarında parlıyordu. PsyNet'in içinde değildi ama tam olarak dışında da değildi.

Hiçbir Psy zihni ona ulaşamaz, onu hackleyemezdi. Clara tek temas noktasıydı.

Kendisine bir hediye verildiğinin bilincinde olan Ivy, kadın kalkanlarını açtığında Clara'nın kalkanlarından geri çekildi. "Teşekkür ," dedi fiziksel düzlemde. "Bana neden güvendin?"

"J-Psy insanları yargılamakta iyi. Senin kalbini biliyorum Ivy Jane Zen ve iyi olduğunu da biliyorum." Clara ayağa kalktı. "Gitmem gerek ama başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Patrick'le tanışmak isterim." Ivy onu sadece Zie Zen'in cenazesinde görmüştü. "Büyüleyici birine benziyor."

"Oh, öyle." Ani bir gülümseme. "Bazen ağırlaştırıcı ama her zaman harika."

Ivy, Clara gittikten sonra uzun süre yerinde oturup keşfettiklerinin sonuçlarını düşündü. Her şey anlamlıydı: NetMind'in kanlı kayıp ve saygısızlık görüntüleri, PsyNet'in aktif Es sayısına rağmen tutarlılığını zar zor koruduğu gerçeği, Unutulmuşların neden sağlıklı bir ağı olduğu ve Psy'nin olmadığı.

Çünkü Unutulmuşlar Ağı terk ettiklerinde insan eşlerini de yanlarında götürdüler, Psy'lara ise bu bağları koparmaları ya da onları boğarak yok etmeleri söylendi. Bu nesle kadar PsyNet'te bilinen sadece üç insan zihni vardı.

Ivy şimdi anlıyordu.

Sessizliğin şafağına kadar, PsyNet hiçbir zaman sadece 'lar tarafından doldurulmamıştı. Değişkenler ve insanların her ikisi de varlık göstermişti - gerçi Değişkenler söz konusu olduğunda bu varlık en fazla önemsiz olurdu. Ivy'nin Sascha ile olan arkadaşlığından bildiği kadarıyla, Dönüşenler eşlerini kendi psişik ağlarına çekme eğilimindeydiler.

İnsanlarda öyle değil.

İnsanların PsyNet'te *aktif* bir varlık gösterdiğine dair hiçbir kayıt yoktu, ancak eski Konseyler bile insan-Psy evliliklerinden ve ilişkilerinden bahseden çağlar öncesine ait tarihi silmeyi başaramamıştı.

Sessizlik'ten önce bu tür ilişkiler dikkat çekici değildi. Ivy'nin kendi aile geçmişiinde birden fazla insan atası vardı.

Bu nedenle insan ırkı her zaman PsyNet'in psişik dokusunun bir parçası olmuş, Psy ırkının tüm geleceğinin dengede durduğu gizemli ve tanımlanamaz bir enerji sağlamıştır.

Ve çoğu insan Psy'ların çoğundan nefret ederdi.

Nina'ya Mektuplar

Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
11 Haziran 2077

Nina,

İkinci bir Psy arkadaşı edindim. Görünüşe göre iki arkadaşım birbirlerini benim onları tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyorlardı ama beni yakın çevrelerine dahil etmeleri aceleye getirilemeyecek bir güven meselesiydi.

savaşı, ortaya çalıştıkları daha fazla yalanın altında gizlenen yalanları gördükten sonra, ihtiyatlı olmalarını anlıyorum. Bu ikinci adam, ilk arkadaşımdan çok daha şüpheli ve inanılmaz derecede daha tehlikeli.

*Her nasılsa, mantığın sesi oldum.
gülmeysin. Cemaatime ne kadar çok hizmet edersem,
kendim de o kadar çok şey öğreniyorum.*

Ama hiçbir şey kalbimi değiştiremeyecek. Sadece senin adını taşıyor.

Sevgi
ler,
Xavier

Bölüm 42

KALEB, Ivy Jane'den telefon geldiğinde Sahara ile birlikte evdeydi ve Sascha Duncan da konuşmaya dahil **olmuştu**. O ve Sahara Moskova'nın eteklerindeki evlerinin güvertesindeydiler, Kaleb bir dövüş sanatları rutini uygularken Sahara da onu bu kadar zarif yapan yogasını yapıyordu.

Dünyanın onların tarafına karanlık çökmüştü ve sadece Sahara'nın yerleştirdiği narin metal lambaların aydınlattığı güvertede sessizce ilerlerken yıldızlar tepelerinde parlıyordu. O lambaları İstanbul'da bir pazardan almıştı, bir gece onu yemeğe götürdüğünde, ikisi de kılık değiştirmişti.

"Böylece gibi davranabiliriz," demişti Sahara sırtarak ve kollarını onun boynuna dolamıştı. "Kimse bizi izlemiyor, kimse bizden uslu durmamızı beklemiyor."

Pazarın derinliklerine gizlenmiş küçük bir kafede yemek yemişler, Sahara en sevdiği numarayı çekip onlarla kendi dillerinde - pazar alanında kullanılan alt lehçeye kadar - konuşana kadar onlara yan gözle bakan yerlilerle çevrelenmişlerdi. Oradan ayrıldıklarında müşterilerin yarısıyla hızlıca arkadaş olmuş ve diğer yarısını da etkileme yolunda ilerliyordu. Onun gülüşünü, ışıltısını izlemiş ve mutlu olmuştu.

Çarşıdaki dükkânların yarısında satılan metal lambalara aşık olmuş, güverteleri için dört tane almıştı. Sonra ona çalışma odası için camdan bir "cin" şişesi aldı, ince üflenmiş camın rengi kırmızı ve seraz karışımıydı. Bir gün eve geldiğinde şişeyi boş "dileklerle" dolu bulmuştu.

Sahara onun cini olarak hareket ederken, istediği zaman üzerine yazmasına ve kullanmasına izin verildi.

Ve o şişe, ne kadar dilek tutarsa tutsun asla bitmezdi.

Benim için dans et, birden fazla şey yazmıştı.

Sahara'nın bedeniyle müzik yaratmasını izlemek ona hiç bıkmadığı bir armağandı. Bu gece yogasını bitirdikten sonra biraz dans edip edemeyeceğini sormayı planlıyordu ama sonra Ivy Jane'den telefon geldi.

Sahara özel olarak konuşurken o dışarıda kalacaktı ama Sahara kafasını dışarı çıkararak Ivy ve Sascha'nın onu dinlemesini istediklerini söyledi. Kendine bir havlu ıslanlayarak yüzündeki teri sildi, ardından havluyu boynuna dolayarak Sahara'nın yanına, genellikle en sevdiği danslardan görüntüler programladığı oturma odasındaki kom ekranının önüne gitti.

"Sen de bilebilirsin." Ivy'nin yüzünde yorgunluk çizgileri belirdi. "Vasic ve Aden'e çoktan söyledim. Bir noktada bunu halka açıklamak zorunda kalacağız."

Konuşmaya başladığında söyledikleri çok anlamlıydı. Özellikle, insan bağlantılarının neredeyse tamamen yokluğu, Sessizlik sonrası PsyNet'i Unutulmuşların GölgeNet'inden farklı kılan *tek* şeydi.

Ne yazık ki, Psi-insan ilişkilerinin şu anki durumu hakkındaki anlayışında da haklıydı. "İnsanların çoğunluğu Psy ırkının yok oluşunu mutlulukla izleyecektir," dedi Kaleb Sahara'ya, diğer iki kadın sözlerini tamamladıktan sonra. "Ve Psilerin çoğunluğu insanların kendilerinden aşağı olduğunu düşünüyor." İkincisi tamamen aptallıktı ama Sessizlik, düzeltilmesi on yıllar alacak bir kibri beslemişti.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Sahara, yüzünde strateji geliştirdiğini gösteren bir ifade vardı. "Belki de insanlara ve Psy'lara etkileşime geçmeleri için sebepler vermek gerekiyordur. Gerisini kalp halledecektir."

Kaleb kaşlarını kaldırdı. "Bu tür durumların tek yapacağı birbirlerini görmezden gelmeleri için onlara sonsuz fırsatlar vermek olacaktır. Tabii birbirlerini öldürmeye çalışmazlarsa."

"Bu kadar alaycı olma." çatan Sahara, onu yerinde tutmak için havlunun uçlarından çekiştirdi. "Aşka inandığını biliyorsun."

"Seni sevdiğime inanıyorum." Onu her zaman sevecekti. Parmak uçlarında yükseldi. "Ben de seni daha çok seviyorum." "İmkansız." O onun hayatıydı, kalbinin kanıydı.

Ellerini kalçalarına koyarak onu öpücüğüne doğru kaldırdı. Kız bacaklarını ona doladığında, içgüdüsel olarak öne doğru hareket edip sırtını duvara yasladı. Sonra gözleri hedefi olan duvara takıldı.

Durdu.

Onun bakışlarını takip eden Sahara gülümsedi. "Anı duvarımız doluyor."

"Evet." Onu durduran fotoğraf, onu Faith'in evinden almak için DarkRiver bölgesine ışınlandığı ve Judd'ın merhaba demek için geldiğini öğrendiği zamandan kalmaydı.

Kaleb, Sahara'nın fotoğrafı çektiğini görmemişti ama Judd'la sohbet ederken çekilmişti; Kaleb elleri takım elbisesinin ceplerinde, başı hafifçe eğilmiş dinler pozisyonunda ve omuzları uzun kollu iş gömleğinin düz beyazının altında rahatlamış bir şekilde dururken haydut Arrow belli belirsiz gülümsüyordu.

İsteddiği takdirde ölümcül olabilecek bir adama karşı açık, korumasız görünüyordu. Ama Judd aynı zamanda, Kaleb'in bile karanlığa karşı sağlam durabileceğine inanmadığı zamanlarda Kaleb için savaşan adamdı.

Bazı arkadaşlıklar taşa dönüşmüştü.

"Bu fotoğrafa bayıldım." Kollarını onun boynuna dolayan Sahara, çenesini öptü. "Arka plandaki köknar ağaçları, senin ve onun vücut diliniz. Arkadaş olduğunuz çok açık. İyi arkadaşlar."

"Xavier ile de bir tanesine ihtiyacımız var." Rahip, Kaleb'in arkadaş olarak gördüğü diğer tek kişiydi. "Döndüğünde." Peder Xavier Perez şu anda Güney Amerika'nın uzak ve dağlık bir bölgesinde Nina'sını arıyordu.

Kaleb ve Judd onu, aradığı sevgili olduğuna inandıkları kadına ışınlamayı teklif etmişlerdi ama Xavier bu mücadeleyi kendisinin vermesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Aradan geçen zamanda Kaleb, Xavier'in sevgililerinden biriyken sabırlı olmanın zor olduğunu keşfetmişti.

en yakın arkadaşları vahşi doğada yalnız yürüyordu. Judd ve Xavier'in, Sahara'yı hapishanesinden kurtarmadan önceki yıllarda onun için neden bu kadar endişelendiklerini anlamasını sağladı.

"Yalnızlık içinde yürüyorsun dostum," demişti Xavier bir gün, tanışmalarının üzerinden çok geçmemiştir, diğer adamın yüz ifadesinde ruhunun derinliklerinden gelen bir huzur vardı.

Kaleb onun verdiği yanıtı hâlâ hatırlayabiliyordu. "Kırılma olmadan da güçlü olunabilir." O zaman bile yanlış bir yanıtı, çünkü kalbinde asla vazgeçmeyeceği bir kırılma taşıyordu, çünkü ondan vazgeçmek Sahara'dan vazgeçmek anlamına gelirdi.

Şimdi bacaklarını indirmeye çalıştı, güldü ve onu bırakmayı reddettiğinde yerinde kaldı. "Xavier Nina ile döner dönmez onunla bir fotoğraf çektireceğiz."

Kaleb sustu.

"Ne oldu? Derin düşüncelere dalmışsın." Koyu mavi gözlerini onunkilere dikmiş, alnındaki saç tellerini temizlemek için uzanırken bileziğindeki tılsımlar ışığı yakalıyordu.

"Bu kadar çok insanın hayatıma nasıl girdiğini merak ediyorum." Sahara dışında kendisini yalnız bir kurt olarak görmeye alışkındı. Sadece Judd ve Xavier de vardı.

Ve sonra Leon vardı.

Sahara'nın babası ona "oğlum" demeye devam etmiş, Kaleb'in nasıl sindireceğini bilemediği bir baba şefkatiyle davranmaya devam etmişti. Tanıdığı tek baba figürü tarafından dövülmüş ve eziyet görmüştü. Leon'un farklı, adamın kızını sevdiğini her zaman anlamıştı ama Kaleb bu baba sıcaklığının kendisine yönelmesini hiç beklemiyordu.

"Bu insanlar senin hayatında çünkü sen onların arkadaşı olmayı seçtin." Sahara burnunu nazikçe onunkine sürttü. "Uygun olsa bile sadakatlerine ihanet etmemeyi ve yardımına ihtiyaç duyduklarında yanlarında durmayı seçtin."

"Beni iyi biri gibi gösteriyorsun." olmadığını biliyordu.

"Nasıl sadık olunacağını biliyorsun, Kaleb." Bir fısıltı, nefesi dudaklarını öpüyor. "Nasıl seveceğini."

Onun bir cevabı yoktu. Tanıştıkları andan beri onun olmuştu. "Senin sayende."

"Senin tarafından sevmek. . ." Aralarındaki psişik bağ, adamın çarpık kalbine bile dokunan o görkemli ışıkla parlarken gözleri mücevher gibi parlıyordu.

Sevdi, .

Kaleb'in başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Sahara onun düşüncelerini yakaladıktan sonra sırtarak, "Yine de ara sıra dünya hâkimiyetine göz dikiyorsun," dedi.

"Küçük bir şey."

Omuzları titreyerek bacaklarını onun etrafında sıktı. "Eğer bu kadar derinden, bu kadar tutkuyla sevebiliyorsan, neden insanlar ve Psy olmasın?"

"Yüz yıllık nefret, güvensizlik ve kibir." Sahara bir el salladı.

"Küçük bir şey."

Psy ırkının olası ve feci sonunu tartışıyor olsalar da Kaleb dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Elbette. Kalbin her şeyi fethedeceğine inanıyorsun."

Adamın omuzlarını itti. "Son gülen ben olacağım, Kaleb Krychek, sadece bekle." Ardından onu öptü, eğer fikrini değiştirmesi için onu şartlandırmak istiyorsa yanlış bir şey yapmıştı.

Ama Sahara böyle düşünmüyordu. O da öyle düşünmüyordu. Onunla birlikteyken düşünmezdi.

"Hadi duş alalım," dedi onun dudaklarına karşı. "Egzersizden yapış yapış olduk ve insanlar ile Psy'ların birbirlerine düşman olarak değil, potansiyel sevgili olarak bakmalarını nasıl sağlayacağımı planlamaya başlamalıyım."

İrk politikaları konusundaki anlaşmazlıkları ne olursa olsun, Sahara ile çıplak olmak Kaleb'in en sevdiği şeylerden biriydi. Ellerini Sahara'nın teninde gezdirmeyi seviyordu, ona en büyük zevki neyin verdiğini tam olarak bilene kadar onu farklı şekillerde okşarken zihninin kendi zihnine bağlanmasını seviyordu. Elbette Sahara da ona aynısını yapıyordu.

Kaleb . Dilediği gibi davranmak ona aitti.

Bu gece, kadın gülüp öpücükler çalarken ve su sırtına vururken onunla tartışmaya devam ederken ellerini başının üstündeki fayansa bastırdı. Adam onun argümanlarını kendi argümanlarıyla karşıladı, hatta ona daha ağır bir şekilde bastırırken, sert ereksiyonu sabırsızca karnına doğru itti. Kadın titreyerek

ve bu kez onu öptüğünde gülümsemesi içine battı, eli ensesinde kıvrılmak için yukarı doğru okşadı.

Kadının ona sarılış şeklini seviyordu, o kadar sahiplenici ve talepkârdı ki.

Kaleb. Parmaklarını Kaleb'in taş gibi sert penisinin üzerine kapattı.

Vücudu sarsıldı ama bu reddediş değildi. Sahara'nın dokunuşunun verdiği hazzın sarsıntısına hiçbir zaman hazır olmamıştı. *Sana ne zaman alışacağım?*

Belki birkaç depreme daha neden olursak.

Bence sismologların kafası yeterince karışık . Seks sırasında şiddetli telekinetik gücünü kontrol edebiliyordu, ancak bunu sadece toprağın derinliklerine yumruk atarak yapabiliyordu. Bunun bazı yansımaları oldu.

Çenesini kemiren Sahara, "*Durmak ister misin?*" diye sordu.

Asla. Kaleb bir elini aşağıya indirerek Sahara'nın göğsünü okşadı, ılık ipeksi yuvarlaklığı kavradı, sonra başparmağının ucunu meme ucunun sert çıkıntısının üzerinde gezdirdi. Boğazının arkasından inleyen Sahara onu serbest bıraktı ve boynuna doğru sokuldu. "Sana ihtiyacım var."

Ellerini kalçalarının altından geçirerek onu kaldıran adam, ereksiyonunu narin kıvrımlarından geçirdikten sonra kadının derinliklerine doğru itti. Etrafı çok dardı ama sığdılar; mükemmel bir şekilde sığdılar. Adamın girişiyle nefesi kesilen kadın kollarını adamın boynuna doladı, bacakları çoktan adamın kalçalarına sarılmıştı. "İçimde hissettiklerine bayılıyorum."

Kaleb onun sözleri karşısında ürperdi, çözüldü.

Adam yavaşça kadının içine doğru sallandı ve kadın başını aşağı çekip bir öpücük istediğinde, adam ağzını onunkinin üzerine açtı ve aşk içinde dans ettiler. Yavaş ve nazik, ten tene kayıyor ve su sırtından aşağı akarken nefesler birbirine karışıyordu.

Deprem kaçınılmazdı.

Tıpkı duştan sonra yatakta sarmaş dolaş yatarken yaptıkları ciddi konuşma gibi. Şaka bir yana, PsyNet'in başı ciddi dertteydi. Durum kritik değildi, henüz değil, bu yüzden biraz nefes alma şansları vardı ama bu şans sonsuza dek sürmeyecekti. "Hiçbir zaman risk altında olmayacaksınız," dedi Sahara'ya. "Gerekirse Ağ'ın temiz bölümlerini bir araya getirebilir, küçük ama işlevsel bir ağ oluşturabilirim."

Sahara dirseğinin üzerinde onun yanında ayağa kalktı, gözleri sıkıntılıydı. "Bir söz verdin."

Bir eli boğazına dolanarak, "Bu bende kalacak. PsyNet'i ve Psy ırkını kurtarmak için savaşacağım." Onun için öldürmek yerine kurtaracaktı. Ve onun için, yok etmek yerine inşa edecekti. "Ama ölüme mahkum bir ağın içinde debelenmeyeceğim ve seni asla tehlikede bırakmayacağım."

Sen bile, diye telepati yaptı, *bunu durdurabilecekken beni senin ölümünü izlemeye zorlayamazsın*. Onu kurtarmak için bir kez çaresiz kalmıştı. Bir daha asla.

Öfkeli duygular gözlerini doldurdu. "Bunu asla yapmazdım," diye fısıldadı, sesi çığdı. "Seni asla bu şekilde incitmezdim."

Onu çaresiz bırakmaktan ziyade kızdırdığını fark etti. "O zaman benimle bu işe gir," dedi. "Eğer bir çağrı yaparsam benimle kavga etmeyeceğini söyle. Bunu birlikte yapacağımızı söyle."

Gözleri Sahara'ninkileri tuttu ve Sahara bakışlarının yıldızlardan yoksun, obsidyen olduğunu biliyordu. "Sana varlığımın her zerresiyle ve ruhumun her köşesiyle güveniyorum," dedi Sahara. "Eğer hiç umut olmadığını, zarlari son kez atma zamanının geldiğini söylersen, o zaman hemen yanında olacağım."

Çenesini kavramak için elini kaydırarak onu sertçe öptü. "Şimdi bunu hallettiğimize göre, bunu nasıl düzelteceğimizi bulalım ki bir daha asla o zarlari atmak zorunda kalmayalım." Çünkü Kaleb onu kurtaracağını bilse de, milyonlarca insanın hayatını kaybetmesinin Sahra'sını mahvedeceğini de biliyordu.

Onu bir bütün olarak tutmak için PsyNet'in çökmemesini sağlamak zorundaydı.

BÖLÜM 6

Bölüm 43

İnsan İttifakı'nın **güvenlik** şefi **BOWEN KNIGHT** iyi bir hafta geçirmiyordu. Son kırk sekiz saat içinde İttifak'tan biri Konsorsiyum'un olası bir müttefikine ihanet etmişti. Evet, sızıntının BlackSea'den gelmiş olma ihtimali çok düşüktü ama Miane Levèque böyle düşünmüyordu ve Bo da onunla aynı fikirdeydi.

Zamanlama bir İttifak üyesini işaret ediyordu.

Bo, İttifak ağı içinde Konsorsiyum yordakçıları olabileceğini en başından beri fark etmişti -çok fazla üyeleri vardı ve başka türlü olamayacak kadar geniş bir alana yayılmışlardı- ama bunun kanıtını elde etmek, halkı için istediği her şeye bir tokat gibi inmişti.

Bu karmaşa yeterince kötüydü, ama neredeyse hemen Ashaya Aleine'den gelen bir telefon, insan ırkının psikik oyun alanını eşitleyebileceğine dair umutlarına feci bir darbe indirdi. "Her veriyi üç kez kontrol ettim," demişti bilim adamı, gözlerinin mavi-gri rengi alışılmadık derecede koyuydu. "Hiç hata yok. İttifak implantları bozulmaya başlıyor ve ikincil bir etki olarak önemli ve muhtemelen ölümcül beyin hasarı bekleniyor."

Bu implantlar Psy'nin insan zihnini istediği gibi karıştırmasını engellemek içindi ve işe yarıyorlardı. İmplantın takıldığı günden beri Bowen'ın sırlarını -özel ve İttifak'a ait- farkına varmadan verme konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. Bir telepatın ne zaman zihnine ulaşp onu ihlal edeceğini ve muhtemelen iradesi dışında hareket etmeye zorlayacağını asla bilemediği için midesinde sürekli bir düğüm yoktu. Neredeyse bir yıldır Bowen Knight olmakta özgürdü, güvenlik

İnsan İttifakı'nın şefi ve kendi lanet kaderinden sorumlu bir adam.

Şimdi, yıkıcı haberi, hepsi de Bo ile aynı zamanda implante edilmiş olan kıdemli çalışanlarıyla paylaştığı günün ertesi sabahı, Venedik'in şafak vakti yaldızlanmış ihtişamında, batık şehrin ikonik köprülerinden birinin üzerinde duruyor ve aşağıdaki kanal suyuna bakıyordu. Tüm bunlar olurken, beyninin içinde işlerin feci şekilde ters gittiğinin içgüdüsel olarak farkındaydı.

İttifak'ın içerideki sağlık görevlileri ve bilim adamları Ashaya'nın çalışmalarını gözden geçirmişlerdi ama onlar Bo'ya teyitlerle dönmeden önce bile Ashaya'nın yanılmadığını biliyordu. Ashaya Aleine -ve aynı derecede zeki ikizi- vardıkları sonuçlardan şüpheye yer bırakmayacak kadar emin olmasaydı verileri aktarmazdı.

İlk implant ona takılmıştı ama henüz herhangi bir belirti göstermiyordu. Güvendiği birkaç Psy'den biri implantın hala amaçlandığı gibi çalıştığını ve zihninin etrafında aşılmaz bir kalkan oluşturduğunu doğrulamıştı. Kötü habere gelince, ne Ashaya ne de dahili İttifak implant ekibi onun ve ilk gruptaki diğerlerinin semptomları ne zaman göstermeye başlayacağını, ilerleyici mi olacağını yoksa bir anda mı ters gideceğini bilmiyordu.

İyi olan tek şey, Bo ve kıdemlileri ilk implante edilenler oldukları ve ikisi hariç hepsi güvenli bir şekilde çıkarılma aşamasını geçtikleri için barometre görevi görebilecek olmalarıydı. İmplant takılan diğer herkese, implantı saklayıp ölüm ya da beyin hasarı riskini göze alma ya da çıkarıp zihinsel ihlal riskini göze alma seçeneği sunulacaktı.

Harika bir seçim.

Bo, kendisine teklif edilseydi hangisini biliyordu.

Tüm bunlardan bağımsız olarak, pes etmek üzere değildi, bunun böyle biteceğini kabullenmek üzere değildi. Ashaya'ya ve dahili ekibe deneyler yapmaları ve bir çözüm bulmaları için tam yetki vermişti. Kendisi için zamanında olmasa bile, psişik tecavüze karşı güvende olduklarını bilerek ölüme gitmeyi seçen tüm insanlar için zamanında.

Bo, ölmesi ya da bitkisel hayata girmesi halinde kafatasını kırmalarına ve beyinde istedikleri her türlü testi yapmalarına izin vermişti. Ama o böyle bir geleceği düşünmeyi reddetti.

kaçınılmazdı. Gerçekleştirmesi gereken sayısız hayali vardı; bunların en büyüğü ve en önemlisi insan ırkını siyasi, sosyal ve ekonomik haritaya geri koymaktı. Yüzyıllar boyunca Psy'ların finansal gücü ve Dönüşenlerin ham gücü tarafından bir kenara itilmişlerdi.

Dönüşenler, en azından, bunu hiçbir zaman bilinçli olarak yapmamışlardı. yerel sürüler içinde kalıyorlardı ama bu sürüler genellikle o kadar uyumluydu ki, nispeten çok daha küçük boyutlarına ve bölgesel odaklarına rağmen, farklı insan ailelerinin ve bireylerin başaramayacağı şeyleri başarabiliyorlardı.

Eğriyi değiştiren tek grup, tek bir birim olarak hareket eden insan aileleriydi. Nesiller arasındaki bağlar sıkıydı, yaşlılar gençlere öğretiyor ve hayatlarının baharında olanlar bireysel zafer ya da ilerlemeden ziyade ailenin iyiliği için çalışıyordu.

Bu yapı Bo'nun Dönüşen sürüleri hakkında bildiklerini yansıtıyordu ve beklenmedik bir şekilde, en güçlü Psy ailelerinin güçlerini nasıl koruduklarını da gösteriyordu.

Bo izlemiş, öğrenmiş ve daha geniş insan nüfusunun Psiler ve Dönüşenlerle herhangi bir seviyede rekabet edebilmesi için insan toplumunun kendisini yeniden yapılandırması, yaygın bir küresel nüfusu birbirine sıkı sıkıya bağlı "köyler" halinde örmesi gerektiğini fark etmişti. Ayrıca yüzyıllardır süregelen güvensizliğin üstesinden gelmenin ve sadece Dönüşenlerle değil, Psilerle de halkının gerçekten kabul edebileceği ittifaklar kurmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Trinity Anlaşması'nı imzalamak nihai hedefine giden yolda büyük bir adım olmuştu.

Gücü kendisi için istemiyordu.

Bunu istiyordu çünkü halkını güvende tutacaktı.

Bu insanlardan biri o anda yanına geldi ve kolunu onun kolunun arasından geçirerek yanına yaslandı. "Venezia'mız sabahları ne kadar güzel oluyor," dedi kız kardeşi, gözlerinin gri rengi bir gondolcunun uzun, dar teknesini yavaşça okşadığı ısıltılı suya takılmıştı.

Lily'nin parmakları, teninin kahverengisi karşısında ince ve solgundu; tam tonu uzun zaman önce bir kadın tarafından "karamel" olarak tanımlanmıştı.

Sevgilisi. O karamelse, Lily güneş ışığıyla karışık ılık krem rengindeydi; onun Brezilyalı ve İskoç olan anne ve babasının her ikisi de Çin kökenliydi. Lily'nin saçları da onunkilere benzemiyordu: uzamasına izin verdiği zamanki yumuşak abanoz rengindeki dalganın aksine kaygan, düz ve simsiyahtı ve vücudu o kadar narindi ki onu bir erkekle gördüğünde aşırı korumacı ağabey tepkisinin harekete geçmesini engellemesi gerekiyordu.

Fiziksel farklılıklarının hiçbir önemi yoktu. Onlar seçimle kan bağı kurmuşlardı.

"Venedik Venedik'tir" dedi. Tüm aksi yöndeki tahminlere rağmen ayakta kalmayı başarmış bir şehrin su dolu ve zarif anası. "Burada ne yapıyorsun? Randevun var sanıyordum."

"İptal ettim" Parmakları adamın pazılarında sıkılaştı.

"*Lily.*" Kolunu gevşeterek Lily'nin omuzlarına doladı ve yarı dönerek onu göğsüne doğru çekti. "Bir gecede ortadan kaybolmayacağım ve sonuna kadar savaşacağımı biliyorsun. Ayrıca yanımda Ashaya ve Amara Aleine de var." Bu iki kadının dehaları korkunç derecede güzeldi. Bo sadece Ashaya ile iletişim kuruyordu ve o da ayakları yere basan, istikrarlı ve duygusal olarak sağlıklı görünüyordu. Ancak, ikizinin hiç de öyle olmadığını söyleyen belirsiz söylentiler duymuştu - dehanın bedeli mi?

"Hey, konuş benimle," dedi kendi kız kardeşine, ailesinin iki yaşında korkmuş bir yetimken eve getirdiği küçük kıza. Babasına göre, Bo ona bir kez bakmış ve yüksek sesle onu güvende tutacağını ilan etmişti. Bunu yapmıştı, yapmaya da devam edecekti. İmplantı bozursa bile, öldükten sonra beyinde bulacakları şey başladığı işi bitirebilirdi. "*Lilybit.*"

Çocukluk lakabını duyunca Lily'nin eli tişörtünün arkasına yapıştı. "Aynı zamanda implantı takmama da izin vermeliydin."

Bo için Lily'den beklemesini istemek zor bir karardı. Kız kardeşinin vicdansız Psy'lara karşı savunmasız kalmasını istememişti ama implantın riski onu ikna etmeye yetecek kadar önemliydi. "Bunu aşamalı olarak yapmamız gerektiğini biliyorsun, hataları gidermek için." Böylece en kötüsü olursa, İttifak en güçlülerini kaybetmeyecekti.

Lily implantını onunkinden sekiz hafta sonra almıştı ve bu seçimi yapmayı seçmesi halinde hâlâ güvenli çıkarma bölgesindeydi. Bunu yapmayacağını biliyordu ama Ashaya ve diğerlerinin onun için çok geç olmadan bir cevap bulacaklarını umuyordu. Lily sadece küçük kız kardeşi olduğu için değil, kız kardeşi narin hatlardan oluşsa da, düşmesi halinde İttifak'ı taşıyacak çelik gibi bir ruha sahip olduğu için. Ancak çelik bile dayanılmaz bir baskı altında bükülür ve bugün kız kardeşi ona doğru yığıldı, hıçkırıklar vücudunu titretiyordu.

Ona sarıldı, salladı. "Şşş." Sonunda sessizleştiğinde saçlarını okşayarak, "Bana iptal ettiğin şu adamdan bahset. Ağabeylik testini geçebilecek mi?"

Lily'nin sesi konuşurken duygu yüklüydü. "Dövmeleri ve piercingleri var ve anakaradayken bir jetcycle kullanıyor."

Bo kaşlarının kalktığını hissetti; çelik gibi iradesine rağmen Lily olabildiğince hanımefendi . Öğretmenlerle, muhasebecilerle ve bilgisayar teknisyenleriyle çıkıyordu. Yumuşak elleri ve nazik sesleri olan erkeklerle. "Geç bir ergenlik isyanı evresi mi geçiriyorsun?"

Ona dirsek attı ve bu iyiydi, bu onun küçük kız kardeşiydi. "O bir doktor. Bir cerrah. Dünyanın her yerine, kendisine ihtiyaç duyulan her yere gidiyor ve zamanını ve becerilerini elinden geldiğince ücretsiz olarak bağışlıyor. Sadece vücut sanatını ve hızlı araçları seviyor."

Meraklanan Bo, kız kardeşinin sesine bu tonu veren dövmeli doktoru araştırmak için aklına bir not aldı. "Neden onu aramıyorsun? Randevunuzu yeniden planlayalım mı?"

"Burnum şişti ve gözlerim kızardı." Kapri pantolonunun cebinden çıkardığı mendile burnunu sümkürdü. "Ve seninle takılmak istiyorum."

Kız sessizleşince saçlarını hafifçe çekiştirerek, "Gondola binmek ister misin?" dedi.

"Biz turist değiliz." Huysuz bir cevap.

"Kim demiş kanallarda sadece turistler oynayabilir diye?" Onu köprüden aşağı çekmek için elinden tutarak, onlara standart şık siyaha boyanmış bir gondol buldu ve Bo görevlerini devralırken kıyıda kalması için gondolcuya fazladan ödeme yaptı.

"Sadece senin için, Bo," dedi adam, ikonik hasır kazağını onlara doğru eğerek. "Gidip şurada bir kahve içeceğim." Başını sallayarak bir

Yakındaki kafenin sahibi açık hava masalarını yeni yerleştiriyordu. "İşin bitince gel beni al ve kadınıma göz kulak ol. Ödünç aldığın benim geçim kaynağım."

Sessiz bir söz vererek diğer adamı selamlayan Bo, iterek uzaklaştı.

Lily nihayet on dakika sonra yeniden gülümsemeye başladı ve suyun içinde ilerlerken dikkatini ilginç binalara çekti. Oturduğu , "Bu açıdan farklı görünüyor," dedi. "Günün bu saatinde bu kadar sessiz olmasını ve böyle şeyleri görebilmeyi seviyorum" -fırından sıcak ürünler çıkaran bir fırıncıyı işaret etti- "şehrin uyanışını görüyorsun."

Bo, küreği suda ilerletmek için geleneksel pozisyonunda dik durmuş, güvenlik şefi olmanın yan etkisiyle her zaman yaptığı gibi etrafı gözlüyordu. Ve Lily'nin gözden kaçırdığı şeyi gördü. "Sol tarafa bak. Sabah erkenden gelen turist cebini kaptırmak üzere."

İki parmağını dudaklarına götürerek keskin bir ısıklık çaldı. Yankesici adayının başı döndü, tıpkı turistinki gibi. İkincisini görmezden gelen Bo, diğerinin gözleriyle karşılaştı. Omuzları çökmüş olan genç ona ters ters baktı ... ama dönüp gitmesi gereken yöne doğru yürüdü. Okula doğru.

Lily kıkırdadı. "Herkesi tanıyor musun?"

Bo kuru bir sesle, "Ve onların ebeveynleri," diye cevap verdi ve kanalda devam etti.

BlackSea'nin İttifak'a bir istihbarat iyiliği yaparak ilk teması kurmasından sonra birkaç kez yaptığı gibi suyun altında zarif bir form görmeyi umuyordu ama su boş kaldı. Bo'nun beyni için endişelenmesi gerekirken, ilk şok geçtiğine göre, İttifak'ın kötü şöhretli münzevi Dönüşen grubuyla dostluk şansını sona erdirmiş olabilecek hain ya da hainlere kızgın olmaya geri dönmüştü.

Tepkisinin yoğunluğu yüzünden kasları kilitlenme tehlikesi geçirdi.

Bu işin arkasında lanet olası Konsorsiyum olabilirdi ama onlara katılmak için imza atan her birey kendi sorumluluğunu taşıyordu. Bo onları ele geçirirse, bedelini ödeyeceklerdi.

Bölüm 44

NIKITA, Ivy Jane Zen'in ağdaki ciddi eksiklikle ilgili olarak İktidar Koalisyonu'na gönderdiği kısa ve özlü raporu **OKUDU**.

İnsanlardan.

Nikita'ya göre kimse bunun olacağını tahmin edemezdi ve Yönetim Konseyi ile ortaklarının elindeki güç ve para bile bunu düzeltemezdi. Bu varsayımı doğrulamak için Sascha'yla irtibata geçerek Psy'nin insanları kendileriyle bağ kurmaları için psişik olarak zorlayıp zorlayamayacağını sordu.

Diğer Es bu soru karşısında dehşete düşer ve şok olurdu ama Nikita, Sascha'nın da aynı derecede dehşete düşeceğini ama şok olmayacağını biliyordu. Kızı Nikita'nın beyninin nasıl çalıştığını biliyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Sascha, Nikita'nın çağrısından önce her ne yapıyorsa, kardinal gözleri renk doluydu. "İnsanların aktif bir parçası olmadan Ağ'a nasıl entegre olduklarını kimse bilmiyor ama zorlamanın işe yaramadığını biliyoruz." Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Aksi takdirde, başka sağlıklı bölümler olurdu."

Sascha'nın bunu Nikita'ya söylemesine gerek yoktu: dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir zamanda telepatik bir bağlantı aracılığıyla insanları kontrol eden en azından birkaç Psy olmadığını düşünmek kasıtlı bir körlüktü. Kişisel olarak, Nikita her zaman diğer yöntemleri kullanmayı tercih etmişti
-Etik kaygılardan dolayı değil, zihin kontrolü zaman ve enerji kaybı olduğu için.

Sascha'yla yaptığı telefon görüşmesinden sonra Anthony'yle de bir telefon görüşmesi yaptı ve görüşmeyi sadece Koalisyon işleriyle sınırlı tutmak için elindeki tüm araçları kullandı. Bu olması gerekenden daha zordu. Sadece Anthony'nin keskin bir zekâya ve kendisinin güçlü bir iradeye sahip olmasından dolayı değil, aynı zamanda tek bir saldırgan hareket yapmadan savunmasını bir şekilde etkisiz hale getirmiş olmasından dolayı.

Bu kadar güçlü, yeri geldiğinde bu kadar acımasız bir adam, o yaralı ve savunmasızken onu satranç tahtasından silmemiş miydi? Onu gerçekten *koruyan* biri?

Nikita'nın dünya görüşüne uymuyordu.

Onun hareketini istismar edebileceği bir zayıflık olarak görme konusundaki isteksizliği de .

Ya da e-posta göndermek yerine onu aramayı tercih etmesi.

Alışkanlık haline getirdiği üzere, çok derine inmeden görüşmeyi sonlandırarak duvara monte edilmiş iletişim cihazından uzaklaşıp masasına ve yönetici koltuğunun siyah deri sentetiğine doğru yürüdü. İnsan sorununa çözüm arayışlarında Es'e yardımcı olmak için yapabileceği bir şey olmadığından, zamanını bu konuda harcamayacaktı. Becerilerine ve bağlantılarına ihtiyaç duyduklarında onunla irtibata geçeceklerdi.

günkü tüm Koalisyon işlerini halletmiş olduğundan, sabahın ikinci yarısını satın almayı planladığı bir havayolu şirketinin mali durumunu gözden geçirerek geçirecekti.

Daha koltuğuna ulaşmadan karnına bir ağrı saplandı. Bir bıçak ona tekrar tekrar saplanıyordu.

Sandalyesinin arkasına tutunarak geçene kadar nefes alıp verdi. Cerrahlar ve M-Psy harika bir iş çıkarmışlardı ama kritik bir yaralanma geçirmişti ve bazı iyileşme süreçleri hızlandırılmazdı.

Elbette, bazı taraflara göre, işe geri dönmek için sabırsızlandığı için bu durumdaydı.

Sandalyeye sıkıca tutunarak oturana kadar manevra yaptı. İçini titreme kapladı ve nefes alış verişini düzenleme çabalarını sekteye uğrattı. Zayıflık kendisinde kabul ettiği bir şey değildi ama şu anda bu konuda başka seçeneği yoktu.

Birkaç saniye sonra kapı çalındı ve telepatik bir dokunuşla karşı taraftaki kişinin kıdemli yardımcısı Sophia Russo olduğu anlaşıldı. *İçeri gel*, diye telepatiyle seslendi çünkü nefes alış veriş hâlâ konuşamayacak kadar düzensizdi.

Sophia, Nikita'nın onu bu halde görebileceğine inandığı birkaç kişiden biriydi; eski J-Psy ve eski polis kocası, belirledikleri ahlaki sınırları aşmadığı sürece Nikita'ya ihanet etmeyecekti. Onun konumundaki pek çok Psy bunu kötü bir pazarlık olarak görürdü ama Nikita sadakate değer verirdi - sırtından bıçaklanmayacağını bilmek, yöntem ve taktiklerini yeniden düzenlemeye değecek paha biçilmez bir hediye idi.

Sophia elinde ince bir ajandayla halının üzerinden geçerek içeri girdi, ama işten bahsetmek yerine Nikita'nın yüzüne bir kez baktı ve başını salladı. Kömür karası saçları başının arkasında yumuşak düğüm halindeydi, teni yeni ve önemli ölçüde güçlendirilmiş camdan süzülen kuşluk güneşi altında saf krem rengindeydi. "Dinlenmen gerek."

Nikita nefesini geri almıştı. "Çalışmam gerek."

Sophia yerinden kıpırdamadı. Vücudu düzgün siyah bir etek ve kolsuz mavi bir bluzla kaplıydı ve elleri onu insanların hayatlarını, gizli korkularını ve hayallerini yanlışlıkla algılamaktan koruyan ince siyah bir malzemeye eldivenliydi, eski J hiç de kolay lokma değildi. "Bana talimatları odanızdan gönderebilirsiniz."

Mavi-mor gözler Nikita'nın titremesini kontrol etmek için elini masaya bastırışını izledi. "Kendini aşırı zorladıktan sonra yere yığılman, çoktan tamamen iyileşme yolunda olman gerekirken bu kadar kötü durumda olmanın nedeni."

Nikita bazen Sophia'yı neden yanında tuttuğunu merak ediyordu. Elbette bunun bir nedeni de diğer kadının ne olursa olsun ona doğruyu söylemesiydi. "Beni izleyen insanlar var. Birileri sağlığımın ne durumda olduğunu fark ederse Duncan hisseleri yeniden düşmeye başlayacak." Yanında çalışan bir Tk sayesinde sağlık görevlilerinin her zaman ona gelmesinin nedeni de buydu. Hepsine çenelerini kapalı tutmaları için son derece iyi para ödeniyordu.

Ayrıca onlara kim olduğunu ve ona karşı gelirlerse beyinlerine neler yapabileceğini de hatırlattı.

Sophia'nın gözleri Nikita'nın solundaki ve arkasındaki duvarların camlarına kaydı. "Birisini hareketlerinizi gözetliyor olsa bile, dışarı çıktığınızda ne yaptığınızı bilemezler. Hatta birinin sistemlerimize sızma ihtimaline karşı günlüğünüze dahili bir konferans odasında olduğunuzu not düşeceğim."

Diğer kadın ajandasını Nikita'nın masasına koydu, kararlı bir duruşu vardı ... ve bakışlarında endişe vardı. J'nin görüldüğünden daha yumuşak bir kalbi vardı. Nikita biliyordu; daha da yumuşak bir kalbi olan bir kız yetiştirdikten sonra işaretleri tanıdı.

"Bugün yeterince görüldün," diye devam etti Sophia. "Ayrıca yarın dışarıda bir yerde fiziksel olarak formda olmanız gereken bir toplantınız var. Diğer her şeyi ayarlayabilirim, böylece kimse sağlığınız konusunda daha akıllıca davranamaz."

Nikita'nın karnı zonkluyordu ama çocukken kendisine öğretilen ağrı kontrol mekanizmalarını kullanma riskini göze alamazdı, çünkü hissedemediği için farkında olmadan bir kanamayı ya da yırtığı görmezden gelebilirdi. "Pekâlâ. Hava jeti veri paketini yukarıda okuyacağım." Önce yatağa girecek, ağrının en kötüsü geçene kadar uyumaya çalışacaktı. "Ağrı daha da kötüleşirse, tarama yapması için bir M-Psy çağırırız."

Sophia başıyla onayladı. "Paketi organizatörünüze göndereceğim." Genç kadın Nikita'yla birlikte kapıya kadar yürüdü ve Nikita asansöre binerken yanında kaldı.

Nikita Sophia'ya yukarı çıkarken ona eşlik etmemesini söylemedi. Haftalardır hatırlayamadığı kadar güçsüzdü, bayılması mümkündü.

Sophia'nın onu yakalayacağına güveniyordu.

Lacivert sade pijamalarını giyip yatağa girdiğinde Sophia'ya güvenmediği bir şey olduğunu fark etti: Nikita'nın durumu hakkında iki özel kişi söz konusu olduğunda sessizliğini korumak. *Sophia*, dedi telepatik olarak. *Sağlığımın son durumu hakkında kızımın ya da Anthony ile temasa geçme.*

Yaptım bile.

Nikita astını terbiye etmesi gerektiğini biliyordu, ama o kadar enerjisi yoktu. *Bunu dinlendikten sonra tartışırız.*

Saniyeler sonra aklına gelen ses erkek sesiydi.

Uyu. Güvende emin olacağım.

Kendimi güvende tutabilirim, dedi Nikita ... ya da söylemeye çalıştı. lmcl olabilecek bir yaradan yılmayan acımasız bir kadın gibi görünmenin verdiği yorgunluktan gözleri ağırlaşmıştı ve o erkek sesine alışmıştı.

Anthony Kyriakus onu henüz hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Bu düşünce aklından geçtikten bir kalp atışı sonra uyku siyah bir dalga halinde üzerine çöktü.

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
10 Ağustos 2079*

Nina,

Dünya şiddetli ve tehlikeli bir şekilde değişiyor. İki arkadaşım kötülüğü silme ve halklarına özgürlük getirme arayışlarında ölümden korkmuyorlar. Bu beni rahatsız ediyor ve onlarla sık sık tartışıyorum ama onları yollarından d nd remiyorum - Psy ırkındaki kötülüğün çok derinlere kök saldığına ve acımasız bir güçle ortadan kaldırılması gerektiğine inanıyorlar.

Ancak o zaman merhamet tomurcuklanıp    ek açma şansına sahip olabilir.

Kilisemde saatlerce oturdum, cevaplar için, dünyayı kırmızıya boyamayacak bir yol için dua ettim, ama göklerden sadece sessizlik duyuyorum. Keşke burada olsaydın. Arkadaşlarım benim bilge olduğumu düşünüyor ama sen her zaman en karmaşık soruların kalbini görebilen kişi .

Seni her gün  zl yorum.

Xavier

Bölüm 45

SASCHA telefonu ve Lucas'a döndü, endişe içini kemiriyordu. "Arayan Sophie'ydi. Nikita hâlâ acı çekiyor ve bitkin durumda." Daha önceki iletişimlerinde Nikita'nın bitkinliğini fark etmemiş olması onu şaşırtmamıştı: Annesi insanlara sadece görmelerini istediği şeyleri göstermekte ustaydı.

"Sophie işe dönmeden önce ancak bir saat dinlendiğini söylüyor." Nikita'nın durumuna verdiği tek taviz, masasına dönmek yerine süitinde ve yatağında kalmaktı.

Lucas da aerie balkonunda ona katılmıştı, ikisi de bugün evden çalışmaya karar vermişlerdi. İkisi de bu sabah ilk iş olarak Bastien'le konuşmuş, diğer adamın Naya'yı kaçırması için kaptanı kiralayan kişiyi bulma çabalarını sürdürdüğünü anlatmışlardı.

"Yaklaşıyorum," demişti Bastien, gözlerinin yeşilinde avın tutkusu vardı.

Lucas Naya'yla oynayıp onunla ilgilenirken Sascha sabahın geri kalanını Ivy ve diğer Es'lerle tartışarak geçirmişti. Sonra birbirlerinden ayrılmışlar ve Lucas önerdiği "yardımcı üye" statüsüyle ilgili konuşma üstüne konuşma yaparken Naya mutlu bir şekilde yavru görevini üstlenmişti. Kendi sürülerindeki yoğun tartışmalardan sonra SnowDancer onu desteklemeyi kabul etmiş, o da öneriyi daha geniş - ama yine de sınırlı sayıda- bir kitleye göndermek için çağrı yapmıştı.

Birkaç tarafın yüksek sesle karşı çıkmasına rağmen, hem panter hem de insan Trinity'nin hayatta kalabilmesinin tek yolunun bu olduğuna karar vermişti. Sascha hiçbir zaman

onunla daha çok gurur duyuyordu. Çünkü eşi medeni davranabilse de, o baskın ve yırtıcı bir şekil değiştirendi; sahip olduğu şeyi teklif etmek, en ilkel içgüdüleriyle savaşmak anlamına geliyordu.

Şimdi bir kolunu ona dolayarak, "Doktorlar iyileşmesinin zaman alacağı konusunda uyarmıştı, özellikle de nüksettikten sonra." dedi. Sesini alçak tuttu, gözleri aşağıdaki orman zemininde oynayan küçük siyah kürk topundaydı. Sascha da bebeklerine göz kulak oluyordu ama bunu daha çok aralarındaki telepatik bağlantı aracılığıyla yapıyordu.

"Ben sadece... Onun yanında olmak istiyorum, Lucas." Sascha balkonun bu kısmındaki korkuluklara yaslandı. "Yalnız kalmamalı." Titrek bir nefes alarak açıklamaya çalıştı. "Annemin hayatı boyunca ne kadar yalnız olduğunu daha yeni fark ettim. Bir empati taşıdığını öğrendiği andan itibaren -beni *korumaya* karar verdiği andan itibaren- yalnız yürüdü."

Sascha hayatı boyunca annesinin soğuk ve kalpsiz olduğunu düşünmüştü. En son Nikita'nın insanları PsyNet'e girmeye zorlamakla ilgili sorduğu sorunun da gösterdiği gibi, annesinin en iyi ihtimalle değişken bir vicdan kavramı vardı.

Sascha kendisini doğuran kadın hakkında hiçbir yanılsama içinde değildi.

Anlamadığı şey, Nikita'nın Sascha büyürken yaptığı her şeyin, *her şeyin* kızını korumak için olduğuydu. "Bir imparatorluk kurdu, böylece beni saf güçten oluşan bir duvarla koruyacaktı ve bu gücü elde etmek için cinayet işlemesi gerekiyorsa, cinayet işledi."

Sascha bunu söylemekte, kabul etmekte zorlanıyordu ama annesinin ikili doğasının tamamen farkındaydı. Nikita korkunç şeyler yapmıştı, affedilemez şeyler. Yine de bunların hepsini sadece çocuğunu korumak amacıyla yapmıştı. "Benim için yaptığı şiddeti kabul edemem." Kurumuş boğazını ıslattı. "Ama Naya'ya zarar vermek isteyen o paralı askerlere yaptıklarımı düşünüyorum ve bunun aynı süreklilikte olduğunu görebiliyorum."

Lucas onun çenesini kavradı ve yüzünü ona dönmesini sağladı. "Annen bunun çok ötesine geçti." Dudakları düz bir çizgiydi. "Çocuğunu koruduğu için onu yargılayamam ama bir noktadan sonra bu güçle ilgili olmaya başladı.

Onun yaptıklarını kendi omuzlarına alma. mı?"

Sascha tartışmak isterdi ama yapamazdı. Evet, Naya'yı savunacaktı ama kızı adına masumları katletmeyecekti. "Anladım."

"Güzel." Lucas başparmağının ucuyla kızın çenesini ovuşturdu. "Ama evet, tüm günahlarına rağmen Nikita senin yetişkinliğe kadar hayatta kalmanı sağladı."

"Bence o daha fazlasını yaptı," dedi Sascha, ikisi de tekrar korkulukların üzerinden bakmak için döndüklerinde. Naya küçük olduğu için fazla uzağa gidemezdi ama ebeveynlik içgüdüğü ebeveynlik içgüdüğüydü. "Bu projede ikimizi bir araya getirenin şans olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Naya merhaba diye hırladığında o da aşağıya doğru hırladı.

Sascha aynı ona psişik bir öpücük gönderdi.

Mutlu, bebekleri yalnız oyununa devam etti, yalnız zamanın tadını çıkaracak kadar leopar ve bunu her zaman istemeyecek kadar değişkendi.

Lucas elini onun ensesinde gezdirerek konuşmalarına geri döndü. "Nikita benimle ve sürüyle önemli ölçüde ve her gün iletişim halinde olmanı sağladı."

"Sizce ..." Sascha kaşlarını çatı. "Ama eş olduğumuzu nasıl bilebilir?"

Lucas başını salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Bunu tahmin etmenin bir yolu yok. Bana kalırsa annen olasılıkları oynuyordu." Başparmağını teninde gezdirdi, onu okşadı, sevdi. Eşler arasındaki ten ayrıcalıkları. Sascha kendi elini onun siyah tişörtünün altından geçirerek sırtının derisine dokunabildi.

Bu ona bir kedi gülümsemesi ve kalbinin güm güm atmasına neden olan tembel bir öpücük yalaması kazandırdı.

"O Konsey'dendi," dedi Lucas daha sonra, "eski kayıtlara erişimi vardı. Dönüşen sürülerinin insanları PsyNet'ten çekmenin bir yolu olduğunu biliyor olmalıydı. Bunun hâlâ doğru olması ihtimaline karşı neden seni Dönüşenlerle bağlantıya geçirmediydi?"

"Annemin sesine benziyor." Sascha dudaklarını büktü. "O da muhtemelen bu anlaşılmayı istiyordu. Bir taşla iki kuş."

Lucas onu tekrar öptü, bu sefer şefkatle. Eski acılar onun sevgisiyle yatışırken Sascha parlak bir zihinsel dokunuşa baktı. *Evet, sen cesur bir kaşıfsın*, diye gönderdi Naya'ya.

Naya keşfine devam etmeden önce gururla homurdandı.

"Gidip Nikita'yı görelim." Lucas'ın sözleri Naya'nın dikkatini tekrar ona çekmişti. "Dediğim gibi, annenin savunması düşmüşken Naya'nın onunla tanışması için iyi bir zaman."

Kalbi küt küt atıyordu. "Vasic'in ışınlama müsait olup olmadığını bilmiyorum. Ivy ile konuştuğumuzda evde olmadığını biliyorum."

Lucas telefonunu çıkardı. "Onu bir arayayım."

- - -

Etrafına yayılmış işleriyle yatağında oturan Nikita, Sophia'dan telepatik bir çağrı gelmesini beklemiyordu. Başladı

. . . ama o zaman yardımcısının neden onunla temasa geçtiğini sormaya gerek yoktu.

Sascha'nın kendini ne kadar iyi koruduğu önemli değildi; Nikita çocuğunun yaklaştığını her zaman anlardı. Toparlanıp çalışmasını komodinin üzerine koymaktan ve battaniyeyi itmekten başka bir şey yapamadan, Sascha kucağında kendi çocuğuyla odaya giriyordu.

Nikita, Sophia'nın Sascha ve bebeğinin arkasından kapıyı kapattığını gördü ve sonra ilk kez, Duncan'ların şimdiki üç nesli bir odada yalnız kaldı.

"Kalkma anne." Davet beklemeyen Sascha, yatağa oturmadan önce battaniyeyi Nikita'nın bacaklarının çekti.

Kucağındaki kız çocuğu gözlerini kocaman açmış Nikita'ya bakıyordu.

"Sana güvenli olmadığını söylemiştim." Nikita tehlikeyi nasıl azaltacağını hesaplamaya başlamıştı bile.

"Burada olduğumuzu kimse bilmiyor," diye araya girdi Sascha. "Vasic bizi ışınladı."

Bir Arrow. Ama daha önce Anthony ile çalışmış ve Sascha kadar yufka yürekli bir empatla çiftleşmiş bir Ok. Nikita kendini Ok işlerinden uzak tuttuğu ve Okların lideri Aden Kai de iktidarı ele geçirmek istiyor gibi görünmediği için Vasic'in Nikita'nın fiziksel durumuyla ilgili haberleri sızdırmak için bir nedeni yoktu.

Kasları gevşeyerek, Sascha'nın az önce baktığı yeşil gözlü, ipeksi siyah bukleleri olan çocuğa bakmasına izin verdi.

yatağın üzerine, battaniyenin üstüne yerleştirildi. Çocuk annesine sarılmak yerine Nikita'ya bakmaya devam etti.

"Eşinizin genleri etkili olmuş gibi görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sascha elini bebeğinin sırtında gezdirdi.

Çocuk sade beyaz bir güneş elbisesi giymişti. Ayaklarında, kayışları renkli desenlerle süslenmiş minik beyaz sandaletler vardı.

"Gözlerinin şekline bak."

Nikita ilk bakışta gözden kaçırdığı şeyi gördü. Yeşilin yoğun zenginliği Lucas Hunter'a ait olabilirdi, ama köşelerdeki eğim, yukarı doğru hafif eğim Sascha'dan geliyordu . . . Nikita'dan.

Şimdi araştırırken, hem Psy hem de Dönüşen olan bu çocukta Duncan soyuna ait başka küçük parçalar da buldu. İnce yüz kemikleri. Sascha'nın koyu bal renginden bir iki ton daha açık olan ama yine de Nadiya Hunter'ın mirasının karmaşık olduğunu açıkça gösterecek kadar kahverengi olan cilt tonu.

"Çarpıcı bir yetişkin olacak." Nikita, dünyanın geniş bir kesimine hitap eden olağanüstü bir güzellik vaadini görebiliyordu. "Melez mirasıyla birleştiğinde, bu ona iş hayatında ya da siyasette faydalı bir avantaj sağlayacak."

Sascha'nın gülümsemesi sevecendi, Nadiya'nın saçlarına dokunduğu eli sevgi doluydu. "O iyi bir insan olarak büyüyecek. Bundan emin olacağız."

Nikita, kendisiyle kızı arasındaki farkın bu olduğunu düşündü: Sascha iyilik açısından, Nikita ise avantajlar açısından düşünüyordu.

"Naya," dedi Sascha nazik bir ses tonuyla. "Bu senin büyükannen."

"Büyükanne mi?" dedi çocuk, yaşına göre etkileyici bir telaffuzla.

"Evet." Sascha'nın gülümsemesi daha da derinleşti. "Büyükanne. O benim annem."

Bebek Nikita'ya yine o kadar uzun süre baktı ki Nikita çocuğun kendisini yargıladığını, Nadiya Hunter'ın zamanına değip değmeyeceğini tarttığını hissetti. Evet, bu Psi-Changeling çocukta kesinlikle Nikita Duncan'dan bir şeyler vardı. Bu da onu zorlu bir dünyada iyi bir konuma getirecekti. Kendini empatik annesinden çok daha iyi koruyabilirdi... gerçi Sascha Nadiya'yı kaçırmaya çalışan paralı askerlere karşı etkileyici bir şekilde hareket etmişti.

Belki de Nikita'nın çocuğu sonunda kendi pençelerini büyütüyordu, artık koruması gereken kırılgan yeni bir hayatı vardı.

İşte o zaman bebek , avuçlarını battaniyeye vurdu ve Nikita'nın bacaklarına doğru emeklemeye başladı. İçinin derinliklerinde bir anı uyandığında Nikita hareketsiz kaldı. "Bunu sen yaptın," derken buldu kendini bir zamanlar bebeği olan kardinal gözlü güzel kadına. "Doğumdan sonraki aylarda hâlâ empatik bir çocuk taşımanın etkisindeydim. Sessizlik altında sana yasaklanan özgürlükleri tanıdım, odamda yalnız kaldığımızda istediğin yerde emeklemene izin verdim."

Teknisyenlerin ona karnındaki sekiz aylık fetüsün E geni belirtileri gösterdiğini bildirdikleri gün, hamile olduğunu öğrendiği gün uyanan annelik korumacılığında daha ilkel bir şeyin kıpırdanışlarını hissetmişti. O dönemde, empat taşıyan annelerin çoğuna gerçek asla söylenmemiş, bunun yerine yalanlarla beslenmişler, Konsey'in arkasındaki mekanizma ise E olarak tanımlanan çocukların E yeteneğini boğmak üzere tasarlanmış özel erken şartlandırma sınıflarına yönlendirilmesini sağlamıştı.

Ancak Nikita güçlü bir ailenin çocuğuydu ve kendi başına önemli umutlar vaat eden bir kadındı. Bulgular ona verilmişti ve ona bilgi veren teknisyenlerin gözünde çocuğu için ölümü görmüştü, yargılanmayı görmüştü. Sascha'yı kırık bir kardinal olarak yetiştirileceği bir kuruma göndermesini istemişlerdi, şüphesiz beyninde onu uysal hale getirecek kadar hasar oluştuktan sonra, böylece kardinal bir E'nin bu Es'lere ihtiyaç duyan ama onları uzun süredir suistimal eden bir PsyNet'te kalmasını sağlayacaklardı.

O zamanki akıl hocası daha "mükemmel" bir çocuk sahibi olmaya çalışmasını istemişti. Onun gücüne ve potansiyeline sahip bir kadının bir E'nin "yükünü taşımaması" gerektiğini söylemişti. Nikita zaman Sascha'yı doğurmaktan başka bir şey yapamamıştı; bunu sahip olduğu gücü kullanarak ve kendi annesi de dahil olmak üzere ondan daha güçlü olanları, kusurlu olduğu düşünülen bir kardinal çocuğun bile Nikita'nın gücünün bir sembolü olacağına ikna ederek yapmıştı.

Onlara, Sascha'nın sorun çıkarması halinde çocuğunu bir "kaza" sonucu ortadan kaldıracağını söylemişti.

Aradan yirmi yıldan fazla bir süre geçtikten sonra Sascha yaşıyordu ve o teknisyenler ile Nikita'nın bir zamanlar akıl hocası olan kişi çoktan ölmüştü.

Nikita ailesini tehdit edenleri asla affetmedi.

Annesini öldürmek zorunda kalmamıştı -Reina Duncan doğal bir ölümle ölmüştü ama ondan önce bile Nikita'nın Sascha'yı yetiştirmesine müdahale etmemişti. Reina, Nikita'nın kendisinden imzalamasını istediği şeyleri imzalamış, Sascha'nın gelişimiyle ilgili düzenli güncellemeler talep etmiş ve bununla yetinmişti. Çünkü o zamana kadar Duncan ailesindeki herkes katil içgüdüsüne sahip olanın Nikita olduğunu, aileyi Net'te *ciddi* bir güce taşıyacak olanın Nikita olduğunu biliyordu.

Nikita bunu anladığı ve yoluna çıkmadığı için annesine saygı duyuyordu.

"Hatırlamıyorum," diye fısıldadı Sascha.

"Tabii ki hayır. Sen daha bir bebektin." Nadiya Nikita'nın kalçalarına emeklemişti.

Sascha elini uzattı. "Ben onu getiririm. Yaralarını biliyorum."

"Sorun yok." Zayıflamış haliyle bile yeni yürümeye başlayan bir çocukla başa çıkabilen Nikita, bir kolunu Nadiya'nın beline dolayarak torununu kendisine yasladı.

Annesini görebildiği için mutlu olan çocuk "konuşmaya" başladı. Her yedi kelimedenden biri muhtemelen anlaşılabilirdi. "Yaşına göre mükemmel ses becerileri var."

Sascha kalbini açığa vuran bir gülümsemeye, "Evet, gevezenin teki," dedi.

Nadiya sustuğunda Sascha'nın bakışları Nikita'nın kilerle buluştu, daha çok Nikita'nın ona uzattığı ajandayla oynamakla ilgileniyordu. Çocuk herhangi bir zarar veremiyordu ve Nikita'nın çözmesi için getirdiği mantık bulmacası parlak renkli bloklardan oluşuyordu, Sascha'nın çocukluğundan kalma bir program hâlâ Nikita'nın arşivindeydi.

"Hatırlamak isterdim." Sascha'nın ses tonunda, Nikita'nın bir ömür boyu çalıştığı içindeki yumuşaklığa bir kez daha ihanet eden bir hüznün vardı. "Senin ve benim sadece biz olduğumuz zamanları hatırlamak isterdim. Sessizlik yok. Kurallar yok."

"Hiçbir zaman öyle olmadı," dedi Nikita sertçe. "Ben Sessizlik'te doğdum." Ve çocuğunun hayatta kalması için kanlı bir savaşta dövülmüştü.

Ama torunu özgürlük içinde büyüyecekti ve kızının artık birilerinin onu sadece kendisi olduğu için yok etmeye çalışacağından endişelenmesine gerek yoktu. Bu bir zaferdi. "İşte," dedi ve anne ile çocuk arasında var olan telepatik kanalı, başka kimsenin erişemeyeceği bir kanalı açtı.

Sascha'nın tarafının açık olması onu hiç şaşırtmamıştı.

Aptal, duygusal çocuk.

Sascha henüz Nikita'nın onu kendi kalkanlarının içine alabileceği ve Sascha'nın kendine özgü zihinsel imzasını gizleyebileceği kadar gençken, Sascha'yla birlikte Nikita'nın yatak odasında geçirdikleri zamanları hatırlayarak, bu anıları kızına gönderdi.

Sascha soluk soluğa kaldı, gözleri yaşlarla dolarken bir eli ağzına gitti, beyaz iğne izleri kaybolup gözlerini saf obsidyen bıraktı ... ama hayır, Sascha'nın gözlerinde şimdi gece mavisi derinlikler vardı, sanki bir E'nin kafasında yaşayan renk bakışlarının doğasını değiştiriyordu.

"Anne," diye fısıldadı, bu tek kelime o kadar çok duygu barındırıyordu ki Nikita kızının buna nasıl dayanabildiğini merak etti.

Sonra Sascha'nın duyguları taşımak için doğduğunu hatırladı.

Annesinin duygusal durumundan rahatsız olan Nadiya inledi ve oyununu bırakarak Sascha'ya doğru emeklemeye başladı. Nikita torununun küçük, sıcak ağırlığını bıraktı, Sascha'nın onu kucağına almasını izledi, burnuna sokuldu ve "Sorun yok Naya. Annen iyi."

Öpücükler, daha fazla dokunuş ve yumuşak sözler bunu takip ederken, Nadiya sanki başka gözyaşı belirtisi olmadığından emin olmak istercesine annesinin yüzünü okşadı.

Sascha çocuğu tekrar yatağa yatırdığında, o da hemen Nikita'nın yanına sürünerek geri döndü. "Büyükanne!"

"Evet, ben senin büyükanneyim." Nikita küçük bir yumruğu avucunun içine aldı, kendi kanından olan bu çocuğun hayat dolu yaşamını hissetti.

"Nadiya gelecek yıllar boyunca risk altında olacak," dedi kızına. "Psy ve insan ya da Psy ve Dönüşen olsun, kaç tane karışık ırktan çocuk doğduğu önemli değil. O ilk. A

Yeni bir dünya düzeni isteyenler için bir sembol, eskiye dönmeyi tercih edenler içinse bir hedef."

"Biliyorum." Sascha'nın ses tonundaki kararlı güç Nikita'ya yufka yürekli çocuğunun bütün bir paralı asker ekibini yok ettiğini hatırlattı. "Korunduğundan emin olacağız ama onu kafese kapatmayacağız. Kendi hayatını yaşama özgürlüğüne sahip olmalı." Bakışlarını Nadiya'dan Nikita'ya doğru kaldırdı. "Bir ebeveyn ancak bu kadarını yapabilir."

Nikita gece yarısının o gözlerinde bağışlayıcılık gördü, anlayış gördü, aşk olduğunu bildiği bir duygu gördü. Güçlü kalmak zorunda olduğu için, kimsenin karşısına çıkmaya cesaret edemediği buz gibi kaltak olarak kalmak zorunda olduğu için bağlantıyı kopararak Nadiya'nın parmak eklemlerini "ısırtmasına" izin verdi. Çocuk aslında ısırmıyordu, sanki Nikita diş çıkaran bir oyuncakmış gibi süt dişlerini kemiğin üzerinde nazikçe gezdiriyordu.

"Torunumla tanıştığıma memnun oldum."

İçinde o kadar derinlerde yaşayan ve bir daha hiçbir şeyin ulaşamayacağı duygulara ihanet etmeye en fazla bu kadar yaklaşabilirdi. Kızına, onun için cinayet işleyebileceğini, işkence yapabileceğini ve ölebileceğini söylemeye en çok yaklaştığı andı. Tıpkı çocuğunun çocuğu için yapacağı gibi. Dünya onun Sascha'yı reddettiğini düşünebilirdi ama Nikita satranç oyununu her zaman yüz hamle ileriden oynamıştı.

"Ben de seninle tanıştığı için mutluyum." Sascha gülümsedi. "Bunu tekrar yapacağız."

Nikita başını eğdi. "Eşinin buraya yalnız girmene izin vermesine şaşırdım." Lucas Hunter'ın kapının hemen dışında olduğunu biliyor, onun vahşi psişik enerjisini hissedebiliyordu.

"Beni ya da Naya'yı tehdit eden herkesin beynini sıvılaştıracağını söylüyor."

DarkRiver alfası her zaman tehlikeli bir rakip olmuştu. "Sezgileri kuvvetli." Nadiya'nın yatağın diğer tarafına gidişini izleyen Sascha, çocuğuna keşfetme özgürlüğü tanımak için içgüdüsel koruma dürtüsünü dizginlediğini gördü.

Sonra çocuk artık bir çocuk değil, bir ışık saçıntısıydı... ve küçük bir panter yavrusu yataktan atlıyordu. Nadiya yere düştüğünde dönüp annesi ve büyükannesine gururla memnun bir bakış attı.

Bölüm 46

"ZEKİ ÇOCUK." NIKITA, yeni yürümeye başlayan çocuğun yere için diğer formunun daha iyi olacağını anlamasından etkilendi. "Hiç bu kadar bir değişim görmemiştim." Ona hiç güvenilmedi.

"Olağanüstü, değil mi?" Nadiya odanın içinde koşturmaya ve merakla bulabildiği her şeyi incelemeye başladığında Sascha, "Olağanüstü, değil mi?" dedi. "Naya, uslu dur."

Küçük bir hırlama, yaramaz bir bakış, ama yavru hızını azalttı.

"Lucas'a aşık olmamı mı istiyordun?"

Nikita bu soruyu beklemiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Kendini şartlandırması çok köklüydü. Yüz ifadesi değişmedi. "Hayır," dedi ve bu doğrudu. "Duygulara karşı kalkanlarının zayıfladığını ve bir çıkış yoluna ihtiyacın olduğunu biliyordum. Psy'nin geçmişte Dönüşen sürülerine katılmak için Ağ'dan ayrıldığını da biliyordum. Bunun bir çıkış yolu bulman için bir şans olması gerekiyordu." Sascha başarılı olamamış olsaydı, Nikita'nın yedek planı büyük miktarda kan dökülmesini gerektirecekti.

"Hunter'la çiftleşmemeni tercih ederdim," diye ekledi. "Alfa olarak çok fazla göz önünde. Benim fikrim DarkRiver'da kaybolman yönündeydi." Bunun yerine, kızı sürünün en önemli ve en görünür üyelerinden haline gelmişti.

Nadiya'nın yumuşak bir kahkaha atmasına neden olan şey, karşılıklı bir hırıltı gibi görünüyordu. "Her şeyi kontrol edemezsin anne."

"Bu dersi sen ortaya çıktığında öğrendim." O ana kadar Nikita, Sessizlik'in mükemmel bir mahkûmuydu. Soğuk ve sert ve acımasız bir zarafetle zirveye çıkmaya kararlı. "Bir kardinal taşımak

Senin şiddetli gücünün empatisinin üzerimde belgelenmemiş bir etkisi oldu." Bu da Nikita'dan önce gelen tüm kadınlar ve Nikita'nın kendisi hakkında çok ilginç bir şey söylüyordu.

Sascha ayrıntıları sormak istercesine ağzını açtığında Nikita başını salladı. Kızına bile asla yüksek sesle söylemeyeceği -asla itiraf etmeyeceği- bazı şeyler vardı. Bu çok kaygan bir zemindi, çünkü tehdit devam ediyordu. Dünyada Sascha'yı bir E olduğu için, gizli bir devrimi gün ışığına çıkaran bir sığınmacı olduğu için ve onun haberi olmadan Sessizliğin ötesindeki mutluluğun poster çocuğu olduğu için öldürecek olanlar yaşıyordu.

Sadece bu da değil, fanatiklere göre Sascha ikinci ve üçüncü bir günah işlemişti ve her ikisi de affedilemez olarak görülüyordu: birincisi, "saldırgan, akılsız bir hayvanla" bağ kurmuştu ve ikincisi, "lekeli" kana sahip bir çocuk doğurmuştu. Hepsi aptallık ve önyargı, ama önyargılı aptallar tehlikeli olabilir.

Özellikle de küçük, savunmasız bir çocuğa.

Nikita, annesinin bakışlarından uzakta, yatak örtüsünün kenarını çiğnemekte olan panter yavrusuna baktı. Nadiya'nın gözleri Nikita'nınkilere takıldı. Dondu kaldı... sonra Nikita onu ele vermeyince yaramazlıklarına geri döndü. Çocukların güvenini kazanmak çok kolaydı, ama bu çocuk asla bu güvenin onu öldürebileceği bir konumda olmayacaktı.

Alfa babası ve empati sahibi annesi buna asla izin vermezdi.

Ölümcül büyükannesi de izin vermezdi.

Dikkatini tekrar Sascha'ya vererek, "Bana senin kusurlu olduğunu söylediler" dedi. Bozuk. İşe yaramaz. "Ben de sana aynısını söyledim çünkü seni güvende tutmanın tek yolu buydu."

Sascha başını salladı ve Nikita bugün ilk kez kızının ses tonunun öfkeyle renklendiğini duydu. "Başka bir yol bulabilirdin, bu kadar acımasız olmayan, kendim hakkında bildiğim her şeyi sorgulamama neden olmayan bir yol."

"Hayır." Nikita çocuğunu hayatta tutan kararları asla ikinci kez sorgulamayacaktı. "Çok yumuşak davrandın, Sascha. Her zaman öyleydin." Acı bir gerçek. "Kendini korumanı sağlamalıydım, bana bel bağlamadığından emin olmalıydım." Eğer bu empatik çocuğunun kendisinden korkmasını ve nefret etmesini sağlamak anlamına geliyorsa, öyle olsun. "Sadece kendine güvenmeliydin."

"İnandığın şey bu mu? Benim kusurlu olduğuma mı?"

Nikita cevap verecek oldu ama onlarca yıllık kontrol onu Sascha'nın arkasını dönmesine yetecek kadar uzun süre sessiz tuttu. Kontrolü elinin tersiyle itti. "Hayır," dedi. "Öyle olsaydı, seni asla sorumluluk gerektiren bir pozisyona getirmezdin."

Sascha ona dönüp baktığında gülümsedi ama bu, yüzündeki ifadenin belli belirsiz bir gölgesiydi. "Bunu anlamalıydım, değil mi?"

"Evet." Nikita'nın her zaman açıkça belirttiği bir şey vardı: aptallara tahammül etmezdi.

Bu kez kızından gelen kahkahalar torununun neler olduğunu öğrenmek istemesine neden oldu. Annesinden aldığı destekle yatağa geri sıçrayan Nadiya, her iki derinin içinde de evindeymişçesine güvenle yer değiştirdi ve Sascha'nın kucağına atılmak için kendini bıraktı, Sascha onu kucaklamak için eğildiğinde mutlu sesler çıkardı.

"İşte bir takım kıyafet daha." Sascha hırlar gibi yaptı ve bebeğini ısırdı. "Seni un çuvallarıyla giydirmeye başlamalıyım."

Nadiya kıkırdarak annesinin yüzünü öptü, yüz ifadesinde pişmanlık duymadığı bir sevinç vardı.

Nikita, en özel anılarında saklamak üzere o anın zihinsel bir fotoğrafını çekti. Asla gerçek bir fotoğraf çekmedi, çünkü eğer böyle bir fotoğraf varsa, birilerinin bunu bulup Sascha ve Nadiya'ya zarar vererek kendisine karşı kullanma ihtimali vardı.

Gerçek bir fotoğrafın olmaması önemli değildi. Nikita'nın zihinsel keskinliği son derece yüksekti. Hatırlayacaktı, tıpkı Sascha'nın çocukken aynı sesleri çıkardığını hatırladığı gibi. Sascha onu uzattığında ve Nikita onu kucağına aldığı anda Sascha da Nadiya gibi kokuyordu. Belki de bütün bebekler bu masum kokuya sahipti.

Parlak, meraklı bir zihin onunkinin karşısına geçti. Nikita çocuğu zarar vermeden ya da üzmeden geri itti ve psişik eylemine Nadiya'nın zihnini korumasına yönelik sesli olmayan bir öneriyle eşlik etti. Nikita Sascha'ya, "Telepatiyi kullanarak başkalarına gelişigüzel ulaşmayı bırakması gerekiyor," dedi. "Yeterince büyüdü."

"Onu boğmak istemedim," diye cevap verdi Sascha. "Ve o dost canlısı zihinlerin etrafında."

"O Psy, Sascha. Güçlü biri." Torunu tekrar uzandığında Nikita dürtmesini tekrarladı. "*Hayır*, Nadiya." Çocuğun kıpırdamadan, tetikte durmasını sağlayan kesin bir emir.

"Onu eğitmelisin," dedi Nikita çatık kaşlı kızına. "Ona kalkan olmayı öğrettin ve *onun* kalkanının üzerinde kendi kalkanın var, ama yine de başlattığı bağlantı aracılığıyla ona telepatik düşünceler gönderebilirim. Ona istediğim her şeyi söyleyebilir, kâbus görüntüleri gönderebilir, senden korkmasını öğretebilirdim, her şeyi yapabilirdim."

Sascha'nın yüzünün rengi soldu, gözleri donuklaştı. Bir saniye sonra kapı . Omzunun üzerinden bakan Sascha konuşmadı ama Lucas Hunter kapıyı tekrar çalmadı ya da odaya girmeye çalışmadı. Nikita'nın her zaman şüphelendiği gibi, değişen eşler arasındaki bağ bir şekilde psişik düzeyde işliyordu.

"Haklısın." Sascha'nın sesi titriyordu. "Onu ezmeye ya da incitmemeye o kadar odaklanmışım ki tam tersi yönde çok ileri gittim. Lucas'ın ona oyun oynarken pençelerini kullanmamayı öğretmesi gibi." Nadiya ona doğru döndüğünde Sascha bebeğini kucakladı. "Ona psişik disiplini öğretmek ona zarar vermiyor; hayatta kalması ve gelişmesi için gereken araçları veriyor."

"Aynen öyle."

İşte o anda Nikita kızıyla ilk saf ve mutlak anlayış anını paylaştı. *Sascha'nın da çocuğunu korumak için ne gerekiyorsa yapacağını* düşündü.

- - -

Lucas **bir zamanlar** eşinin ve çocuğunun Nikita Duncan'la aynı odada yalnız kalmasına asla gönüllü olarak izin vermeyeceğini düşünmüştü ama işte buradaydı, Nikita'nın yatak odası süitinin dışındaki duvarı tutuyordu. Sascha'nın ani sıkıntısını hissettiğinde bile içeri dalmamıştı. Akut sıkıntıyı daha hafif bir duygusal şoktan ayırt edebilecek kadar uzun süredir çiftleşmişlerdi ve bu daha çok ikincisine benziyordu.

Sascha'nın dostluk bağı aracılığıyla verdiği sessiz yanıt endişesini hafifletmişti.

Lucas, Nikita Duncan hakkındaki fikrini asla değiştirmeyecekti, kadının Konsey Üyesi olarak yaptıklarından sonra değil ama söylediği gibi

Empatisini, güçlü ve bir kedi için merak uyandıran büyükannesini tanıyan bir çocuğun kendi başına öğrenmeye kalkışmasından daha iyiydi.

Bu, kapıyı kırıp eşini ve çocuğunu oradan çıkarma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmadığı anlamına gelmiyordu. Mercy'den gelen ortak sürü etkinliğiyle ilgili bir telefon dikkatini birkaç dakikalığına dağıttı ama o zaman bile dikkatinin büyük kısmı, arkasında kalbinin iki parçasının kaybolduğu kapıya odaklanmıştı.

Sascha dışarı çıktığında onu ne kadar iyi tanıdığını kanıtlamıştı. Hemen Naya'yı ona uzattı ve elini onun elinin içine kaydırıldı. Sascha'nın kaban koruma içgüdüleri yatışmış, pençeleri artık derisini delip geçme tehlikesiyle karşı karşıya kalmamıştı. Vasic onları eve götürene kadar konuşmadılar.

Lucas teleporter'a teşekkür etti, o da sadece başını salladı.

Aile olarak yalnız kaldıklarında bile Lucas ve Sascha bu özel kutuyu açmadan önce Naya'nın uykuya dalmasını beklediler.

Lucas yumuşak bir müzik açıp eşini kollarına aldı. Tembel ritimle sallanırlarken ona annesiyle yaptığı görüşmeden bahsetti. ". "

Sascha'nın sesi çığdı. "Beni asla kusurlu olarak görmediğini söyledi."

Lucas başkalarının Nikita'nın sözlerinin önemini, Sascha için ne kadar anlamlı olduğunu asla anlayamayacağını biliyordu. Annesinin içinde açtığı yara artık bir iz değildi ama böyle bir acı kolay kolay unutulamazdı. "Sen hiç kusurlu olmadın." Sascha'nın bu kelimeyi kendisiyle ilgili olarak her kullanışı onu hâlâ kızdırıyordu.

"Biliyorum." Yüzünü kaldırıp ona gülümserken elini sırtında gezdirdi. "Bir alfa kediyle tartışmaya cesaret edemem."

Alt dudağını ısırıldı. "Ukala."

Gözleri dans ederken onu yavaş ve seksi bir şekilde öptü. Ancak ikisi de nefessiz kaldığında konuşmaya devam etmek için öpücüğe ara verdi. "Annem bana Naya'ya zihinsel disiplin öğretmeye başlamamı söyledi."

Tepesi attı. "Neden bunu düşünüyormuş gibi konuşuyorsun?" "Şu anda," dedi Sascha, "Naya herkesi merak ediyor ve ve bunu asla bastırmaya çalışmam. Ama o aynı zamanda

tehlikeli bir şekilde *açık*. Ona telepatik olarak kiminle bağlantı kurduğuna dikkat etmesini ya da benim iznim olmadan asla yabancı zihinlerle bağlantı kurmamasını öğretmediğim gibi-"

"Ona yabancılarla gitmemesini öğrettiğimiz gibi." Lucas'ın kasılan kasları gevşemeye başladı.

Sascha başını salladı. "Onu şekilde boğmamaya, ona asla sahip olamadığım psişik özgürlüğü vermeye o kadar niyetliydim ki, diğer yönde çok ileri gittim."

"Anlıyorum, kedicik." Lucas sürekli olarak kendi aşırı korumacı dürtüleriyle savaşmak zorundaydı. "Elimde olsa ikinizi de pamuklara sarardım." Sürüsünün her bir savunmasız üyesini de. "Sen başa çıkmama yardım et. Ben de bununla başa çıkmaya yardım edeceğim."

İfadesindeki gerginlik çizgileri kaybolan Sascha, "Annem bana Naya'ya neye ihtiyacı olduğunu nasıl öğretebileceğime dair birkaç ipucu verdi ama Shaya ile de konuşmam gerektiğini düşündüm," dedi. Uzun bir aradan sonra Sascha, müzik eşliğinde sallanırken başını onun omzuna yasladı. "Nikita beni güvende tuttu ama bu acı verdi. Ashaya da aynı şeyi Keenan'a zarar vermeden yapıyor. O, kişiliğinden ya da neşesinden hiçbir şey kaybetmemiş, psişik olarak güçlü ve disiplinli bir çocuk."

Lucas onun saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ayrıca bir Dönüşen sürüsünde yaşarken ona rehberlik ettiği ve öğrettiği gerçeği de var." Nikita, Sessizlik altındaki Psy'in buz gibi disiplini yerine her gün ilkel ve sınırsız duygularla çevrili bir çocukla uğraşmak zorunda kalmamıştı.

"Evet, haklısın. Nikita'nın tekniklerinden bazıları Sessiz olmayan koşullar altında çökecektir."

"Laurens'larla da konuşmalısın." Özellikle Walker Lauren, Lucas'ın tanıdığı herkesten daha uzun süredir PsyNet ve Sessizlik dışındaki çocuklarla ilgileniyordu. Judd'ın kardeşi de PsyNet'te öğretmenlik yapmıştı.

Sascha başıyla onayladıktan sonra arkasına yaslanıp bir kez daha ona baktı, kolları boynuna dolanmıştı ve dudakları öpücükten şişmişti. "Yepyeni bir kural kitabı yazmamız gerekiyor, değil mi?"

Lucas'ın panteri göğsünün derinliklerinde gürleyerek uyandı. "Asiler böyle yapar." Ve Sascha Duncan, kardinal empat, bir alfanın eşi,

ve bir Psy-Changeling çocuğunun annesi, PsyNet'i havaya uçuran
asiydi.

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
1 Haziran 2080*

Nina,

İlk arkadaşım, bir zamanlar suikast düzenlemeye çalıştığım kişi. Bir süre önce hayatı büyük  l de değişti. Bir dünyadan koparıldı ve başka bir dünyada var olmayı öğrenmek zorunda kaldı ve bir süre uyum sağlayamayacağından korktum. Ama uyum sağladı ve işte nasıl olduğu. Bir zamanlar buz kadar soğuk gördüğüm bu adam şimdi bir kadını benim seni sevdiğim kadar derinden ve tutkuyla seviyor.

Onun için çok sevinçliyim Nina. Gözlerindeki bakışı görmek, işte bu umut. Seni benden alan Tanrı ona bu şansı verdi. Benimle aynı fikirde değil elbette. O inançlı bir adam değil. O şerefe, sadakate ve "başka bir dünya varlığına" inanmak yerine yaptıklarıının arkasında durmaya inanıyor.

Tartışmalarımız ve , Nina. Buna bayılırsın. O beni olduğum gibi kabul ediyor, ben de aynısını ona ve diğer arkadaşımıza yapıyorum ve üçümüz de birbirimize meydan okuyoruz. Eksik olan tek şey senin güzel aklın.

Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen hala senin için umut ediyorum. Ama sonra fark ettim ki eğer hayattaysan

*bana gelmemeyi seçti ve kalbim paramparça oldu.
Bana kızgın olmadığını söyle, Nina. Lütfen. Beni terk
etseydin buna dayanamazdım.*

Xavier

Bölüm 47

Akşam **saat onda** Venedik'teydi ve Bowen Knight telefonuna bir mesaj geldiğinde, implant ekibinden gelen son raporu okurken parmağını masasına vuruyordu. Göndereni hemen tanıyamadı; İnsan İttifakı'ndaki herkes onun iletişim bilgilerine erişebildiği için bu alışılmadık bir durum değildi. Bu bazen kaotik bir gün geçirmesine neden oluyordu ama çoğu kişi sadece İttifak'ın güvenlik şefinin dikkatine sunulması gereken bir konu olduğunda onunla doğrudan iletişime geçme konusunda iyiydi.

Mesaj basitti: Konuşmamız gerek. Güvenli olmayan hat üzerinden gönderilemeyecek kadar hassas. -Isaac

Gönderenin numarasını hızlıca aradı. Karşısına bir Vancouver, Kanada merkezli Beauclair Trucking için bir liste. Biraz araştırınca sahibinin adını buldu: Isaac Beauclair.

Beauclair ve şirketi İttifak'a bir yıl önce katılmıştı. Bo'nun idari personeli tarafından tutulan kayıtlara göre, şirketten hiç kimse bir İttifak toplantısına katılmamıştı, ancak aidatlarını saat gibi ödüyorlardı ve şirket sahibi İttifak yardımı için iki kez talepte bulunmuştu.

Her iki durumda da iş tanıtımı için basit bir başvuru yapılmıştı.

Bunda olağandışı bir şey yoktu. Pek çok İttifak üyesi de aynı nedenle katılmıştı; diğer insan şirketleri arasındaki ağlarını genişletmek için. Elbette, İttifak'ın artık Trinity'nin bir parçası olması ve Psy ve Dönüşen şirketlerine çok daha kolay erişim sağlamasıyla, üye tabanlarının bu unsuru yine önemli bir oranda artmıştı.

Bo'nun bazı güvenlik veri tabanlarına da erişimi vardı ve Isaac'ın ismini bu veri tabanlarında arattığında hiçbir tehlike işareti görmedi. Çok başarılı şirketin sahibi hâlâ ara sıra uzun yol kamyonu kullanıyordu ve sicili temizdi. Kaçakçılık suçlaması yok, ortalamanın üzerinde hız cezası dışında bir şey yok. Sonuncusu kamyoncular için bir onur nişanıydı; kamyonlarını her zaman zorlamaya çalışırlardı, çoğu zaman boş olan otoyolların cazibesi çok fazlaydı.

Ancak Beauclair'in şirketi ilginçti: Güvenlik ve güvenilirlik konusunda bir üne sahipti ve sonuç olarak, genellikle başka bir şekilde taşınamayan yüksek değerli malları taşıyordu. Işınlayıcılar genellikle bu tür pragmatik işlere tenezzül etmezlerdi ve bugüne kadarki tüm teknolojik ilerlemelerden sonra bile, bazen belirli öğeleri bir yerden diğerine taşımanın en iyi ve ekonomik olarak en verimli yolu karayoluydu.

Bo mesajlara cevap vermek yerine Lily'yi yakınlarda kendi işine yetismeye çalıştığı yerden aradı. Kız kardeşi onun isteği üzerine biraz bilgisayar korsanlığı yaptı, Isaac'ın kamyonundaki iletişim sistemine doğrudan bir bağlantı buldu ve güvenli bir arama ayarladı. Beauclair Trucking'in kayıtlarına göre Isaac bugün yoldaydı.

Lily, "Sadece şuna dokun ve hazır olacaksın," dedi ve sonra bıraktı.

Arama herhangi bir zorluk olmadan gerçekleşti ve sadece diğer uçtan sesli olarak yanıtlandı.

"?" diye kaba bir soru sordu. "Bowen Knight. Konuşmak istemiştiniz."

Yalnızca ses, görsel ve işitile dönüşü ve Bowen kendini, resmi kimlik fotoğrafına oldukça benzeyen geniş omuzlu bir adamla konuşurken buldu. Isaac Beauclair'in soğuktan ziyade sıcak olacak kadar güneş görmüş beyaz bir teni, oldukça düzenli ama acımasızca kesilmemiş kumlu kıvrık-kahverengi saçları, kıvrık-kahverengiden kıvrık olan düzgün bir sakalı ve koyu el gözleri vardı. Bo'nun görebildiği kadarıyla diğer adam siyah, baskısı beyaz bir grup tişörtüne benzeyen bir şey giyiyordu.

"Bu kadar hızlı bir yanıt beklemiyordum," dedi Isaac. "Kamyonu tam otomatik navigasyona almam için bana bir saniye verin."

Bo diğer adam bunu yaparken bekledi, sonra Isaac ekrana geri döndü. "El kitabını yeniden çekmeden önce birkaç dakikamız var.

Kontrol. Rotamın bu bölümünde yollar biraz sorunlu, tamir edilmemiş birkaç kırık nav işaretçisi var."

"Hat güvenli," dedi Bo ona. "Bundan eminim."

"İşinizi bildiğinizi sanıyorum." Isaac omzunun üzerinden baktı, hoparlörler tarafından algılanmayan bir şey söyler gibiydi.

Geri döndüğünde yüzünde acımasız bir ifade vardı. "İttifak'ın kendisine geri dönebilecek bir şey yapmış olabilirim."

"Açıkla."

"Birkaç saat önce kamyon durağına girdim, kahve içmek ve tuvalete gitmek için içeri girdim, her zamanki şeyler işte." Isaac omuz silkti. "Geri , kamyonumun yanında park etmiş bir SUV vardı. Karartılmış camlar, arazi lastikleri."

"olağandışı bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Bu araçları ara sıra görüyorum -çoğunlukla büyük CEO'lar ya da gizli seyahat etmek isteyen ünlüler. Genelde kamyon duraklarında durmazlar ama belki biri kahve içmek istemiştir ya da tuvalete gitmesi gerekmiştir diye düşündüm ama yine de daha önce çıkan diğer SUV ile ilgili uyarı yüzünden yakından baktım." Durakladı ve Bo düşüncelerini sıraladığını hissetti.

Isaac Beauclair ona çok bilinçli bir adam gibi görünmüştü.

"Kamyonumun kabinine atladım ve arabayı çekerken Kapı kapandı, aşağı baktım." Yüzü asıldı. "Cipin her tarafı karartılmıştı ama cam bir sunroof'u vardı ve ben onun içini görebiliyordum. Ön yolcu koltuğunda bir adam ve arkada bir kadın gördüm. Battaniyeyle örtülmüştü ama yüzü yara bere içindeydi ve çok zayıf görünüyordu."

Bo bunun nereye tahmin edebiliyordu. "Sen mi müdahale ettin?"

"Önce gidip kamyonetlerini yeni getirmiş olan birkaç arkadaşımı yakaladım. SUV sürücüsünün önce dönüp kaçma riski vardı ama arabadaki adam Psy havası veriyordu. Desteğe ihtiyacım olduğunu biliyordum."

Bo başını salladı; insanlar Psy'yi tanımlamakta çok iyidiler. Öyle olmak zorundaydılar. Bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Bazı aile soyları yakınlardaki Psy'lar hakkında ürkütücü derecede doğru ikinci bir his geliştirmişti ama hepsi de bunun psişik bir beceri olmadığını söylemekte gecikmemişti. Bo ikincisine hiç inanmamıştı. Ne de olsa Psy, Dönüşen ve insan

aynı orijinal stoktan geldi. Ve evrim hiç durmadı. "Arkadaşlarının hepsi insan mı?"

"Hayır," diye yanıtladı kamyoncu. "İçlerinden biri değişiyordu, Psy beni indirse bile ayakta kalacağını düşündüm." Isaac dönüp omzunun üzerinden tekrar konuştu ve bir kez daha sesi mikrofonun yakalayamayacağı kadar kısıktı.

"Ön yolcu tarafındaki cama gittim, kapıyı çaldım," diye devam etti telsize döndükten sonra. "Adam camı indirdi ve bana yardım edip edemeyeceğini sordu. Arkadaki kadına neler olduğunu sordum, onu yol kenarında bulduktan sonra hastaneye götürdüklerini söyledi. Kulağa mantıklı geliyordu ama o sırada uyandı ve 'Yardım edin' dedi."

Isaac omuz silkti. "Bu bizim için yeterliydi. Ben kapının kilidini açmak için arka camı kırarken, şekil değiştiren arkadaşım da dikkatini çekmek için Psy'nin yarısını camdan dışarı çekti. Diğer arkadaşımız gözcülük yaptı. Kadını tam dışarı çıkarmıştım ki ikinci bir Psy koşarak geldi ve bana telepatik bir darbe indirdi."

Kamyon şoförü şakağını ovuşturdu. "Cehennem kadar zordu ama güçten düşürücü değildi. O kadar güçlü olduğunu sanmıyorum ama bizi zayıflatacak kadar güçlüydü ve bu da ona diğer Psy'lerin Dönüşen arkadaşım ile savaşmasına yardım etme şansı verdi. Sanırım kadın için geleceklerdi ama ben silahımı çektim."

Bir omuz silkme daha. "Bu izole rotalarda korumaya ihtiyacım var, özellikle de pahalı yüksek teknoloji ekipmanlarını taşıırken. Bu yüzden onun yerine kışkırlarını çektiler-arkadaşlarımdan biri kısmi bir plaka aldı. Onu göndereceğim."

Bowen başıyla onayladı. "Kadını hastaneye götürmediniz mi?" Kadının Isaac'in arkasında, kamyonetin kabininde olması gerektiğini anlamıştı.

Başını sallayan Isaac sesini alçalttı. "Çok , onu denize götürmem için yalvardı." Bir nefes verdi. "Gözleri Hiç böyle gözler görmemiştim. Okyanusun en siyah kısmı gibiydi, ışık yoktu, gölge yoktu."

Bo ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. BlackSea'nin başka bir siyah cipi takip etme isteğini düşündü, Isaac'in yolcusunun yaptığı savunmayı göz önünde bulundurdu ve merak etti. "Onu bana tarif edebilir misin?"

"Beş dört yaşında, siyah saçlı, açık kahverengi tenli, Pasifik Adaları kökenli olabilir. Bana adını vermiyor." Durakladı. "Sanki biri yüzüne av bıçağı saplamış gibi görünüyor."

Bo'nun eli telefonda sıkıştı. "Okyanusa ulaşman ne kadar sürer?" Isaac kadını bekletecek bir adama benzemiyordu.

"Altı saat," diye yanıtladı kamyoncu. "Onu bulduğumda oldukça içerideydim."

Bu Bo'ya BlackSea ile temasa geçmek için bolca zaman kazandırdı. "Sanırım kime ait olduğunu biliyorum, teyit için bana biraz zaman verin." Isaac'ın sertçe başını sallamasıyla telefonu kapatarak, İttifak'a insan karşıtı fanatiklerden oluşan o küçük hücreyi ihbar eden adamın iletişim bilgilerini çıkardı.

Malachai Rhys.

Adamın adının yanında bir unvan vardı: BlackSea Güvenlik Şefi.

Bo çağrısına hemen cevap verilmesini beklemiyordu; su Dönüşenleri gizliliklerini tercih etmeleriyle ve herhangi birinin onlara ulaşmasını zorlaştırmalarıyla ün salmışlardı. Ve şu anda anlaşılabilir bir şekilde İttifak'a kızgınlardı.

Ancak Malachai ilk iki saniye içinde telefonu açtı. "Evet?" "Ben Bo Knight."

"Ben onaylarken bekleyin."

Bowen kaşlarını kaldırarak sandalyesinde geriye yaslandı. Malachai tekrar hatta geldiğinde, "Tam olarak nasıl teyit ediyorsunuz?" diye sordu.

"Yöntemlerimiz var," diye cevap verdi BlackSea erkeği. "Sohbet etmek için aramadınız."

"Hayır. Adamlarımdan biri fiziksel durumu kötü olan ve denize gitmek isteyen bir kadın aldı."

"İsim?"

"Söylemeyecek ama elimde bir tarif var." Malachai'ye tekrarladı. "Sesi sizinkilerden birine benziyor mu?"

Bir duraksama oldu, sanki BlackSea güvenlik şefi onaylamayı mı yoksa yalanlamayı mı düşünüyordu. Sonunda "Evet," dedi. "Eğer bize yerini bildirirseniz, onun sorumluluğunu ."

Bo diğ er adama, "Bir ış ınlayıcı çağ ırmadığınız sürece, onu denize zaten gittiğ inden daha hızlı götüremezsiniz," dedi. "Ş u anda uzun yol kamyonunda, güvende ve sıcak. Kamyoncuların ne kadar hızlı gittiğ ini bilirsin." Ve yolda o kadar büyük bir kamyonu alt edebilecek başka hiçbir şey yoktu.

Malachai, "Yine de nerede olduğ unu bilmemiz gerekiyor," dedi.

Duraksama sırası Bowen'daydı. Eğer onlara Isaac'in bilgilerini verirse,

sonra da diğ er adamı savunmasız bıraktı. Öte yandan, BlackSea dostluk elini uzatmış, İttifak ise karş ılığ ında onları yüzüstü bırakmış tı. Belki de skor tablosunu eşitlemenin zamanı gelmiş ti.

Verileri gönderdi. "Onunla sahilde buluşacak birini bulmalısın. Bana anlatılanlara bakılırsa, okyanusa karş ı koyacak gücü olduğ undan emin değilim."

"Bunu organize edeceğiz." Malachai'nin ses tonu hafifçe değ işti. "Bir mesaj iletin. Ona yer değ iş tirme isteğ ine direnmesini söyle. Bu haliyle Kanada yakınlarındaki su onun için çok soğ uk; çantasının yolda olduğ unu ve onu mümkün olduğ unca hızlı bir şekilde daha sıcak sulara götüreceğ ine söz verdiğ ini söyleyin."

"bilin." Telefonu kapatan Bowen mesaj ı ilette ve Isaac'i yol boyunca kendisine eşlik edecek birileri olabileceğ i konusunda uyardı. "Dost canlısı olmalılar ama sorun çıkarırlarsa bana haber ver. Birkaç iyilik isteyip sana yardım getireceğ im."

Isaac telefonu kapatmadan önce, "Onun güvende kalmasını sağlayacağ ım," dedi.

Bo bir saat sonra bir mesaj daha aldı: Önde ve arkada bir eskort var. Isaac araç kimlik numaralarını da göndermiş ti.

Bowen Malachai'ye sordüğ unda, BlackSea erkeğ i bunların BlackSea araçları olduğ unu doğruladı. "Kamyoncunun yoluna çıkmayacaklar, ama sahile ulaşt ığında paket arkadaş ımız için orada olmaları gerekiyor."

- - -

LEILA Savea kendisini kurtaran adama neden güvendiğ ini bilmiyordu; belki kendisini kurtardığı *için*, belki de arabasının ön paneline yapış tırılmış fotoğraf ı gördüğ ü için. Fotoğrafta adam, kollarının arasında duran uzun boylu sarış ın bir kadınla gülüyordu.

Kendisini Isaac olarak tanıtan adam en az Malachai kadar iri ve kaslı olmasına rağmen yüzünde korku belirtisi vardı.

Her neyse, kendisine yapılanların çirkinliğinden arınma ihtiyacına boyun eğmiş, taksinin yaşam alanındaki duşta çok uzun süre duş almıştı. Muhtemelen su tankını boşaltmıştı ama adam ona dışarı çıkmasını söylemek için kapıyı çalmamıştı. Bunun yerine, nihayet dışarı çıktığında, adamın giymesi için bir çift eşofman altı ve bir tişört bıraktığını gördü.

Kıyafetleri üzerinden düşebilirdi ama bunlar, tişörtü eşofman altının içine pek de şık olmayan bir hareketle sokup büzgüsünü sıktıktan sonra pantolonun paçalarını kıvrınca tam oturdu.

Kıyafetlerin daha uzun boylu, daha sağlıklı bir kadına ait olduğu açıktı. Gülen sarışın mı? Hem Isaac hem de kadın ona yabancı olsa da bu fikir Leila'yı mutlu etti. Ve şu anda mutluluk düşüncelerine ihtiyacı vardı. Onu paramparça olmaktan alıkoyan tek şey buydu, ruhu tek bir kırılğan iplikle bir arada tutuluyordu.

Kız Isaac'e bakmak için dışarı çıktığında, Isaac yanaklarını kırıştıran bir gülümsemeye ona baktı. "Biliyor musun," dedi dikkatini tekrar yola çevirmeden önce, "kurtardığım ilk kız sen değilsin."

Leyla'nın karanlıkta aklı başında kalmasını sağlayan parçası kaşlarını çatı. "Ben bir kadınam, kız değil."

"Jessie de gevezeydi." Parmaklarını fotoğrafa dokundururken sesinde çok fazla duygu vardı. "Şimdi büyük kamyonlar kullanıyor. Beni de deli ediyor."

Leila kendini ona "Ben bir bilim insanıyım," derken buldu ve böylece kaybettiği benliğinin bir parçasını geri kazanmış oldu. "Okyanusu evi olarak gören canlıları inceliyorum."

Isaac ıslık çaldı. "Akıllıca." Bir sonraki kelimedede sesi değişti, sertleşti. "O pislikler canını fena yakmış." ileriye işaret etti. "Sizinkilerin tıbbi yardımına ihtiyacın var mı?"

Ön camdan pırıl pırıl parlayan beyaz arazi aracını görebiliyordu, ötesindeki manzara bulutlu öğleden sonra ışıyla boyanmıştı. "Bu insanların benim olduğuna emin misin?"

"Malachai adında bir adam bunu doğruladı."

Gözleri yaşlarla dolmak üzereydi.

Malachai kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi. O Miane'indi ve Miane de ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar ya da dünyanın geri kalanı için önemleri ne kadar küçük olursa olsun halkını korurdu. BlackSea'nin her bir üyesi Miane için önemliydi.

Emekleyerek yolcu koltuğuna oturdu ve kendini zorlayarak, "Onlarla birlikte gidebilirim. Çok hızlı gidiyorlar." Ama onları tanımıyordu ve Isaac güvendeydi. Isaac'ın babası gibi sakalı vardı ve sarı saçlı, burnunun ve yanaklarının üst kısımlarına dağılmış çilleri olan bir kadını seviyordu.

Isaac, bu dolambaçlı yolu umursamadığını belirten bir sırıtışla, "Okyanusu görmeyi çok isterdim," diye cevap verdi. "Uzun zaman oldu."

"Benim adım Leyla." Onu evine götürecek olan bu iyi adama bunu söylemek doğru görünüyordu.

"Güzel." Bardak tutucusundan bir şey alıp uzattı. "Mümkünse biraz daha yemelisin."

Protein barı olduğu anlaşılan şeyi alarak, durup koşmaya çalıştığı sırada SUV sürücüsünün parmaklarını nasıl geri çektiği yüzünden şişmiş parmaklarıyla açtı. Ayrıca yüzüne de yumruk atmıştı.

"Sana göz kulak olacak biri var mı?" Isaac, Malachai'nin huysuzlaştığı zamanlardaki gibi tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olan o sert ses tonuyla sordu. "Eve ulaştığında mı?"

Ev düşüncesi göğsünü ağrıtıyordu.

Protein barından bir ısırık aldıktan sonra ona "Yalnız yüzüyorum," dedi. "Ama bir süreliğine şehre gideceğim, ailemin kollarında dinleneceğim."

"Hiç yalnızlık çekiyor musun?" Yanından açılmamış bir su şişesi aldı ve ona uzattı. "Yalnız yüzerken yani? Okyanus büyük bir yer."

beklenmedik ve paslı bir kahkaha döküldü. "Kamyoncular bazen günlerce tek başlarına araba kullanmıyor mu?"

"Seni işaret ediyorum." Kıkırdadı ve bu ses onu saran sıcak bir battaniye gibiydi. "Ama artık pek yalnız koşmuyorum." Fotoğrafa bir bakış, kelimelerden daha fazlasını söylüyordu. "Koştuğum nadir zamanlarda hâlâ insanlarla karşılaşıyorum; kamyon duraklarında mesela. Uyku duraklarında, eğer biraz için yan yana park edersek. Okyanusta kamyon durağı yok."

"Yüzerek gelen arkadaşlarım var." En yakın arkadaşlarının çıkıp kurabiye almak için mutfaktaki rafları nasıl yağmaladıklarını hatırlayınca gülümsedi. Bir keresinde, şeytanlar tek bir kırıntı kalmayana kadar kurabiyelerini yedikten sonra, yüzmekten döndüğünde güvertede iki büyük kurabiye çuvalı bulmuştu, malzemeler su geçirmez torbalarda ona taşınmıştı.

Çikolatalı kurabiyelerden tatmak için ağzı sulanırken Isaac'e, "Aralar senin iş kolundakinden daha uzun," dedi. "Günlerden ziyade haftalar, ama biz de kendi çapımızda sosyaliz." Gülümsemesi ani bir mide bulantısıyla soldu, teni soğudu. "Artık kendi sularımda yüzüp yüzemeyeceğimi bilmiyorum. Kaçıranlar beni tekrar götürebilir."

Isaac ona korkutmayan karanlık bir bakış fırlattı; Isaac onu zaten öfkesinin kendisine işkence eden ve hapseden insanlara yönelik olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Bir süreliğine bir grupla birlikte yüzebilirsin," diye önerdi. "Kendi sularında kalmak için yalnızlık ihtiyacınla savaş."

Leila nasıl bu kadar çok , nasıl *kırılmadan* hayatta kaldığını düşündü ve uzun zamandır içinde ölü olduğunu düşündüğü bir duygunun, gururun titreştiğini hissetti. "Arkadaşlarımla yüzmek güzel olabilir," diye itiraf etti, bu arkadaşlarının normalde yalnız seyahat etmelerine rağmen onu hoş karşılayacaklarını biliyordu.

Cildi ağrıyor, suyun serin akışına hasret kalıyordu. Evdeyken su o kadar berraktı ki, güneş ışığının huzmelerinin içinden geçerek sessiz bir havai fişek gösterisi gibi ışık parıltıları saçtığını görebiliyordu. Ama şu anda, evden bu kadar uzaktayken, hatıralar canını yakıyordu. O yüzden acıtmayan bir şeye yöneldi. "Bana Jessie'ni anlatır mısın?"

Isaac sırttı ve sonra ona bir gece geç saatlerde ıssız bir yolda yakaladığı ve otostop çektiği için azarladığı sert ve akıllı kızıdan bahsetti. O kız büyümüş, daha da sert ve zeki olmuş ve Isaac'in en iyi sürücülerinden biri haline gelmişti. Ayrıca Isaac'in dikkatini dağıtmaktan zevk alıyor gibi görünen "uzun boylu muhteşem bir kadına" dönüşmüştü ... ta ki bir gün aramayı bırakana, ona komik e-postalar göndermeyi bırakana, hayatının ayrılmaz ve günlük bir parçası olmayı bırakana kadar.

Leyla'nın kalbi sıkıştı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hüzünlü bir son istemiyorum." Bununla başa çıkamazdı. Bugün değil. Belki de önümüzdeki birçok gün boyunca.

Isaac ona göz kırptı. "Jessie benim kalın kafamdan bıkıp usandı ve canımı cehenneme demeye karar verdi." Yüz ifadesi karanlık bir kaş çatmaya dönüştü. "O güzel çocuk asker Michel Benoit ile çıkmaya başladı." Büyük boğa deniz aslanı değişimlerinden birinden gelebilecek hırıltılı sözler. "Yani, gerçekten mi? Bir asker mi?"

Leyla'nın omuzları sarsıldı. "Onu nasıl geri kazandın?" Onun kazandığını biliyordu, sol yüzük parmağındaki altın alyansı yeni fark etmişti. Jessie'nin elindeki altın parıltısı gibi fotoğrafta da görünüyordu.

Sakallı kamyoncu başını sallayarak, "Bu ne biçim bir hikâye," dedi. Hikayeyi anlatmaya başladı, can düşmanı Michel Benoit ile ilgili bir bölüme her geldiğinde hırılıyordu.

Hikâyeye o kadar kaptırmıştı ki ne zaman uyuduğunu bilmiyordu ama uyandığında ay ışığıyla aydınlanmış bir karanlık ve okyanusun tuzlu kokusuyla karşılaştı. Gözleri yanarak ve kalbi küt küt atarak ağır kapıyı itmeye başladı. Isaac çoktan kilidi açmıştı ve kapıyı itip açtığı anda Isaac onu yakalamak için oradaydı.

"Isaac" -gözyaşları sıcak ve ıslak bir şekilde yüzünden aşağı yuvarlandı- "beni eve getirdin."

Onu tuttuğu yerden bırakmayı reddetti. "Yaptım tatlım ama Malachai'nin ne dediğini biliyorsun. Bu halinle yüzmeden sağ çıkamazsın."

Leila onu zar zor duydu, çarpan dalgaların müziği adını haykıran içgüdüsel bir nabız gibiydi. Sonra Leila'ya tanıdığı bir başka deniz biyoloğunu hatırlatan özelliklere sahip uzun boylu, esmer bir kadın, Lil'wat Ulusu'ndan gelen bir kadın, eskort araçlarından birinden inerek yanına geldi. O da okyanus kokusunu teninin derinliklerinde taşıyordu.

Paketle.

Bu farkındalık Leila'nın dikkatini denizden çekmeye yetti ama onu Isaac'ten ayırmaya yetmedi. Bu sürü arkadaşını tanııyordu, onu daha önce hiç görmemişti. Sonra kadın bir çağrı yaptı, ona

telefon. Tüm vücudu titredi çünkü karşıdaki Miane'di ve ona güvende olduğunu, bu kadının ve ortağının onu kendi sularına götüreceğini söylüyordu.

"Kanada suları bu halinle senin için çok soğuk," dedi Miane, her kelimesine sinmiş bir emirle. "Yer değiştiren bile kalbin duracak. Biraz daha insan formunda kal."

Leyla'nın tüm benliği denize olan ihtiyacından dolayı acıyordu ama aralarındaki ilk kişiye karşı gelemeydi. "Yer değiştirmeyeceğim." Titreyen bir sözdü bu.

"Sadece kısa bir süre daha, küçük dansçı."

Küçük dansçı.

Uzun zamandır kimse ona çocukluk lakabıyla hitap etmemişti. Elbette Miane hatırlayacak ve böylece Leyla'ya yara izlerinin ve acının altında kim olduğunu hatırlatacaktı. "Dayanacağım," diye söz verdi daha güçlü bir sesle. "Eve dönene kadar."

Leila telefonu geri verdikten sonra telefonu alan esmer kadın uzakta demirlemiş, yelkenleri ayın gümüş öpücüğü altında bembeyaz parlayan bir yatı işaret etti, sonra da sığıltaki küçük bir jet botu gösterdi. "Eğer hazırsanız?"

Leyla yutkundu ve başını kaldırıp Isaac'e baktı. "Teşekkür . Jessie'n şanslı bir kadın."

Gülümsemesi bir okyanus üzerinde gün doğumuydu. "Bir gün bana üzerinde palmye ağaçları olan bir kartpostal gönder. Tropik bölgelere hiç gitmedim."

Kollarını onun iri ve sağlam bedenine dolayarak fısıldadı: "Beni ziyarete gel. Jessie'yi de getir."

Ve sonra artık çekime karşı koyamadı, kumsaldan aşağıya o kadar hızlı iniyordu ki dizleri çökmekle tehdit ediyordu. Esmer kadın ve ince yapılı siyah adam jetboata binmesine yardım etti. Elini suyun içinde gezdirdi ve onlar uzaklaşmaya başladığında ihtiyaçtan hıçkırmamaya çalıştı.

Eve, eve gidiyordu.

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
14 Temmuz 2081*

Nina,

Savaş verdi. San Francisco sokakları askerlerle dolup taşıyor. Bunu kilisenin mahzeninde, alınmış bir anda yazıyorum. Etrafımda benim ve diğ er sağılıklı insanların getirdiğı mülteciler var.

Artık yazacak zaman yok. Gitmeliyim, yardım edebileceğim başkaları var mı diye .

Xavier

Bölüm 48

MIANE, Leila Cifica'ya adım atana kadar gerçek bir nefes **almadı**, şehir altlarında denizin nabzı gibi bir ritimle hafifçe sallanıyordu. Genç kadın yatla en yakın büyük Karadeniz şehrine götürülmüş, oradan da yüksek hızlı bir uçağa bindirilerek evine gönderilmişti. O uçak iki dakika önce BlackSea'nin tropik bölgelerdeki ana şehrinin yanındaki suya inmişti.

"Leila." Sürü arkadaşını kollarının arasına aldı ve Leila ağlarken ona sarıldı.

"Beni çirkinleştirdiler," diye fısıldadı Leyla göğsüne doğru. "Hiçbir zaman güzel değildim ama şimdi bir canavarım."

"Bunu bir daha asla söyleme." Miane öfkesini bastırdı ve Leyla'yı sıkıca kavradı. "Güçlüsün, güzelsin ve benden birisin."

Cevap verirken Leyla'nın sesi kalındı, parmakları yüzüne doğru kalktı. "Yara izleri, Miane . . . Gitmelerini istiyorum."

"Mükemmel bir cerrahımız var." İnsandı ama yaraları olan bir melekti. "Şehre gelmesini sağlayacağım." Leyla'nın ilk olarak yaralarından bahsetmesi Miane'i şaşırtmamıştı. Tüm travma mağdurları farklı tepkiler verirdi ve Olivia Coletti'den bazen yüzeysel bir ifadenin ya da talebin hiç de yüzeysel olmadığını biliyordu.

Aynaya her baktığımda, diye fısıldamıştı Olivia ona, *onları görüyorum. Bu benim yüzüm değil. Beni bu hale onlar getirdi.*

"İşe yarayacak mı?" Leyla titreyerek sordu.

"Evet." Olivia'nın yara izleri zaten o kadar inceydi ki, normal ışık altında onları fark etmek zordu. "Çok iyi."

Sarsıntılı bir baş sallama. "Kibirli değilim. Sadece ..."

"Biliyorum." Kısa boylu, zayıf kadının şakağını öptü, onu kucağında sıcak ve güvende tuttu. "Seni özledik, Leyla."

Hıçkırıklar Leila'nın bedeninden yeniden koptu, yürek parçalayıcı, acı verici ve çığ. Ama her şey bittiğinde ve Leila gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerini Miane'in gözlerine kaldırdığında, o gözler ışıltı ışıltı parlıyordu. "Dünya anlamıyor. Bazılarımız yalnız yüzdüğü ve okyanus çok büyük olduğu için umursamadığımızı düşünüyorlar."

Miane Leyla'nın gözyaşlarını sildi. "Gerçeği biliyoruz ve önemli olan da bu." Miane halkı için bir avcıya dönüşebilir, onları güvende tutmak için her türlü düşmanla savaşabilirdi. "Biz BlackSea'yiz."

"Biz biriz," diye fısıldadı Leila, hiçbir yerde yazmayan ama suda yaşayan Dönüşenleri tanımlayan sloganı tamamlayarak.

Ne kadar uzağa ya da ne kadar derine gitmiş olurlarsa olsunlar, onlar daha büyük bir bütünün parçasıydılar. Asla unutulmadılar. Asla atılmadılar. *Bir.*

BÖLÜM 7

Bölüm 49

Riley, Leila Savea'nın halkının yanına sağ salim döndüğü haberini aldıktan **on dakika sonra** Mercy'yle birlikte kulübelerinin yakınındaki ormanda yürüyordu. Riley onu bırakmayı reddediyordu; uzun boylu, güçlü kaslara sahip arkadaşı sanki devrilecekmiş gibi görünüyordu.

"Neden başka bir yerde kilo almadın?" diye hırladı ona. "En azından daha dengeli olurdun."

Ona dişlerini gösterdi. "Kapa çeneni. Kendimi dik tutabilirim. Bilgin olsun diye söylüyorum, kış uykusuna yatmadan önce bir ayı gibi yiyordum ama çocuklarımız obur holiganlar."

Riley o durduğunda bekledi, nefesini tuttu.

Bir dakika, Mercy hamileliğinin hiçbir döneminde basit bir yürüyüş sırasında nefesini tutmak zorunda kalmamıştı. "Kasılma geçiriyorsun," diye suçladı.

." Kaşlarını çatarak ona baktı. " sadece küçük. Muhtemelen en azından birkaç saat daha sürecek."

"Elbette olacak." Damarlarında Mercy'nin kanı dolaşan herhangi bir çocuğun hiçbir şekilde öngörülebilir olmayacağını bilerek telefonunu çıkardı ve Tamsyn'i aradı.

"On beş dakika içinde orada olurum," dedi şifacı, belli ki çoktan oraya varmıştı.

Mercy'nin gecikmesi muhtemelen kasıtlıydı. Sadece çoklu şekil değiştiren hamileliği açısından değil, genel olarak.

"Oh, !" Mercy neredeyse .

Kalbi güm güm atan Riley yine de soğukkanlılığını korudu ve sevdiği sert dokunuşla sırtını okşamaya başladı. Hazır olduğunda,

ona yardım etti. Biraz daha yürüdüler ama kulübenin yakınında kaldılar.

Riley'nin içgüdüğü onu rahat bir yatağı sokmaktı ama Mercy bir leopar nöbetçisiydi ve vücudunu tanıyordu. Bir noktada ellerini avuç içleriyle bir ağaca bastırdı ve Riley onun sırtına masaj yaparken başparmaklarını onun istediğı şekilde sokarak onu itti.

Ona hırladığında bile, artan acının sonucu olarak gözleri karardığında, şakağını öptü ve onu okşadı ve kasılma geçtikten sonra vahşi, güzel eşi ona döndü. "Özür dilerim."

Riley onun yanaklarını ve dudaklarını rahatlatmak için öptü. "Bana istediğın kadar bağırabilirsin. Bu bana bir işe yaradığımı hissettiriyor." Nemli saçlarını geriye doğru taradı ve tekrar yürümeye başlamadan önce ona istediğı kadar sarıldı.

Mercy'nin suyu bir dakika sonra geldi.

Tamsyn onlara ulaştığında kasılmalar birbirine o kadar yaklaştı ki aradaki boşluklar dakikalarla değil saniyelerle ölçölüyordu. İçeri girmeyi başaramadılar. Yavrular kulübenin dışındaki yumuşak çimlerin üzerinde aceleyle doğdular, Tamsyn sabırsız çocuklarını yakalarken Mercy'nin eli Riley'ninkini kavradı ve sırtı Riley'ninkine dayandı.

Hepsi de birbirinin üstüne çıkmaya karar verdi.

Yüzlerini silen şifacı, çocukları Mercy'nin titreyen kollarına bıraktı. Riley onları güvende tutmasına yardım etmek için kendi kollarını onunkilerin altına soktu. "Merhaba," diye fısıldadı Mercy, o ana kadar sadece Riley'nin gördüğü bir yumuşaklık vardı yüzünde.

Ona bakmadan önce sırayla her bir ciyaklayan yüzü öptü. "Artık bir babasın, kurt."

Gülümsemesi yüzünü çatlatmış gibi hissettirdi. "Tabii ki evet."

Yavrular annelerinin dokunuşuyla, yeni doğan Dönüşenler için çok önemli olan ten tene temasla sakinleşirken, "Yanıma gel," diye mırıldandı. "Onların da babalarının dokunuşunu hissetmeye ihtiyaçları var."

Destekleyici tutuşunu gevşeterek yan tarafa geldi, böylece Mercy'yi bir bacağıyla arkasından destekleyebilecek ve

bebeklerini kucakladı. Neredeyse hiç düşünmeden gömleğini çıkardı ve ardından Mercy üç yavruyu da kucağına aldı. "Obur holiganlar" güçlü ve sağlıklıydı ama miniciklerdi. Her birinin yumuşak yüzünü okşadı, kokularını içine çekti, kalbinin bu üç değerli ruha daha da fazla yer açmak için yeniden genişlediğini hissetti.

Mercy'yle ilgilenen Tamsyn sonunda onları ayağa kaldırıp eve soktu. Ancak üç yavru da yatakta Riley'ye sarılıp ten tene temas ettikten sonra Mercy bir dakikalığına duşa girdi.

Daha sonra onun tişörtlerinden birini giyip, altına külot giyerek bebeklerine doğru ilerledi. "Şunlara bak. Çok mükemmeller." Minik bir ayak aldı, her bir parmağı öptü. Sonra aynısını diğer iki yavru için de yaptı ve Tamsyn gülümseyerek onları yalnız bıraktı.

Mercy bir köpek yavrusu aldığı anda ve bebek pamuğa dokunduğunda inlediğinde, tişörtü çekip çıkardı ve çocuklarını kalp atışlarına sarıldı. Bebek hemen sustu. "Riley, üç tane muhteşem bebek yaptık," diye fısıldadı açık bir huşu içinde, gözleri parlıyordu.

Krem ve altın rengi teni üzerinde kızıl dalgalar halinde dalgalanan saçları ve önce bir yavruya bakıp sonra diğerinin gevşekçe yumruk yaptığı elini, üçüncünün başını öpmek için eğildiğinde ısıldayan yüzüyle Mercy kalbinin durmasına neden oldu. Boştaki elini Mercy'nin ensesinde gezdirebilmek için bir kolunun üzerinde tuttuğu iki yavruyla hokkabazlık yaparak "Yaptık," diyebildi. "İnanılmazsın."

Pırıl pırıl bir gülümseme. "Bunu asla unutma, kurt." Eğilerek adamın alt dudağını ısırdı. "Hepsini tekrar kucağıma almak istiyorum." Yatak başlığına hafifçe yaslandı, arkasına yastıklar yığıldı, sonra Riley diğer iki yavru köpeği ona yasladı.

Minik yüzleri gülümsüyor gibiydi, yumuşak elleri teninde yayılıyordu.

Riley onları izliyor, hiçbir parçasının ifade kadar derin bir sevinç hissediyordu. Eşi güvendeydi, yavruları da öyle.

Riley Aedan Kincaid daha fazlasını isteyemezdi.

Nina'ya Mektuplar

*Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
27 Eylül 2081*

Nina,

 ehrimiz aylardır huzur içinde.

Değişkenler bu yılın ba larında bu barışı bozan savaşı kazandılar, ancak her iki arkadaşım da bunun sadece geçici bir durgunluk olduğuna inanıyor - değişim PsyNet'te, dünyadaki tüm Psy'leri birbirine bağlayan ağda, iltica eden nadir birkaç kişi dışında, giderek artan bir ivmeyle inşa ediliyor.

"Deprem geliyor Xavier," demişti arkadaşlarımdan biri birkaç saat önce. "Bittiğinde sadece güçlüler ayakta kalacak."

Karga aya kapılmış ruhlar için dua ediyorum, Psy, insan Dönüşen için. Artık bütün bir ırka karşı nefret dolu değilim. Onlar da en az bizim kadar iyi ve kötü, mükemmel ve kusurlu. Bunu anladığımda, ben de bir tür huzur buldum.

Ama kalbim, seni  zlemekten geceleri hala acıyor. Aradan bunca yıl geçti ve ben hala dönüp g l msemeni arıyorum, hala ellerine uzanıyorum. , hep öyle olacak.

Senin Xavier'in

Bölüm 50

LUCAS VE SASCHA yavruları karşılamaya Hawke ve Sienna ile aynı anda, doğumdan bir saat sonra gelmişti. Riley'nin alfası ve eşinin çok uzakta olması gerektiği gerçeği göz önüne alındığında Riley, Hawke'ın geçen hafta Mercy'nin doğum yapmasını beklerken yakınlarda olduğundan emin olduğunu biliyordu. Sadece bebekleri karşılayabilmek için değil, bir alfanın gücüne ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı. Mercy'yle doğrudan bağlantısı olan Lucas olsa da Hawke gücünü Riley aracılığıyla paylaşabilirdi.

Her iki alfa da yatak odasının kapısında durdu, omuzları birbirine değiyordu. Bu, böylesine baskın ve yırtıcı iki şekil değiştiren için alışılmadık bir duruştu; sadece aynı alanı paylaşmıyorlardı, aynı zamanda kimin daha alfa olduğunu iddia etmek için öne doğru itmiyorlardı. Bu durum ilişkileri ve onları birbirine bağlayan dostluk ve güven hakkında ikisinin de itiraf edemeyeceği kadar çok şey ortaya koyuyordu.

"Ee," dedi Hawke, "görüyorum ki bahis havuzunu kimse kazanmamış."

Lucas'ın gülümsemesi çok kedimsiydi. "Kurallara göre tüm para yavru köpeklerinize gitmiyor mu?"

Riley'nin yanında, tişörtlü arkadaşı sıırıttı. Gömlek ve göğüslerini göstermeden yavru köpeklerle ten tene temasını sürdürebileceği kadar düğmeleri açtı - gerçi kendisinin de belirttiği gibi, göğüsleri şu anda "acayip harikaydı".

Riley'nin bu açıklamaya hiç itirazı yoktu.

Beline kadar çekilmiş bir çarşafın altında bağdaş kurmuş oturuyordu, bebeklerinden ikisi ona sarılmıştı, Riley ise üçüncüsünü çıplak göğsüne yaslamıştı.

yatak başı. Tamsyn yavruları sıcak tutmak için sırtlarına yumuşak yün örtüler örtmüştü.

Mercy, Hawke ve Lucas'ın açıklamalarına cevaben "Evet ve evet" dedi.

Sonra uzandı ve Riley'nin havaya kaldırdığı yumruğuna kendi yumruğuyla vurdu. "İyi uygulanmış bir planın şerefine."

Hawke başını sallayıp, "Bir kedi tarafından yoldan çıkarılmış," deyince Riley kıkırdadı.

"Bu benim fikrimdi." Riley kucağındaki bebeğin başına bir öpücük kondurdu. O ve Mercy doğumdan bu yana bir saat boyunca "yavru köpekleri geçirme" oyunu oynamış, her çocuğun her iki ebeveynle de eşit zaman geçirmesini sağlamışlardı. Uykulu serserilerin umurunda bile değildi, mutlu bir şekilde anne ya da babaya sarılmışlardı.

"Lara yardım etti," diye ekledi.

SnowDancer şifacı "yanlışlıkla" kısa bir süreliğine görüntü ekranında üzerinde oynanmış bir tarama bırakmıştı. Bir sürü arkadaşı görüntüdeki dört belirgin çizgiyi görmüştü ve söylentiler de öyle olunca, birdenbire tüm bahisler dördüzlere doğru kaymıştı.

"Tammy de." Mercy kucağındaki yavruları sevdi, sonra uzanıp parmaklarını Riley'nin kucağındaki bebeğin sırtına dokundurdu. "Söylentiye doğrulamayı reddederek ve doğru olduğunu belli ederek doğruladı."

Her iki alfa da sırtıttı ve sonra odaya aktı. Riley bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordu ama bir şekilde itişip kakışmadan aynı anda içeri girmişlerdi. Sanki bunu bilinçaltılarında koordine etmişlerdi. Ve evet, bu düşüncesini kendine saklayacaktı -Luc ve Hawke arkadaş olabilirlerdi ama birinin bunu belirtmesinden nefret ederlerdi.

Lucas yatakta Mercy'nin yanına otururken Hawke da Riley'nin yanında duruyordu. Konuşulacak bir şey yoktu. O ve Mercy değerli yüklerini alfalarına teslim ettiler, sürü olarak kabul edilmek, hoş karşılanmak için. Üç bebek de alfalarının huzuruna çıkan küçük bir çocuk için normal olan şekilde sakin ve durgun kaldılar - ilginç olan her *iki* alfaya karşı da sakin kalmalarıydı.

Hawke ve Lucas, her ikisi de her bir çocuğu ellerine alana kadar çocukları geri vermediler. Tam o sırada Sienna ve Sascha içeri girip yavru köpekleri kucaklayıp kucaklayamayacaklarını sordular. Her iki kadın da

Mercy onlara el salladığında yatağın ucunda gülümseme, mırıldanma ve sarılma vardı.

Mercy ise kendini beğenmiş ve mutlu görünüyordu. Bu da Riley'yi çok kendini beğenmiş ve mutlu yapıyordu.

Kolunu ona dolayarak Hawke'dan Lucas'a, sonra tekrar kendi alfasına baktı. "Ee?" Yavruları yaklaşık bir yıl boyunca yer değiştirmezdi ama alfalar hangi yavrunun hangi sürüye ait olduğunu bilirdi. İyi bir alfa -ve bu adamların ikisi de olağanüstü alfalardı -Sürüsünü biliyordu.

Lucas'ın gözleri Hawke'inkilerle buluştu.

Panter yeşili ve kurt mavisi, her iki set de parlıyordu.

Konuşan Lucas oldu. "Hamilelik boyunca herkesi merakta bıraktığın gibi seni de merakta bırakmayı düşündük."

Mercy gülen alfasının kafasına bir yastık fırlattı. "Seni öldüreceğim, yemin ederim." Pençelerini bırakmadan önce bir duraksadı ve düşünceli bir şekilde Hawke'a baktı. "önce ben seni öldürürdüm."

"Bundan hiç şüphem yoktu." Hawke uzanıp iki oğlanı Sascha'nın kollarından alırken, Lucas da küçük kızlarını Sienna'dan aldı.

Sascha'nın gözleri büyüdü. "İki kurt yavrusuna karşı bir leopar yavrusu. Sanırım bu hanginizin daha baskın olduğu sorusunu cevaplıyor."

"Hayır, öyle değil," dedi Riley. "Isabella önce doğdu, öncülük etti." Riley, Mercy'nin saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ödeştik diyebilirim."

"İyi cevap, kurt." Güneş ışığını tutan bir öpücük, eşinin zevkini açtı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Bahse girerim Isabella çocukları çok yoruyordur."

"Bu ismi seviyorum." Sascha, Lucas'tan çaldığı yavru köpeğe bakıp . "Adını büyükannenden mi alıyor?"

Mercy başıyla onayladı. "Bir alfanın kızımız için iyi bir isim olduğunu düşünüyorum."

Göbek adı Maeve, Riley'nin annesinin adı." Parmaklarını

Riley'ninkilerle birleştirdi. "Acton Riley'nin babasının, Michael da benim babamın adı." Gülümsemesi daha da derinleşti. "Belle, Ace ve Micah."

Sırıtarak ekledi, "Kardeşlerim bunu yapmadan önce takma ad bulmamızın daha iyi olacağına karar verdik. Shadow, Herb ve Frenchie'nin ne seçeceğini Tanrı bilir." Herkes gülerken, Hawke en küçük oğullarını kendi kollarına, Micah'yı da Riley'nin kollarına bıraktıktan sonra Ace'in yanağını öptü.

Riley ve Mercy aile isimlerini seçmişlerdi çünkü üçünün de benzersiz olmasına ve kendi yollarını çizerek olmalarına rağmen çocuklarının kendilerini sağlam bir şekilde kök salmış hissetmelerini istiyorlardı. Aynı nedenle yavruların soyadı olarak Smith-Kincaid'de kılmadan önce uzun uzun tartışmışlardı. Biraz ağız dolusu bir isim evet, özellikle de üçünün de göbek adı olduğu için, ama bu, bebeklerinin, dönüşen hayvanları ne olursa olsun, bir ebeveynden çok diğerine ait olup olmadıklarını asla merak etmeyecekleri anlamına geliyordu.

Riley en yakın arkadaşına, "Michael'ın göbek adı Hawke," dedi.

Hawke dondu kaldı, sonra "Cehennem" dedi. Tek kelimedede bir duygu fırtınası vardı, kurdu gözlerinde sinsice dolaşıyordu.

"Acton'inki de Lucas," dedi Mercy alfasına, aynı yoğun tepkiyle karşılaşınca. "Kurt ya da leopar, bebeklerimizin her iki sürü tarafından da el üstünde tutulduklarını bilmelerini istedik."

Riley bunun en saf gerçek olduğunu düşündü.

- - -

On dakika sonra Riley, Mercy'nin gözlerinin Hawke'un Ace'i Lucas'a teslim ettikten sonra Belle ve Micah'yı leopar alfadan alırken onu takip ettiğini gördü. Onun neden bu kadar ilgisini çektiğini biliyordu; her iki alfa da çocuklara kendi çocuklarıymış gibi davranıyordu. Bu genellikle bir seçim değildi.

Alfalar, sürülerindeki çocuklar konusunda, ebeveynlerin yavruları ya da yavruları konusunda olduğu kadar bölgeciydiler.

Lucas onların bakışlarını yakaladı. "Sürü hiyerarşisi ve disiplin ihtiyaçları açısından Belle benim, Micah ve Ace ise Hawke'ın ama hepsi bizim."

Bu, yırtıcı bir Dönüşen alfanın söyleyebileceği sıra dışı bir şeydi ama Riley'de yankı uyandırmıştı. O Hawke'ındı ama Lucas için de ölümüne savaşıyordu çünkü DarkRiver'ın Lucas'a ihtiyacı vardı ve

Mercy'nin DarkRiver'a ihtiyacı vardı. Eşinin de Hawke için aynısını yapacağını biliyordu, onu ne kadar sık öldürmekle tehdit ederse etsin.

Şimdi Belle'e geri döndü ve onun tatlı yüzüne sokuldu. "Duydun mu ufaklık? *İki tanesiyle* birden uğraşmak zorunda kalacaksın."

"Üstesinden gelebilir." Lucas, Mercy'nin yanağına bir alfanın sürü arkadaşına duyduğu şefkatle dokundu. "Belle senin çocuğun, içine biraz kurt karışmış ama bunu ona karşı kullanmayacağız."

Hawke diğer alfaya homurdandı ama Ace'i göğsüne yaslamış, elleri yavru köpeğin minik bedenini sararken çenesini hafifçe Ace'in yüzüne sürterken "tehdidini" ciddiye almak zordu. Ace'in elleri Hawke'ın göğsüne doğru açılıp yumuldu ama gözleri kapalı kaldı.

Yatağın diğer ucunda, Micah Sascha'nın kollarında esnerken, Sienna onun başındaki koyu kumral saçları nazikçe tarıyordu. Bütün çocukların saçları büyüdükçe muhtemelen koyu kahverengiye dönüşecek olan kumral tonlarındaydı.

Ebeveynlerinin bir karışımı.

Riley, kendilerine doğru gelen hareketli seslerin ilk ipucunu yakaladığı anda gülümsedi.

Onun ve Mercy'nin kardeşlerinin yanı sıra Mercy'nin anne ve babası da dakikalar sonra sevinç, heyecan ve sevgiyle içeri yuvarlandılar. Çok fazla sevgi. Çocukları ne oyun arkadaşından ne de ilgiden yoksun kalacaktı. Ve eve döndüklerinde, bunu birbirlerine ve bebeklerine tapan ebeveynlere yapacaklardı.

Mercy o anda başını kaldırdı, gözleri duygularla parlıyordu. "Seni seviyorum Riley."

"Aynen öyle, kedici," diye fısıldadı, bebekleri mahkemeye çıkarken bir öpücük çaldı ve bilinen tarihte ilk kez, kurt ve leopar yetişkinleri kucaklarında yeni doğmuş bebeklerle kaynaştı, her iki tarafta da koruyucu bir saldırganlık yoktu.

Aile, diye düşündü Riley, SnowDancer ve DarkRiver uzun aile olmaya başlamışlardı. Belle, Micah ve Ace bu bağa son mührü vurmuştu.

- - -

Bastien'in yeğenini Drew'den almasının ardından Sage, Micah'yı ondan almaya cüret edince Bastien kardeşi Sage'e dişlerini gösterdi. Sage yine de araya girdi ve Bastien'in eşi Kirby'nin beline dostça bir kol dolayarak sırtına bastırdı ve başının üzerinden Bastien'in kucağındaki bebeğe baktı.

"Hey, fıstık," dedi parmağını uyuyan bebeğin burnuna dokundurarak.

Burnu kırıışmış ama bebek uyumaya devam etmiş.

"Bastien, onu kucağıma almak istiyorum." Kirby bu fısıltı üzerine kollarını uzattı ve Micah'ı nazikçe kucağına aldı.

Yüzü aydınlanarak bebeği . "Hey, sen." Kadife yumuşaklığındaki yanağına nazik bir öpücük kondurdu... ve bebek mutlu bir hırıltı olabilecek küçük bir ses çıkardı.

"Bunu duydun mu?" Parlak vaşak gözleri, Kirby'nin kedisi bu yeni sürü arkadaşını en az insan tarafı kadar merak . "Benden hoşlanıyor."

"Tabii ki senden hoşlanıyor. Aileyi tanıyor." Bastien'in kalbi göğsünün içinde kocaman bir şeydi. Mercy'yi bulmaya gitmeden önce kardeşine, "İkisine de göz kulak ol," diye emretti.

Kız kardeşi hâlâ yatakta oturuyordu; zayıf görünmesinden çok, üzerine bir sürü insan yığılmış, konuşuyor ve gülüyordu. Kalabalığı yarararak kız kardeşini kucağına aldı ve onun gülüşmeleri arasında yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi iş çıkardın, Havuç."

"Grr." Pençeleri adamın omuzlarına saplandı ama kadın onu tekrar öptü. "Çok acıttı." Düşünceli bir duraklama. "Bence erkekler de doğum yapmak zorunda kalmalı."

Bastien yüzünü buruşturdu. "Evet, hayır." Onu tekrar öperek yatağa geri , arkadaşı ona çok sert davrandığına karar verip peşinden gelmeden önce... Bastien kendi becerilerine güveniyordu ama inatçılığı ve teslim olmayı reddetmesi nedeniyle Duvar olarak bilinen bir SnowDancer teğmeni olan yeni bir babayla karşı karşıya gelmek üzere değildi.

Odadan çıkarken Lucas'la göz göze geldi ve başını iki yana salladı. Henüz o kişiye .

Naya'nın hapishanesi olması gereken geminin kaptanına ödeme yapan kişi. Ama yakındaydı, o kadar yakındı ki neredeyse kokusunu alabilecekti, neredeyse uzanıp o kişiyi boğazından yakalayacaktı, pençeleri kanlı bir hasar vermek için uzanmıştı.

Lucas başıyla onayladı, alfanın ifadesi Bastien'in yeteneklerine güvendiğini gösteriyordu.

Leopar derisinin içinde dolaşırken Bastien Kirby'nin yanına döndüğünde Sage'i Kirby'nin kucağındaki bebeği kucaklarken buldu. Bu, kardeşinin Bastien'in kucaklanmaya çok müsait eşini kucakladığı anlamına geliyordu.

Bastien başını salladı. "de çalamazsın, Herb."

Sage bebeğe gülümsemeye devam ederken ona parmağını uzatmayı başardı. Bu arada Kirby, Sage'in kucağında çok dikkatli bir şekilde döndü ve bebeği ona uzattı. Bastien'in kardeşi Micah'ı büyük bir dikkatle tutarken, "Başını destekle," diye talimat verdi.

"Hey, çocuk." Sage'in sırtışı yüzünü böldü. "Ben senin Sage amcamım. Senin *en sevdiğim* amcam."

Sage, Belle'i teyzesi Brenna'dan yeni almış olan Grey'in yanına giderken Bastien kollarını Kirby'nin arkasından doladı. "Sevimli, ha?"

"Muhteşem," diye onayladı Kirby. "Ben de bir tane istiyorum."

Bastien kıkırdadı. "Önce seni şekil değiştirmeye alıştıralım." Kirby hâlâ bir vaşak olarak derisine alışmaya çalışıyordu; aynı zamanda çocukken hiç tanıma fırsatı bulamadığı ailesiyle vakit geçiriyor ve onun ayrılmaz bir parçası haline geliyordu. İkincisi pek bir seçenek değildi. Smith'ler ve DarkRiver onu kendilerinden biri gibi benimsemişti; Kirby eksik bir parça gibi ona uyuyordu.

Özellikle yavrular Kirby ile oynamayı çok severdi. O bir yetişkindi ama vaşak formu onu yetişkin daha küçük yapıyordu ve bu yüzden yavrular için mükemmel boyutta bir oyun arkadaşı gibi görünüyordu. Bir anaokulu öğretmeni olması ve hırçın yavrularla hem oynayacak hem onlarla başa çıkacak sabra sahip olması onu daha da favori yapıyordu.

Şimdi güldü. "Haklı olabilirsin, ayrıca sanırım yavru köpeklere sık sık bakıcılık yapacağız."

"Umarım biraz daha büyüdükten sonra. Küçüklükleri beni biraz ürkütüyor," diye itiraf etti fısıltıyla. "Çok kırılganlar."

Kirby onun ellerinden birini okşadı. "İyi olacaksın. Çok nazik var."
O ellerden birini kaldırarak parmak uçlarına bir öpücük kondurdu.
Ve kalbi yeniden yerinden fırlayacak gibi oldu.

Nina'ya Mektuplar

Peder Xavier Perez'in özel günlüklerinden
23 Haziran 2082

Nina,

Dağların yakınındayım-

— 100 —

XAVIER elini sayfadan kaldırdı ve memleketinin dağlarına baktı. Aşağıdaki köyden çocuk sesleri ; burada küçükler, toprağa çakılmış altı direk tarafından tutulan dokuma bir gölgelik altında ders görüyorlardı. Dokuma su geçirmez olması için işlenmişti ve yerde, çocukların yaklaşık yarısının üzerinde oturup matematik tablolarını okuduğu kalın bir kilim vardı.

Arka tarafta daha büyük çocuklar vardı. Yüzleri öğretmene dönük olmak yerine küçük gruplar halinde oturuyorlardı ve bir proje üzerinde çalışırken başları birbirine eğikti. Dağların bu kadar uzağında ayrı sınıflar yoktu. Çocukların hepsinin özellikle bu tür kullanım için geliştirilmiş büyük boyutlu düzenleyicileri ve farklı konular için uzaktan bir öğretmene erişimleri vardı.

Bununla birlikte, öğle yemeğini birlikte yemenin yanı sıra, günün başında bir saat ve sonunda bir saat boyunca bir araya gelerek ortaklaşa öğreniyor ve öğrendiklerini yaş grupları arasında tartışıyorlardı. Gölgelek altında oturanlar sadece insanlar değildi; birkaç şekil değiştiren

Bu köyde çocuklar derslere katılıyordu, çünkü sürülerinde ayrı bir sınıfı haklı çıkaramayacak kadar az çocuk vardı.

Onların mutlu yüzlerini, parlak gülümsemelerini ve masum arkadaşlıklarını görmek Xavier'in kalbine teselli veriyordu.

Ama kendi gülümsemesi çoktan kaybolmuştu, çünkü sonunda hedefine ulaşmıştı ... sadece Nina'nın burada olmadığını keşfetmişti. Judd ve Kaleb yanılmamıştı; Nina'sı olabilecek bir kadın bir aydan kısa bir süre önce bu köye gelmişti. Eğitim için giden köy doktorunun yerine bakıyordu ve doktor döndüğünde bir sonraki görevine geçmişti.

Yutkundu, yazmakta olduğu mektuba baktı ve yeniden başladı.

Fantezilerimde, belki de hafızanı kaybettiğini ve bu yüzden beni aramadığını hayal ederdim, ama eğer bu sensen, eğitimini hatırlıyorsun, hemşire olduğunu hatırlıyorsun. Burada, benden uzakta kalmayı seçtin. Seni bulamayayım diye adını değiştirmeyi seçtin.

Düşüncesi bile kalbimi kırıyor ama artık geri dönmeyeceğim. Sen olup olmadığını ve senden af dileme umudum olup olmadığını bilmeliyim. Köylüler bana bildikleri bir sevgilin olmadığını söylediler - sana sadıklar ama buradaki bir yaşlı beni bir zamanlar başka bir köydeki bir arkadaşına yardım eden Tanrı adamı olarak tanıdı. Bana güvenmeye hazırdı.

Ona inanmalıyım. Artık başkasına ait olduğun fikri için-

Xavier'in eli titredi.

Başını ağacın gövdesine yaslayarak gözlerindeki ateşi kırıpıştırdı, sonra defteri ve kalemi bir kenara bıraktı. Sırt çantasını çekmesi sadece bir dakika sürdü. Saniyeler sonra bu köyden uzaklaşıyor ve yaşlı adamın ona Ani adındaki kadının gittiğini söylediği yere doğru gidiyordu.

- - -

Dağlarda **iki** gün boyunca yürüdü ve Xavier yeni varış noktasına sadece on beş dakika uzaklıktaydı. Devam etmek yerine kendini küçük bir şelalenin yanında durmaya zorladı. Eğer bu Nina'yla son buluşması olacaksa, ona en iyi halini göstermeliydi. Soyunarak, Judd'ın arkadaşı tarafından kendisine hediye edilen küçük bir bakım paketi sayesinde çantasındaki doğada çözünebilen sabunu çıkardı ve yıkandı.

Kuruduktan sonra iç çamaşırlarını ve haki renkli kargo pantolonunu giydi ve yolculuğu sırasında uzamış olan mürekkep siyahı sakallarını kazırken telefon kamerasını ayna olarak kullandı.

Nina onu her zaman sinekkaydı traşlı sevmiştii, ama kirli sakaldan da rahatsız oluyordu.

Özellikle de öpüşüklerinde.

Onun dokunuşunun, öpüşünün anısını sıkıca kavrayarak tıraşını bitirdi, sonra aynı bakım paketinden tıraş losyonu sürdü. Sıkıca kıvrılmış saçlarının taranmasına gerek yoktu. Çantasının en altına uzanarak tertemiz beyaz bir tişört çıkardı ve omuzlarını silkti. Rengi teninin tik rengine karşı çok açıktı, kumaşı çok yeni olduğu için biraz sertti. Altında yıllardır taktığı bir kolye duruyordu.

Çoraplarını ve botlarını giydi ve hazırdı.

Çantası bu sefer daha ağırdı ama belki de onu ağırlaştıran kalbiydi. Ne olursa olsun. İlerlemek zorundaydı, bilmek zorundaydı.

Patikaya geri adım atarak köye doğru ilerledi.

Onu ilk gören çocuklardı; hep öyle yaparlardı. Çıplak ayaklarıyla ışık hızında ilerlerken, ana diliyle aynı olmayan ama anlayabileceği kadar yakın bir dilde ebeveynlerine ve diğer büyüklerine sesleniyorlardı.

Köyün kenarına doğru ilerleyerek, kahverengi tenli, yaşamla yüzüyle bir ihtiyar yanına gelip ona işini sorana kadar çığlık çığlığa bir sabırla bekledi.

"Ani'yi görmeye geldim," dedi.

Yaşlı adamın temkinli karşılaması kaşlarını çatmasına dönüştü. "Sen kim oluyorsun da bizim Ani'yi arıyorsun?"

"Yıllardır Nina'mı arıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Psy'nin köyümüzü yok ettiği günden beri. Arkadaşlarım bana Ani'nin Nina olduğunu söylüyor."

Bir homurtu. "Eğer ? Adını değiştirmiş. Bana öyle geliyor ki senden kaçmak istiyor."

Kalbine saplanan bir hançer gibi, bu sözler onu içinde sendeletti. "Evet," diye kabul etti kan kaybından ölürken bile. "Ama bunu ondan duymam gerek." Yaşlı adamın karanlık gözleriyle karşılaştı. "Benden korkmana gerek yok. Tek istediğim onunla bir an geçirmek."

Sonra onu duydu: Nina'nın kahkahası.

Başını kaldırıp çantasını yere bıraktı ve arkasına bakmadan yaşlı adamın yanından geçti. Etrafındaki diğer kaş çatmaların ve homurdanmaların farkındaydı, insanların onu takip ettiğinin bilincindeydi ama umurunda değildi. Onu görmeliydi, ondan af dilemeliydi.

Sonra işte oradaydı, soluk sarı sade bir elbise giymiş, yedi sekiz yaşlarında bir çocuğunkine kilitlenmiş elleriyle dönüp dururken baldırlarının etrafında dönüyordu Diğer çocuklar etraflarında dans ediyor, gülüyor ve sıranın kendilerine gelmesini istiyorlardı.

"Ani! Ani! Ben! Ben de denemek istiyorum!"

Kalbi, ritmi kulaklarında gümbürdeyen devasa bir davul gibiydi. Nina'nın gözlerini görmek istemeseydi dizlerinin üzerine çökecekti ... ve sonra dönüş durdu ve Nina gülerek ona doğru döndü ... ve gözlerinde hiçbir tanıma yoktu.

Doğruca ona baktı.

Xavier'nefesi, akı kalbine yetişmeden önce ciğerlerinde pürüzlü parçalara dönüştü. Ona ne kadar kızgın olursa olsun, Nina onu asla soğuk bir şekilde görmezden gelemezdi. Birbirlerine bu kadar mesafeli olamayacak kadar bağlıydılar.

Yine de yüzü ona dönük olmasına rağmen gözleriyle buluşmadı.

O zaman anladı.

Ona doğru yürürken, başının biraz sola doğru eğilmesini izledi, yaklaştığının farkındaydı. "Ben Xavier," dedi ondan sadece bir adım uzaktayken.

Dudakları bir fısıltıyla aralandı. "Xavier. ." Bir eli titreyerek kalktı.

Eğildi, böylece parmaklarını yüzüne dokundurabildi, böylece onun çizgilerini izleyebildi. Güzel Nina'sıyla, şimdi çok daha solgun, sulu mavi renkte olan koyu, karanlık gözleri. Gözlerindeki yıkıcı hasardan sonra yenilenme sürecine giren birinin rengi.

Rejenerasyonun işe yaraması bir yıl kadar sürüyordu ve eğer Nina suya atladığı sırada yaralandıysa ve bu süre boyunca dağlarda kaldıysa, gecikme anlaşılabildi - rejenerasyon son derece uzmanlık gerektiren bir işti ve beraberinde bir maliyet getiriyordu. Nina'nın burs almaya hak kazanması ya da sempatik bir klinik tarafından tedavi edilmesi gerekirdi. O zaman bile, eğer bir deneme başarısız olursa, ikinci bir denemeden önce zorunlu üç yıl beklemek zorunda kalacaktı.

Bugün, parmaklarını yüzünde gezdirirken o görmeyen gözleri onunkilerle buluşmuş gibiydi. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Xavier," tekrar fısıldadı. "Xavier."

Beklemesi gerektiğini bildiği halde onu kollarına aldı, bunu yapmasını istediğinden emin olmalıydı. Ama Nina ağlarken öylece duramazdı. "Şşşt," fısıldadı, kendi boğazı kalın olduğu için sesi sert çıkıyordu, gözleri sıcaktı. "Sus, aşkım." Ortak lehçelerinde konuşuyordu, sadece çoktan yok olmuş bir köyde konuşulan bir lehçe. "Nina, lütfen ağlama."

Ama Nina hıçkırmaya devam etti ve sonra onun ağladığını ve birbirlerine sıkıca sarıldıklarını fark etti. Çocukların uzaklaştığının, yetişkinlerin gittiğinin belli belirsiz farkındaydı, ta ki Nina'sıyla yalnız kalana kadar ve Nina onu itmiyordu ama ona sımsıkı sarılıyordu.

". . sen ölmüştün," dedi titrek bir sesle. "Bana senin öldüğünü söylediler." Bunu tekrar tekrar söyledi.

Elini kadının kıvrım kıvrım siyah saçlarının üzerinde gezdirerek şakağını, yanağını öptü, ağzında sıcak tuzun tadı vardı. "Aradım," dedi. "Çok uzun süre aradım. Neredeydin?"

Sözcükleri, artık sözcük olmaktan çıkana kadar birbirine karıştı. Birbirlerine tutunup sallanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar uzun süre ayrı kalmışlardı. Etraflarındaki dünya sessizdi, köylülerin sesleri

O ve Nina nihayet daha fazla kelime için yeterince nefes alabildiklerinde, biraz uzakta.

Saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra elini uzattı, kemikleri inceydi ve teni kendisinininkinden daha açık kahverengiydi. "Benimle yürür müsün?"

Parmakları sessiz bir cevapla onun parmaklarına dolandı ve ikisi başa kalana kadar köyün etrafındaki yeşilliklere doğru yürüdüler. Sonra, elleri kızın yüzünü kavrarken, Xavier suçunu itiraf etti. "Seni asla atlatmamalıydım."

Elleri tekrar yüzünü buldu, tatlı bir şefkatle onu tuttu. "O zaman ölmüş olurdum." Sesi gözyaşları yüzünden çığdı ama kararlıydı. "*Herkes* öldü. Söyledikleri buydu."

"Kim?"

"Herkes sordum ve çok fazla kişiye sordum." Pürüzlü nefes hırıltıları. "Su çok hızlıydı, çok sertti. Beni köyümüzden çok uzağa sürükledi ve bir noktada başımı çarptım ve sonra ne olduğunu hatırlamıyorum - diğer köylüler tarafından alındığımı biliyorum ama saldırıdan dört gün sonrasına kadar beni bulamadılar."

Elleri ona dokunmaya devam etti, onun elleri de ona dokunmaya devam etti. "Kurtarıcılarım beni şebekeden bağımsız yerel bir kliniğe götürdüler ve oradaki doktor elinden geleni yaptı ama durumum kötüydü, iki aydan uzun bir süre zar zor kendime gelebildim."

"Neden seni daha büyük bir hastaneye götürmediler?" Soruyu sorarken bile Xavier cevabı biliyordu: Psy o sırada tüm bölgede ölümcül hasarlar veriyordu, ta ki bu dağları evi olarak gören insanlar artık şehirlere ya da Psy'in çalıştığı büyük hastanelere güvenmeyene kadar.

Nina da aynı şeyi söyledi ve ekledi: "O iki aydan sonra bile tam olarak değildim. Kırık kemiklerim ve hala iyileşmekte başka yaralarım vardı ama en kötüsü başımdı. Düşüncelere, anılara tutunamıyordum." Titriyordu. "Bir süre kendimi asla bulamayacağımı, hep kaybolacağımı düşündüm ama sonraki sekiz ay boyunca her şey geri geldi."

Kollarını bir kez daha ona doladı. Kendi kollarını da ona dolayarak, "Tekrar kendin olduğun anda sorular sormaya başladın," dedi Nina'yı tanıyarak. "Ve insanlar sana herkesin öldüğünü söyledi."

Sarsıntılı bir baş sallama. "Onlara inanmadım. Eve geri döndüm ama orada bir köy yoktu, ailelerimizin, arkadaşlarımızın tüm izlerinden arındırılmış boş bir araziden başka bir şey yoktu."

"Bunu Psy yaptı," dedi ona. "Askerleri tanıdığımız herkesi öldüren aynı Psy." Bir kişiyi gruptan ayırmak onun için önemliydi; saldırıdan bu yana geçen yıllar ona Psy ırkının tek bir büyük varlık değil, milyonlarca ayrı birey olduğunu öğretmişti.

Tıpkı onun gibi. Tıpkı Nina gibi.

Yumruk yaptığı ellerini adamın göğsüne vurdu. "Neden bana hiçbir işaret bırakmadın? Neden insanlara hayatta olduğunu söylemedin?"

Onu korumak istedi ama yapamadı. "Telepatik bir darbe aldım," dedi ve onun irkildiğini hissetti. "Kendime geldiğimde herkes ölmüştü ve Psy'nin ortalığı temizlemek için geri döneceğini biliyordum." Yutkundu. "Kimseyi gömemezdim, yoksa hayatta kalanların olabileceği konusunda onları uyarırdım. Tanrı bu seçimim için beni affetsin."

"Bu kadar çok kişiyi asla gömemezdin Xavier," dedi Nina yumuşak bir sesle. "Tanrı senin kalbini biliyor."

"Seni aramak için dağlarda dolaştım ve sonunda bölgedeki tüm Psy operasyonlarını sabote etmeyi veya yok etmeyi hayatlarının işi haline getirmiş küçük bir isyancı grubuna katıldım." dedi. Bu adamlar ve kadınlar, Xavier'i başlangıçta, en büyük umutsuzlukta bile hayatta tutan aynı intikam ihtiyacıyla hareket ediyorlardı.

"Üç ay boyunca yakınlarda kaldım, ancak isyancılarla olan çalışmalarım sonunda beni biraz uzağa, bu köyün aksi yönüne götürdü." Farkında olmadan onu kalbinden ayırdılar. "Bir operasyonda vurduğumda, kendi yaralarım bakabilecek duruma kadar beni tedavi ettiler, sonra da beni bir mağarada, bana yetecek kadar erzakla bıraktılar." Yaralı olduğu için isyancılar onu ölü ağırlık olarak görüyorlardı.

"Bir ay boyunca birkaç metreden fazla hareket edemedim." Bir noktada harap olmuş köyüne sürünerek gitmeye çalışmış, kendi topraklarında ölmek istemiş, ancak tehlikeli bir şekilde bilincini kaybetmeye yaklaştıktan sonra geri dönmek zorunda kalmıştı. Onun durumundaki hiç kimse

Bir tür barınak olmadan dağların soğuşunda bir gece hayatta kalmak.

Asla bilse bile, Xavier genç haline sürünmeye devam etmesini, köye ve Nina'ya geri dönmenin yolunu bulmasını söylemek istedi.

"Döndüğümde yakınlardaki köyler çoktan terk edilmişti ve daha uzaktaki insanlar hiçbir şey bilmiyordu."

Omuz kasları düğümlendi, yumruğu saçlarında sıkıştı. " sordum." Yine de dağlar büyüktü ve o zamanlar burayı evi olarak gören insanlar korku, ihtiyaç ya da çevresel faktörler gibi pek çok nedenden dolayı sık sık yer değiştiriyordu. Nina'nın onu aramaya geldiğinde aynı insanlardan hiçbiriyle konuşmamış olması ihtimal dışı değildi. Özellikle de ondan çok sonra döndüğü için.

"Neden sana Ani diyorlar?" diye sordu, kalbi acı dolu bir mengenenin içindeydi. "Kurtarıcılarım bana o zamanlar bu ismi vermişlerdi. ... ve sonra ... herkesin öldüğünü, senin öldüğünü düşündüğümde, bir daha Nina olmak istemedim."

Acısının derinliğine ihanet eden yürek parçalayıcı bir cevap.

"Seni aradım," dedi, onun bilmesine, inanmasına ihtiyaç duyarak.

"Ben dürüst oldum, başkasını sevmedim." Nina'nın gözyaşları yeniden akmaya dizlerinin üzerine çökerek, uzun zamandır içinde tuttuğu sözleri söylemeye cesaret etti. "Beni affedeceğini söyle, Nina."

"Xavier." Xavier'in önünde diz çökerek başını salladı ve Xavier'in kalbi durdu, dünyası sadece onun yüzüne ve onu sonsuza dek yıkabilecek bu ana daraldı.

"Affetmeye gerek yok." Sert bir nefes aldı, sonra bir nefes daha.

"Yaptığın şeyi sevginden dolayı yaptığını biliyorum." Öpücüğü bir hayır duasıydı. "Seni seviyorum Xavier. Dünya beni senin öldüğüne ikna ettikten sonra bile sesini dinledim." Parmakları onun dudaklarını şekillendirdi. "Senden başka kimseyi sevmedim."

Titreyerek, bu kez onun kucağına düşen oydu. Ona her nefesinde sevgiyle sarıldı. "Benim Xavier'im."

- - -

"Rejenerasyon işe yaramayabilir," dedi ona uzun bir süre sonra, sırtını koyu yeşil yapraklı sağlam bir ağaca yaslamışken göğsüne yaslanmış otururken. "Bu ikinci ve son deneme."

Ses tonunda onun hakkında farklı hissedeceğine dair bir endişe duymadığı için mutluydu. Fiziksel görünüşü ya da sağlığı ne olursa olsun *onu* sevdiğini biliyordu. "Bir hemşire olarak saygı görüyorsun."

"Gözlerim gibi hareket eden bir çırağım var ve birlikte yönetiyoruz."

Sadece hayatları boyunca tanıdıkları kişilere sadık kalmaya alışmış insanlarda yarattığı sadakati düşününce, idare etmekten daha fazlasını yaptığını düşündü. "Artık bağlantılarım var Nina. İstersen seni daha iyi doktorlara götürebilirim."

"Olduğum gibi yaşamayı, hatta gelişmeyi öğrendim ama işimi iki gözümle ya da en azından biraz görerek daha iyi yapabilirim." Parmakları adamın çenesini sıyırdı. "Ben de bencilim. Seni tekrar görmek istiyorum."

Sevinç damarlarında tatlı bir acıya dönüşmüştü. "O zaman en iyi uzmanları bulacağız." Judd ve Kaleb'in kendisine sorgusuz sualsiz yardım edeceğini biliyordu; öğrendiğine göre ailenin pek çok farklı yüzü vardı. Şimdi onun ailesinde ölümcül yeteneklere sahip iki Psy vardı.

"Burada başkaları da var," dedi Nina. "Hâlâ izole edilmiş, Psy içindeki değişimlere inanmayan ve hayatta kalmak için terk ettikleri hayatlarına dönmek istemeyen pek çok insan var. Birçoğu topraklarına döndüklerinde öldürülmeyeceklerine dair kanıtı ihtiyaç duyuyor. Diğerlerinin tıbbi yardıma, daha geniş bir eğitime erişime ihtiyacı var."

"Sizinleyim." Xavier yıllarca arkadaşlarının yanında savaşmıştı. Şimdi Nina'nın yanında yürüme sırası ondaydı. Bu yolculuğun başlangıcında cemaatiyle vedalaşmış, tüm kalbi ve ruhuyla bu yolculuğa çıkmak istemişti. Ama onları terk etmemişti. en az onlar kadar yardım etmiş olan insanlara bunu asla yapmazdı.

Onları, kendi cemaati için hazır olan genç bir Tanrı kadınının nazik ve yetenekli ellerine bırakmıştı. Gücü vardı.

İhtiyacı olanlara omuz verecek kadar güçlü ve kapıdan içeri giren her ruha kalbini açacak kadar cesur.

San Francisco'yu terk etme kararıyla barıştı, Nina'nın yanında yaşamaktan daha iyi bir hayat düşünemiyordu. "Seni tekrar bulana kadar güvende tutan insanlara yardım etmek için sahip olduğum her iyiliği isteyeceğim." Ona tekrar sarılana, kalbi onunkiyle aynı anda atana kadar.

"Bana hiç soracak mısın?" Nina bir saat sonra azarladı. "Gerçekten Xavier, önce kendi erkeğin olma kavramını çok ileri götürüyorsun."

Yüzünde şaşkın bir neşe vardı, genç Nina'nın ona ancak ruhuna layık bir ev inşa ettiğinde evlenme teklif edeceğini gururla söylediğinde kara gözlerini devirdiği anılar içinden akıyordu. "Sanırım ikimiz de yeterince bekledik."

Kolyesine uzanarak onu kopardı ve avucuna altından yapılmış, safir ve elmaslarla süslenmiş bir yüzük bıraktı. Bunu yıllar önce, San Francisco'ya gelip sabit bir iş bulduktan sonra almıştı. İkinci Reformasyon rahibi olmak çok kazandırmıyordu ama Xavier'in fazla harcamasına da gerek yoktu. Hepsini Nina'nın yüzüğü için biriktirmişti. Taşlar küçüktü ama narin güzellikleri kemik yapısına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Elini kaldırmak için arkasından uzandı. "Benimle evlenir misin, Nina?"

"Bugün, eğer ayarlarsanız," diye cevap verdi, gülümsemesi ay kadar parlaktı.

- - -

İki gün sonra, Xavier yakında karısı olacak kadın için uzman yardımı almak üzere yardım istemek için Judd' aradığında, pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde etti. Judd onu doğrudan SnowDancer şifacısıyla görüştürmekle kalmadı -ki o da Nina'yı dünyanın en iyi tesisinde tedavi ettirmeyi başardı- diğer adam da alfasıyla konuştu ve Xavier bir anda AzureSun Leoparlarıyla bağlantıya geçti.

Leoparların SnowDancer'la bağlantısı SnowDancer-DarkRiver anlaşması aracılığıyla, AzureSun alfası Isabella'nın

bir DarkRiver nöbetçisinin büyükannesi. Ve söz konusu alfa tarafından kendisine gururla söylendiği üzere, DarkRiver'ın yeni doğan üç üyesinden birinin adaşıydı.

"Torunlarımın torunları," demişti alfa, hiç de büyük bir büyükanne gibi görünmüyordu.

Isabella Garcia, sekizinci on yılında olmasına rağmen halkının elinde tutan güçlü bir alfaydı. Xavier bile Dönüşenlerin bir alfada her zaman fiziksel güç aramadığını fark etmemişti. Alfa'nın fiziksel kolu olarak görev yapan nöbetçilerle birlikte bilgeliğe de değer veriliyordu.

AzureSun'ın güç üssü Güney Amerika'nın başka bir yerinde olsa da, Xavier'in bölgesinde ihtiyaç duyduğunda arayabileceği bağlantıları vardı. Ayrıca, bu dağların insanlarına verilen zararı geri almak için savaşırken kendisinin ve Nina'nın yolculuğunu kolaylaştırmaya yardımcı olacak bazı kaynaklara erişmesine izin verdiler.

"Torunumun alfası, her ne genç bir yavru olsa da," demişti Isabella, "bana sürünün ötesindeki ilişkilerin, komşulara aile gibi davranmanın değerini öğretti."

Xavier'in "genç yavrunun" Lucas Hunter olduğunu anlaması bir dakikasını almıştı. Sadece sürüsünün gücü sayesinde değil, aynı zamanda Üçlü Anlaşma'da kimi ve neyi temsil ettiği nedeniyle de dünyanın en görünür ve güçlü adamlarından biriydi.

Ve Xavier bu ağa bağlıydı.

Tüm bunlar, ilk kez isimsiz bir barda bir askerle kurduğu dostluk yüzünden oldu.

Sonra Judd tarafından uyarılan Kaleb onu aradı ve Xavier'in Nina'yı doktorlara götürmek için ihtiyaç duyduğu her an bir ışınlanma aracına erişimi vardı. Tek şey bu değildi.

Kardinal, "Hiç kimsenin tek bir ömürde, hatta on ömürde harcayamayacağı bir servete sahibim," dedi. "İnsani yardım çalışmalarınız için istediğiniz zaman kullanabileceğiniz önemli bir bağışa bir hayır vakfı kurdum."

"Teşekkür ederim dostum." Xavier bu cömertliği tartışmadan kabul etti çünkü bunun Kaleb için ne kadar büyük bir adım olduğunu anlamıştı

-Xavier'in bu arkadaşı kolay kolay güvenmez, insanların hayatına girmesine izin vermezdi.

Onun böyle bir hediye sunması çok değerli bir şeydi. "Sahara'nız iyi mi?"

"Evet." Kaleb'in sesi sevgilisinden bahsederken başka bir adaminki gibi yumuşamamıştı ama Xavier bu arkadaşını anlıyordu, Sahara Kyriakus'un onun kalbi olduğunu biliyordu.

"Peki ya senin Nina?" Kaleb sordu.

Xavier gülümsedi. "Evet."

- - -

DAHA SONRA, Nina'yla birlikte yıldızlardan oluşan bir halının altında yürürken, elleri birbirine kenetlenmiş ve onun sıcak, toprak kokusu tatlı bir şekilde tanıdık gelirken, "Sana mektuplar yazdım," dedi.

Yumuşak kahkahalar. "Nihayet." Kızın alayları ona kendini genç, vahşi ve özgür hissettirdi. "Görebildiğim zaman hepsini okuyacağım."

Elinde olmadan onun elini daha sıkı kavradı. "Şimdi sana biraz okumak istiyorum." Evlenmeden önce, Nina'nın geri adım atması için çok geç olmadan önce. "Ne yaptığımı, kime dönüştüğümü bilmeni istiyorum."

İfadesinde nazik bir sitem vardı. "Sana olan sevgim asla solmayacak."

Xavier'in yemininin doğruluğundan hiç şüphesi yoktu ama yine de onun tanıdığı güler yüzlü genç adamdan ne kadar değiştiğini anlamasına ihtiyacı vardı, onu sahte vaatlerle kandırmak istemiyordu. Bu yüzden savaştan, şiddetten, Judd ve Kaleb ile olan dostluğundan bahseden mektupları okudu.

"Arkadaşlarınla tanışmak isterim." Nina'nın eli onunkinde sabit kaldı. "İkimiz de hayat tarafından damgalandık Xavier, ama önemli olan yerde değişmedik." Birbirine kenetlenmiş ellerini önce Xavier'in kalbine, sonra da kendi kalbine doğru kaldırdı.

Evet.

Birlikte yürümeye devam ettiler, sadece birbirleriyle olmaktan memnunnlardı. Bazen o, bazen de Nina konuşuyordu. Bir noktada şöyle dedi: "Bir keresinde bir arkadaşıma aşkın en büyük sadakat biçimi olduğunu söylemiştim. Ama bence sadakatten aşk doğabilir."

"Elbette." Ona doğru dönerek başını göğsüne yasladı.

Kalp atışlarını dinlerken, sık sık kendini onun nefes alışını izlerken buluyordu.

"Ne çok bağ var," diye mırıldandı ikisi Kaleb'in kardinal gözlerini hatırlatan bir gece gökyüzünün altında dururken. "Çok fazla bağlantı var. Dünyamız her zaman olması gerektiği gibi birbirine bağlı bir varlık haline geliyor."

Bu bağların çoğu kırılıyordu, kopabilirdi ya da zar zor tomurcuklanıyordu ama nadiren de olsa birkaçı Rubicon'u geçmiş ve kalıcı olmuştu. Onu Judd'a ve Kaleb'e bağlayan bağlar, Judd'ı eşine ve sürüsüne bağlayan bağlar, Kaleb'i Sahara'ya ve onun aracılığıyla başka bir sürüye bağlayan bağ gibi.

Xavier'i Nina'sına ve onun aracılığıyla tanıdığı tüm köylülere bağlayan bağ buydu. Karşılığında Xavier de Nina'yı diğer pek çok kişiye bağlayabiliyordu. Aileleri birlikte kıtalara yayılmıştı ... ve tam da burada, Nina'ya sarıldığı bu anda var olmuştu.

BÖLÜM 8

Bölüm 51

BO, güneş Venedik üzerinde büyük bir gösteriyle batarken Malachai Rhys tarafından ziyaret edildiğinde **şaşırmamıştı**. Şaşırdığı şey ise bunun kamuya açık olmasıydı. "Alliance-BlackSea ilişkisini gizli tutmak istediğin hissine kapıldım," dedi elini uzatırken.

Malachai onu anakaradan getiren su taksisinden indikten sonra elini salladı. Sonra bilinçli bir hareket gibi görünen bir hareketle aynalı güneş gözlüklerini çıkardı. Gözleri görmenin adamı tanımak demek olduğunu fark Bo, kendi gözlüğünü çıkarıp kot pantolonunun üzerine giydiği, bronz çivilerle detaylandırılmış çikolata kahvesi kısa kollu gömleğinin cebine soktu.

"Fikrimizi değiştirdik." Malachai bu sözler üzerine ellerini ceplerine soktu; kusursuz bir şekilde dikilmiş siyah takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle iri bir adamdı. "Bazı insanlar sadece görebildikleri güce inanırlar."

İnsanlar bunu gezegendeki diğer tüm ırklardan daha iyi biliyordu. "BlackSea ile bağlantılı olmak bize kesinlikle zarar vermez." Bo, dünya çalkantılı bir yer olmaya devam ederken ve Konsorsiyum sadece sessizliğe bürünmüşken potansiyel bir müttefiki geri çevirecek . Grubu tanıyan herkes engereklerin yeniden ortaya çıkacağını, muhtemelen şu anda bir sonraki hamlelerini planladıklarını da biliyordu.

Sonra daha küçük fanatik gruplar vardı ve bunların hepsi Psy değildi.

Kanalın kenarında yürümeye başladıklarında BlackSea güvenlik şefi, "Leila'yı kurtarmanın bir sonucu olarak herhangi bir geri tepme yaşamadınız mı?" diye sordu.

"Isaac kendi başının çaresine bakabilir." Gerçi Bo, ihtiyaç duyması halinde ona İttifak'ın yardımını teklif etmişti. "Sürü arkadaşını her kim kaçırdıysa-" Durakladı. "Doğru kelime bu mu?"

Malachai ona aynı anda hem delici hem de sessiz bir bakış attı. "Ortak terimleri kullanmaya adapte olduk."

Bo alt metni okudu: çok farklı olmak dünyanın bir parçası zorlaştırıyordu.

"Dediğim gibi," diye devam etti, "sürü arkadaşınızı kim kaçırdıysa, peşini bıraksa daha iyi olur. Isaac ve arkadaşlarını avlamanın ve bize takip etmemiz için daha fazla ipucu vermenin bir anlamı yok."

"Katılıyorum." Diğer adam, köpük ve kıvrımlardan oluşan incelikli bir balkonun fotoğrafını çeken bir grup turistin yanından geçene kadar başka bir şey söylemedi. "Leyla'ya yardım etmenin bedeli nedir? Bu size yaptığımızdan çok daha büyük bir iyilikti."

Bowen kurtarmadan yararlanmayı düşünmüştü. İmplantının öngörülen bozulmasına rağmen, şimdiye kadar hiçbir kötü etki hissetmemişti. Zihni her zamanki gibi keskindi ve sürekli olarak İttifak'a daha fazla güç kazandıracak açılar arıyordu. İnsanlar çok uzun zamandır unutulmuş ve yeryüzünde ezilmişlerdi. Onu paralı askerlik taleplerinden vazgeçiren Lily olmuştu.

"Yaptığımız bazı şeyler," demişti, "insanlığımızı tanımlar. Bunu kaybedersek Sessizlik altındaki Psy da olabiliriz."

Onun sözleri Bo'nun düşünme süreçlerinin giderek acımasızlaşan doğasını kesip atmıştı. Halkını, onları uzun zamandır düşmanları olan ırka dönüştürerek kurtarmak istemiyordu. Oh, savaş hiçbir zaman açık olmamıştı, ama Psy yüzyıllar boyunca insan zihinlerine tecavüz etmiş, fikirlerini çalmış, iradelerini çalmıştı.

Duygularının öfkesine karşı çenesini sıkarak, ses tonunu yumuşatana kadar konuşmadı. "Biz hiçbir şey istemiyoruz." Bir ittifak, gerçek bir ittifak, satın alınamaz ya da talep edilemezdi. "Isaac'le konuştum, Leila'yı okyanusa götürmek için teslimatını geciktirdiği için cebinde para kalmamış ama onu eve götürmeye değdiğini söyledi."

Malachai sessiz bir kanalın kenarında durakladı, ikisi yan yana duruyordu. "Nedense İnsan İttifakı'nın güvenlik şefinin bu kadar yüce gönüllü olduğundan şüpheliyim."

Bo kollarını kavuşturdu. "Yapmıyor ama masumların hayatlarını teminat olarak kullanarak da anlaşma yapmıyor." Uzun süredir tıraş olmadığı için uzamış olan saçları, dalgalı tellerin arasından geçirdiği parmaklarının altında serindi. "Eğer bir isim koymanız gerekiyorsa, bunu bizim tarafımızdan bir dostluk işareti olarak kabul edin."

Malachai Bowen'a bakmak için döndüğünde, kahverengi gözleri daha açık, soluk bir altına yakın görünüyordu, sanki ötesinde başka bir şey yaşıyordu. Ve Malachai'nin gözlerini kırpmadan onu izleyişinden, yüz ifadesinden o kadar tanımlanamaz bir şekilde *başka bir şey* olduğu anlaşılıyordu ki, bu şey gerçekten de hiçbir şekilde, hiçbir biçimde bir insan gibi düşünmüyordu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bo, çoğu karasal varlık gibi, sık sık suda yaşayan şekil değiştirenlerin yapısını merak ederdi. Yunuslar bilinen bir formdu, köpekbalıkları söylentiler arasındaydı, büyük su yılanları doğrulanmıştı ve balinalar hakkında fısıltılar vardı, ama bunun dışında kimse kesin olarak bilmiyordu.

Bo'nun arkadaşlarından biri, dünyanın çevresini birden fazla kez dolaşmış bir denizci, büyük fırtına sırasında denize düştükten sonra "dürüst bir denizkızı" tarafından kurtarıldığına yemin ediyordu. Onu sarhoş ederseniz size gözlerinin mavi, teninin parlak beyaz ve saçlarının milyonlarca ışık huzmesi gibi parladığını söylerdi. Bacaklarını görmediğini itiraf ederdi ama "sanki kocaman bir kuyruğu varmış gibi yüzüyordu ve *kesinlikle* solungaçlarını gördüm!"

Bo diğer adama inandığından emin değildi ama hayatını bir şeyin kurtardığına şüphe yoktu. Mürettebat arkadaşları onun denize düştüğünü ve can simidi atamadan gözden kaybolduğunu doğrulamışlardı. Adam gemiye geri döndüğünde hayatlarının şokunu yaşamışlardı; özellikle de o zamana fırtına onları adamın denize düştüğü yerden elli deniz mili uzağa taşımıştı.

Belli ki okyanus birçok sır saklıyordu.

Malachai . . . Hayır, Bo onu çözememişti ama kesin olan bir şey vardı: küçük bir yaratık olamazdı. Değişken fiziği garip olabilirdi, kütle bir formdan diğerine asla eşit olmazdı.

ya da Bo'nun gözüne öyle görünüyordu ama Malachai'nin doğuştan gelen bir büyüklük duygusu vardı.

Bo onu küçük bir yaratık olarak hayal edemiyordu. Bir kaplumbağa gibi. "Değişken kaplumbağalar var mı?" diye sordu bir hevesle.

Güvenlik şefinin dudakları kenarlarından yukarı doğru kıvrıldı.

Bo'nun sorusuna cevap vermek yerine, "Dünyadaki en eski canlılardan birinin kaplumbağa olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Son sayıma göre iki yüz yıl. Eğer bir Dönüşen böyle olsaydı, sence yüzlerce yıl yaşayabilir miydi?"

Bo bu fikir karşısında nefesini tuttu. "Tüm o yüzyılların geçtiğini görmek, tüm o çalkantı ve değişim ..."

"İnanılmaz bir düşünce, değil mi? Ama belki de bu kadar yaşlı bir varlık dünyayı o kadar da umursamaz, Psy'lardan, insanlardan ve Dönüşenlerden uzakta, uzak bir adada yaşamaktan mutlu olur."

Karşısındaki adamı okumaya çalışsa da Bo, Malachai'nin boş bir konuşma mı yaptığını yoksa ona gerçekten bir cevap mı verdiğini anlayamadı. "O kadar yaşlı birinin artık senin ya da benim gibi olamayacağını düşündüm," dedi sonunda. "Bunu aşağılayıcı bir anlamda söylemiyorum. Sanırım böyle bir varlığı başka bir şeye dönüşmüş olarak görürdüm, artık pek ortak noktamızın kalmadığı yeni bir varlığa."

Malachai ona yine tam olarak doğru olmayan, rengi daha da solmuş gözlerle baktı. "Bir güvenlik şefi için ilginç bir fikir. Son derece felsefi."

Bo omuz silkti. "Dudaklarımı oynatmadan bile okuyabiliyorum."

KaraDeniz erkeğinin kıkırdaması derindi. "Ben de öyle. Deniz çalkantılı olduğunda zor olsa da." Yüzünde canlı bir eğlence vardı, "Bir içkiye ne dersin?" dedi.

"Bir yer biliyorum."

Bo, Malachaiyi Bo'nun en sevdiği duvar içi bara götürürken tekrar aynı hizaya geldiler. Siyasetten, ittifaklardan ya da Malachai'nin iki yüz yaşındaki değişen kaplumbağalardan bahsederek kafasını karıştırıp karıştırmadığından bahsetmediler ama BlackSea güvenlik şefinin Human Alliance güvenlik şefiyle bira içiyor olması bile başlı başına dikkate değerdi.

Ve Malachai'nin ne ve kim olduğunu bilenler tarafından not edildi.

Bazıları bunu Trinity'nin başarısının bir işareti olarak gördü. Diğerleri bunu olası bir sorun olarak gördü. Diğerleri ise bunu gördü ve iki grup arasındaki herhangi bir anlaşma ya da birleşmenin başarılı olmasına izin verilemeyeceğine karar verdi. İnsanlar ve Su Dönüşenleri gezegenin her tarafını kaplamıştı. Birleşirlerse, durdurulamaz bir güç haline gelebilirlerdi.

Ama o puslu Venedik gününde güneş okyanusa gömülürken ve yıldızlar parıldamaya başlarken kimse bir şey yapmadı.

O gün, iki tehlikeli adam bira içtiler ve son futbol skorlarını tartıştılar.

- - -

Ertesi gün dünyanın öbür ucunda, güneş ışığıyla ıslanan bir vadide, dünyanın en ölümcül Psy erkek ve kadınları gençleriyle bir araya geldi. Aden bu etkinliğin işe yarayacağından, halkının kutlamanın ne olduğunu anlayacağından emin değildi ama yeni bir veri noktasını hesaba katmayı unutmuştu.

Ok çocukları bir süredir Dönüşen ve insan arkadaşlarıyla oynayıp buluşuyorlardı ve Aden'in fark ettiğinden çok daha fazlasını öğrenmişlerdi. Yetişkinlerin tek yapması gereken yaklaşan bir kutlamadan bahsetmekti ve onlar da yaratıcı moda geçerek merkezi toplanma alanının etrafına asmak için süslemeler yapıyor ve uygun yiyecekler öneriyorlardı.

Birkaçı utangaç bir şekilde renkli yeni kıyafetler alıp alamayacaklarını sordu.

Bu etkinlik şüphesiz insanların ya da şekil değiştirenlerin bir araya geldiği karşılaştırmalı bir toplantıdan çok daha planlıydı ama ... "Hiçbir rahatsızlık hissetmiyorum," dedi Aden Zaira'ya. "İnsanlar burada olmaktan, aramızda bağ kurmuş olanları kabul etmekten memnun."

Komutanı başını salladı, bukleleri güneş ışığında mavi-siyahtı. "Bizi görmek diğerlerine umut veriyor." Bununla birlikte, döndü ve Zaira kadar samimi, sahiplenici ve ateş dolu bir öpücük için başını aşağı çekti.

Ayrıldıklarında başı hâlâ dönüyordu ve başkalarının onu izlediğini bilse de o sadece kendisine ait olan kadınla ilgileniyordu. "Daha fazla umut yaratmak için bir girişim mi?"

"Oklar pratiktir." Sahiplenici ellerini onun omuzlarında gezdirdi. "Şanslarını deneyip Sessizlik'in soğuk kara kutusunun dışına çıktıklarında onları nelerin beklediğini görmeleri iyi olur."

Aden tam cevap verecekti ki bir şey fark etti. "Sol taraftaki piknik masasına ."

Soluk sarı saçlarında uzun yeşil kurdeleler olan Carolina, masanın başka bir yerinde yeniden ortaya çıkmak üzere parmaklarının altından kaybolup duran bir keki almaya çalışıyordu. Yanakları kıpkırmızı kesilmiş, gözleri kısılmış, nefesi kesilmiş bir halde düğmeye basmaya çalışıyordu. Sonunda çileden çıkan altı yaşındaki çocuk arkasını döndü ve kaşlarını çatarak, masum yüzlü Tavish'in bir arkadaşıyla birlikte çimlerin üzerinde oturduğu yere doğru koştu.

Aden onu izlerken, tabağındaki keki kaptı ve büyük bir ısırik aldı.

"Hey!" Tavish ağladı.

Isırdığı lokmayı çiğneyip yutkunarak Carolina, "Sen olduğunu biliyorum!" dedi. Keki geri kalanını meydan okurcasına ağzına tıktı, sonra ellerini kalçalarına götürdü, yanakları bir sincabınki gibi şişerken ona ters ters baktı.

Tavish masumiyetine itiraz etmeye başladı ama arkadaşıyla birlikte kahkahalara boğulmadan önce sadece yarım dakika dayanabildi. "Çok komikti!"

Keki yutmuş olan Carolina, ilk kıkırdaması duyulmadan önce iki çocuğa bir dakika daha ters ters baktı.

Zaira'nın dudakları kıvrıldı. "Tavish haklı, komikti." Aden'in alnına düşen bir tutam saçı geri itmek için , "Psişik yetenekleri olan çocuklar başlarını belaya sokmak için benzersiz yollar bulacaklardır," dedi. Aden onun yüz ifadesinde, nasıl dövüldüğünü ve kafese kapatıldığını, telepatik gücünün bir yetenek olarak değil, ailesinin kullanması için kırılması gereken bir araç olarak görüldüğünü okudu.

Kendi öfkesinin yükselişine karşı başını sallayarak yanağını okşadı. "Onlara asla zarar vermeyeceğiz." Bu, ekibin kendisinin olduğu ve kuralları kendisinin koyabileceği gün verdiği bir sözün tekrarıydı. "Her bir Arrow çocuğu özgürlük içinde büyüyecek."

Zaira'nın eli onun elinin üzerine kapandı.

"Özgürlük." Söylenmesi gereken tek şey buydu.

BÖLÜM 9

Bölüm 52

Sascha Bastien'den acil bir telefon aldığını söylemek için aşağıya seslendiğinde **LUCAS** ortak kutlamanın yapıldığı öğleden sonra yavrusuyla dışarıda **oynuyordu**. İnsan formuna geri dönerek Sascha'nın yere düşürdüğü telefonu kot pantolonuyla birlikte yakaladı ve Sascha ip merdiveni tırmanırken Naya'ya göz kulak oldu.

", Naya," dedi sevgi dolu bir gülümsemeyle, sesi çocuklarıyla birlikte olmaktan duyduğu mutlulukla ıslanmıştı. "Annene bir kedi gibi nasıl takip edileceğini öğreteceksin."

Heyecanlanan Naya, Lucas'ın ona gösterdiklerini Sascha'ya göstererek temkinli adımlarla yürümeye başladı. Naya muhteşemdi, arkadaşı da öyle ama Lucas, Bas'ın önemli bir şey olmadığı sürece nadiren izinli olduğu bir zamanda onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu, bu yüzden telefona cevap vermek için kısa bir mesafe uzaklaştı. "Bas, ne oldu?"

"Para izinin sonunu buldum," dedi diğer adam. "Naya'yı Avustralya'ya götürecek olan kaptana. Bunu biliyorsun. Kahretsin. Başarıdan dolayı sarhoşum ve biraz uykusuzum."

Lucas'ın panteri Bastien'in ilk sözleriyle içinde avlanmaya başlamıştı. "Kim?" diye sordu sessizce.

"Psy'nin adı Pax Marshall."

Lucas'ın boştaki elinin parmakları avucunun içine kıvrıldı. "Kesinlikle emin misin?"

"Hiç şüphe yok ki. Para, çeşitli kayıt dışı faaliyetler için kullanılan kişisel bir rüşvet fonu gibi görünen bir yerden geldi."

Lucas hırlamamak için kendini bilinçli olarak durdurdu, pençelerini tuttu. Şu anda kristal berraklığında düşünmek zorundaydı, kör olamazdı.

panterinin ilkel içgüdüleri tarafından. "O hesaba başka biri erişmiş olabilir mi?"

"Elbette, ama Pax'in tüm şifrelerini bilmeleri gerekir. Hesabın kendisine giremedim, o kadar güvenli ama izler kesinlikle orada son buluyor."

"Raporunu bana gönder." Bastien'in rapora eklemeler yapacağını, karmaşık finansal labirenti Lucas'ın kolayca işleyebileceği bir şekilde ortaya koyacağını biliyordu.

"Bana bir saniye ver. Ve . . . bitti."

"Teşekkürler, Bas. Şimdi partiden önce biraz dinlen yoksa arkadaşın kafamı koparacak."

Mercy'nin kardeşi kıkırdarak imzasını attı. Lucas bir dakika boyunca sessizce durup Bastien'in verdiği bilgileri düşündü. Sonra Pax Marshall hakkında bildiği her şeyi düşünüp bir arama daha yaptı ve Okların lideri cevap verdiğinde Aden'e tek bir soru sordu. "Pax Marshall'ın söylentilere konu olan yasadışı faaliyetlerinden biri bile kesin olarak tespit edildi mi? Herhangi bir kanıt var mı?"

"Hayır," diye cevapladı Aden, Lucas'ın neden bilmek istediğini sormadan. "Onun bu kadar zeki olarak görülmesinin bir nedeni de bu. Herkes onun sınırları aştığını biliyor ama kimse bunu kanıtlamıyor. Ekip bile."

"Teşekkür ederim, Aden." Telefonu kapattı ve eşi ile çocuğunun yanına gitti. Bastien'in keşfettiklerini ve Aden'in söylediklerini Sascha'ya ancak Naya güneşin altında kıvrılıp uyuduktan sonra anlattı.

Arkadaşının bakışları niyetliydi. "Bunun çok kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ama işte bu kadar, kolay *değildi*. Bastien'in bakış açısına göre acımasızca zordu ve o bu işlerde bir dâhidir." Lucas arkasını aerie ağacına yasladı, Sascha önündeydi ve Naya birkaç adım ötede uyukluyordu. "Bastien'in bir dahi olduğunu ciddiylim. Büyük Psy şirketleri de dahil olmak üzere diğer şirketler onu bizden kapmaya çalıştı."

Sascha alt dudağını çiğnerken kaşları düşünceli bir birbirine yaklaştı. "Eğer bu izini sürmek Bas'ın günlerini aldıysa, o zaman iyi gizlenmiş . O kadar iyi gizlenmiş ki çoğu insan bunu asla bulamazdı."

Bir uzun duraklama daha. "Diğer taraftan, eğer DarkRiver'in onu bulması gerekiyorsa, Bas'ın bizim tarafımızda olduğunu bilmek nihai ifşanın garantisi olurdu." Bir nefes verdi. "Peki Pax diğer tüm ödemeleri kurbanlar üzerinden yaparken neden geminin kaptanına doğrudan ödeme yapsın?"

"Kesinlikle ama öte yandan, Naya'nın kontrolünü ele geçirmek istiyorsa, kimsenin haberi olmadan ortadan kaybolabilecek, pek de zeki olmayan bir kaptan dışında kimseyi bu işe dahil etmek istememiş olabilir."

"Çizginin her iki tarafında da kanıt var."

"Evet." Lucas'ın panteri bundan hoşlanmazdı. Siyah ve beyazı, düşmanları ve dostları severdi. Ayrıca yavrusuna yönelik tehdidin sonsuza dek ortadan kaldırılmasını istiyordu.

Sascha'nın yüzünde de aynı hayal kırıklığını gördü.

"Eğer DarkRiver Pax'a karşı harekete geçerse ve bu o değilse," dedi, "onlar için birinin kirli işini yapmış olacağız, yollarında durabilecek bir gücü ortadan kaldırmış olacağız."

"Ama eğer harekete geçmezsek ve kaçırma girişiminin arkasında o varsa," dedi Lucas hırlayarak, "o zaman ölümcül bir tehdit olmaya devam eder."

Ellerini saçlarının arasında gezdiren Sascha dönerek, kulübelerinin altındaki açıklığın diğer tarafındaki bir ağaca doğru ilerledi ve geri döndü. "Keşke bazen bir E olmasaydım, vicdanım olmasaydı! Pax'e gider ve kırılana kadar ona işkence ederdim."

Lucas, Sascha'nın stres atmasına izin verdi. Arkadaşı asla böyle bir şey yapmazdı ama onun duygularının hamlığını anlıyordu. Şu anda Pax Marshall'ı parçalara ayırmak istiyordu ama zihninin insan tarafı hâlâ düşünüyordu. "Pax Trinity'yi de kucakladı," dedi. "Onu ortadan kaldırırsanız aniden bir güç boşluğu oluşur, güçlü bir aile çapasız kalır. Ağda büyük bir bozulma olur ve Psy şiddet eğilimlerimiz yüzünden Dönüşenlerden uzaklaşır." Bir DarkRiver saldırısı tam olarak böyle döndürülür.

Yıldızsız gözlerle Sascha onun açtığı kollara doğru yürüdü ve tutkulu bir güçle ona sarıldı. Onu kendine yakın tutarak, merkezini yeniden bulması için ihtiyaç duyduğu ten ayrıcalığını verdi, hatta o da Sascha'yı dengeledi.

Kendine güvenip seslendiremeden çok önce cevabı biliyordu. "Hareket edemeyiz." Bu acı bir sonuçtu ama Lucas

Marshall ya da bir başkası tarafından değil. "SnowDancer ile yaptığı anlaşma da dahil olmak üzere elimizdeki her yöntemle onu izliyoruz. Oklar sadece Trinity'yi korumak için bile olsa bize yardım edecek, böylece PsyNet'te gözümüz olacak."

"Nikita'ya söyleyemeyiz." Sascha derin bir nefes alıp verdi, başını kaldırdığında gözleri gece yarısı gibi duruyordu. "Onu öldürür ya da zihnine bir virüs yerleştirir."

"Annen soğuk, hesaplı ve mantıklı biri," diye belirtti Lucas. "Pax Marshall'ı şu anda öldürmek hata olur."

"Lucas, annem bunların sahip ama Naya ya da ben tehdit altında olduğumuzda tek bir tepki veriyor."

Lucas bunu düşündü ve başını salladı. "Nikita'ya söylemeyeceğiz."

Naya'nın uyuyan bedenine doğru yürüyen Sascha, ormanın zeminine bağdaş kurarak oturdu ve Naya'yı dikkatle kucağına aldı.

Yavrusu annesinin dokunuşuyla mırıldandı ama derin bir uykuya daldı, sevimli küçük horultular ara sıra annesinin düzenli nefes alışının sesini bölüyordu.

İkisini izlemek Lucas'a dünyadaki kötülüğün ve karanlığın kendisine verilen mutluluğu lekelemesine izin vermemesi gerektiğini hatırlatıyordu. Onlara katılmaya gitti, Sascha'nın arkasına geçip bacaklarını iki yanına uzattı ve çenesini omzuna koydu. Sascha onun içinde eriyene kadar yalayıp öpücüklerle boynunu okşamak için dönmeye devam ederse, o bir kedi idi.

", " dedi Sascha aniden, kızın çenesini öperken. "Umut ışığı."

Kulak memesini hafifçe ısırdı, çekiştirdi.

Titreyerek elini adamın kalçalarından birinde gezdirdi, diğer eli Naya'nın sırtındaydı.

"Bir empatın umut ışığı bulacağına güvenin." Aralarında eski bir şaka vardı. "Bana da anlat."

"Eğer bu bir tuzaksa" -çenesini öpmek için başını eğdi- "o zaman iş bitti ve bu girişimin arkasındaki insanların Naya'nın peşine düşmek için bir nedenleri kalmadı. Ve eğer bu bir tuzak değilse ve Pax Marshall tekrar denerse, gözümüz hep onun üzerinde olacak."

Lucas'ın hırıltısı tatmin ediciydi. "İşte başka bir umut ışığı

-Artık çok sayıda arkadaşımız var, ona göz kulak olmaları için güvenebileceğimiz insanlar.

Çocuklarımızı korumak için bizimle birlikte çalışacak, bizim de onlarınkini koruyacağımız insanlar." Artık izole hedefler olmayacaklardı.

"Bu iyi bir umut ışığı," diye mırıldandı Sascha, tam da Naya başını kaldırıp Lucas'ın yavrusunun kulaklarını şakacı bir şekilde çekiştirmesine neden olan bir kedi gibi esnediği sırada.

Uykulu bir şekilde homurdanarak, adam kulaklarının arkasını kaşıyana kadar eline vurdu.

Mırlaması beş kat daha büyük bir kedinin mırlaması gibiydi.

Lucas'ın panteri cevap olarak göğsünün derinliklerinde mırıldandı. "İşte benim kızım."

Gülümsemesi yanaklarını oyarken Naya'nın kuyruğunu bileğine dolayan Sascha boştaki elini çenesine götürdü. "Bu kadar Pax Marshall ya da bir güç oyununun arkasındaki gölge yeter. Yarın hâlâ orada olacaklar." Bu bir emirdi. "Bu gece sürü ve aile zamanı, ister kan bağı ister gönül bağı olsun."

Bölüm 53

TEIJAN VE HALKI bir yırtıcının bölgesine bu kadar pervasızca girmeye alışık değildi. Evet, Sıçanların DarkRiver ile bir iş anlaşması vardı ve DarkRiver aşağıda yaşayanların hayatlarını için birden fazla kez devreye girmiş, Teijan ve halkı ise savaş şehre kurşun yağdırdığında kaçmak yerine kalıp savaşmıştı.

Ancak, başa düştüğünde, Teijan'ın Sıçanları leoparların ve kurtların sahip olduğu güç seviyelerinde oynamadılar ve oynayamadılar.

Halkıyla ve başardıkları her şeyle gurur duyuyordu ama hayatlarının her zaman normal toplumun sınırlarında kalacağını da biliyordu. Sadece San Francisco'nun altındaki kullanılmayan tünellerdeki dünyalarında gülmek, yaşamak için kendilerini özgür hissediyorlardı. Ama bu, bu gece . . .

"Bundan emin misin?" Araçlarını DarkRiver bölgesindeki zorunlu noktaya park ettikten sonra jetsikletlerinden indiklerinde Zane sordu.

"Hayır," dedi Teijan arkadaşı ve ikinci komutanına. "Bu yüzden diğer herkes bizden kırk beş dakika geride." Eğer bu DarkRiver-SnowDancer ortak etkinliği daveti gerçek bir ittifak, dostluk ve saygı jestiyse, Teijan'ın bunu reddetmeye gücü yetmezdi. Eğer başka bir şeyse, o zaman alfa olarak ilk darbeyi o yiyecekti.

Adamları ondan haber alana kadar daha fazla yaklaşmamaları gerektiğini .

"En azından Clay davetiyeyi teslim etti." Zane, siyah pantolonunun üzerine giydiği özel dikim beyaz gömleğinin manşetini düzeltti.

siyah ceket. "Bize karşı her zaman dürüst olmuştur."

"Evet." Teijan'ın burada olmasının nedeni bu ilişkiydi.

"Teijan." Adının anılmasıyla çağrılmış gibi Clay ağaçların arasından çıktı.

Teijan ve Zane'in aksine, leopar nöbetçi takım elbise giymiyordu ama kıyafetleri de bir o kadar resmiydi; siyah pantolon ve parlak siyah botların üzerine yakasız koyu yeşil bir gömlek giymişti. Uygun olmayan tek şey bileğindeki pembe boncuklu bileklikti ve üzerinde kare beyaz bloklar halinde ismi yazılıydı.

Ama tabii ki uyuyordu. Zane şu anda sol elinin arkasında ısıltılı bir taçla tamamlanmış geçici bir prenses dövmesi taşıyordu. Kızların, babalarının başka hiç kimseye izin vermeyecekleri şeyler için hareketsiz durmalarını sağlamanın bir yolu vardı.

"Sadece siz ikiniz mi?" Clay hızlı bir taramadan sonra sordu.

Leoparın elini sıkan Teijan, "Diğerleri takip ediyor," dedi.

Clay'in hafif gülümsemesinde hakaret yoktu. "Ben senin rehberimim. bakalım."

Tehlikeden uzak durmasını söyleyen ilkel içgüdüleriyle savaştan Teijan onu takip etti. Halkının bir kısmı ona buna karşı tavsiyelerde bulunmuş, kararına şiddetle karşı çıkmıştı ama Teijan kararlıydı. "Eğer saklanır ve durgunlaşırsak, sonunda öleceğiz," demişti. "En son risk aldığımızda, bu tünellere resmi olarak sahip çıkma hakkını kazandık ve sürüye sayısız fırsat getiren ve gençlerimize daha önce asla karşılayamayacağımız uzmanlık alanlarında yukarıda eğitim almaları için fon sağlayan bir iş ortaklığı kurduk."

Sözleri şüphelerini etkilememişti ama onlar da takip eden çünkü anlaşmazlık olsun olmasın Teijan'ın Sıçanları sadıktı. Çoğunun teknik olarak insan olması, toplumun çer-çöpü olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Üç yetişkin sıçan şekil değiştiren ve bir çocukla birlikte, insanlığın bu atılmış ve terk edilmiş parçaları, Teijan'ı her gün gururlandıran ve tüm halkına kendi gururlarını geri veren güçlü bir istihbarat ağı haline gelmişti.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Clay'e. Çünkü uzaktan belli belirsiz sesler duyabiliyordu ama başka araç yoktu.

Zane'le park ettikleri yere. Zane'in gözlerinin her an bir pusu kurulmasını bekleyerek etrafta gezinmesine şaşmamalı. Teijan'ın kendi teyakkuz hali de had safhadaydı.

Clay hiç vakit kaybetmeden, "Burası sürünüz için belirlenmiş park alanı," dedi. "Ormanı korumak için öngörülen sayıda gelen aracı etrafa yaymak zorunda kaldık."

Her şey mantıklıydı ama Teijan içindeki ihtiyatlı sesi susturamıyordu... Ta ki bir leopar yavrusu ağaçtan üzerine atlayana kadar. Teijan küçük bedeni içgüdüsel olarak yakaladı, çünkü çocuk çocuktı. Çocuk ona hırlasa bile, yeşil-altın gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

Clay'in eğlenen bakışını yakalayan Teijan kendi dişlerini gösterdi ve uzamalarına izin verdi. Ve aniden, çocuk bir ışık sağanağı içinde yer değiştirdi.

Teijan, Zane'in nefesini tuttuğunu duydu, kendi kalbinin tekmelediğini hissetti.

Koyu mavi gözlü ve dağınık siyah saçlı küçük bir çocuk, kalp atışlarının gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Bir parmağını kaldırarak Teijan'ın kesici dişlerinden birine dokundu. "Bunu yapamam!" Bu hoşnutsuz bir ifadeydi.

Teijan dişlerini insan hallerine geri döndürdü. "Ne yapabilirsin ki?"

Çocuk ona pençelerini gösterdi ve tekrar hırladı. "Gördün mü?" "Pençelerim o kadar büyük değil," dedi Teijan.

Çocuk leopar formuna geri dönüp Clay'in üzerine atılmadan önce memnun bir sırıtiş. Yavruyu yakalayan Clay çocuğun başını okşadı. "İkiz baş belan nerede?"

Yavru, orman zeminine atlamadan önce yüzünü Clay'in yüzüne şefkatle bastırdı. Önlerinde ilerleyerek -takip ettiklerinden emin olmak için arkalarına bakarak- onları insanlarla uğuldayan ve yemek kokan bir alana götürdü. Müzisyenler hâlâ bir köşeye kurulmuşlardı ama çocuklar bir o yana bir bu yana koşturuyor, insanlar küçük gruplar halinde toplanıp konuşmaya başlıyordu.

"Halkının geri kalanına rehberlik etmekte sorun yok değil mi?" Clay sordu. "Işıkları yerleştirmeye yardım etmem gerek, eski set bozulunca son dakikada tamir ettim."

"Evet." Teijan, Zane'e bakmak için Clay'in uzaklaşmasını bekledi.

Komutan yardımcısının yüzü Teijan'ın şimdiye kadar gördüğü en ağlamaklı . "Bu gerçek," dedi Zane, boğuk bir sesle. "Kediler çocuklarının bir pusuya yaklaşmasına asla izin vermezdi."

Teijan, Zane'in neden bu kadar üstesinden geldiğini biliyordu. Çünkü bir çocuğu vardı. Bir gün yukarıda yaşamayı seçebilecek ve bunu hoş karşılayabilecek bir kızı. Kendileriyle tanışan yavruya sadece çok daha güçlü bir müttefik değil, aynı zamanda bir dost da diyebilecek bir kız.

Telefonunu çıkararak üçüncü komutanını aradı. "Gel," dedi, kendi göğsü de gerilmişti. "Burası güvenli. Hoş geldiniz."

Bölüm 54

Tüm konuklar gelip de Lucas ve Hawke empatik eğitim alanının ortasında durup kutlamaların resmi açılışını yapmak üzereyken Lucas, Hawke'la etkinliğin çok önemli bir yönünü konuşmadıklarını fark etti: kutlamayı açacağını?

Bu, Dönüşen kültürünü anlamayanlar için aldatıcı bir ayrıntı gibi görünebilir, ama öyle değildi. Bunun baskınlık ve saygıyla ilgisi vardı. Eğer Lucas kutlamayı açarsa, bu kurtlar tarafından alfalarına yapılmış bir hakaret olarak algılanacaktı. Hawke yaparsa leoparlar çok kızardı.

Bu etkinliğin arkasındaki tüm fikri mahvediyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Lucas nefesinin altında, Hawke'ın "Siktir," demesiyle aynı anda.

Birbirlerine baktılar. "İkimizin de aynı anda konuşması için zaman tutmaya çalışalım mı?" Lucas alçak sesle mırıldanarak sordu.

"Sence bunu miyiz?" Hawke kaşlarını çattı.

İkisine bakan biri için tartışıyor gibi görünebilirlerdi. Bu kabul edilebilirdi. Arkadaşları aksini düşünse bile Hawke'la arkadaş olmadıklarını herkes biliyordu. "Bilmiyorum ama yakında bir şeyler yapmazsak, bu işi daha başlamadan berbat edeceğiz."

Hawke temiz traşlı çenesini ovuşturup bir şeyler söylemeye hazırlanırken etraflarında sessizleşen kalabalıktan bir ses yükseldi. "Bunun için takla at derim."

Konuşmacının Max Shannon olduğunu görmek için hep birlikte döndüler.

Eski polis sırtarak onlara doğru yürüdü ve elinin tersiyle yakalamadan önce havada bir bozuk para çevirdi, diğer eli

hangi tarafa düştüğünü gizlemek için tepeden aşağı iniyordu.

"Katılmayan var mı?"

Kalabalıktan kahkahalara karışan iniltiler yükseldi. Gerginlik sona erdi.

Max tarafsızdı, onun fikri dahiceydi. Kimse şansa karşı çıkamazdı.

İnsanlar, diye düşündü Lucas birden, nesiller boyunca Dönüşenler arasında barış yapmışlardı.

Hawke'a baktı, Hawke "Başlar" demeden önce kurdun gözündeki parıltıyı yakaladı.

"Yazı o zaman." Lucas kollarını kavuşturarak Max'in geri adım atmasını ve büyük bir törenle elini paranın üstünden kaldırmasını bekledi.

Lucas'ın hırıltısı, Max daha "Kafa!" demeden sonuçları ilan etti.

Seyirciler arasında tezahürat ve yuhalamalar oldu ama bunlar iyi niyetliydi.

Hawke onu sırtından alkışlayarak, "Bir dahaki sefere kedi," dedi.

Lucas bu kadar çabuk, iki sürünün de dahil olduğu gelecekteki tüm olaylar için meseleyi çözdüklerini fark etti. Artık düzen kurulduğu için birbirlerinden uzaklaşacaklardı. Hâkimiyet ya da hakaret meselesi yoktu, sadece iki güçlü yırtıcı birbirlerinin alanına saygı göstermeye dikkat ediyordu. "Buna inansan iyi edersin." Kurt şenlikleri resmen başlatırken Hawke'ın yanında durmak için hareket etti.

Ama Hawke'ın söyleyecek daha çok şeyi vardı, atış atışını o kazansaydı Lucas'ın da söyleyeceği şeylerdi bunlar. Bunu konuşmuşlar ve bir anlaşmaya varmışlardı. "Buradasınız çünkü sizi ailemizden sayıyoruz." Lucas'a bakmadan önce gözleriyle seyircileri taradı.

"Her biri," dedi Lucas, çünkü bu sözlerin her ikisi tarafından da söylenmesi . "Sizden de birbirinize aileniz gibi davranmanızı bekliyoruz." Kaleb Krychek'in bu konuda ne düşüneceğini merak ediyordu ama kardinal Tk istese de istemese de artık DarkRiver'a derinden bağlıydı.

"Onur konuklarına gelince.." Hawke ve Lucas kenara çekilerek Mercy ve Riley'nin arkalarında, kolları küçük paketlerle dolu olduğunu gördüler.

Tam da bu sırada kırmızı suratlı bir öfkeyle bağırmaya başladı.

Kahkahalar açıklıkta dalgalandı ve birden herkes hareket etmeye, konuşmaya başladı. Ben, Sakura, Keenan, Noor, Roman ve Julian on yaşından küçüklerin başını çekip ağaçlara tırmanmayı içeren bir oyun oynamak için koştururken, bebeklerin ve küçük endişelenmeden oynayıp takla atmaları için özel bir alan ayrılmış ve hazırlanmıştı. Sıçanlarla birlikte olan yedi ya da sekiz yaşlarında küçük bir kız çocuğu da iri gözlerle onları izledi ama ailesinin yanından ayrılmadı.

Sonra Julian geri döndü ve onun yanına geldi.

Babası ve Teijan onu gülümseten bir şey söyleyene ve Lucas izlerken keskin ve sivri olan dişlerini gösterene kadar tereddüt içinde kaldı. Julian ona karşılık olarak pençelerini gösterdi ve aniden iki çocuk da diğerlerine katılmak için koşmadan önce güldü.

Marlee'nin de aralarında bulunduğu biraz daha büyük çocuklar kısa süre içinde kendi aralarında sohbet etmek üzere toplandılar.

Leoparlara ve kurtlara gelince, gençlik yıllarının sonunda ve yirmili yaşlarının başında olanlar, üçünün düzenlediği bir Yeni Yıl etkinliğinde hemen hemen barışmışlardı ve konuşmak ve flört etmek için küçük gruplara dağıldılar.

Yetişkinlerin hepsi birlikte çalışmaya alışık değildi ama alışık olanlar onlara yol gösteriyordu ve konuşmalar kısa sürede doğal bir şekilde akmaya başladı.

Kendi sürü kümelerinde kalanlar ilkokul çocukları ve daha genç ergenlerdi. O yaştaki çocuklar zaten garip olmaya meyilli olduğundan beklenmedik bir şey değildi. Uyum sağlamaları zaman alacaktı ama Lucas onların büyük gençlerin etkileşimlerini izlediğini görebiliyordu ve bu tür etkileşimleri normal görerek büyüyeceklerini biliyordu.

Tam o sırada Jon'un ergen çocuk tavrıyla, kediler ve kurtlar tarafından getirilen yemeklerle dolup taşan yemek masasına doğru kaykıldığını gördü; diğer konuklardan sadece kendilerini getirmeleri istenmişti. Elbette hepsi hediye getirmişti, sadece yavru kurtlar için değil, bu gece buradaki çocuklar arasında paylaşılacak başka hediyeler de.

Lucas izlerken Jon yarım sandviçe uzandı... tam o sırada iki dişi kurt genç yanaşıp ona gülümsedi. İkisi de o kadar kısa ve dar elbiseler giymişlerdi ki

Bu elbiseleri, üzerine ebeveynler tarafından çok daha kabul edilebilir bir şey giyerek gizlice çalışma odasından çıkardı.

Jon şaşırılmış görünüyordu.

Sandviçini bırakarak geri başladı. Kızlar da onu takip etti.

Gençlerin uyum sağlamasının uzun sürmeyebileceğini gösteren bu kanıt karşısında omuzları titreyen Lucas, Hawke'ın omzunu dürttü.

Kurt alfa elinde bir yavru tutuyordu ama Lucas'ın bakışlarını takip etti. "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Hey, Heather ve Dani!"

Alfalarına bakmak için arkalarını dönen iki kız yutkundü ve kaçışmaya başladı. Jon, artık onu esir tutmadıkları anda ağaçların arasına daldı. Bu sırada Lucas, Hawke iki kızı terbiye ederken suratını asmamaya çalışıyordu. "İnden ayrılırken kıyafet giydiğinizizi hatırlıyor gibiyim."

Kızlardan biri, "Üzerimizde giysi var," diye itiraz etti.

"Oh?"

Tek bir kelime bile kıpkırmızı kesilmelerine ve ellerini birbirine vurarak başlarını eğmelerine yetmişti. Her iki sürü de tutucu değildi ama hem yetişkinlerin hem de çocukların resmi etkinlikler için uygun giyinmeleri beklenirdi. Bu disiplin ve saygıyla ilgiliydi ve bu durumda yaşa uygun olmakla ilgiliydi.

On sekiz yaşında biri kulübe gitmek için bu elbiselerden birini giyseydi kimse kılını bile kıpırdatmazdı. Ama Lucas yaşlarını doğru tahmin ediyorsa, ancak on üç yaşındakiler bir aile kutlamasında mı? Bu kadar uzun süre radarın altında kalmaları mucizeydi.

"Peki ben size DarkRiver çocuklarını takip etmeniz konusunda ne demiştim?" Hawke azarlanmış iki kurda sordu.

"Kedilerin utangaç olduğunu ve nazik olmamız gerektiğini."

Lucas neredeyse boğuluyordu, öksürerek bunu örtbas etmek zorunda kaldı. *Utangaç* mı? Kediler için mi? Hawke ona ters ters baktı, sanki "*Ne haltlar karıştırdın sen?*" der *gibiydi*. Lucas, DarkRiver çocuklarına kurtların kedilerden çok daha utangaç olduğunu ve dikkatli olmaları gerektiğini söylediğini kabul etmedi.

Kızlardan biri kirpiklerinin arasından bakarak, "Ama Jon bir kedi değil," dedi. "O bir insan."

"Ve o ooooook güzel!" Arkadaşı neredeyse eriyip toprağa karışacaktı.

Hawke'tan gelen tek bir hırıltıyla donup kaldılar, dikenleri diken oldu.

Bakışlarını ayırmayan alfaları, "Git üstünü değiştir, sonra da Ben'in başının belaya girmemesini sağlamaktan sen ," dedi.

İki yüzün umutsuzluk dolu bakışları o kadar komikti ki Hawke'ın dudakları kıpırdadı. "Bir saatliğine," diye düzeltti. "Ondan sonra eminim başka birinin cezalandırılması gerekecek." Kızları tek koluyla kucaklamak için uzandı. "Biraz daha bydğnzde istediğiniz kadar caka satabilirsiniz. şu anda hl yavrusunuz. şimdi gidip düzgün kıyafetlerinizi giyin."

Ayaklarını sürüyerek ağaçların arasında kaybolan ikilinin, ailelerini kandırdıkları kıyafetleri sakladıklarına şüphe yoktu. Hawke kucağındaki yavruya baktı, ocuk uykusunda homurdanırken yüzündeki ifade neşeli bir hal almıştı. "Evet, sen de başımıza bela olacaksın."

"Tabii ki yle." Lucas Belle'in burnuna hafifçe vurdu. "Yavrularımızı başka türlü sahiplenemezdik."

"Hayır," dedi Hawke gülümseyerek, gönderdiği iki kız etekler ve güzel üstlerle geri dönerken. İgili doğruca, şu anda bir ağaç dalında baş aşağı asılı duran ve ağzına kek tikiştirmaya alışan Ben'in yanına gitti. Bu bir yarışma gibi görünüyordu, Roman da onun yanında aynı pozisyonda asılı duruyordu.

Sryd. Hayattı. Aileydi.

- - -

WALKER Lauren dans pistine partneriyle birlikte adım attı. Ağzında pembe dudak parlaticısının en hafif dokunuşuyla ona gülümsüyordu. Küçük kızının büyümesine hazır değildi ve on yaşını birkaç ay geçmiş olmasına rağmen henüz o yaşa gelmemişti ama bir yıl önce onu hiç ilgilendirmeyen şeylerin şimdi ilgisini çekmesine ve bylemesine yeterince yaklaşmıştı.

Mesela ona ilek tadında olduğunu söylediği dudak parlaticısı gibi.

"Hadi baba." Marlee kollarını yavaş bir dans için mükemmel bir pozisyonda uzattı.

Walker gülümsemekten kendini alamadı çünkü şu anda o yine onun bebeğiydi, gecenin karanlığında kimsenin onu ne kadar çok sevdiğini göremediği zamanlarda kucağına alıp salladığı o küçük, sıcak kundak. Sessizlik altındaki PsyNet'te böyle şeyler yasaktı, bir babanın çocuğuna duyduğu sevgi yasaktı.

Artık yok.

"Bir saniye." Uzanarak onun çok daha kısa olan bedenini kavradı ve bir kolunu beline dolayarak onu kolayca tuttu, diğer eliyle de kaldırdığı elini içine aldı, kolları doksan derecelik bir açıyla duruyordu. "Boştaki elini omzuma koy."

Marlee onun sessiz talimatlarına itaat etti ama akklı başka yerlerdeydi. "Elbisemi kırıştırma."

"Giymeyeceğim." Bu elbise Marlee'nin Lara'yla çıktığı bir alışveriş gezisinde aldığı bir elbiseydi. Marlee'nin gözlerinin açık yeşil tonunu ortaya çıkaran canlı bir maviydi, Marlee'nin "mücevherler" dediği şeylerle süslenmiş ışıltılı bir yakası vardı ve kolları yoktu. Eteği ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve altında tül vardı. Büyük bir kıza dönüşen küçük bir kızın elbisesiydi. Marlee buna bayılmıştı.

Walker'ın ona hayran olduğu gibi.

Alnına bir öpücük kondurarak, "Saçların çok güzel görünüyor," dedi.

Akkor bir gülümseme. "Lara başardı!" Marlee elini onun omzundan kaldırarak Walker'ın şifacı arkadaşının Marlee'nin çilek sarısı saçlarını taradığı topuzu okşadı. "Gerçekten beğendin mi?"

"Bayıldım." Bir öğretmen ve baba olarak Walker her zaman bakımını üstlendiği çocukları çalışmıştı ama ancak PsyNet' ayrıldıktan sonra küçük kızına böyle tatlı sözler söyleyebilme özgürlüğüne sahip olmuştu.

Ve az ötede eşinin kollarında dans eden iri kıza.

Sienna bu gece ışıltılı; ayak bileğine kadar uzanan siyah elbisesi, ışığı yüzlerce farklı şekilde yakalayan bir kumaştan yapılmıştı. Marlee'nin elbisesinin aksine Sienna'nınkı vücudunu sarıyor, uzun kolları kollarını sıkıca kavırıyor ve yakası pürüzlü bir şekilde asimetrik duruyordu. Koyu yakut kırmızısı saçları sırtından aşağı dökülerek saçlarını gizliyordu ama Marlee oradaki derin dalgayı görmüştü.

"Walker Amca," demişti kaşlarını çatarak, adam onu üşüyeceği konusunda uyardığında. Sonra da kollarını ona dolamıştı. "Ben de seni seviyorum."

Tehlikeli yeğenin bunu ona söyleyebilmesi bir hediye idi. Bunu ona söylemek istemesi ise daha da büyük hediye idi. Hawke onu döndürürken Sienna'nın gözleri tam o anda Hawke'a takıldı ve kardinal bakışları zevk doluydu. Hawke bir saniye sonra onu tekrar göğsüne döndürdü. Elleri eşinin vücudunda düz bir şekilde yere inen Sienna, kurt alfanın kendi başını eğdiği gibi başını yukarı kaldırdı.

Walker, tek kelime etmeden binlerce şey söyleyen öpücükten uzaklaşıp kızının parlayan yüzüne baktı. Bir gün onun da seveceği bir eşi, onu da sevecek bir eşi. O zaman geldiğinde, olağanüstü, güzel ve özgürlük dolu bir hayat yaşaması için onu kutsayarak gitmesine izin verecekti, ama o zamana kadar onu izleyecekti.

Şimdi onun Drew'un Indigo'ya yaptığı bir şeye gözlerini kocaman açarak ilgi gösterdiğini fark edince, bu hareketi taklit etti ve Marlee'yi kolunun üzerine yatırdı. Marlee kız gibi sevinçle kıkırdadı onu yukarı kaldırdığında "Yine mi baba!" dedi.

O da tekrar yaptı.

Şarkı bittiğinde Marlee'nin yüzü kızarmış ve mutluydu.

"Hadi Marlee-Barley, benimle dans etme zamanı." Toby elini uzattı.

Walker'ın yeğeni garip bir çete evresindeydi ama bugün için siyah bir pantolon ve lacivert, kısa kollu, apoletleri ve görünür dikişleri olan bir gömlek giymişti. Sienna'nınki kadar yakut kırmızısı ve onun kadar çarpıcı olan saçları özenle taranmış ama çoktan öne doğru dökülmüştü. Toby'yi asıl etkileyen gözleri oldu: Kardinal yıldız ışığı gibi parlayan bu gözler, onun yaşındaki bir çocukta nadiren görülebilecek bir tatlılığa sahipti.

Walker Toby için endişeleniyordu ama ne kadar tatlı olursa olsun, yeğeni bir kurt sürüsünün ortasında bile kendi başının çaresine bakıyor gibiydi. Lara'ya göre, sürü arkadaşları üzerinde acemi bir şifacı ile aynı etkiye sahip gibi görünüyordu, güven uyandırıyor ve basit varlığıyla insanların daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Belki de bunun nedeni Toby'nin empatik bir yeteneğe sahip olmasıydı ya da belki de sadece Toby'nin derin bir ruh yumuşaklığıyla doğmuş olmasıydı. Sessizlik altında ezilerek hizaya sokulabilirdi ama burada kişiliğini geliştirmekte özgürdü.

Bu gece, dans partneri olarak neşeli Marlee'yi aldı ve ikisi de ayaklarını yere vurarak ve kollarını ritme göre hareket ettirerek hızlı bir dansa başladılar. Lara'nın "ölümüne sevimli" dediği minik smokinli Ben onlara katılmak için koştuğunda, gülüşüler ve küçük bedeni için yer açtılar.

"Marlee ondan önce olgunlaştığında Benny'm ne yapacak?" Ava, Walker'ın yanına gelip geçici dans pistinin kenarında durarak sordu. Parlak koyu renk bukleleri metalik mavi ve ışıltılı gümüşle boyanmış ve karmaşık bir örgüyle toplanmıştı. "Bu zaten oluyor."

"O sert biri. Üstesinden gelecektir." Ben ve Marlee, aralarındaki yaş farkına rağmen uzun zamandır sıkı dostlardı, her birinin diğeriyle konuşan tanımlanamaz bir yönü vardı. Ancak, Ava gibi Walker da bu ilişkinin gözlerinin önünde şekil değiştirdiğini görebiliyordu. İlgi alanları farklılaşıyordu, önümüzdeki yıllarda onları farklı yönere götürecekti.

"Ama," dedi Walker, çocuklarının dansını izlerken, "ne olsun, tamamen ayrıldıklarını göremiyorum." İlişkileri çok güçlü, çok köklüydü ve tüm çocuksu maskaralıklarına rağmen Ben garip bir şekilde zekiydi. Sanki insanları tam olarak oldukları görüyordu.

Böyle bir çocuk büyüyünce olağanüstü bir adam olacaktı.

Ava içini çekti. "Yine de birkaç yıl içinde zavallı oğlumun kalbini kıracak. On dört yaşındaki hiçbir kız on yaşındaki bir oğlanla ilgilenmez."

Kolunu nazikçe Ava'nın omuzlarına dolayan Walker, Walker'ın Lara'yla çiftleştiği süre boyunca aralarında gelişen şefkatli ten ayrıcalıklarıyla onu yanında tuttu. İki kadın çok iyi arkadaştı, Ava onların evine girip çıkıyordu, Lara da nın. Walker, Ava'nın eşi Spencer'ı da çok seviyordu ve sık sık diğer çiftle akşam yemeği yiyorlardı, Marlee ise hem Ben hem de küçük kız kardeşi Elodie ile vakit geçirmeyi seviyordu.

Yeni yürümeye başlayan çocuk şu anda Naya Hunter'la birlikte şamatalı bir şekilde gülüyordu, ikisi de açık havada bir oyun minderinin üzerinde oturuyordu.

Bebek kahkahaları yakındaki birkaç yetişkinin sırtmasına neden oluyordu.

Walker da gülümsemesine engel olamadı. "Kırık bir kalp gibi küçük bir şeyin Ben'i yeterince büyür Marlee'nin peşine düşmekten alıkoyacağını sanmıyorum," dedi.

Ava kıkırdadı. "Haklısın. Oğlum inatçı kararlılığını bir sanata dönüştürmüş." Parmak uçlarında yükselip kolunu onun sırtına dolayarak dansçılara bakmaya çalıştı. "Lara nerede?"

"Tamsyn ile pupcub'lar hakkında sohbet ediyorum."

İki şifacının durduğu yere bakan Walker, hızlı bir kucaklaşmanın ardından onların ayrıldığını gördü. Ava'nın, "İşte benim sevgilim," dediği anda Lara ona doğru döndü. Olayı fotoğraflamaya kendini fazla kaptırmadan önce onu dansa ."

Walker Ava'nın uzaklaşmasına izin verdi ve eşiyle yarı yolda buluşmak için harekete geçti.

Siyah saçlarının tirbuşon kıvrımlarını bu gece süslü bir şekilde bükmişti ve küçük ışıkların altından geçerken içindeki kırmızı pırıltılar parlıyordu ama hiçbir şey onun bakışlarıyla karşılaştığında gülümsemesi kadar parlak değildi. Elbisesi ayak bileğine kadar uzanıyordu, rengi koyu kan turuncusuydu ve teninin doğal koyu bronzluğuna karşı enfes görünüyordu.

Hareket ettikçe formunu okşuyordu, basit çizgileri hem zarif hem de zarifti.

"Çocuklar mutlu ve meşgul mü?" diye sordu ona ulaştığında.

"Evet." Walker için sürü bağlarına güvenmek her zaman kolay olmamıştı, özellikle de söz konusu çocuklar olduğunda, ama artık gerçek bir SnowDancer'dı ve sağlıklı bir sürüde bir çocuğun şefkat ya da yardım için asla uzağa bakmasına gerek olmadığını anlamıştı.

Lara alt dudağını ısırarak onun ellerini çekti. "Hadi biraz uzaklaşalım."

Walker ne çocukken ne de genç bir adamken hiç oyun oynamamıştı. Ama artık bir kurtla çiftleşmişti ve bir kurt için oyun, hayatın nefes almak kadar gerekli bir parçasıydı. Eşinin ellerini serbest bırakarak

sırtının alt kısmına doğru uzandı. "Bu ." Boyu, birbirine karışmış misafirleri görmesini kolaylaştırıyordu.

Sürü arkadaşları ve dostları merhaba demek istedikleri için dışarı çıkmaları yine de birkaç dakika sürdü ama sonunda onları bir kulübenin gölgesinde bir noktaya getirdi. Partiden özel olarak konuşabilecekleri kadar uzakta ama yine de şenlikleri görebilecekleri kadar yakındı. "Ormana gitmek ister misin?" Ellerini kızın sırtında gezdirerek kalçasının kıvrımlarına koydu. "İstiyorum."

Lara kalın kirpiklerinin arasından ona baktı. "Kötü adam." Gülümsemesi sözlerini yalanlıyordu. "Beni doğru yoldan saptırıyor."

Walker bunun Lara'nın eşi olarak onun sorumluluğu olduğunu söylemeye hazırlanırken aralarındaki havada bir şey değişti... ya da belki de içinde bir şey değişti. Bunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu ama Lara'nın bedeninin artık dünkü gibi olmadığını kesinlikle biliyordu. Eğilerek onun gözlerinin içine baktı.

"Walker?" Lara bir elini onun yanağına doğru kaldırdı. "Sorun nedir?"

Başını sallayarak onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı... ve *oh*. "Bugün hamilelik testi yaptın mı?"

"Hayır, ben-" diyene kadar bekleyecektim. Lara'nın gözleri büyüdü, bir eli karnına gitti. "*Emin* misin?"

Başını salladı. Nasıl olduğunu açıklayamıyordu ama emindi. Sanki çiftleşme bağı ona küçük bir bilgi nabızı göndermişti, önümüzdeki aylarda eşine daha fazla özen göstermesi gerektiğine dair bir uyarı. "Evet, eminim."

Gözleri yaşlarla doldu. "Walker, oh. Bir bebek."

Onu kollarının arasına aldı, kendi kalbi göğsünün içinde öyle acımasızca çarpıyordu ki neredeyse canı yanacaktı. "Marlee'yi bazen nefes almakta zorlanana kadar seviyorum," dedi ona. "Ama onun gelişiminin tüm aşamalarını deneyimleme şansım hiç olmadı. Onunla zaman çalmak zorunda kaldım." Kreşte olmadığı zamanlar, sessiz ve isyansız annesi Walker'ın çocuğuna nasıl davrandığını görmek için yanında değildi - sanki o çok değerliymiş gibi. Sanki onun kalp atışlarıymış gibi.

"Bu sefer hiçbir şeyi kaçırmayacaksın." Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Bunu hep birlikte atlatacağız, hepimiz. Bütün aile." Yüzü parlıyordu. "Çocuklara söylemek için sabırsızlanıyorum."

Marlee ve Toby'yi kendi çocukları gibi sevdiği, onlara bir annenin bebeklerine davrandığı gibi davrandığı için onu daha da çok seviyordu. "Birlikte," diye yineledi ve onu yakınında tutarak, Marlee'nin şimdi yerde oturmuş pasta yediği ve yanında benzer şekilde meşgul olan Ben'in olduğu yere baktı.

O izlerken, Ben ona kendi parçasından çikolata süslemesi olabilecek bir şey uzattı. Kız kabul etti ve karşılığında ona kendi çikolatasından bir şey verdi. Spencer ikisinin fotoğrafını çekmek için görüş alanına girdiğinde, Walker onun bir kopyasını isteyeceğini biliyordu.

"Sence hatırlıyor mudur?" diye sordu Lara'ya. "Ona karşı soğuk davranmak zorunda kaldığım zamanları? Ağladığında onu kucağıma alamadığım zamanları?"

"Marlee tanıdığım en uyumlu çocuklardan biri." Lara parmaklarıyla onun çenesini okşadı. "Çocukluğunda neyi kaçırmış olursa olsun, onu sevdiğinizi her zaman biliyordu."

Duyguları içinde dalga dalga yükselen Walker, elini kızın kalçasına götürdü. "Aileye ne zaman söyleyeceğiz?"

"Testi yaptıktan sonra iki kez onaylayın." Lara'nın sesi titriyordu. "Kendimi şampanyadan yapılmış gibi hissediyorum, beynimde mutluluk baloncukları uçuşuyor."

Walker bu tanımı asla bulamazdı ama tam olarak doğruydı. "Ben de," diye itiraf etti, nefesleri öpüşene kadar eğildi ve kızın neşesini içine çekebildi. "Ben de."

Bölüm 55

JUDD nasıl olup da bir kucak dolusu bebeğe sahip **olduğunu tam olarak bilmiyordu** ama biri ona bu çocuğu vermişti ve şimdi kendini, ona aynı merakla bakan iri kahverengi gözlere bakarken buldu. Yeni doğan yavrulardan biri değildi. Bu çocuğun Emmett adında bir leopar askerine ve onun insan eşi Ria'ya ait olduğundan oldukça emindi.

Partide bebek hırsızlığı yaygındı, çocuklar sevmek, öpülmek ve şımartılmak için elden ele dolaştırılıyordu. Yavrular, yavrular ve yavru yavrular, sürü yaratıkları oldukları için bu durumu doğal karşılıyor gibiydiler. Ancak kimse Judd'ın bir bebeği olduğunu fark etmemiş gibi görüldüğünden, bu küçük kahverengi gözlü yaratıkla daha fazla zaman geçirebilmek için ana ışıklardan biraz uzaklaştı.

"Merhaba," dedi, ancak bebeğin sözlü iletişim için çok küçük olduğunu biliyordu.

Ona bir yumruk salladı.

Bir koluyla onu kucaklarken, serbest eliyle uzatılan yumruğu tuttu. Teni çok kırılgan, kemikleri çok yumuşaktı ve parmağını çekiştirirken tutuşu narin ama kararlıydı. Kendini gülümserken buldu, küçük hareketlerinden, ilk iki dişinin sadece en ufak bir önerisine sahip olmasına rağmen parmağını ısırarak istemesinden büyülenmişti.

"Muhteşem adam, az önce kalbimi ."

Brenna'nın yaklaştığını biliyordu. Onu her zaman hissedebiliyordu. Bebeğin diğer tarafında durup içini çektiğinde, bakışlarının olağanüstü güzelliğiyle tanışmak için ona doğru baktı. "Neden eriyorsun?"

"Cidden seksi, cidden tehlikeli bir adam ve kucağında minik, sevimli bir bebek, ikisi de birbirinden büyülenmiş?" Brenna, bileklerine kadar uzanan gelincik kırmızısı göz alıcı elbisesini umursamadan, kollarını iki yana açarak dramatik bir şekilde yere düştü. "Öldü." Dirseklerinin üzerinde doğrulup, "Özellikle de kucağında bir bebek tutan benim seksi erkeğim olduğu için." dedi.

Telekinezisini kullanarak onun kalkmasına yardım etti. "Onu tutmak ister misin?" diye sordu, yumuşak, sıcak ağırlığın üzerinden geçmek konusunda garip bir şekilde isteksizdi.

"Hayır, sorun yok. Sen onu tutmaya devam et." Brenna gülümsedi, belli ki onun duygularını okuyabiliyordu. "Adı Mialin Corrina." Bebeğin yanağını öpen Brenna, "Çok güzel, tıpkı bu minik kedi yavrusu gibi," diye fısıldadı.

O yavru kedi gülümsedi ve Judd'ın içinde bir şeyler yapan mutlu sesler çıkardı.

"Marlee ya da Sienna'yı hiç kucağına aldın mı?" Brenna sordu.

"Marlee." Sık sık değil, sadece öğretmenlerinin tasmaından kurtulabildiğinde ve o zaman da sadece kardeşi bebek dışında yalnız olduğunda. "Eskiden o da böyle yapardı." Parmağını ve daha sonra da saçını kavradı. "Ona sarılmayı her zaman çok huzur verici bulmuşumdur." Kalbinin atışını, nefesinin ılık pufunu hissederdim. "Sienna'yla hiç böyle bir şansım olmadı."

Brenna onun kolunu okşadı. "Eğer haklıysam, çok yakında bir bebek daha kucağına alacaksın."

Judd onun ne demek istediğini sormaya başlamıştı ki Lara'nın görüş açısını yakaladı. Kardeşi Walker uzaktaki bir kulübenin oluşturduğu gölgelerin arasında duruyordu ama yüzündeki sevinçten ya da eliyle Lara'nın karnını okşayan korumacı tavrından hiçbir anlaşılmıyordu.

Judd'ın kalbi büyük bir hızla çarpmaya başladı. "Yeniden baba olmayı hak eden biri varsa, o da Walker'dır." Kardeşi Judd'ın tanıdığı en iyi baba, en iyi adamdı.

Kolunu uzattığında Brenna kendini onun kolunun altına sıkıştırdı. "Çocuk istiyor musun?"

Judd kucağındaki uykulu gözlerle bakan bebeğe baktı ve başını salladı. "Bir gün. Biraz daha büyüdüğümüzde ve Walker ve Lara gibi olduğumuzda. Daha istikrarlı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Kesinlikle biliyorum. Köklü ve sağlamlar, demir atmışlar." Kolunu onun beline doladı. "Hâlâ yolumuzu bulmaya, kim olduğumuzu keşfetmeye çalışıyoruz. Ama bildiğim bir şey var; sen benimsin, ben de seninim her büyümemiz birlikte olacak."

"Her zaman." Judd, Brenna'sız bir hayat düşünemiyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. "Sence onu geri vermeli miyim?"

"Bulan bulur, derim."

Böylece bebeği bir saat boyunca tuttular, uyumasını izlediler ve sık sık kalkık burnuna dokundular ya da parmaklarını küçük yumruklarının üzerinde gezdirdiler. Sonunda kızını almaya gelen Emmett oldu. "Gel bakalım kızım," diye mırıldanarak onu Judd'ın elinden aldı.

Elleri büyük ve biraz yaralıydı, tıraş olmasına rağmen yüzü pürüzlüydü ama kucağındaki şefkat sonsuzdu. Bebeğin yüzü, babasının sesini duyduğunda uykusunda bile aydınlanıyordu.

"Onu kucağımıza almamıza izin verdiğiniz için teşekkürler." Emmett'in, kızının kollarında olmadığı her an onun nerede olduğunun farkında olması gerektiğini biliyordu.

"Bir Ok'un yanında olduğundan daha güvende olamayacağını düşündüm. Ne de olsa siz masumları koruyorsunuz." Emmett kızının alnından öptü. "Ama şimdi bu yavru kedinin büyük büyükannesi onu görmek istiyor ve ilk hakları var."

Diğer adam arkasını dönüp uzaklaşırken Judd kalbinin bir kez daha tekmelendiğini hissetti. Çünkü en uzun süre boyunca Oklar kâbuslar, öcüler olmuştu. Onlar da koruyorlardı ama kimse bunu görmemişti. Şimdi, nihayet, dünya anlamaya başlıyordu. Judd için artık çok önemli değildi, ama kardeşleri için ...

Kalabalığın içinde Vasic'i aradı ve buldu. Işınlamacı, Sascha'sohbet ederken sessizce arkadaşının yanında duruyordu ama Vasic meşguldü. O da oradaydı. Tıpkı bir Ok olmayan ama aynı tehlikeli yollarda yürüyen bir adam gibi. Onun bakışlarını yakalayan Kaleb başını salladı. Judd da başını salladı ve dikkatini onu kollarına alıp yaşamayı öğreten kurda verdi.

"Hadi dans edelim," dedi. "Bu geceyi kutlamak istiyorum."

ANNIE'nin bacağı ağrıyordu ama Tamsyn'in verdiği iltihap giderici ilaçları kullandığı için önemli bir şey değildi. Ağrının nispeten az olması onu şenliklerin tadını çıkarmakta özgür bırakmıştı. Zach'le çiftleştiği süre boyunca Dönüşen etkinliklerine alışmıştı ama bu birden fazla açıdan sıra dışıydı. Sadece kurtlar yüzünden değil, bu gece burada olan diğer herkes yüzünden.

İşte o zaman onu açıklığın karşısında gördü. Gözleri Faith'in kuzeni olan koyu mavi gözlü kadını takip ederken, ağaçların yanında herkesten ayrı duruyordu. Annie onun kim olduğunu elbette biliyordu - Ağ'daki en güçlü Psy olduğu söylenen adamı tanımamak kimse için zordu.

Ama Kaleb Krychek'i iletişim ekranında görmek, onu şahsen görmekten farklıydı. Ondan yayılan güç ... Garip bir şekilde tanıdık geliyordu ama belki de kendini kandırıyordu. Yine de bilmek zorundaydı.

Rowan'ın genç teyzelerinden birinin kollarında mutlu olup olmadığını kontrol ettikten sonra dikkatlice hareket ederek ve destek için bastonunu kullanarak açıklığa doğru ilerledi. *İşte oradaydı, onun güzel oğlu.*

Sanki tüm vücuduyla gülümsüyormuş gibi hissetti.

Sürekli baston kullanımı, hamilelik sırasında dengesinin değişmesinden kaynaklanan bacak sorunları, hepsine değmişti.

Elbette Zach, onu acı çekerken görmekten nefret eden, aşırı korumacı bir leopardı. Ona kalsa her gün yatağında oturup çay içiyor ve çörek yiyor olacaktı. İnanılmaz derecede derinleşen gülümsemesiyle etrafına bakındı ve eşini buldu.

Yeğeni Bryan arkasında dururken yere çökmüştü. Bryan elleriyle Zach'in gözlerini kapatmış, amcasından bir şey tahmin etmesini istiyordu. *Ah*, bu Zach'in rahat koltuğundan kalkar kalkmaz neden ona doğru gelmediğini açıklıyordu. O koltuğu seviyordu, insanların sosyalleşmek için sürekli yanına gelmesini ve yavruların dinlenmek istediklerinde sıcak, kıvrak bedenlerini yanına sıkıştırmalarını seviyordu.

Annie sebepsiz yere inatçı değildi ve şimdi enerjisini daha sonrası için saklayabilecekken bacağına gereksiz yere baskı yapmasına gerek yoktu.

Eşini okşamak gibi.

Ama oturamazdı. Bu gece olmaz. Şu anda olmaz.

Kaleb'in gözleri henüz birkaç metre uzaktayken onunkilerle birleşti. Bir an sonra, muhtemelen kızın solundaki bir gruba katılmak üzere hareket ettiğini düşünerek gözlerini kaçırdı. Ancak kız rotasında kalınca dikkatini ona geri verdi; artık o olağanüstü gözleri, bir kardinalin bakışı olan siyah üzerindeki beyaz yıldızları gerçekten görebilecek kadar yakındı.

Sascha ve Faith'i tanıdıktan sonra, kardinal gözlerinin hepsinin aynı olmadığını fark etmişti. Her biri farklıydı ve bu çifti asla ama *asla* unutamayacaktı. Gırtlığı kalınlaştığında ondan bir metre kadar uzakta durdu, ikisi de herkesten uzakta, baş başa kalabilecekleri kadar uzaktaydılar. Adamın onu tanımadığı açıktı. Neden tanısın ki? Onu en son gördüğünde yedi yaşında küçük, sıksa bir kızdı.

O da bir çocuktuk, ama o gözler. O *gözler*.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kız sessiz kalınca. "Eğer acı çekiyorsanız sizi koltuğunuza geri ışınlayabilirim."

Annie başını salladı, gözleri yanıyordu. ", " diye fısıldadı.

Bakışları yavaşça bacağına, sonra da elini ve ağırlığını dayadığı bastona gitmeden önce birkaç saniye ona baktı. Yıldızların aydınlattığı bakışlarını bir kez daha onunkilerle buluşturmak için kaldırdığında, hatırladığını biliyordu. Hızlı trenin raydan çıktığı o korkunç kazayı, ezici bir metal ağırlığının altında sıkışıp kalan küçük kıızı, o metali kaldırıp kıızı çıkardığını hatırlıyordu.

"Bacağını kurtardılar."

Yutkunarak başını salladı. "Ben büyüdükçe büyüyen plassteel," dedi ona. "O zamanın en gelişmiş ameliyatıydı." zamandan beri ilerleme kaydedilmişti ve Annie kalan sorunları çözecek bir ameliyat daha geçirmeyi düşünüyordu ama sonra düşmüştü

Hamileydi ve ameliyatın bekleyebileceğine karar verdi. "Benim adım Annie Quinn."

"Seni bir bebekle gördüm." Kaleb'in sesi, etrafında dönen güç duygusu gibi gece yarısıydı.

"Evet, o benim. Benim ve Zach'in." Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. "Senin sayende buradayım ve ben-"

"Angel." Zach'in sesi sert tondaydı. "Neden ağlıyorsun?" Bir elini sırtının alt kısmına koydu, Rowan diğer koluna sarılmıştı.

Onun sevgili yüzüne bakarak, "Zach, Kaleb'di" dedi. Yüzünden daha fazla gözyaşı süzüldü. "Tüm o yıllar önce, oydu."

Arkadaşının sert ifadesi yerini sessiz bir saygıya bıraktı. Elini Annie'nin arkasından kaydırarak Kaleb'e uzattı. "Bu bir onurdur."

Kaleb, Zach'in elini sıktı ama Annie onun Sahara hariç hiçbir düzeyde tensel ayrıcalıklarla barışık bir adam olmadığını tahmin edebiliyordu.

"Ben gerekeni yaptım," dedi tonlamasında ya da ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan.

"Sen doğru olanı yaptın." Annie onun kahramanlığını bir kenara atmasına izin vermedi. Gözleri yaşlı bir çocuktan ve *doğru* olanı yapmıştı. DarkRiver'in bir parçası olduğundan beri Psy hakkında öğrendiklerinden, bu seçimin ona pahalıya mal olacağını biliyordu.

Sessizlik altında, telekinetik bir çocuk sıkı bir şekilde denetlenirdi ... ve muhtemelen ona kontrolü öğretmek için işkence edilirdi. "O gün bir kahramandın," dedi boğazı düğümlenerek. "Yaptığın şeyi asla unutmayacağım."

Zach onun şakağına bir öpücük kondurdu. Daha sonra Kaleb'e "Eşimi kurtardığın için teşekkür ederim," dedi. "Bunu Annie'nin 'kardinal gözlü çocuğuna' uzun zamandır söylemek istiyordum."

Kaleb başını çok hafifçe eğdi. "Borç falan yok," dedi, sanki kızın kendisine neden yaklaştığını anlamaya çalışmış ve bu cevabı bulmuş gibi.

Gülümseyerek gözyaşlarını sildi. "Biliyorum. Sen iyi bir insansın."

"Sanırım gezegende bunu söyleyebilecek iki kişiden biri sizsiniz. Diğerisi ise değişim geçirenlerin benim

dostum, yüzden anlaşılabilir bir şekilde önyargılı."

Bu, Zach sırtırken onun ıslak bir şekilde gülmesine neden oldu. "Adamın dürüst olmadığını söyleyemem." Kadının belini okşadı. "Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

"İstiyorum." Parmaklarını bebeğinin parmaklarına dokundurarak, "Bu bizim oğlumuz, Rowan," dedi. Kaleb'in gözlerini tutmak için başını kaldırdı. "Senin adını onun göbek adı olarak kullanmak istiyorum." Kaleb olmasaydı burada olamazdı, bir eşi ve bir oğlu olmazdı. Kaleb'in cesaretini, onu ailesinin bir parçası haline getirecek şekilde onurlandırmak onun için önemliydi.

Kaleb'in cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Onun bana bağlanmasını istediğinden emin misin?" diye sordu sonunda.

"Evet." Dünyanın Kaleb Krychek'e baktığında ne gördüğünü biliyordu ama o yine de başkalarını düşünen incinmiş bir çocuk görüyordu. Onun neşeyi, aşkı bulmuş olmasından çok ama çok memnundu. "Her zaman ailemizin bir parçası olacaksın ve umarım bu daveti ruhuna uygun bir şekilde kabul edersin."

Kaleb'in gözleri onunkilerden ayrılp eşininkileri buldu ve Annie onun kendisiyle konuştuğunu hissetti. Ona tekrar baktığında, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ziyaret etmek isterseniz diye size bilgilerimizi göndereceğiz." Kaleb Krychek'in bebekleri ve arkadaşları ziyaret edecek türden bir adam olduğunu düşünmüyordu ama o artık ailesindendi ve öyle muamele görecekti. "Umarım gelirsiniz."

"Evet," diye ekledi Zach. "Hoş karşılanacaksınız."

- - -

Kaleb başını eğerek DarkRiver çiftinin teklifini onayladıktan **sonra**, erkek olan Zach eşini koltuğuna dönmesi için ikna etmeye başladı. Annie'nin bastonuna ne kadar yaslandığını ve şimdi de eşine yaslandığını fark eden Kaleb, "Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu.

İkisi de birlikte sırtmadan önce ona baktılar. "Neden olmasın ki?" diyen Zach oldu.

Bir kalp atışından daha kısa sürdü. Gideceği yeri görebiliyordu ve önünde duruyorlardı. Annie konuşmak için ağzını açtığı anda bile, çift ve bebekleri kendilerini Annie'nin yürüdüğü yerdeki rahat minderli hasır sandalyenin yanında buldular. Çift gülererek ona el salladı ve Zach Annie'nin koltuğuna oturmasına yardım ettikten sonra bebeği ona verdi.

Rowan Kaleb Quinn adında bir bebek.

Kendi özgür irademi ilk kez o zaman kullandım, dedi Sahara'ya, kalbi ona doğru yürürken, beş iki yaşlarında, olgun kiraz rengine, teninin sıcak tonunu ortaya çıkaran straplez bir elbise giymiş bir kadın. Adamın giydiği siyah üzerine siyah takım elbiseyi seçmiş, gömleğinin düğmelerini iliklemeden önce parmaklarıyla göğüs kaslarını okşamıştı.

İletişim ekranında trenin raydan çıkma haberini gördüm, dedi ona, *küçük bir kızın tüm o bükülmüş metalin altında sıkıştığını gördüm*. Tıpkı onun gibi bir çocuk, incinmiş ve kırılmış. *Böylece zihnimdeki zincirleri kırdım ve küçük bir zaman dilimi için özgürdüm ve iyi bir şey yapıyordum*.

Adamın kollarına akan Sahara, onu her zaman olduğu gibi gören gözlerle ona baktı - grinin içinde yaşayan ama ruhunun her karanlık köşesiyle onu seven bir adam. "Sen kendine karşı dürüsttün." Elini onun kalbinin üzerine koydu. "Dehşet içindeyken bile doğru olan için savaştığın iradeyi ve cesareti buldun."

Elini onun saçlarında gezdirdi. Burada, Dönüşenlerle birlikte, eşler arasında bu tür bir temas kabul edilirdi, hatta beklenirdi. Onlar son derece dokunsal bir ırktı ve Kaleb, Sahara hayatına girmeden önce bunu tuhaf bulsa da, Sahara uzun zaman önce ona sevgi ve şefkatle yapılan bir dokunuşun değerini öğretmişti.

Bugün genç ve mutlu olalım, Kaleb. Sahara'nın zihni onunkiyile konuşuyordu, telepatik sesi kaçırdıkları tüm kutlamaların, yaşadıkları tüm acıların anılarıyla dokunaklıydı. *İstanbul'daki o pazarda olduğumuz gibi. Bir geceliğine her şeyi unutun*.

Kaleb tehditlere karşı her zaman tetikteydi ama bu Sahara'yı inkar edeceği anlamına gelmiyordu. Eğer Ay'ı isterse, bir yolunu bulurdu.

Ayaklarını. *Ne istersen.*

Ağ ile ilgili felaket boyutundaki sorun, Konsorsiyum'un entrikaları ve güçlü ve tehlikeli olanların politikaları gibi yarın da devam edecekti.

Benimle dans eder misin? Sahara'nın bileziğindeki tılsımlar birbirleriyle şingirdarken, Sahara kollarını kaldırıp onun boynuna doladı, ona olan aşkı gururlu ve açıktı.

İçinin derinliklerinde, acımasız, karanlık ve kırık olan boşluk parçası bile mutluluğu biliyordu, neşeyi biliyordu. *Sen dansçısın.* Ama onu kollarına aldı ve grubun çaldığı yavaş, romantik şarkının ritmine göre hareket ettiler. Kaleb bunun romantik olduğunu biliyordu çünkü Sahara bir öpücük çalarken bunu ona fısıldamıştı.

Saçları yumuşacıktı ve şampuanının taze kokusunu taşıyordu. O günün erken saatlerinde duşta onun için saçlarını yıkamış, sonra da emeğinin karşılığını öpücüklerle talep etmişti. Onunlayken genç olabilirdi, dünya onları ayırmadan önce aşık olduğu çocuk olabilirdi.

Ne o şarkı ne de bir sonraki şarkı için kimse sözlerini kesmedi. Ama üçüncüde . . .

"Merhaba, Bay Krychek!"

Kaleb yere bakınca kendini beş ya da altı yaşlarında, siyah saçları ipek gibi dağınık bir çocuğun yüzüne bakarken buldu. "Merhaba."

"Zach onu ışınladığını söyledi!" Çocuk hoplayıp zıplamaya başlamıştı. "Beni ışınlayabilir misin?"

Gezegendeki çoğu kişi tarafından ölümcül bir tehdit olarak görüldüğünden haberi var mı sence?

Hayır. Sahara'nın gözleri ona güldü. *Seni yeni bir oyuncak sanıyor.*

Kaleb'in çocuğu yerleşkenin uzak tarafına ışınlaması hiçbir şeye mal olmadı. Çocuğun heyecanlı çığlığını buradan duyabiliyordu. "Belki de tüm küçük arkadaşlarına söylemeden önce gitmeliyiz."

Parmaklarını onunkilerin arasından geçiren Sahara onu öne doğru çekti. "Gel yetişkinlerle konuş. Onlar çocukların uslu durmasını sağlayacaktır." Kaleb kısa bir süre sonra kendini Judd'ın yanında buldu, Sahara onu arkadaşısı olan adama yönlendirmişti. "Siz ikiniz konuşun,"

dedi. "Henüz Faith'e yetişme fırsatım olmadı."

"Senden kişisel ışınlamacı olman isteniyor mu?" Kaleb, Sahara ona bir öpücük verdikten sonra Judd'a sordu ve kuzenini bulmak için kalabalığın arasından geçmeye başladı.

"Evet." Eski Ok'tan hafif bir gülümseme. "Ara sıra onları göle atsam bile."

"Misafir olduğum için muhtemelen aynı şeyi yapmamalıyım ve buradaki insanların yarısından fazlası onları her an öldüreceklerinden hala emin."

"Doğru." Judd başıyla Annie ve Zach'i işaret etti. "Sizi konuşurken gördüm."

Onları tanıyor musun?"

"Evet. Bir ömür ." Judd'a çocukluğunda yaşadığı olayı hiç anlatmadığını fark etti, şimdi anlatıyordu. "Çocuğuna göbek adı olarak Kaleb koyacak." Bu konuda ne hissettiğinden hâlâ emin değildi.

Judd'ın ifadesi ciddileşti. "Bir onur ve bir davet." "Evet." Kaleb onlara doğru koşan bir çocuk gördü, kızı ışınladı Onu omuzlarından tutup bir piknik masasına oturarak yemek yemeye zorlayan büyüklerinin hemen yanında. "Görünüşe göre daha da fazla insan topluyorum."

"İnsanlar mı?" Judd başını salladı. "Sanırım aile demek istiyorsun."

"Sahara benim ailem."

"Merkezde o var, evet ama aile yaşayan bir organizmadır. Birçok yöne doğru büyür. Xavier'in Nina'sı gibi, o da artık bizim ailemizin bir parçası." Judd'ın gözleri yemek masasının altına gizlenmiş ve masa örtüsünü indirmeye çalışan bir çift leopar yavrusunu takip etti. Küçük bir panter yavrusu masanın bu tarafında durmuş, yüzünde meraklı bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Bir saniye sonra leopar yavruları kendilerini parıldayan bronz bir elbise giymiş uzun boylu esmer bir kadının önünde buldular. Onların şaşkın yüzlerine baktıktan sonra açıklıktaki Judd'ı buldu ve "Ne yaptılar?" diye seslendi.

Judd tam olarak yerinden oynatmayı başaramadıkları masa örtüsünü işaret etti.

Ellerini kalçalarına esmer kadın, şimdi her ikisi de dikkatle oturmakta olan yavrulara kaşlarını çatarak baktı. "Bütün parti boyunca tatlı yemeyeceğinizi söyleyerek sizi cezalandırabileceğimin farkında mısınız?"

Ön taraflarının üzerine yatan yavrular patilerini kullanarak gözlerini sakladılar.

Kaleb esmerin gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu.

Kalçalarının üzerine çökerek yavruları boyunlarından tutup kaldırdı. "Bu yaptığınız çok yaramazca bir şeydi," dedi sertçe. "bir kutlama olduğu için sizi mazur göreceğim ama daha fazla yaramazlık yaparsanız sizi eve götürür ve akşam yemeği için Brüksel lahanası yaparım."

Yavruların ağzı açık kaldı.

"Evet," dedi aynı sert ses tonuyla. "Brüksel lahanası, tatlı olarak da ispanak. Şimdi uslu duracak mısınız?"

İki hızlı baş sallama.

"Hmm. İzliyor olacağım." Yavruları yere bıraktıktan sonra, Judd ve Kaleb'in yanına geldiğinde sırtışını görmeyecekleri kadar uzaklaşana kadar suratını asmamayı başardı. "İnsanlar bana büyüdükçe daha az yaramazlık yapacaklarını söyleyip duruyorlar ama yemin ederim yaramazlık konusunda daha da akıllanıyorlar."

Kaleb kendini "Güvende olduklarını biliyorlar," derken buldu. "Bu onlara sınırları zorlama özgürlüğü veriyor."

DarkRiver şifacısı Tamsyn Ryder olduğunu anladığı esmer başını salladı. "Biliyorum ama şimdiden ergenlik yıllarından korkmaya başladım. Jet motorları ve geceleri kızların duvarlarına tırmanmak gibi hayallerim var." Sevgi her kelimeyi renklendiriyordu. "İkisini tanıyorsam, o duvarlara tırmanmak için merdiven çalmak üzere birlikte çalışacaklardır."

Kaleb çocukları anlamıyordu, özellikle de çocukları. Arrow çocuklarını en iyi o anlıyordu. Ama Aden'in Arrow toplumunun temelini yeniden şekillendirmek için neden bu kadar çok çalıştığını da görebiliyordu. Bunun sevgi ve güvenle ilgisi vardı.

Öyle bir sevgi ve güven ki, on dakika sonra hiçbir uyarıda bulunmadan eşini Faith'ten ışınladı.

"Kaleb!" Adam onları ormana ışınladığında Kaleb'in adı daha dudaklarından yeni çıkmıştı.

"Beni kaçırıyor musun?" Sahara ona kaşlarını çattı ama vücuduna .

"Dansımızı hiç bitiremedik."

Sahara'nın yanıtı yumuşaktı, gözlerinde binlerce hayal vardı. "Asla ayrılmayacağız. İçinde bulunduğumuz bu dans sonsuza dek sürecek."
Güzel.

Bölüm 56

Kutlamanın en ucunda **KIT**'i gören Lucas, kucağında uyuyan yavru köpeğin şakağına bir öpücük kondurduktan sonra çocuğun küçük, sıcak ağırlığını şefkatli büyükbabasına verdi. Sonra da doğrudan genç askere doğru ilerledi. Kit'in gözlerinde, içindeki panterin çok iyi anladığı bir bakış vardı.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu bebeklikten gençliğe, oradan da en derin güvenini kazanmış bu askere dönüşmesini izlediği adama.

Kit bir nefes verdi. "Bu gece diye düşünmüştüm." Yarım bir gülümseme. "Umarım bu kadar heyecan varken kimse fark etmez ve ben de o zamana kadar çoktan gitmiş olurum."

Lucas, Kit'in neden kimseye söylemeden gitmek istediğini biliyordu; leoparlar dolaşma ihtiyacını anlardı ama Kit sürünün bir çocuğuydu ve çoğu kişi onu çaresizce özleyecekti. Özellikle de yavruları. "Çocuklarla konuştun mu?" Özellikle Julian ve Roman, Kit'i ağabeyleri olarak görüyorlardı.

"Onlara bir maceraya çıkacağımı söyledim." Kit bir elini saçlarının arasından geçirdi, gözlerinde derin bir kedi merakı vardı. "Nereden biliyorsun?"

Lucas sadece başını salladı. O bir alfaydı, iyi bir alfa her zaman sürüsünün kalp atışlarını bilirdi ve Kit'in huzursuz olduğunu ve derisini zorladığını bir süredir biliyordu. Kendini geliştirmeye, daha geniş bir dünyayı keşfetmeye ihtiyacı vardı, hatta çoğu leopardan daha fazla çünkü Kit'te geleceğin alfasının kokusu vardı.

Ancak gerçek bir alfayı alfa yapan şey bu değildi. Alfa olmak, alfanın bakımı altındaki her bir kişiyi kapsayacak derinlikte bir sevgi yeteneği gerektiriyordu; ayrıca

Sürü bağlarına güven. Kaba ya da sofistike, büyümüş ya da sıcak, her alfa benzersizdi, ama en iyi alfalar bu iki özelliğe de sahipti.

Kit de öyle.

Kuracağı her sürü güçlü olacak, dayanacaktı. Lucas geçen yıl boyunca genç erkeğin kendine geldiğini görmüştü. Akranları şimdiden liderlik için ona bakıyordu; kendi başına yola çıkma zamanı geldiğinde, onu desteklemeye ve onunla birlikte bir sürü kurmaya hazır nöbetçileri olacaktı.

Ancak o zaman gelecekteydi. Şimdilik Kit, leoparının istediği gibi dolaşmak için dünyaya açılan DarkRiver'in bir çocuğu olarak kalmıştı. "Vahşi ol," dedi Lucas gülümseyerek. "Keşfetmek istediğin her şeyi keşfet. Sıkı koş, sıkı oyna, derini bul." Lucas çocuğu kendine doğru çekerek ona sıkıca sarıldı.

Kit de ona aynı şiddetle sarıldı. "Dolaşmam gerek," diye fısıldadı, "ama herkesi özleyeceğim."

Ayrıldıklarında Lucas ona, "Dolaşmak ortadan kaybolmak demek değildir," diye hatırlattı. "İletişimde kal ve aynı bölgelerde dolaşan sürü arkadaşlarıyla buluş. Yalnızlaşmadan da kim olduğunu keşfedebilirsin. İçimden bir ses Cory ve Nico'nun da dolaşmaya hazır olduklarını söylüyor, bu yüzden onlarla bir an önce karşılaşabilirsin."

Rahatlama Kit'in yüz hatlarını renklendirdi. Lucas anlamıştı. Doğaları ikiliydi -yalnız leopar ve sosyal insan. Hayatlarının bu aşamasında, her biri için farklı bir zamanda gelen bir noktada, leopar insandan daha üstün hale gelmişti. Yine de değişmeye devam ettiler. Tamamen yalnız olmak doğal bir seçim değildi.

"Rina'ya göz kulak ol," dedi Kit, sonra gülerek elini boynunda asılı duran künyenin üzerine kapattı. "Bunu söylediğimi duyarsa beni öldürür ama-"

"Anlıyorum." Rina ve Kit, anne ve babalarının ölümünden sonra sıkı bir birlik haline gelmişlerdi. "Başının çok fazla belaya girmemesini sağlayacağım." Rina gezintisini tamamlamıştı ve sinirli eğilimleri devam etse de bu onun kişiliğinin bir parçasıydı ve Lucas'ın ezmeye çalışacağı bir şey değildi. Ondan tek istediği disiplindi. "Git. Dolaş."

Kit'in sırtışı vahşiydi, gözleri leopara dönmüştü. Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde kayarak ağaçların arasında kayboldu, genç bir leopar dünyayı keşfetmeye çıkıyordu.

"Onu özleyeceğim," dedi Lucas'ın arkasından tanıdık bir kadın sesi, yanağını sırtına bastırırken ince kolları vücuduna dolanıyordu.

Elini Sascha'nın ellerinden birinin üzerine kapattı. "Biliyorum yavrum, ama biz böyle büyüyörüz." Sascha genç yetişkinlerden birinin sürüden her ayrılışını zor buluyordu; bir E olarak içgüdüğü ailesini bir arada tutmak, onları güvende ve mutlu tutmaktı. Bilinçli olarak, leoparların çoğunun yetişkin derilerine alışmak ve gerçekten mutlu olmak için dolaşmaya ihtiyaç duyduklarını biliyordu ama bu onların gidişini izlemekten duyduğu endişeyi azaltmıyordu. "Geri gelecektir."

"Ama bir gün yine gidebilir, daha kalıcı olarak."

"Evet." DarkRiver ve Lucas'a bu kadar sıkı bağlı Kit'in, Lucas'ın gözcülerinden biri olarak sürüde kalmayı teklif etme yüksekti. Ama Kit bu teklifi yaparsa Lucas reddedecekti. Kit'in gücünü ve sadakatini yanında istemediği için değil, Kit'in kendi sürüsüne liderlik etmesi gerektiğini bildiği için... Lucas'ın tanıdığı en gelecek vaat eden genç alfalardan biriydi.

Lucas onu olabileceği her şey olmaya zorlamazsa ona kötülük etmiş olur.

"Çoğu zaman," dedi eşine, "yavrularımız kanatlarını bulmak için yuvadan ayrılmak zorunda kalırlar." Dönerek kollarını eşine doladı. "Bu onların hâlâ bizim olmadıkları anlamına gelmez. Kit DarkRiver'dan ayrıldığında bile bizden biri olmaya devam edecek."

Sascha başını salladı ve bir nefes aldı. "Naya'nın gelecekte bir gün kendi başına gideceğini düşünmemeye çalışıyorum."

Lucas kıkırdarak ona sokuldu. "Kedicik, yavrumuz yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek." Dolaşmak için değil, düşmanları tarafından çalındığı için de değil.

Lucas çocuğunu ölümüne koruyacaktı. Eğer Pax Marshall'ın Naya'nın kaçırılması planının arkasındaki beyin olduğu kanıtlanırsa, Lucas Psy erkeğinden intikam alacaktı. Ve eğer Pax'in tuzağa düşürüldüğü ortaya çıkarsa, o zaman Lucas

Ölümçül olabilecek bir oyunun iplerini elinde tutan karanlık figürler.

Sascha, "Ama Naya eninde sonunda gezmeye gidecek," diye ısrar etti ve kaşlarını çatarak, "Jamie ne yaptı biliyor musun? Tehlikeli derecede yüksek hızlarda *araba yarışı* yaptı, haftanın her günü onu sarhoş eden ayılarla arkadaş oldu-"

"Ayılara dikkat etmelisin. Masanın altından herkesi içebilirler."

"Gülmeyi kes." Adamın omuzlarını itti. "Nasıl emin değilim Özellikle de derin deniz dalışı yapmaya karar verdikten sonra tek parça halinde geri döndü. Hangi kedi bunu yapar ki?"

"Jamie her zaman kendi başına bir kanun olmuştur." Lucas o kadar derine batmış olma fikrinden . "En tuhaf değişikliği fark ettin mi?"

Sascha kaşlarını çatarak Lucas'ın eski kıdemli asker Desiree'yle birlikte nöbetçiliğe terfi ettirdiği erkeği ararken Lucas, "Saçları doğduğu renkte," dedi. Zengin bir çikolata kahverengisiydi.

Sascha'nın gözleri büyüdü. "Fark etmemiştim. Ama iyi hissediyor."

Onun bunu empatik anlamda söylediğini biliyordu. "Peki," dedi, "Bir kedi derin denizlere dalmaya başladığında, saç rengini değiştirmek muhtemelen artık çok heyecan verici değildir."

Sascha'nın kahkahası, henüz yorgunluğa teslim olmamış yavruardan birinin dikkatini çekti. Normalde şimdiye kadar hepsinin yatmış olması gerekirdi ama özel bir durum olduğu için o ve Hawke kuralları gevşetmişti. Roman'ı kucağına aldı, çocuk insan ve mucizevi bir şekilde geldiği kıyafetlerin aynısını giymişti - bu da aslında kıyafetlerini vardiya öncesi sakladığı anlamına geliyordu - Sascha onu kaldırdı.

"Oof," dedi onu kalçasına yerleştirirken. "Bütün pastayı mı yedin?"

Roman'ın gözleri büyüdü. "Jules, Issy, Dai ve Naya ile paylaştım."

"Peki, o zaman sorun yok." Sascha onu yanağından öptü ve Roman başını onun omzuna koydu.

Sürü çemberinin diğer tarafına ulaştıklarında uyuyordu. Onları gören Nathan oğlunu kollarına almak için uzandı. Rome uyanmadı, güvende olduğunu ve sevildiğini bilen bir çocuğun kaygısızlığıyla uyuyordu.

Nathan oğlunun ipeksi siyah saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra Lucas'ın bakışlarını yakaladı ve başını sola doğru eğdi. Lucas o yöne baktığında Naya da dahil olmak üzere bir yığın yavrunun, birinin serdiği yumuşak bir battaniyenin üzerinde uyuduğunu gördü. Tüylü bedenlerin arasında insan formunda iki küçük kız yatıyordu: Noor ve Teijan'ın sürüsünden biri olan Aneca.

Nathan, aralarında Jules'un da bulunduğu oyun arkadaşlarıyla birlikte Roma'nın yanına gitti. Çocuk insan formunda kaldı ama diğerlerinin etrafında kıvrıldı. Onlar da uykularında kıpırdanarak onun etrafına sokuldular ve kısa süre içinde siyah benekli altın rengi kürkün yanı sıra kurt yavrularının yumuşak kahverengi kürküyle de örtüldü. Naya onun kolunun koruyucu çemberinde, Jules'un kürklü bedeni de diğer yanında uyuyordu.

Sascha haklıydı.

Bir gün bu çocuklar da dolaşmaya çıkacaklardı.

Lucas Kit'in kaybolduğu yere doğru baktı ve yavruya iyi şanslar diledi. Eve dönmeye hazır olduğunda sürü onu bekliyor olacaktı, bu bir ay sonra da olsa on yıl sonra da. Her leoparın yolculuğu kendine özeldi. Kit'i macera ve keşfin beklediğini bilen Lucas ve eşi, kanla imzalanmış ve sadakatle birbirine bağlanmış bir bağı -ve şimdi üç yeni doğmuş canı- kutlayan partiye yeniden katıldılar.

Bu yeni doğanların ebeveynleri, bir kurt teğmen ve bir leopar nöbetçi, en derin seviyede senkronize olmuş bir çiftin bilinçsiz zarafetiyle yumuşak, yavaş bir balad eşliğinde dans . Birbirlerinin içinde kaybolmuş gibi görünseler de Lucas, Mercy Smith ve Riley Kincaid'in üç bebeklerinin de *tam olarak* nerede olduğunu bildiğinin tamamen farkındaydı. Yeni ebeveynler yavrularından ayrılmaya en fazla beş dakika dayanabiliyordu.

Sonra Belle, Ace ve Micah'ı geri alacaklar, onları kucaklayacaklardı.

İçinden gülümseyerek buradaki diğerlerine baktı: ölümcül ve tehlikeli Gülen eşiyile birlikte ormandan yeni çıkmış olan Kaleb Krychek; güler yüzlü Max Shannon ve eşi Sophia Russo; eski

Psy Konseyi Üyesi ve İktidar Koalisyonu'nun şu anki üyesi Anthony Kyriakus. Sonra Teijan'ın Ivy Jane'in yanındaki keskin giyimli varlığı vardı, empat şu anda Tally ile sohbet ediyordu - Ivy'nin Ok arkadaşı Fare alfa ile konuşurken bir yavru yavruyu nazikçe kucaklıyordu.

Yakınlarda Unutulmuşların lideri Devraj Santos, Jon ve Clay ile sohbet ediyordu ve onlardan çok uzakta olmayan Katya Haas, Ashaya Aleine ve Alice Eldridge ile derin bir sohbe dalmıştı. Ashaya'nın ikizi herhangi bir sosyal toplantının parçası olmak istemediği için daveti geri çevirmişti ama Lucas onun Ashaya'yla olan kopmaz bağı sayesinde bir anlamda orada olduğunu biliyordu.

Buradaki insanları birbirine bağlayan sayısız bağ vardı.

Karmakarışık bir kaleydoskopu. Masaya ilk oturduğu gün, gözleri yıldız ışığı gibi parlayan güzel bir kadınla karşılaşacağını hayal bile edemezdi. Bu gözler o anda onunkilerle buluştu, vücudu onun yanında sıcaktı. Pantolonunun paçasında bir çekiştirme hissettiğinde onu bir öpücüğün içine çekecekti.

Eğilerek Naya'yı kollarının arasına aldı. "Ben de seni hayal edemezdim," dedi uyuyan arkadaşlarından uzaklaşan ve şimdi ona mutlu bir şekilde hırlayan yaramaz yavrularına.

Sascha'nın kahkahası yumuşak, öpücüğü dudaklarına karşı tutkuluydu. Annesinin eli sırtında, ikisinin arasında tutulan Naya mırıldandı, mutlu ve güvendeydi ve değişimin vücut bulmuş hali olduğunun farkında değildi.

Nadiya Shayla Hunter'ın asla sıradan bir hayatı olmayacaktı.

Ve belki de, buradaki ve dünyanın dört bir yanındaki yetişkinler bunu doğru yaparsa, dostluk, aile ve umuttan başka bir şey bilmeyecekti. Savaş değil. Irksal anlaşmazlıklar değil. Öfke ve güvensizlik değil.

"Sascha'ya "Bir gün kızımızın Birleşik Dünya Federasyonu'nun merkezinde durduğu ve konuştuğunda sesini duyan kulakların Psy ve insan ve değişken ve Unutulmuş ve mümkün olan her karışım olduğu bir gelecek hayal etmeyi seviyorum" dedi.

Gözleri ıslak ıslak parlayan Sascha, "Bölünme yok, yapay çizgiler yok," diye fısıldadı.

"Evet." Çenesini ısırma çalışsan Naya'nın burnuna hafifçe vurdu. "Sadece canlı bir huzur."

"Şey," dedi eşi yavaşça, "üç buçuk yıl kadar önce çiftleştüğimizde Hawke'a onu yere serecek kadar sert bir yumruk attın. Bu gece, teknik olarak sana olan bir yavruyu sallıyor. Kurt ve leoparın aile olması için yaklaşık üç yıl geçmesi gerekiyor." Derin bir gülümseme. "Fena bir başlangıç değil."

Naya atlayıp yavrularını tatlı bir anne şefkatiyle kucakladığında bebeklerini kucağına aldı. "Ben bize inanıyorum." Gözleri onunkilerle buluştu, derinliklerinde renk akıntıları vardı. "Hepimize. Karanlıktan çıkmanın bir yolunu bulacağımıza inanıyorum. Konsorsiyum kazanamayacak ve onu yenerek kimsenin koparamayacağı bağlar kuracağız."

Lucas parmak eklemlerini onun yanağında gezdirdi. "empatın umut ışığı bulacağına güven."

Sascha başını çevirerek onun bileğindeki nabzın üzerindeki deriyi öptü. "Kızımız Birleşik Dünya Federasyonu'nda yer *alacak* ve yer aldığında tanıdığımız herkese gururla onun bizim bebeğimiz olduğunu söyleyeceğiz."

Panter derisinin yüzeyinde sinsice dolaşırken Lucas eşini ve çocuklarını kollarının arasına aldı. "Trinity'yi bir arada tut, Konsorsiyum'u yen, Psy'ların PsyNet'i kurtarmasına yardım et ve insanların psişik saldırıları engellemenin bir yolunu bulmasına yardım et ve son olarak da UEF'yi kur." Başını salladı. "Hadi yapalım şu işi."

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu yazar hakkında daha fazla ve kitaplarının tam listesi için
Penguin.com adresini ziyaret edin.

[Bir sonraki harika keşfedin!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.